

Đừng Như Vậy, Người Ta Vẫn Còn Là Học Sinh Đây

Contents

Đừng Như Vậy, Người Ta Vẫn Còn Là Học Sinh Đây	2
1. Chương 1 : Lần Đầu Gặp Tại Bữa Tiệc	3
2. Chương 2 : Gặp Lại Yêu Nghiệt Đại Soái	6
3. Chương 3 : Say Rượu	9
4. Chương 4 : Thất Thân	14
5. Chương 5 : Quyết Định Sau Khi Tỉnh Dậy	18
6. Chương 6 : Muốn Ngừng Khó Ngừng, Chỗ Nào Cũng Có	20
7. Chương 7 : Lần Đây, Thật Sự Là Tạm Biệt	22
8. Chương 8 : Trưởng Thành	25
9. Chương 9 : Lần Đầu Vào Vĩ Sĩ	28
10. Chương 10 : Quyết Định Đi Tìm Anh	31
11. Chương 11 : Xác Định Tình Cảm Tại Thành Phố B!	33
12. Chương 12 : Đi Vu Sơn “mây Mưa”	35
13. Chương 13 : Hạnh Phúc	37
14. Chương 14 : Chỉ Số Thông Minh Của Cô Gái Đang Yêu	39
15. Chương 15 : Đến Vĩ Sĩ Yên Kiến Đỗ Tổng	41
16. Chương 16 : Tâm Ý Của Đỗ Thăng	44
17. Chương 17 : Chuyện Có Huyền Cơ (tức Là Có Ý Nghĩa Khác)	46
18. Chương 18 : Một Việc Dần Dần Nổi Lên Mặt Nước	48
19. Chương 19 : Sư Huynh Bị Bệnh	50
20. Chương 20 : Từng Chút Từng Chút Một Rời Xa	53
21. Chương 21 : Sáng Chiều Đầu Tối, Chàng Thành Người Lạ	55
22. Chương 22 : Biết Cái Gì Là Chia Tay Không?	58
23. Chương 23 : Sự Thật Là Gì?	60
24. Chương 24 : Không Bằng Để Xuống	62
25. Chương 25 : Bắt Đầu Tỉnh Lại	65
26. Chương 26 : Vô Tình Gặp Lại Ở Phúc Mãn Lâu	68
27. Chương 27 : Quyết Định Xuất Ngoại	70
28. Chương 28 : Chuẩn Bị Xuất Ngoại	72
29. Chương 29 : Hồi Sinh Và Hủy Diệt	74
30. Chương 30 : Tiệc Chia Tay	76
31. Chương 31 : Gặp Lại Ở Kim Huy	78
32. Chương 32 : Gặp Lại Thì Như Thế Nào	80
33. Chương 33 : Nụ Hôn Của Hạ Tu	83
34. Chương 34 : Cuộc Sống Ở Nước Ngoài	86
35. Chương 35 : Phiên Ngoại Đỗ Thăng (một)	88
36. Chương 36 : Gallery (của Hàng/phòng Bán Tranh)	91
37. Chương 37	94
38. Chương 38	96
39. Chương 39 : Bước Đầu Qua Lại	98
40. Chương 40 : Mỗi Quan Hệ Vạn Vẽ	101
41. Chương 41 : Gặp Nhau Trên Đất Khách Quê Người	104

42. Chương 42 : Nay Đã Thành Xa Lạ	107
43. Chương 43 : Có Chút Quỷ Dị	109
44. Chương 44 : Một Đôi Môi, Hai Bàn Tay	112
45. Chương 45 : Thanh Âm Tan Nát Cõi Lòng	114
46. Chương 46 : Tôi Xuất Viện, Người Nào Đó Lại Nhập Viện?	118
47. Chương 47 : Nỗi Khổ Tâm Khôn Xiết	121
48. Chương 48 : Bí Mật Quá Khứ (một)	124
49. Chương 49 : Bí Mật Quá Khứ (hai)	126
50. Chương 50 : Đỗ Thăng Tự Thuật	128
51. Chương 51 : Quyết Định	130
52. Chương 52 : Hạnh Phúc & Tính Phúc	133
53. Chương 53 : Về Sau Chúng Ta Làm Thế Nào	136
54. Chương 54 : Trở Về Nhà Trọ (điều Này Cũng Khá Tán Dóc)	139
55. Chương 55 : Tiểu Tam Vs Nhị	142
56. Chương 56 : Gọi Là Tô Trong Chữ Tô Tô	145
57. Chương 57 : Rời Đi	149
58. Chương 58 : Đỗ Thăng ‘lại’ Không Cần Cô Nữa Rồi!	153
59. Chương 59 : Không Nỡ	156
60. Chương 60 : Cuộc Chiến Của Cánh Mây Râu	159
61. Chương 61 : Cho Phẩm Phẩm Một Đáp Án Rõ Ràng	162
62. Chương 62 : Bảo Bảo Trở Lại	166
63. Chương 63 : Thăm Dò Hứa Linh	168
64. Chương 64 : Sự Thật Về Bọn Họ!	171
65. Chương 65 : Đồng Quy Vu Tận?	173
66. Chương 66 : Đồng Duệ Là Ai	176
67. Chương 67 : Đồng Duệ	178
68. Chương 68 : Cầu Huyết Đỉnh	181
69. Chương 69 : Kết Thúc!	184
70. Chương 70 : Lá Thư Tô Viết Cho Tôi	189
71. Chương 71 : Phiên Ngoại: Hạnh Phúc!	191

Đừng Như Vậy, Người Ta Vẫn Còn Là Học Sinh Đây

Giới thiệu

Người ta còn là một học sinh chưa tốt nghiệp. Thế nhưng anh ấy lại luôn thảo luận vấn đề người lớn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-nhu-vay-nguoi-ta-van-con-la-hoc-sinh-day>

1. Chương 1 : Lần Đầu Gặp Tại Bữa Tiệc

Vất vả lắm mới vượt qua được khóa học này mà không cần đến phòng thí nghiệm cũng không cần đến nghe giảng vào thứ bảy, tôi vốn muốn đi ra ngoài dạo phố, kết quả, vừa ra khỏi nhà liền nhận được điện thoại của Cổ Thiên, cô nói cô ty cô tổ chức một bữa tiệc liên hoan hữu nghị với công ty khác vào trưa nay. Tuy gọi là bữa tiệc liên hoan hữu nghị nhưng thực chất là một bữa tiệc dành cho những thành phần tri thức độc thân gặp mặt.

Cổ Thiên là bạn cùng phòng thời đại học của tôi. Chúng tôi là bạn cùng phòng, do đó chúng tôi tuy cùng trường nhưng khác ban, cô ấy học kinh tế, còn tôi học máy tính. Sau khi tốt nghiệp cô ấy đầu quân vào làm việc cho một công ty tư nhân, còn tôi tiếp tục con đường nghiên cứu sinh.

Trong điện thoại, Cổ Thiên một mực muốn tôi cùng cô ấy đi tham gia bữa cơm này.

Tôi nói: “Tớ muốn đi dạo phố, cậu ngay cả ăn cơm cũng không biết hay sao mà còn phải gọi người đi theo.”

Ở bên kia điện thoại, Cổ Thiên liền hung tợn cho tôi lựa chọn, cô ấy nói, đi dạo phố – đồng nghĩa với tuyệt giao, hoặc đi cùng cô ấy, tôi phải chọn một trong hai.

Xét thấy thái độ của cô ấy rất hung ác, tôi đành khuất phục, hỏi cô ấy địa điểm sau đó lập tức nhảy lên taxi. Địa điểm là ở khách sạn năm sao Hải Thiên.

Những người thuộc thành phần tri thức này, ở phương diện chuyện riêng của tập thể không ngờ lại có thể đầu tư lớn như vậy, không biết nên nói bọn họ có chính sự hay không có chính sự đây.

Tôi đến khách sạn đúng lúc Cổ thiên đang đứng trước cửa khách sạn ngóng tôi, thấy tôi từ bên trong taxi đi ra liền lập tức chạy đến bên cạnh ôm tôi nói: “Phẩm Phẩm, tớ đã nói với cậu, hôm nay cậu đến nhất định là kiếm được một mối à!”

Tôi hỏi: “Chẳng lẽ tới dùng cơm sẽ được phát tiền à?”

Cổ Thiên tức giận đẩy tôi một cái rồi nói: “Cậu đi chết đi, cậu còn nhớ trước đây tớ có đề cập đến một vị học sĩ viện khoa học kỹ thuật không?”

Tôi nghĩ thật kỹ, sau đó trả lời Cổ Thiên: “Là người trước đây cậu nói, tuy mới ra ngoài lập nghiệp chưa lâu nhưng chỉ trong một thời gian ngắn đã trở thành bá chủ trong ngành lập trình máy tính?”

Cổ Thiên hưng phấn nói: “Đúng vậy! Chính là anh ta! Căn cứ vào một nguồn tin đáng tin cậy từ những thành phần tối mật trong công ty đối phương, vị doanh nhân tên Đỗ Thăng đó tối hôm nay sẽ xuất hiện trong bữa tiệc này!”

Tôi nhin không được liếc mắt nhìn Cổ Thiên, mắng cô một câu “Háo sắc!”

Cổ Thiên lại đẩy tôi một cái nói: “Cậu thì biết cái gì, vị doanh nhân này thật mê người nhé!”

Tôi nói: “Mê người như vậy mà còn dám nói cho tớ, cũng không sợ chị đây xuất hiện cậu không còn cơ hội sao!”

Cổ Thiên hừ nhẹ nói: “Phi! Thật không biết xấu hổ! Bất quá, nếu như vậy cũng không sao, chính là cậu trước tiên tóm anh ta, tớ lại ở sau tóm cậu, tóm lại, cuối cùng anh ta vẫn là do tớ tóm được. Đây là không quan tâm đến quá trình, chỉ quan tâm đến kết quả.”

“Tớ cũng vậy.”

“Phi” cô hừ nhẹ một tiếng, sau đó hai người chúng tôi xô xô đẩy đẩy, đùa giỡn đi vào Hải Thiên.

Vừa tiến vào hội trường, tôi liền quay sang Cổ Thiên cảm thán một câu: “Các cậu đúng là một đám mặt người dạ thú! Một đám ăn mặc đẹp đẽ trang điểm xinh đẹp, không nghĩ tới những người đến đây phải đói khát, nhìn một lượt căn phòng này, bên trong nhiều người đến như vậy, có phải là đến để liên hoan ăn uống không đây? Tớ thấy họ đến đây chỉ là vì một chữ ‘sắc’ mà thôi!”

Cố Thiển vốn đang nói chuyện với tôi, bỗng nhiên tôi phát hiện ánh mắt của cô sáng ngời nhìn tôi: “Phẩm Phẩm, cậu trước hết cứ tìm chỗ ngồi đợi, tớ nhìn thấy quản lý của tớ rồi, phải đi qua chụp chung với anh ấy mấy tấm!” Sau đó vừa đi vừa chạy thoát cái đã không thấy đâu.

Tôi choáng! Cô ấy sống chết bắt tôi tới đây, kết quả là không cần lý do gì liền đem tôi quảng sang một bên, thật quá đáng, thật đáng đánh đòn!

Nhưng sống ở đâu thì yên ở đấy, vì thế tôi nhàn nhã tự nhiên cầm ly nước có ga đi đến góc hội trường tìm một chỗ khuất khuất nho nhỏ ngồi xuống, nhưng tôi phát hiện, mỗi bàn đều đã có người ngồi, cũng đều là loại hình một nam một nữ mặt đối mặt tọa đàm.

Tôi vừa thấy liền hiểu, hóa ra đây là một dạng hình thức nam nữ độc thân, hai bên vừa ý lẫn nhau, gặp mặt, đang tiến thêm một bước làm tăng tính hiểu biết tình cảm sâu sắc. Sau một phen vất vả tìm kiếm, rốt cuộc cách tôi không xa khoảng mười thước về bên trái phát hiện ra một cái bàn có chỗ ngồi đối diện trống trơn, trên bàn chỉ có một người đàn ông, mà người đàn ông kia cúi đầu nhìn xuống như thể trên chân mình có chữ.

Tôi nhìn xung quanh, chỉ còn có chỗ đó là còn trống, không muốn suy nghĩ quá nhiều như vậy, bưng ly nước có ga nhìn chằm chằm chỗ ngồi trống đi tới, cũng không thèm quan tâm xem có thể bị người đàn ông ngồi kia hiểu lầm là tôi có ý với anh ta hay không, trực tiếp đặt mông an vị lên ghế.

Tôi ngồi xuống, không biết vì sao trong hội trường này lại có chỗ tẻ nhạt như vậy, chắc chắn rằng người đàn ông ngồi đây là người ăn mặc “giản dị” nhất, trên người anh ta là một chiếc áo sơ mi xanh, chiếc quần làm bằng loại vải thô có vẻ như là từ thời xưa mang đến, làm người ta kim lòng không được, cả người muốn run rẩy! Có một chút lạnh! Người ngồi đối diện thật rất có dũng khí, dám mặc như vậy tham gia một đại hội xem mặt cấp cao!

Tôi trời sinh rảnh rỗi là lại thích trêu đùa, dù sao cũng không có việc gì làm, trêu anh bạn này một chút cũng không sao.

Tôi nói: “Vị đại ca này, loại vải anh đang mặc thật sự không tồi, thật là biết đầu cơ kiếm lợi, hiện tại còn loại vải này trong tay, chỉ sợ là giờ có muốn mua cũng chưa chắc đã được ấy chứ!” Người đàn ông đối diện nghe tiếng liền ngẩng đầu lên.

Khi anh ta ngẩng đầu lên, đem cả khuôn mặt hoàn chỉnh trình diện trước mắt thì tôi kim lòng không được “hắc” ra một tiếng cảm thán!

Thật sự là soái ca! Hơn nữa vị soái ca này đúng là yêu nghiệt đại soái ca! Tôi thấy anh ta có lẽ là khoảng trên dưới ba mươi tuổi.

Soái ca thấy tôi hiện lên vẻ mặt có chút kinh diễm, khóe miệng liền nhếch lên một nụ cười đắc ý, nói: “Thật hiếm có phụ nữ dung tục như thế này ở đây, cuối cùng cũng có một người như em biết nhìn hàng.”

Nghe được lời này trong lòng tự nhiên có chút không được tự nhiên, tuy rằng soái ca rất tuần tú, nhưng khi nói chuyện anh ta lại ch người khác cảm giác rất thân quen, làm thế nào lại khiến mình cảm thấy anh ta thật tốt bụng! Tôi nhanh chóng tỏ rõ lập trường của mình, nói:

“Vị đại ca này ngàn vạn lần đừng hiểu lầm. Tôi không phải là loại biết xem hàng. Tôi thật ra cảm thấy đứng ở trong này thật mệt mỏi nên muốn tìm một chỗ ngồi nghỉ một chút, tìm kiếm xung quanh nửa ngày, các bàn tốt để ngồi cơ bản đã không còn chỗ trống, chỉ còn chỗ bàn này là đặc biệt chưa có phụ nữ nào có ý định muốn tiến tới hỏi thăm, nên may ra còn trống. Vì thế mới dám mạo muội đến đây ngồi, anh ngàn vạn lần đừng nghĩ rằng tôi đến đây ngồi chỉ vì muốn kết giao cùng anh! Mẹ tôi nói tôi còn nhỏ, không nên cùng đàn ông qua lại quá sớm, nên tranh thủ lúc còn trẻ học thêm một chút kiến thức làm thêm nhiều điều giúp ích cho xã hội, đó mới là việc có ý nghĩa trong cuộc đời này!”

Tôi ở đó phát biểu một tràng dài, cứ tưởng rằng sau khi nói xong câu nói thể hiện trình độ của mình sẽ khiến cho soái ca hiểu ra, ai biết được tôi không chỉ không đạt tới mong muốn hiệu quả truyền giáo, mà còn khiến cho soái ca ngược lại biến thành một bộ dạng đặc biệt thoải mái. Soái ca nghe xong lời tôi nói bắt đầu trở nên vui vẻ.

Tôi nhìn khuôn mặt đẹp trai hé ra nụ cười đào hoa quái dị, trong lòng nhin không được nghĩ anh ta thật sự là một vị mỹ nam đẹp không tả xiết a! Mỹ nam cười nói với tôi: “Nha đầu, có phải nhà em rất nghèo khó không, làm sao có thể chỉ nhìn mỗi bộ quần áo trên người anh mà khiến em bỏ qua các phần khác, không có ý muốn cùng anh qua lại?”

Tôi ngất! Vị đại ca này lấy đầu ra loại logic này! Tôi đã nói tôi không phải có ý muốn tiếp cận anh ta, mà theo lời vị soái ca này mà lý giải thì lúc đầu tôi có ý định muốn cùng anh qua lại, nhưng có thể là do không vừa lòng với bộ quần áo mộc mạc trên người anh ta – cơ sở đánh giá tình trạng kinh tế và địa vị trong xã hội của anh, mới không muốn cùng anh kết giao nữa.

Tôi có chút buồn bực, vị soái ca này sao có thể đánh giá người khác như vậy! Tôi đối với soái ca thực sự thành khẩn, rất nhanh lắc đầu phủ nhận, còn thành thật giải thích lý do phủ nhận cho anh ta.

“Anh trai này, tôi cảm thấy anh thật sự hiểu lầm rồi! Tuy rằng anh dung nhan hơn người, nhưng tôi chính là đứng từ xa, thứ đầu tiên nhìn thấy kỳ thực chính là cái đầu quả dưa của anh (ý là chỉ nhìn thấy một cái đầu đen tròn như quả dưa [nói trước, nếu không sẽ có nhiều người nghĩ anh bị hói đầu, đầu bóng như vỏ dưa ^^]) tôi vừa rồi thật sự không nhìn thấy mặt anh trông như thế nào, cho đến khi ngồi xuống cùng anh nói chuyện mới biết được anh không ngờ lại có một dung nhan bất phàm! Cho nên có thể nói, tôi đến đây ngồi, căn bản là khẳng định ngay từ đầu là không có ý cùng anh xem mắt. Tôi ngồi đây đơn giản chỉ vì mỗi chân chữ tuyệt đối không phải là một người đa tình (ý nói đến cua trai)! Cho nên xin anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tôi còn phải lớn thêm hai tuổi nữa mới dám nghĩ đến vấn đề này!”

Soái ca nghe xong lời của tôi vẻ mặt từ không có chiều hướng dần chuyển sang phương hướng ác liệt, nói cách khác anh ta không để ý cũng không tức giận. Vẫn là cười, thậm chí cười ra tiếng. Anh ha ha cười vài tiếng sau đó mở miệng hỏi tôi: “Em thuộc công ty nào?”

Tôi trêu chọc anh ta: “Sao? Chẳng lẽ anh đối với tôi cảm thấy hứng thú, muốn cùng tôi kết thân?”

Kết quả, soái ca trả lời khiến cho tôi thiếu chút nữa chết sặc.

Anh ta nói: “Tuy rằng tạm được một chút, nhưng chẳng qua nếu như em muốn, anh đây cũng chưa hẳn là không thể.”

Anh ta nghĩ tôi có thể vui vẻ! Trong lòng tôi thực sự rất rất ghê tởm tên nam nhân ngồi đối diện này, vì thế nên cố tình lấy tức giận mà nói thẳng vào mặt anh ta: “Thật ra, tôi không phải thuộc công ty nào, thật ra tôi vẫn còn là học sinh đấy! Cho nên anh không cần cùng tôi thảo luận vấn đề của người trưởng thành này!”

Tôi vô cùng vui sướng phát hiện, lời tôi vừa nói xong, đại suất ca đối diện đã bị tôi làm cho trợn mắt há hốc mồm về mặt kinh ngạc. Biểu tình này tốt lắm! Tôi rất hài lòng! Tôi nhìn vị soái ca thần sắc đột biến, khuôn mặt thanh tú nhin không được, vì thực hiện được gian kế của mình mà vui vẻ cười hì hì không ngừng.

Soái ca dùng chút thời gian điều chỉnh tốt trạng thái của mình, thời điểm vừa muốn mở miệng nói với tôi cái gì, điện thoại của tôi đột nhiên vang lên chấn động mãnh liệt.

Là vị giáo sư kính yêu của tôi muốn triệu hồi tôi trở về cung hầu hạ người đây! Không rảnh cùng tên con trai đối diện tiếp tục nói chuyện, tôi nắm lấy túi xách hướng cửa chính Hải Thiên mà đi. Trước khi tôi đi vị đại soái ca kia tựa hồ nói với tôi một câu nói cái gì mà cái gì tới, kết quả tôi chạy quá mau, không có nghe rõ ràng.

Không thể không vâng lời, mẹ tôi đang trong thời kì tiền mãn kinh, tính tình rất nóng nảy, căn cứ vào đạo lý lâu đời “Cận trụ giả cật kính mạc giả hải”, giáo sư của tôi hiện tại cũng có vẻ rất nóng nảy, cho nên nếu tôi không có mặt trong nhà đúng thời gian quy định, thì kế tiếp một tuần tôi khỏi phải nghĩ đến việc có thể vui vẻ sống qua ngày.

Thời điểm tôi ngồi ở trên xe taxi, Cố Thiển gửi tin nhắn đến thông báo một chút tình hình cho tôi. Qua sáu bảy phút sau Cố Thiển mới trả lời lại, cô nói: Phẩm Phẩm cậu thật mạng khổ, đến lượt cậu lại không có phúc được thấy, cậu chân trước đi tới sau lưng liền thấy được một thân mê người Đỗ Thăng! Thật là cực phẩm yêu nghiệt đại mỹ nam!

Tôi nhin không được liếc mắt một cái vào màn hình điện thoại di động, không nhiều từ, trả lời lại Cố Thiển bốn chữ: hoa si khả sĩ(đồ háo sắc thật đáng xấu hổ)!

Đóng lại di động, tôi nghĩ lại đến lời Cố Thiển vừa nói: cực phẩm yêu nghiệt đại mỹ nam, đột nhiên trong óc liền lóe lên một loại trực giác mãnh liệt: vị đại soái ca tôi vừa gặp kia, chính là Đỗ Thắng!

2. Chương 2 : Gặp Lại Yêu Nghiệt Đại Soái

Giáo sư của tôi vội vàng gọi tôi trở về là để giúp ông chuẩn bị tốt ngày đại lễ của trường, khoa IT sẽ tổ chức một buổi tọa đàm vào chủ nhật tuần này, tức là ngày mai.

Ngày mai, nhân vật chính trong buổi tọa đàm là Will. Lúc đầu tôi cứ nghĩ đó sẽ là một người ngoại quốc, sau mới biết đó là một người Trung Quốc đã thành danh.

Vị Will này là do giáo sư nhờ một đàn anh trước đây do ông dạy, thật vất vả mới mời về được. Nghe nói người này tuy tuổi còn trẻ nhưng trình độ đã đạt mức rất cao, quả thật chính là một thiên tài, được xưng tụng là Bill Gate trong giới người Hoa.

Tôi một bên giúp giáo sư trang trí hội trường, một bên vừa nghĩ, cùng học một ngành IT, sao lại có thể chênh lệch lớn như vậy? Tại sao người ta tuy tuổi còn trẻ nhưng đã làm nên sự nghiệp lớn, tôi lại thường xuyên mắc những lỗi cơ bản khiến cho giáo sư tức giận trách mắng, đây là tại sao?

Tôi cứ tưởng rằng, buổi tọa đàm vào ngày cuối tuần nên sẽ không có nhiều người đến nghe, nhưng không nghĩ rằng có vô số học sinh đến nghe buổi tọa đàm đến vậy!

Hết chỗ thì không nói, đã thêm nhiều ghế nhựa ngoài dự tính trên đường mà vẫn còn rất nhiều bạn học phải đứng. Tôi đứng ở trên đài điều chỉnh micro, liếc mắt xuống phía dưới. Ặc! Không ngờ ở đây có thể tụ tập nhiều người đến như vậy! Trở lại hậu trường, tôi nhin không được cùng đàn anh cảm khái.

“Sư huynh, người này rốt cuộc là ai, ngay cả mừng hiệu trưởng từ chức về hưu cũng chưa chắc có nhiều người đến nhiều như vậy! Anh nói người tên Will này là thần thánh phương nào, sao lại có thể chọc đến nhiều yêu ma quỷ quái như vậy?”

Đàn anh cười gõ đầu tôi một chút nói: “Một con nhóc như em chỉ biết suốt ngày nói hươu nói vượn! Nói cho em biết, hôm nay thầy hiệu trưởng cũng đến, khôn ra thì nhanh chóng đem miệng ngậm lại, đừng để đến lúc đó gặp rắc rối, thầy ấy không diệt em mới là lạ!”

Tôi nhìn vị sư huynh xấu xa giả vờ chính trực của mình lại muốn nhân cơ hội bắt đầu giảng giải lí lẽ tôn giáo, nhanh chóng thề lười nói: “Sư huynh! Em biết đúng mực, anh yên tâm yên tâm yên tâm tâm tâm tâm! Anh trước nói cho em biết vị Will này rốt cuộc là ai, sao có thể có sức ảnh hưởng lớn như vậy?”

Đàn anh bất đắc dĩ lắc đầu nói với tôi: “Phẩm Phẩm ơi Phẩm Phẩm, em có chắc không chọn sai ngành học không, đường đường là dân IT, vậy mà lại không biết Will là ai! Em nói xem, em mỗi ngày đều mơ mơ màng màng nghĩ gì thế!”

Tôi nhanh chóng ngắt lời đàn anh của mình. Ông trời của tôi ơi, sao tự nhiên lại chụp cho tôi cái mũ như vậy, sống mơ mơ màng màng? Tôi khi nào thì như vậy chứ! Nhiều lắm chỉ là lười nhác mà thôi, sư huynh cũng thật tài tình!

Tôi nói: “Sư huynh anh tha cho em đi! Anh một chút cũng không giống sư huynh của em, anh giống sư cụ lớn trong nhà em vậy, chỉ biết đi giáo huấn người khác! Anh có thể nói cho em biết, Will là ai được không?”

Sư huynh nhìn tôi liếc mắt một cái nói tiếp: “Will bây giờ là một người nắm trong tay quyền lực cao nhất trong giới máy tính, hiện nay các phần mềm máy tính đứng đầu trên toàn thế giới hầu như là của anh ta, trình tự số hiệu đều là anh ta biên soạn. Trình tự số hiệu do anh ta biên soạn gần như hoàn mỹ, tìm không thấy một chút bug(lỗi, lỗ hổng). Nghe nói năm đó Bill Gates có thể trực tiếp dùng cơ sở hai số hiệu biên soạn trình tự, mà cái vị Will tiền sinh đây chỉ có hơn chứ không có kém.”

Tôi nghe xong nhin không được bĩu môi nói: “Đúng hay sai vậy, có thần thánh như vậy hay không? Hay lại là tin đồn nhảm, truyền đi truyền lại, từ heo mẹ có thể hóa Thường Nga (Hàng Nga).”

Sư huynh của tôi nói: “Tiểu Phẩm Phẩm, anh hiện tại càng nhìn em càng cảm thấy giống Thường Nga!”

Tôi không thêm: “Em xem anh còn giống Bát Giới ý!”

Cách thời gian bắt đầu tọa đàm còn có mười lăm phút, tôi cùng sư huynh thấy không có việc gì phải xử lý liền rút ra phía sau lễ đài, đến chỗ đã được sắp đặt sẵn cho khách quý ngồi xuống.

Lại ước chừng trên dưới năm phút đồng, tôi ngồi trên ghế bắt đầu tiến vào trạng thái buồn ngủ. Chợt tôi bị tiếng vỗ tay như sấm của toàn trường gọi dậy! Theo sát cùng tiếng vỗ tay lại bắt đầu xen lẫn thanh âm các nữ sinh kích động thét chói tai kết hợp với tiếng các nam sinh phấn khởi huýt gió. Tôi một chút đã bị trấn tĩnh hoàn toàn, nghĩ thầm vị Will tiên sinh này mặt mũi ra sao mà có thể khoa trương như ngôi sao nổi tiếng Châu Kiệt Luân xuất hiện vậy?

Tôi ngẩng đầu men theo phương hướng mọi người thét chói tai hướng hội trường nhìn tới, nhìn thấy vài người như hiệu trưởng, bí thư, giáo sư của tôi cùng với sư bá linh tinh nào đó, toàn là nhân vật tai to mắt lớn trong trường học, đang sao vây quanh nhân vật chính – Will tiên sinh như thể vây quanh vị đại tiên sáng láng.

Nhìn thấy Will càng ngày càng rõ mặt, lòng mãnh liệt nhảy lên vài cái! Là anh ta! Không ngờ là anh ta! Vị đại tiên siêu cấp nhân vật – Will, không ngờ lại là người ngày hôm qua nhìn thấy tại bữa tiệc – yêu nghiệt đại soái ca!

Tôi có chút ngây ngốc! Trời ạ, chỉ bằng vẻ ngoài của vị nhân huynh này ngày hôm nay siêu cấp phi phàm khí độ, anh ta không chỉ là yêu nghiệt, mà quả thực chính là hại nước hại dân!

Một thân thể cao lớn mặc âu phục chỉnh tề, ôm gọn lấy thân hình tỷ lệ gần như hoàn mỹ, lộ ra khuôn mặt góc cạnh tuấn tú, một đôi mắt hoa đào mị người, hé ra đôi môi bạc gợi cảm động lòng người, nam nhân bộ dạng này cũng đã quá đủ làm cho người ta tâm hoảng ý loạn, hơn nữa anh ta còn có tài hoa nhất đẳng hơn người, thật sự là có thể làm cho nữ tử thiên hạ đều trở nên quay cuồng quên mất cả tên cha tên mẹ!

Tôi bây giờ có thể lý giải vì sao nhiều người đến xem buổi tọa đàm như vậy, bởi vì hiện tại ngay cả chính tôi cũng cảm thấy được, tôi rất muốn thét chói tai, thẳng nhãi này thật sự là rất soái a! Tôi chính là cảm thấy như vậy, sư huynh ngồi cạnh dùng cùi chỏ huých vào tôi một cái, khinh miệt nói:

“Nhìn em thật háo sắc, nhanh đem miệng khép lại, cho nó về đúng hình dạng, đừng giống như các giáo sư, sư huynh muội khác, thật làm anh mất mặt!”

Tôi nghe lời đem khuôn miệng vì tâm lý đang trong trạng thái si ngốc khép lại, sau đó quay đầu lớn tiếng với sư huynh oán hận: “Sao anh lại đem em so sánh giống với giáo sư vậy!”

Kết quả, tôi đây nhất thời cất tiếng nói lớn, rất ngoài dự đoán, tất cả mọi người trong hội trường đều quay sang nhìn!

Trên thực tế, chỉ một động tác nhỏ lại có thể tạo hiệu ứng song hành đáng kể: người liên can ngồi trên lễ đài và tôi cùng nhìn nhau đến ngẩn người, hiệu trưởng đại nhân đứng ở trên bục phát biểu quan sát phía dưới, hai tay vung lên, ý bảo mọi người im lặng, sư huynh bảo tôi thu hồi bộ dạng muốn ném người lại, tất cả mọi người an tĩnh lại và tôi quay đầu với sư huynh kêu to:

“Làm sao anh lại đem em so sánh giống với giáo sư!”

Vì thế, mọi người, trên đài dưới đài, tất cả đều lấy ánh mắt chăm chăm nhìn tôi!

Tôi bây giờ thật muốn biết cảm giác của người vì một sơ suất nhỏ mà chỉ sau một đêm đã trở thành người nổi tiếng, có phải giống như tôi đây, là loại cảm giác đặc biệt muốn tự sát!

Sau khi tôi kêu to với sư huynh mọi người lúc này dùng ánh mắt muốn giết người rà soát, trên lễ đài từ hiệu trưởng đến bí thư rồi đến giáo sư của tôi, tôi nghĩ bọn họ giờ phút này nhất định đặc biệt hối hận đã thu nhận một đệ tử quấy nhiễu như tôi. Mà với sư huynh, ngay từ đầu cảm thấy có chút thực xin lỗi anh, liên lụy anh cùng tôi thành danh.

Tuy nhiên nghĩ lại cũng thấy xứng đáng, nếu anh ta không chọc tôi, tôi làm sao có thể làm ra bộ dạng dọa người như vậy! Tôi cũng không dám nhìn, đem đầu cúi trước ngực biến mình trở thành một con đà điểu.

Đột nhiên giọng nói của một đàn ông từ trên lễ đài vang lên:

“Đã sớm nghe nói nữ sinh khoa IT nổi tiếng là thẳng thắn đáng yêu, tôi còn không tin, hôm nay có cơ hội tận mắt chứng kiến, mới xác định quả nhiên không phải lời đồn!”

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường vang lên một mảnh tiếng cười thoải mái, hóa giải cục diện khó xử khẩn trương muốn chết vừa rồi.

Trong lòng tôi vạn phần cảm kích, ngẩng đầu nhìn về phía trên lễ đài, người đã đem giải cứu tôi từ trong hoàn cảnh đáng xấu hổ vừa rồi, mà người kia lúc này cũng đang ở trên lễ đài đuôi mắt mỉm cười nhìn tôi. Lòng bùm bùm hơn rạo rức!

Tôi không chớp mắt nhìn trên lễ đài nhỏ giọng hỏi sư huynh: “Sư huynh, anh nói xem, cái gọi là anh hùng cứu mỹ nhân, có phải hay không cũng chính là giống như vừa rồi!”

Sư huynh cũng giống tôi nhìn không chớp mắt nhìn lên trên lễ đài, miệng lại hung hăng quăng xuống cho tôi một chữ cũng tính là câu trả lời: “Mơ đi!”

Tọa đàm chính thức bắt đầu. Trên đài vị đại soái ca tự giới thiệu, anh ta tên gọi là Đỗ Thăng.

Anh ta quả nhiên là Đỗ Thăng! Yêu nghiệt soái ca Đỗ Thăng! Khiến cho người ta rung động không thôi! Anh còn nói Will là tên tiếng Anh của anh, sau khi về nước anh hi vọng tất cả mọi người gọi tên thật của anh là Đỗ Thăng. Chính là có rất nhiều người trong giới truyền thông đã có thói quen dùng tên Will để gọi anh, vì vậy nên rất ít người biết Will trong truyền thuyết tên thật là Đỗ Thăng, và Will chính là vị sĩ lão bản Đỗ Thăng.

Tôi nhìn trên đài xuất chúng Đỗ soái ca, cảm giác anh ta cùng vị bằng hữu ngày hôm qua một thân áo lam mộc mạc giản dị trong bữa tiệc đường như là hai người khác nhau.

Ngày hôm qua Đỗ Thăng tuy rằng ngạo khí lại khiến cho tôi cảm thấy anh giống như một người bình thường, anh cách tôi rất gần. Nhưng là giờ phút này Đỗ Thăng thật sự là quá mức hào quang bắn ra bốn phía, điều này làm cho tôi cảm thấy anh ta cách rất xa rất xa, sự vĩ đại của anh ta làm cho loại người tiểu nhân bình thường như tôi đầy vĩnh viễn đều với không tới.

Một lát sau, sư huynh lại dùng cùi chỏ dùng sức huých vào tôi, tôi quay đầu nhìn sư huynh nhỏ giọng hỏi: “Anh làm gì lại huých em! Hành động vừa rồi của hai chúng ta còn chưa đủ để dọa người àh!”

Sư huynh thần thần bí bí nhìn tôi nói: “Phẩm Phẩm, em phát hiện không, Đỗ Thăng ở trên lễ đài giống như luôn dùng ánh mắt dõi theo em!”

Tôi nhin không được hướng về phía lão liếc mắt một cái: “Sư huynh, anh không chỉ là ông Sư đại học, anh còn là ông Sư đại học lừng danh trung ngoại tam bát phẩm bảg!”

(Câu này nếu hiểu sơ thì có thể là Phẩm Phẩm nói sư huynh của cô ấy ko chỉ là 1 ông “sư” (sư huynh, sư phụ) của trường đại học mà còn là 1 ông “sư” (trọc) truyền đạo)

Sư huynh bị tôi nói nổi giận, gơ tay lên liền cho tôi bắn cái não dưa băng (đập vào đầu một cái).

Thực đau a! Nhưng là lúc này tôi vẫn nhớ rõ, cho dù đau chết tôi cũng không thể kêu lên thảm thiết phá tan cổ họng như bình thường. Tôi một bên xoa đầu một bên một lần nữa ngẩng đầu nhìn hướng trên lễ đài Đỗ soái ca.

Kỳ thật tôi cũng xác định như vậy, thật sự là anh bạn này đã nhìn tôi từ lâu, hơn nữa giờ phút này anh ta dùng ánh mắt thật lạnh lùng nhìn tôi. Tôi đối với người trên lễ đài chớp chớp ánh mắt cười nịnh nọt, Đỗ soái ca tựa hồ tiếp thu biểu hiện như chú cún con của tôi, ánh mắt không còn rơi trên người tôi nữa. Lần này quả thực bị anh ta xem thường!

Tôi âm thầm ở trong lòng suy nghĩ, trăm ngàn lần dừng một lần nữa cùng sư huynh gây náo loạn, lần này chắc chắn Đỗ soái ca sẽ không giúp tôi giải vây nữa, ai kêu tôi lớn bằng từng này lại đi gây loạn trong trường; đến lúc đó, tôi nhất định sẽ bị giáo sư lạnh lùng đuổi khỏi nhà, bị hiệu trưởng khai trừ ra khỏi trường.

3. Chương 3 : Say Rượu

Sau khi tọa đàm chấm dứt, người đứng dưới đài diễn cuồng chen chúc lên sân khấu xin chữ ký của Đỗ Thăng, người này đi trước người sau nối nghiệp tiến lên, cảnh tượng này thật khiến cho người ta tắc lưỡi không ngừng.

Tôi cùng đàn anh ở giữa đồng người diễn cuồng gắng sức chen ra phía sau lễ đài.

Thầy hướng dẫn vừa nhìn thấy tôi liền hung mãnh chỉ ngay vào mũi tôi hung tợn giáo huấn: “Phẩm Phẩm, cô giỏi lắm! Cô nói xem nhân phẩm của cô chạy đi đâu rồi! Mỗi ngày ngoại trừ tạo thêm phiền toái cho tôi, cô còn làm gì được nữa?” (tên nữ chính là Phẩm Phẩm có nghĩa là nhân phẩm, phẩm chất tốt đẹp)

Tôi cúi đầu chạy nhanh lại, tưởng tượng mình là con chim đà điểu, mà đàn anh của tôi thật không lương t nói “Em đi dọn dẹp vệ sinh” Liền tránh người. Đáng thương cho đỉnh đầu của tôi sớm bị ân sư phun ẩm ướt!

Thật không hổ là người chồng ở với vợ lâu năm bị chèn ép, cứ như ân sư – người hướng dẫn dạy tôi bao lâu nay, sức mạnh ấy tôi có thể nhìn ra là ở nhà bị vợ thầy chà đạp bao nhiêu!

Thầy hướng dẫn đang giáo huấn tôi đột nhiên im lặng, tôi ngẩng đầu vừa thấy, hóa ra là Đỗ Thăng, bên cạnh anh ta là hiệu trưởng cùng thư ký riêng đang đi từ trên lễ đài đến phía sau hội trường.

Hiệu trưởng chính là đang tha thiết mời Đỗ soái ca cùng ăn bữa tối, Đỗ soái ca trên mặt lộ vẻ lễ phép lại xa cách mỉm cười, tựa hồ đối với bữa cơm này cũng không cảm thấy hứng thú.

Thầy hướng dẫn của tôi mắt thấy Đỗ Thăng kia đi đến liền ném tôi sang một bên cùng nhóm người tổ chức nhanh chóng gia nhập mặt trận nhiệt tình mời Đỗ Thăng cùng ăn bữa cơm thân mật.

Tôi cuối cùng vẫn cảm thấy Đỗ Thăng nửa như vô tình mà cố ý dùng ánh mắt ấy lướt trên người tôi, nhưng tôi sợ mình tự đa tình, cho nên cũng không cho phép lấy ánh mắt anh ta thêu dệt thành như vậy, hay là anh ta kỳ thật chính là đang nhìn tôi.

Lúc tôi một lần nữa nhìn không được hoài nghi vừa mới rồi Đỗ Thăng lại dùng ánh mắt lướt qua, tôi nghe thấy Đỗ Thăng nói với hiệu trưởng: “Nếu thịnh tình không thể từ chối, vậy cung kính không bằng tuân lệnh.”

Tôi biết anh bạn đây là đáp ứng lời mời cơm của hiệu trưởng trường đại học lớn. Chỉ là cái gạt đầu của anh ta, đã khiến cho thầy sung sướng, trực tiếp quên đi sự khó chịu tôi gây cho thầy, cái miệng rộng bắt đầu cười ngây ngô.

Lúc một đám người lướt qua tôi ra bên ngoài, Đỗ Thăng giống như lơ đãng ngẩng đầu nhìn đến tôi, sau đó lại giống như lơ đãng quay sang thầy hướng dẫn của tôi: “Bạn học này là cao đồ (học trò giỏi) của thầy phải không?”

Thầy hướng dẫn của tôi quay đầu liếc mắt lườm tôi một cái, miễn cưỡng làm ra vẻ vui sướng trả lời: “Ai là cao đồ, chính là một học sinh không ra gì mà thôi!”

Tôi cười hắc hắc hướng về phía Đỗ Thăng ngây ngô hòa theo lời người hướng dẫn của tôi nói lặp lại: “Đâu có đâu có! Không ra gì không ra gì!”

Tôi cảm thấy hướng dẫn cùng hiệu trưởng bọn họ đều bởi vì câu nói của tôi mà hai bên thái dương rịn mồ hôi lạnh.

Đỗ Thăng mắt đầy ý cười nhìn tôi liếc mắt một cái, lại giống như lơ đãng cùng hiệu trưởng nói: “Sinh viên nữ trường thầy thật sự là thẳng thắn đáng yêu quá! Nếu đã là học trò của Mạnh giáo sư, liền thuận tiện cùng đi ăn cơm đi!”

Hiệu trưởng không hề nghĩ ngợi liền meo meo cười gạt đầu nói: “Được, được! Cùng đi! Cùng đi!”

Vì thế tôi cùng thầy hướng dẫn vận phần hoảng sợ cùng lo lắng hướng ánh mắt nhìn mấy vị lãnh đạo đi đến cửa tiệm ăn hoành tráng.

Đến tiệm ăn lớn, các vị tai to mặt lớn và một tiểu binh như tôi cùng ngồi trộn lẫn một chỗ. Hiệu trưởng ngồi bên trái Đỗ Thăng, lần lượt bên cạnh hiệu trưởng là thư ký riêng, sư bá ngồi ở phía bên phải Đỗ Thăng, thầy hướng dẫn bên cạnh sư bá. Tôi an vị bên ngoài rìa chỗ bưng bê thức ăn lên, làm mỗi lần người phục vụ kêu: “Nhờ một chút” tôi lại phải đứng lên nhường chỗ cho anh ta bưng đồ ăn xong mới có thể ngồi xuống.

Từ giữa trưa mười hai giờ cho đến chạng vạng tối bụng tôi thực đói meo, trừ bỏ nghe người phục vụ nói “Nhờ một chút” ngoài ra cũng không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ biết chăm chú ăn! Tôi đang ăn rất vui vẻ, đột nhiên nghe thấy Đỗ Thăng nói với mọi người:

“Sau khi về nước tôi liền phát hiện trong nước có rất nhiều phụ nữ vì giảm béo mà hóa điên, vì thế tôi vẫn cảm thấy các cô gái hiện tại sẽ vì giảm cân mà không thích ăn cơm. Nhưng là hôm nay nhìn thấy ái đồ (học trò cưng) của Mạnh giáo sư, tôi cuối cùng biết được rằng vẫn có cô gái đối với việc ăn cơm có nhiều thích thú như vậy!”

Tôi choáng! Tôi nghe bên tai mọi người cười ha ha, tay mềm nhũn, chiếc đũa đang gấp miếng thịt ba chỉ “Lạch cạch” liền đánh rơi trên bàn. Đoàn người vừa thấy tôi có bộ dạng ngây ngốc cười đến càng vui vẻ.

Tôi nhịn không được phần uất ngất đầu dùng sức trừng mắt nhìn Đỗ Thăng! Quả nhiên là tai họa lớn! Ngay cả đối với một đứa trẻ đơn thuần hồn hậu cũng tính kế, dù không được lớn cho lắm, nhưng cũng quyết không cam tâm để cho người lòng dạ đen tối kia cười vào mặt!

Đỗ Thăng cười đến cực vui vẻ, dường như nhìn thấy tôi lườm, sau đó lại quay đầu hỏi Mạnh giáo sư: “Không biết ái đồ Mạnh đạo sư tên gọi là gì?”

Giáo sư he hé nhanh chóng quét tôi một chút liền ghét bỏ thu hồi ánh mắt, đối với Đỗ Thăng nói: “Làm cho Đỗ tổng chê cười! Học trò này của tôi là một người bất hảo, bộ dạng nhanh nhẹn đáng yêu khiến cho người yêu thương, nhưng là tính tình thật sự làm cho người ta không dám khen tặng. Ngay từ những buổi đầu tiên thu nhận nó, nó chỉ giỏi nhất một việc là gây phiền phức cho tôi, tôi hao tâm khổ tứ so với nó còn hơn cả con ruột của chính mình! Bởi vì nó mà đầu tôi gần bạc hết, so với năm tháng tự tại trước đây thật là như hư không! Liền cứ như vậy thu nhận một nha đầu tên thì thật là hay, mà người lại không hề ngoan ngoãn như thế, tên gọi Phẩm Phẩm!”

Giáo sư của tôi nói xong, đoàn người cười đến càng vui vẻ, hơn nữa Đỗ Thăng, đôi mắt đào hoa cười đến cong cong. Tôi thật sự khó hiểu, một đám người đã trưởng thành lại đi lấy một cô gái ra trêu cười, e lệ không e lệ, xấu hổ không xấu hổ a!

Tôi hí hóp mắt tà ác trừng Đỗ Thăng, cố gắng đem ý nghĩ tà ác của tôi truyền cho anh ta, tôi muốn làm cho anh ta hiểu được, nếu anh ta lại như vậy trêu chọc cô nương đây, tôi sẽ nổi bão!

Hiệu trưởng ngồi bên cạnh Đỗ Thăng thật không hổ là cá nhân tinh anh, một chút liền nhìn ra tôi cùng các cô gái khác cử chỉ cũng như hành động đối với Đỗ Thăng hoàn toàn khác, thật cảm thấy hứng thú, vì thế liền cười nói với tôi: “Phẩm Phẩm, trò xem Đỗ tổng thích trò như vậy, trò không phải là nên kính Đỗ tổng chén rượu sao!”

Tôi choáng! Hiệu trưởng a, người rót cuộc đường đường là thầy hiệu trưởng hay còn là Ma Ma của di hồng viện! Sao có thể vô tư như vậy liền kính dâng học sinh của mình đi bồi rượu cho kẻ lắm tiền!

Tôi lắc lắc mặt bưng chén rượu đứng lên, đối với Đỗ Thăng vừa muốn nói chuyện, không nghĩ tới Đỗ Thăng chết tiệt kia lại cướp lời tôi mở miệng nói trước: “Haiz, chén của tôi lại chưa có rượu! Bạn học Phẩm Phẩm xin chờ một chút, tôi trước hết nên rót đây, sau đó phiền cô kính lại!”

Tôi vừa nghe liền nhịn không được bắt đầu oán hận cắn răng! Này bạn bè thân hữu kia chẳng nhẽ anh ta không còn chuyện gì để nói sao! Quả nhiên anh ta vừa nói xong hiệu trưởng liền nóng ruột ở bên cạnh thúc giục: “Phẩm Phẩm, mau, đừng đứng ngốc như thế, nhanh đi rót đầy rượu Đỗ tổng đi!”

Hiệu trưởng ma ma, người cũng thật biết quan tâm học sinh a!

Tôi cầm lên một chai bia từng bước so với giã đập còn có vẻ nặng hơn đi đến bên cạnh Đỗ Thăng, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn anh ta nói: “Đỗ tổng, tôi giúp ngài rót rượu!”

Đỗ Thăng mang theo vẻ mặt đáng đánh đòn tươi cười có thâm ý khác nói với tôi: “Không biết mẹ của bạn học Phẩm Phẩm có cho phép em uống rượu không a?”

Sau đó lại quay đầu nói với hiệu trưởng: “Hiện tại các bậc phụ huynh thật che chở cho con mình quá mức, có đôi khi đứa nhỏ rõ ràng đã trưởng thành, lại luôn đem nó đối đãi như với một đứa trẻ, làm cho bản thân đứa nhỏ cũng luôn cho rằng mình còn nhỏ, kỳ thật khi tôi bằng tuổi Phẩm Phẩm, đã phải ra nước ngoài tự lập xây dựng nên công ty hàng đầu rồi.”

Này ma quỷ Đỗ Thăng! Anh ta rõ ràng là ở đó châm chọc tôi ngày hôm qua nói với anh ta “Mẹ tôi nói tôi còn nhỏ”, nhưng là cái ý tứ anh ta nói rốt cuộc là gì, chỉ có một mình tôi nghe hiểu, những người khác đều chỉ biết một mà không biết hai lại phía sau tiếp phía trước, theo sau anh ta phụ họa không ngừng.

“Rất đúng, Đỗ tổng nhìn vấn đề này thật thấu đáo, nói chuyện thật có đạo lý, anh mới ít tuổi như vậy mà đã có tầm hiểu biết lớn.”

Hiệu trưởng càng tuyệt vời, trực tiếp đánh nhịp nói: “Phẩm Phẩm ở nhà nghe mẹ nói không cho uống rượu sẽ không uống. Bất quá hiện tại là ở trường học, tại trường học sẽ nghe thầy giáo cùng hiệu trưởng, hôm nay thầy ngay tại trên bàn rượu này một lần duy nhất phát huy quyền lực của một hiệu trưởng, đặc biệt phê chuẩn Phẩm Phẩm có thể uống rượu!”

Tôi học máu! Tôi cảm thấy hiệu trưởng so với tôi còn là người không vào đề đấy! Tôi lại liếc mắt nhìn vị giáo sư của tôi một cái, quả nhiên cũng như mấy con chim gỗ kiến ở đây chỉ biết gật đầu gật đầu gật đầu nói đúng đúng đúng.

Trời đấy! Đạo đức không có, sư đức vô tồn a! (thầy dạy đạo không tồn tại ^^)

Tôi cơ hồ nuốt lệ nóng vào bụng nghiêng răng nghiêng lợi bởi Đỗ Thăng một chén rượu.

Kính rượu xong, tôi vừa muốn quay lại chỗ ngồi của mình, Đỗ Thăng lại mở miệng nói: “Xem ra Phẩm Phẩm đồng học này không chỉ biết kính rượu, cô gái này còn có thể uống a!”

Hiệu trưởng vốn thông minh tài trí bị ngăn trở lúc này lại đạt được cơ hội phát huy, ông liền từ trong lời nói của Đỗ Thăng nhanh chóng nói với tôi:

“Phẩm Phẩm, xem ra Đỗ tổng thực rất thích trò! Trò cứ ngồi bên cạnh bồ Đỗ tổng uống vài chén nói chuyện phiếm, nhớ phải giới thiệu thật chi tiết cho Đỗ tổng về tình hình trường học chuyên đào tạo các lập trình viên chuyên nghiệp, về sau trường học chúng ta nếu có cơ hội chiêu sinh thêm nhiều nhân tài như Đỗ tổng đây thì thật tốt, trò chính là công thần lớn nhất của trường!”

Tôi thật sự bắt đầu ở trong lòng rơi lệ! Hiệu trưởng ma ma à, em phải thực công nhận người là một trong những thuộc hạ đắc lực của các mục tử bà a! Lão già chết tiệt ngài vì sao lại đi chọn một nghề không đúng với sở trường như vậy!

Thầm oán, tôi biết rõ không thể so đạo lý, trong lòng bao hàm khuất nhục ngồi ở bên cạnh Đỗ Thăng, sư bá, tôi cùng thầy hướng dẫn đại nhân theo thứ tự di chuyển vị trí hướng ra phía ngoài.

Tôi lại cảm thán nói đức không có, sư đức vô tồn a! Nhìn xem mấy lão già này làm gương rất tốt, còn không ở trong lòng bảo tồn nửa điểm khí phách, cũng thật biết phối hợp với người ngoài đùa giỡn học sinh của mình!

Đỗ Thăng vẫn là giống như trước cùng mọi người chuyện trò vui vẻ, chính là thường thường hay dùng đôi mắt đào hoa của anh ta nhìn thoáng qua tôi mấy cái, mỗi lần anh ta liếc mắt, tôi phải cùng anh ta uống một ly, rất nhanh đầu của tôi liền choáng váng vô cùng, cơ hồ ngồi cũng ngồi không xong, nhìn hiệu trưởng thấy có hai người, nhìn cuốn menu có hai cái, nhìn người thầy dẫn cùng sư bá vẫn là mỗi người lại có hai hình ảnh.

Quay đầu xem người bên cạnh là Đỗ Thăng, hình như cũng là hai người, nháy mắt mấy cái, lại giống như biến thành một người. Tôi cảm thấy Đỗ Thăng biến đổi cứ hai rồi lại một như vậy đặc biệt hay, liền nhìn không được khanh khách đối với Đỗ Thăng nở nụ cười.

Đỗ Thăng nghe thấy tiếng cười của tôi quay đầu nhìn, tôi cảm thấy đôi mắt hoa đào kia của anh ta nhìn tôi, lại đặc biệt ôn nhu như nước.

Tôi nghĩ, tôi đã say!

Ai cũng không nghĩ tới, Đỗ Thăng tửu lượng tốt như vậy. Hiệu trưởng, bí thư, sư bá cùng thầy hướng dẫn cuối cùng không may mắn sống sót, hoàn toàn uống say đến nằm rạp ra bàn, phải vội gọi người tới đưa về nhà. Những người đứng đầu một trường đại học lớn a, các người thật không biết giữ sĩ diện cho ai, nhiều người như vậy cũng uống thua một người a!

Mọi người đều đi rồi, trong phòng giờ chỉ còn tôi đang mơ mơ màng màng và một người trước sau vẫn thanh tỉnh Đỗ Thăng, hai người.

Tôi hoảng hốt cảm thấy Đỗ Thăng vươn tay cánh tay đem tôi từ trên ghế bệ lên, chân tôi mềm nhũn căn bản đứng không vững, chỉ có thể mặc cho thân xác hướng trong lòng Đỗ Thăng dựa vào tìm kiếm điểm tựa.

Đỗ Thăng dùng cánh tay của anh ta nâng nhẹ đầu tôi lên cúi xuống bên lỗ tai tôi nhẹ nhàng bật hơi nói: “Nha đầu, em biết không, em uống rượu bộ dáng đặc biệt có ý tứ!”

Tôi cảm giác lỗ tai bị hơi thở của anh ta tiêm nhiễm tê tê đại đại, nhin không được rút lui cố càng tiến sát vào trong lòng của hắn.

Đỗ Thăng ôm tôi cúi đầu dùng thanh âm hỏi: “Nha đầu, ký túc xá của em ở đâu, tôi đưa em về.”

Tôi say rượu chỉ nghĩ muốn đi ngủ, vốn dựa vào rất thoải mái đang muốn chớp mắt, lại nghe anh ta nói muốn đưa tôi về ký túc xá, nhanh chóng cố gắng mở to hai mắt ngẩng đầu nói với hắn: “Không được! Tôi không quay về! Tôi hiện tại trở về ai ai cũng sẽ biết, sẽ nói tôi bị hiệu trưởng đem bán đi làm bồi rượu! Danh tiết liền hoàn toàn không còn! Không nên không nên!”

Đỗ Thăng cúi đầu nhìn tôi ôn nhu nở nụ cười, trên khuôn mặt tuấn nhã tràn ra tất cả đều là ý cười ôn hòa. Tôi nghĩ nhất định là tôi uống rượu quá nhiều khiến cho xuất hiện ảo giác. Một người như tôi tài mạo cùng địa vị xã hội đều là đồ bỏ, dựa vào đâu mà người như anh ta lại đối với một học sinh ngu ngốc như tôi ôn nhu cười?

Đỗ Thăng dùng một bàn tay đỡ tôi vào lòng, tay kia nhẹ nhàng nâng lên đặt trên mặt tôi, tôi mê ly nằm ở trong ngực hắn, cơ hồ cảm thấy anh ta dùng một loại ngữ khí sủng nịch nói: “Nha đầu, em nói em không trở về ký túc xá, vậy muốn đi đâu?”

Tôi khoát tay phui tay của Đỗ Thăng ra, sau đó nghiêm mặt nhìn thẳng vào mắt Đỗ Thăng nói: “Đừng nghĩ uống rượu vào là thò cái đuôi sói to tướng ra, sờ sờ cọ cọ trên mặt bốn cô nương ta. Tôi mệt, không muốn đấu trí với anh, anh giúp tôi một chút đi, chỉ cần đừng leo lên giường, tùy tiện thế nào đều được.”

Đỗ Thăng trợn mắt hỏi: “Vì sao?”

Tôi choáng váng ngơ ngẩn vươn một ngón trở ra trước mặt hắn, lắc lắc nói: “Vấn đề anh nhắc đến không đúng. Anh muốn nói: ‘Vì sao em nói như vậy?’. Anh phải nói ‘Ý muội muội nói là gì...’”

Đỗ Thăng bị tôi làm cho không hiểu thế nào, quay vòng vòng, mi tâm nhíu lại như muốn thắt thành cái nơ bướm. Đương nhiên có thể nhìn một cái nhíu mày đơn giản thành cái nơ con bướm phức tạp, cần một sự nỗ lực rất lớn, xem mắt ai mơ màng hơn.

Đừng tưởng tôi say, tôi vẫn có thể căn cứ vào cái nơ bướm đang nhíu chặt mà chuẩn xác phán đoán rằng anh ta khẳng định không biết Tiểu thẩm dương cũng là người. Hừ, tôi cũng không so với hắn.

Đỗ Thăng nhìn tôi nửa ngày cũng không thấy tôi trả lời vấn đề chính, phỏng chừng là sốt ruột, bắt đầu tự cấp cho mình một đáp án. Anh ta đem mi tâm con bướm cho phép cất cánh, sau đó về mặt quý dị nói với tôi: “Như thế nào nha đầu, sợ thấy giường cảm giữ không được mình, sẽ đập hư sự trong sạch của tôi sao? Kỳ thật tôi không ngại, nếu em muốn như vậy, tôi liền theo em!”

Tôi dùng sức cười một tiếng với Đỗ Thăng, nói: “Anh nằm mơ đi! Còn muốn tôi cưỡng bạo anh, mơ tưởng! Muốn theo tôi, lại càng không thể. Tôi là nữ tử đỉnh thiên lập địa, tôi không cần người khác. Tôi cũng không cần người khác theo tôi! Tôi sẽ bị người khác cưỡng bạo! Tôi sẽ đi theo người khác.”

Đỗ Thăng nghe tôi nói xong ha ha cười không ngừng, tôi tự hỏi anh ta cười vui về cái gì, không cho cười vui về, một bên mí mắt càng ngày càng như một khối dính liền không buông.

Tôi như vậy người khác sẽ không nghĩ là ngủ mà chính là hôn mê. Tôi miễn cưỡng mở mắt nói với Đỗ Thăng: “Này anh đẹp trai, anh nhất định là có xe phải không? Anh để cho tôi ở trên xe anh ngủ một lát đi, tôi sẽ cho anh ở phòng khách quý nhất không tính tiền.”

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi nghe được Đỗ Thăng nói: “Được! Tôi muốn nhìn xem sau khi tỉnh ngủ em sẽ trả cho tôi cái giá như thế nào!”

Thời điểm tôi tỉnh lại là tiếng gà báo sáng, nắng sớm chiếu khắp nơi, sắc trời sáng choang, cả người đau nhức.

Cả người đau nhức, tôi từ trong mộng dần tỉnh táo lại, mở to hai mắt, dùng sức chớp chớp, lại chớp, lại chớp, lại lại lại chớp, cho đến khi thanh âm của Đỗ Thăng truyền vào tai: “Đừng chớp nữa, mắt có gỉ, có chớp thế nào cũng không nhìn rõ đâu. Lau đi, cứ chớp mắt nữa sẽ rút gân đấy!”

Tôi dùng sức nhu nhu ánh mắt, sau đó “Đằng” ngồi xuống, nhìn xem tình hình trước mắt, chuẩn xác phán đoán ra tôi đêm hôm trước đã ngủ qua đêm trong xe của Đỗ Thăng.

Trách không được lại đau nhức. Làm tôi sợ đến nhảy dựng lên, còn tưởng rằng bị người ta làm hại. Tôi ngẩng đầu nhìn Đỗ Thăng đang ngồi nhìn, nói: “Chào buổi sáng, Đỗ tổng! Đỗ tổng, thể xác và tinh thần ngài đều thật khỏe mạnh. Bên cạnh tôi một đêm lại vẫn có thể thủ thân như ngọc, thật sự là một người có cốt cách! Sáng sớm lạnh như vậy ngài cũng chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng xuất trần thoát tục, thật sự là khí lực tốt nha.”

Đỗ Thăng nhướn mày lên nói: “Bạn học Phẩm Phẩm, đối với sự khen ngợi của em, trước mắt tôi có thể miễn cưỡng xem nhẹ nội dung này mà nhận, dù sao đàn ông đối với loại phụ nữ có khuynh hướng ngu ngốc thủ thân như ngọc là điều tương đối dễ dàng, nghiên cứu sinh Phẩm Phẩm, lấy học thức cùng trí tuệ của em, mời em trước cúi đầu xem lại mình trên người khoác thứ gì, sau đó xin mời đối vấn đề về khí lực của tôi lại một lần nữa phát biểu cảm tưởng.”

Tôi nghe xong lời Đỗ Thăng nói cúi đầu vừa thấy, phát hiện khoác trên người tôi chính là âu phục của hân! Nguyên lai anh ta đem áo khoác cởi ra làm chăn đắp cho tôi. Tôi nhanh chóng ha ha cười, bộ dáng nịnh nọt đối Đỗ Thăng nói:

“Đỗ tổng! Ngài không chỉ thể xác và tinh thần khỏe mạnh, ngay cả linh hồn đều vô tư cao thượng như vậy! Chính là bộ âu phục này nếu có thể làm được dài thêm một chút nữa thì rất tốt, như vậy thời điểm tôi ngày hôm qua ngủ sẽ không cảm thấy hai chân lạnh buốt, ha ha ha ha!”

Đỗ Thăng liếc một cái có thể làm điên đảo chúng sinh, xem thường mà nói với tôi: “Nha đầu, đừng giả ngu, có thấy rõ trên ngực trái tôi có một vòng nước miếng không? Là em dùng miệng mình chùi vào đấy! Có biết áo này bao nhiêu tiền không? Mà em tốt nhất là đừng biết, có thể ảnh hưởng tới tinh thần và thể xác khỏe mạnh của mình. Em có thể đoán được tôi muốn xử lý cái áo này như thế nào không?”

Tôi nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, lại lại nháy mắt mấy cái, lại lại lại nháy mắt mấy cái...nháy thêm n cái, vốn định ghen ra nước mắt lấy chút đồng tình, nhưng là đối mặt với mỹ nam, thất bại, nói gì cũng không được!

Tôi lại lại lại lại... nháy mắt mấy cái nữa, Đỗ Thăng nhắm chặt hai lông mi, phía dưới là đôi mắt anh tuần tràn ngập nghi hoặc lẳng lặng nhìn tôi chăm chú, bỗng nhiên đầu nhanh chóng hướng sang cửa kính xe, ngón tay duỗi ra hướng lên trời, quát to một tiếng:

“Nhìn! Bụi bay! Nhìn! Bụi trôi qua rồi! Nhìn! Bụi lại đây! Nhìn! Bụi bay bụi đến bụi đi!”

Đỗ Thăng vừa dứt lời, tôi liền không ngừng vui vẻ nhìn qua cửa kính xe bên kia, quay đầu lại nói với hân: “Đỗ tổng, chúc mừng ngài, toàn một mình ngài nói! Còn hơn là chúng ta đi con đường tâm thường đấy, chúng ta toàn nói vớ vẩn, linh tinh, chính ngài tự nói mình mê, thật thoát tục!”

Đỗ Thăng như yêu nghiệt hé ra dung nhan tuấn mỹ, hai mắt phóng xạ tà ác muốn bóp chết tôi — ánh mắt nhìn tôi nói: “Nha đầu, em tốt nhất trước hết nói cho tôi, muốn xử quần áo của tôi như thế nào, nếu không đừng trách tôi không nghĩa khí, nói cách khác, tôi lập tức làm cho thể xác và tinh thần em trở nên cực kỳ không khỏe mạnh!”

Tôi nhanh chóng đem áo khoác của Đỗ Thăng từ trên người kéo xuống dưới, giống như cầm bài vị tổ tông cung kính bưng đưa đến trước mắt Đỗ Thăng, sau đó bức mình làm ra một bộ dạng thật sự thuần lương dịu ngoan đối Đỗ Thăng nói:

“Đỗ tổng, tôi nghĩ tốt nhất là ở phía bên kia vạt áo làm một vết đối xứng nữa, tức là làm một vết nước miếng giống hệt thế là được”

Đỗ Thăng gắt gao trừng mắt nhìn tôi trong chốc lát, mắt thấy khuôn mặt tôi càng ngày càng vắn vẹo, cùng lúc nghe răng nhếch miệng, rốt cục anh ta nói một câu: “Cánh tay mỗi không? Không có việc gì, cho đến khi nào tê rần là được. Nếu em có thể bảo trì tình trạng này không động đậy trong vòng mười phút, tôi sẽ không bắt em bồi thường. Nếu không làm được, em chấp nhận làm người hầu của tôi đi.”

Anh ta vừa dứt lời hai cánh tay đang duỗi thẳng của tôi một chút liền lạch cạch liền rơi trên đất. Tôi bị thương vô hạn nói với Đỗ Thăng: “Đỗ tổng, ngài có thể giảm nhẹ hình phạt được không! Làm như vậy sẽ khiến cho hai cánh tay của tôi sẽ thành tàn phế mất!”

4. Chương 4 : Thất Thân

Để không cho người trong trường nghĩ rằng tôi có ý đồ với những người giàu có, tôi dứt khoát từ chối ý tốt tự mình lái xe đưa tôi về trường của Đỗ đại soái ca. Đồng chí Đỗ Thăng nửa như cưỡng ép muốn biết số điện thoại của tôi, tôi bất đắc dĩ đọc ra dãy số, rồi tươi cười nói với Đỗ đại soái ca:

“Đỗ tổng ngàn vạn lần không nên quá lưu tâm đến dãy số này, không chừng ngày nào đó khi ngài nhấn dãy số đó thì nó đã ở trạng thái tắt máy vĩnh viễn đấy. Đỗ tổng không biết đó thôi, bản lĩnh vứt điện thoại của tôi so với bản lĩnh mặt dày còn lợi hại hơn nhiều.”

Đỗ Thăng bị tôi nói đến thất điên bát đảo (lộn xộn lung tung), anh ta cau mày nói với tôi: “Nha đầu, em có phải là rất sợ tôi thích em ít đi không? Em đang cố gắng cho tôi một chút ký ức tốt đẹp về em sao?”

Tôi lấy trong túi áo ra ba mươi lăm tệ bỏ vào tay Đỗ Thăng, nói: “Để anh có thể có một chút ký ức đẹp, tôi quyết định đã nói là làm, Đỗ tổng, đây là chi phí ngày hôm qua tôi trả lại cho anh. Đỗ tổng, anh phải biết, đây chính là bằng chứng chúng ta trước cổng trường học đã trao đổi xong.”

Đỗ Thăng không nói hai lời, im lặng mà đẩy tôi xuống xe, kéo cửa sổ xe xuống rồi ném tờ nhân dân tệ của tôi ra, sau đó đóng cửa sổ, khởi động xe từ từ đi.

Tôi vui mừng nhật lên, quay lại nhìn cái xe màu đen xa hoa đang dần xa mà hét lên: “Đỗ tổng, số tiền này là anh cho tôi để trả tiền xe sao? Cảm ơn nha! Anh thật là một người rất rất rất tốt...!”

Tôi đứng nhìn cái xe màu đen to lớn kia đi càng lúc càng xa.

Từ sau lúc ở trong tiệm ăn, Đỗ Thăng liền giống như trúng tà. Đường đường là một người đàn ông IT đáng giá bạc vạn lại tính toán chi li những chuyện nhỏ bé với tôi, anh ta nói tôi làm dơ ô nhục sang trọng đắt tiền của anh ta. Anh ta liền bám theo tôi để bắt đền.

Một ví dụ nhé. Trong một buổi sáng thứ bảy tốt lành, tôi quyết định “cúp” tiết học tự chọn, mục đích hi sinh chẳng qua là do cái sự lười chảnh thây mà thèm ngủ của tôi thôi. Kết quả, điện thoại từ yêu nghiệt Đỗ Thăng lại giống như bùa chú nguyên rửa, cứ kêu không ngừng. Lúc đó tôi thật hi vọng cái điện thoại của tôi nó biến đi đâu luôn cho rồi.

Đỗ soái ca nói, khí trời tốt, nên đi leo núi. Tôi cầu xin, tôi nói tôi không đi có được không? Kết quả anh ta nói một câu: “Lúc đầu tôi cũng không nghĩ gọi em đi leo núi, gọi em tới là để đưa cho tôi cái ba lô thôi.”

Tôi đành nuốt nước mắt vào trong, trên khuôn mặt cố gượng ra nụ cười.

Lại thêm một ví dụ khác. Tôi nghĩ rằng nhất định sẽ có một buổi hoàng hôn nhàn nhã mà cảm nhận sự yên bình vui vẻ, ngồi trước cửa sổ vừa căn hạt dưa vừa hưởng thụ nhân sinh. Ai ngờ yêu nghiệt Đỗ Thăng lại đến ngang ngược lôi tôi ra khỏi nhà, sau đó nói với tôi, tâm tình anh ta không tệ, muốn tôi cùng anh ta chơi bowling.

Tôi vội vàng nói: “Đỗ tổng, tiệm bowling liệu có chỗ gửi đồ dành cho học sinh không? Tôi đi có thể không những không giúp được gì mà còn làm phiền anh.”

Đỗ Thăng nói: “Phẩm Phẩm, lần này là nhường cho em tự lên sàn chơi đó. Làm như vậy thì người em sẽ cúi thấp, sẽ lộ ra nội y, lúc đó tâm tình tôi sẽ lại càng tốt.”

Rõ ràng trong lòng bị giày vò đến ỉu xiu nhưng trên mặt vẫn ráng giả vờ như vui vẻ không có chuyện gì.

Sau đó, khi Đỗ Thăng lại gọi điện thoại, tôi nổi giận. Tôi nói, sĩ khả sát bất khả nhục (dù có chết cũng không chịu nhục, giống như tinh thần của Samurai), quần áo của anh cứ việc đem đến, tôi dù tán gia bại sản (mất hết của cải), đập nồi bán sắt lửa gặt ăn xin cũng nhất định sẽ trả lại tiền cho anh, tôi chỉ muốn anh cho tôi chút tôn nghiêm.

Thế nhưng lần này Đỗ Thăng vẫn đậm phong khinh (nhẹ như gió mây) nói: “Nha đầu, mau đến tiệm ăn, hôm nay tôi mời em ăn thịt.”

Thịt!

Ăn thịt!

Mời tôi ăn thịt!

Tôi là loại người không thịt là sầu đời mà có thịt là yêu đời môn mơn. Nếu Đỗ Thăng đã bảo tôi ra tiệm mời ăn thịt thì sao lại có thể không đi!

Tới tiệm ăn, Đỗ Thăng nói: “Bữa nay là tôi mời em ăn thịt, nhưng có điều kiện. Em phải cùng uống rượu với tôi, yêu cầu này em phải nghe lời tôi.”

Vì vậy tôi cùng Đỗ đại tiên uống một ly rồi lại một ly. Rất nhanh tôi liền say khướt. Tôi lắc lắc đầu, không xác định mà chỉ vào Đỗ Thăng, khí phách nói: “Cái nồi đẹp trai, anh đừng nghĩ tôi say, anh có tin là tôi vẫn còn có thể uống cùng anh nữa không?”

Rất nhanh một đĩa thịt lại đặt lên bàn, rất nhanh bên cạnh tôi chỉ còn lại chai rượu rỗng, rồi rất nhanh tôi gục xuống bàn không biết trời đất gì nữa.

Đỗ Thăng kéo tôi lại gần, nắm lấy vai tôi lắc nhẹ: “Nha đầu, tỉnh dậy! Để tôi đưa em về kí túc xá rồi ngủ tiếp.”

Tôi miễn cưỡng khê mở mắt, sau đó phun một tràng vào gương mặt cực suất của Đỗ Thăng: “Không không không không...”

Đỗ Thăng vừa quay mặt né tránh sự công kích “Vô địch liên hoàn không” của ta, vừa lấy tay bịt cái miệng tôi lại cho đến khi tôi không thể thở, không thể “không” được nữa anh ta mới buông tay. Sau đó dùng tay bóp mũi tôi nói: “Sao em lại nghịch ngợm như vậy! Nói, không muốn về kí túc xá thì muốn đi đâu?”

Tôi nhìn vào mặt Đỗ Thăng, mơ hồ nhìn thấy anh ta đang nhìn tôi tràn đầy ôn nhu cùng sùng nịnh. Tôi nghĩ chẳng qua chỉ là do tôi say nên nhìn lầm thôi.

Lần trước say rượu tôi cũng hiểu được Đỗ Thăng đối xử với tôi rất đặc biệt, ôn nhu nhưng rất đen tối, nhưng đến lúc tỉnh lại tôi nghĩ là tự mình đa tình thôi, hơn nữa tôi sao lại có thể dùng suy nghĩ kỳ lạ này mà tưởng tượng về mình.

Đỗ Thăng dường dường là một ông chủ lớn, tuấn mỹ tuyệt luân bản lĩnh phi phàm, người thấy người thích hoa gặp hoa nở, muốn loại phụ nữ nào mà không có, tôi biết là anh ta chỉ nghĩ là chơi với tôi rất vui thôi.

Đỗ Thăng đem tôi ôm chặt trong ngực, nhẹ nhàng dùng một cái giọng vô cùng sủng nịch mà hỏi vào tai tôi: “Nha đầu, em nói không muốn quay về kí túc xá, thế rốt cuộc là muốn đi đâu?”

Tôi vốn đã mơ mơ màng màng đầu óc choáng váng, lại nghe giọng nói ôn nhu đến vậy từ Đỗ Thăng, khiến tôi càng tê dại. Tôi muốn nói rằng: chỉ cần có một cái giường thì ở đâu cũng được. Nhưng mà những lời đi ra khỏi miệng tôi lại biến thành: không thể không có giường, không phải ở đâu cũng được.

Rồi tôi lại nghe thấy Đỗ Thăng dùng cái giọng mê hoặc lòng người kia nói vào lỗ tai tôi: “Phẩm Phẩm ngoan, ở trên kia có phòng trọ, trong phòng lại có một cái giường thật to, anh Đỗ dẫn em đi hưởng thụ nó nha.”

Lúc tới phòng, tôi quay qua cười ngọt ngào với Đỗ Thăng, nói: “Lúc này anh thật sự rất chu đáo nha, thật là một người tốt!”

Đỗ Thăng nhìn điệu bộ tươi cười của tôi, ánh mắt dần dần tối lại, cúi đầu đem môi hôn lên mặt của tôi nói nhỏ: “Nha đầu ngốc, em nói sai rồi, tôi chỉ chờ đến bây giờ thôi, thật sự là người xấu!”

Anh ta vừa nói xong, tôi liền cảm thấy đôi môi bị một vật ẩm ướt mềm mềm áp lên.

Đầu óc tôi vốn đang mông lung, liền “vù” một tiếng cảm thấy choáng váng như trời đất xoay chuyển. Đỗ Thăng đang hôn tôi!

Tôi dùng sức đẩy Đỗ Thăng ra, anh ta liền vừa nút lấy môi tôi vừa trấn an nói: “Phẩm Phẩm ngoan, đừng nhúc nhích! Phẩm Phẩm đừng sợ, nha đầu ngốc, anh sẽ đau em!”

Giọng nói của Đỗ Thăng quá mức mỉa mai, khiến cho tôi từ giây dựa dần dần thuận theo anh ta. Đỗ Thăng cúi đầu nói với tôi: “Ngaoan, nhắm mắt lại!” Nghe giọng nói đầu độc người của anh ta, tôi lại càng nghe theo mà nhắm mắt lại.

Tôi mơ hồ cảm nhận được Đỗ Thăng ôn nhu cắn mút môi tôi, đến lúc tôi bị anh ta mút đến đầu óc mơ màng, đầu lưỡi anh ta liền tham lam tiến vào miệng tôi, cuốn lấy lưỡi tôi cùng quay cuồng, dây dưa.

Tôi bị anh ta hôn đến toàn thân mềm nhũn, một chút sức lực đều không có, toàn thân đều dựa vào trong lòng Đỗ Thăng, trong miệng còn không kìm được mà rên rỉ “ưm” một tiếng. Nếu lúc này mà tôi còn tỉnh táo, thế nào cũng đem một mớ định nghĩa làm tiêu chuẩn yêu đương!

Hai tay Đỗ Thăng ôm tôi càng lúc càng dùng sức, môi lưỡi hôn tôi càng lúc càng kích động điên cuồng, vừa hôn vừa thở hổn hển.

Hôn một hồi, Đỗ Thăng luyến tiếc tách khỏi tôi, từng ngụm từng ngụm thở dốc, tôi cũng khê mở mắt nhìn anh ta, ngực thở gấp, phập phồng.

Đỗ Thăng như nhìn mà không nhìn, sau đó đột nhiên nhẹ nhàng ôm lấy tôi đem đặt trên cái giường lớn. Tôi rốt cuộc có thể nằm trên giường, không cần cố gắng dựa vào để đứng thẳng, liền nhịn không được thoải mái mà hài lòng khanh khách cười không ngừng.

Khi Đỗ Thăng đè lên người thì tôi liền không cười nữa. Tôi dù có bị say là cho ngu ngốc đi nữa thì lúc này cũng hiểu rõ, vị ca ca này muốn nhúng chàm tôi! Nhất định là như vậy!

Tôi run rẩy vươn hai tay nhỏ bé đặt ở trước ngực Đỗ Thăng dùng sức đẩy anh ta ra, vừa đáng thương đẩy anh ta vừa nói: “Anh muốn làm gì, tôi còn đang phát triển nha, anh không được giở trò lưu manh!”

Đỗ Thăng nghe tôi nói xong liền cảm thấy buồn cười, đem tay tôi đặt trước ngực anh ta đưa lên cổ, tạo ra kiểu hai tay vòng vào cổ anh ta rất thân mật.

Đỗ Thăng nhẹ nhàng tiến vào dò xét trên ngực tôi, tôi nhịn không được bắt đầu thấy sợ, giây dựa thân thể nói với anh ta: “Anh đừng như vậy, người ta vẫn còn là học sinh đây!”

Đỗ Thăng mỉm cười hôn lên môi tôi, nói: “Làm trò, em đã là một nghiên cứu sinh thì còn nói non với xanh gì, ở tuổi này em đã có thể nhận thức được quan hệ thân mật rồi.”

Nói xong bờ môi anh ta lại dùng sức cắn mút lấy môi và lưỡi của tôi, khiến đôi môi bị mút đến tê dại. Tôi nghĩ tôi cuối cùng cũng có thể tin vào kết luận trong tiểu thuyết: khi hôn môi thì nam nhân sẽ đem môi nữ nhân hôn đến sưng lên, chuyện này là sự thật!

Đỗ Thăng vừa hôn tôi vừa tiến vào dò xét bên trong quần áo của tôi, hai tay liên tục xoa xoa trên người tôi, làm mọi cách gợi lên “bản năng” tình dục trong người tôi.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy trước ngực buông lỏng, nội y của tôi đã bị Đỗ Thăng nhanh chóng lột ra! Sau đó tôi cảm thấy một đôi tay ấm áp ôm trọn lấy ngực tôi, rồi lại không ngừng nhẹ nhàng vân vê nhào nặn. Trong lúc anh ta mãi mê “làm việc” thì tôi cảm thấy bụng dưới nóng lên, giống như trong cơ thể chảy ra cái gì đó!

Tôi hoàn toàn chỉ còn lại mê loạn! Toàn thân đều run rẩy. Mọi lời lẽ của tôi đều bị Đỗ Thăng cắn mút hết, thân thể lại bị hai tay như mang theo ma lực của anh ta thỏa thích âu yếm. Tôi cảm nhận được cơ thể tôi giờ phút này có cảm giác thoải mái vui thích nói không nên lời. Tận sâu trong đáy lòng có chút phóng đảng, không hy vọng Đỗ Thăng dừng lại!

Khi tôi từ trong mê loạn thoáng tìm được một chút lý trí, tôi phát hiện y phục toàn thân đã bị Đỗ Thăng cởi ra hết, chỉ còn lại cái quần nhỏ! Mà một tay Đỗ Thăng lúc này đang hướng vào bên trong quần nhỏ của tôi dò xét!

Tôi nhanh chóng giãy dụa, dùng hai tay kéo bàn tay tội ác của anh ta ra, không cho nó tiếp tục làm bừa. Tôi đã bị cảm giác tình dục xa lạ kia bức bách đến thở dốc, “ưm” một tiếng khản cầu Đỗ Thăng: “Anh đừng như vậy mà, nghiên cứu sinh cũng là học sinh mà! Không thể...”

Đỗ Thăng cực kì ôn nhu nhìn tôi, dùng giọng nói mỉa hoặc lòng người mà thôi miên tôi: “Nha đầu ngọc, nghiên cứu “sinh” cũng là học “sinh”, được học “làm” trước, làm sao có thể “sinh” đấy, em thấy có phải không?”

Tôi bị anh ta ôm ấp quá nhiều đến mơ hồ choáng váng, trong lúc đang do dự, cảm thấy hạ thân bỗng nhiên mát lạnh. Anh ta cuối cùng đã lột quần nhỏ của tôi ra!

Đỗ Thăng ôn nhu tách hai chân tôi ra, nhìn vào cặp mắt mê loạn vô định của tôi, sủng nịch nói: “Nha đầu, để anh vào có được không? Đừng sợ chỉ đau chút thôi, một lát sẽ qua, sau đó sẽ rất thoải mái. Nha đầu, cho anh vào đi, được không?”

Thử hỏi, làm gì có người phụ nữ nào chịu được sự dụ dỗ của cực phẩm yêu nghiệt soái ca này? Dù sao đi nữa, tôi cũng không chịu được. Đối mặt với soái ca đầy mê hoặc này, tôi rất cuộc ngoan ngoan quyết tâm quên đi việc tôi là học sinh, nhắm hai mắt lại e thẹn gật đầu.

Ngay sau đó, tôi liền cảm thấy hạ thân rất đau, anh ta đã vào được! Tôi đau đến nỗi nhin không được mà hừ nhẹ, Đỗ Thăng nghe được tiếng rên rỉ của tôi liền ngừng lại động tác cố xâm nhập vào bên trong của anh ta, chờ tôi chậm rãi thích ứng với sự xâm nhập của anh ta.

Đỗ Thăng sau một thoáng chờ đợi tôi từ từ thích ứng, liền bắt đầu dùng sức tiến vào, sau đó rút ra, sau đó lại dùng lực tiến vào rồi lại rút ra, nhiều lần nhiều lần...

Trong lúc nhiều lần anh ta tiến vào rút ra, tôi nhin không được cúi đầu rên rỉ, lại bị anh ta ôm chặt, bên tai nghe tiếng gầm nhẹ nồng đậm tình dục của anh ta, thân thể tại nơi anh ta ra vào cùng vươn lên đỉnh cao rực rỡ của tình dục.

Sau khi tất cả chấm dứt, tôi ngoại trừ nhắm mắt lại ngủ thì không muốn làm gì nữa hết. Trong lúc tôi sắp mất đi ý thức, tôi dường như nghe Đỗ Thăng nhẹ nhàng nói bên tai: “Hãy ngủ một giấc thật ngoan, nha đầu ngọc!”

Tôi đang định nói với anh ta, tôi không phải nha đầu ngọc! Chỉ là, tôi còn chưa kịp nói thì cả người đã đi vào giấc ngủ thật sâu.

5. Chương 5 : Quyết Định Sau Khi Tỉnh Dậy

Đàn anh vốn đang ở máy chủ kiểm tra đường dẫn bên trong, lại đột nhiên mở miệng quát lên với tôi: “Phẩm Phẩm, đưa khăn tay cho anh!”

Tôi hoảng hốt đưa tay vào túi, lấy ra đến một gì mềm mềm đưa cho đàn anh, sau đó tiếp tục ngẩn người.

Đột nhiên một bàn tay “ba” một tiếng vỗ vào đỉnh đầu của tôi, tôi kinh hãi “a” hét lên một tiếng.

Tôi ngẩng đầu, phát hiện đàn anh hung tợn nhìn chăm chăm vào tôi, một cái tay vẫn còn hướng về phía người tôi, trên tay còn lại là một gói băng vệ sinh!

Nhìn vẻ mặt dữ tợn của đàn anh, nhìn trong tay anh có băng vệ sinh, tôi hiểu được, tôi lại làm chuyện hồ đồ.

Đàn anh hung ác đem băng vệ sinh nhét vào trong tay của tôi, sau đó không thể nhịn được nữa tức giận nói với tôi: “Nhậm Phẩm anh cho em biết, một tuần nay, anh chịu đủ rồi nha, anh sắp bị em làm cho tức chết rồi! Em xem mỗi ngày em đều ngồi bất động, làm gì cũng không xong, không phải làm vỡ cái chén yêu nhất thì là xóa bỏ nguyên văn trình tự số hiệu của anh, nếu không nữa thì là em tự mình từ trên lầu té xuống! Nhậm Phẩm, em... Hoặc là ngay bây giờ nói cho anh biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, hoặc là ngay lập tức khôi phục bình thường lại cho anh! Em nếu dám tiếp tục làm một bộ dạng sống không bằng chết kia, thì cứ đợi xem anh thu thập em thế nào!”

Đàn anh hung tợn nói xong lại hung tợn rời đi.

Nhìn bóng lưng bồng bồng lửa giận đang rời đi của đàn anh, lòng tôi ảm áp. Tuy rằng anh đối với tôi có thái độ rất là không tốt, nhưng tôi biết, đó là một cách biểu đạt sự quan tâm của đàn anh dành cho tôi.

Nhưng để tôi khôi phục bình thường, nói dễ hơn làm nha! Vừa nghĩ tới sáng hôm đó, tôi liền hận không thể đem chính mình đi giết đi!

Sáng hôm đó tôi khi tỉnh lại, kinh ngạc phát hiện toàn thân mình nằm ở trong lòng một người con trai, mà người đó lại là Đỗ Thăng! Tôi sợ ngây người! Tôi khi say rượu bị thất thân, hơn nữa còn là với một kẻ tôi mới vừa quen không bao lâu, một kẻ không ở cùng thế giới với tôi!

Tôi “đăng” một tiếng ngồi dậy bắt đầu hét lên tiếng hét chói tai!

Trên giường, người đàn ông bị tôi hét lớn đến mức thức dậy luôn, ảo não mở to mắt tìm kiếm nơi phát ra tiếng ồn.

Khi anh ta thấy rõ là tôi đang không ngừng hét chói tai thì liền quên cả ngủ mà ngồi dậy.

Đỗ Thăng ngồi xuống rồi duỗi cánh tay đem tiếng hét chói tai của tôi ôm vào lòng. Lúc da thịt hai chúng tôi găt gao đụng vào cùng một chỗ, tôi ngay lập tức ngừng hét, đổi thành nhỏ giọng khóc nức nở.

Đỗ Thăng dường như càng ảo não hơn, một tay nắm cả lưng của tôi một tay vươn ra lau nước mắt trên mặt cho tôi, miệng còn nhẹ hỏi tôi: “Làm sao vậy, nha đầu? Đêm qua cũng chưa khóc vậy sao hôm nay khóc rồi!”

Tôi vừa thút tha thút thít vừa nói: “Anh... Anh! Tôi... Chúng ta mới gặp nhau có vài lần, sao lại có thể cùng lên giường rồi!”

Tôi vừa khóc vừa nói, vừa lấy tay dùng sức đánh vào ngực Đỗ Thăng, làn da anh ta bị tôi đánh đến đỏ bừng một mảng.

Đỗ Thăng lấy tay nâng cằm của tôi, sau đó anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt ôn nhu nói: “Nha đầu ngốc, chúng ta đã gặp nhau nhiều lần như vậy rồi thì lên giường đ chuyện hết sức bình thường như nước chảy thành sông, chỉ cần anh thích em em cũng thích anh, chuyện này xảy ra thật là bình thường!”

Tôi quay đầu để cằm của mình tránh cái tay của Đỗ Thăng.

Tôi cố tự tỉnh táo lại. Sự tình đã thành như vậy, tôi có khóc có náo loạn cũng vô dụng. Đỗ Thăng là từ nước ngoài trở về, tác phong tự nhiên phóng khoáng, đêm qua chúng ta cùng làm chuyện kia, với anh ta

mà nói chẳng qua giống như chuyện cơm bữa. Nhưng mà nói với tôi rằng đó là chuyện nhỏ thì sao được, tôi thất thân mà!

Tôi quay đầu lại, một lần nữa nhìn thẳng vào Đỗ Thăng, hai mắt hỏi anh ta: “Anh sẽ lấy tôi chứ?”

Đỗ Thăng sững sốt, sau đó liền lộ vẻ tựa tiểu phi tiểu nói với tôi: “Nha đầu, làm sao mà em chỉ dựa vào chuyện ngày hôm qua mà bức hôn anh? Trung Quốc thế kỉ hai mốt không lẽ vẫn còn chuyện này sao?”

Trong lòng vì câu trả lời của Đỗ Thăng mà trầm xuống. Câu trả lời của anh ta rất rõ ràng, anh ta cùng tôi tình một đêm, là lưỡng tình tương duyệt, sẽ không vì vậy mà muốn có bất cứ trách nhiệm gì với tôi. Nếu như vậy, tôi còn cùng anh ta dây dưa làm gì? Trình tiết đã không còn, chẳng lẽ ngay cả tôn nghiêm cũng không cần sao?

Tôi tuy rằng bình thường thoát nhìn là một cô gái rất vô tâm, nhưng một khi tôi nhận thức được, tôi có chết cũng để tâm đến những chuyện vụn vặt.

Tôi giãy ra khỏi vòng tay của anh ta, nhặt quần áo của tôi lên, mặc vào, sau đó đứng cạnh giường nhìn Đỗ Thăng.

Trên người anh ta không có dấu vết nhỏ nào, chỉ có thân thể đắm chìm dưới nắng mai, gợi cảm đến làm cho người ta hít thở không thông. Nghĩ đến ngày hôm qua tôi cùng cái thân hình mê người này dây dưa một đêm, tôi nhin không được hai má bắt đầu có chút nóng lên.

Đỗ Thăng thấy tôi mặc lại quần áo cũng không nói gì, chỉ ngồi trên giường lẳng lặng nhìn tôi, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì.

Trong lòng tôi có chút chua xót, quả nhiên nhu tình của đàn ông chỉ có khi anh ta khát vọng tiến vào thân thể của phụ nữ mới có mà thôi.

Tôi nhìn gương mặt vô cùng đẹp trai của Đỗ Thăng, nói: “Việc ấy... Đỗ Thăng, tối hôm qua là do tôi uống nhiều quá, cho nên mới xảy ra chuyện như vậy. Tôi không biết người ngoại quốc nghĩ sao về chuyện này, nhưng tôi biết tôi với anh hoàn toàn bất đồng. Chúng ta sẽ đem chuyện ngày hôm qua quên hết đi, đây chẳng qua là sai lầm!”

Tôi vừa nói xong nước mắt liền không ngừng chảy xuống, tôi sợ không chế không nổi tâm tình của mình liền xoay người chạy ra phòng.

Tay của tôi vừa đụng tới tay cầm cái cửa, người bỗng nhiên bị một lực đạo phía sau kéo về.

Đỗ Thăng nắm lấy cánh tay của tôi nói: “Phẩm Phẩm, không sai, thật sự tôi đã nghĩ rằng nếu yêu thì sẽ cưới em, nhưng nam nữ hoan ái vẫn là do nhu cầu của hai bên mà thôi. Thật sự tôi rất có tình cảm với em, cho nên mới muốn em đến vậy. Nhưng nếu chỉ vì vậy mà kết hôn với em, thứ cho tôi nói thẳng, tôi không làm được.”

Tôi nhẹ nhàng mà cũng rất kiên quyết thoát khỏi sự kiềm chế của Đỗ Thăng. Tôi buộc chính mình phải cười, cười đến động lòng người, sau đó nói với Đỗ Thăng:

“Đỗ Thăng, tôi sẽ đem chuyện ngày hôm qua quên đi, đó là một sai lầm. Tôi nói vậy không phải để kích anh, mà là trong lòng tôi thật sự nghĩ như vậy. Chúng ta mới quen không lâu, mà tôi đã có thể cùng anh lên giường! Chỉ riêng chuyện này thôi cũng đủ buồn cười rồi, nếu lại vì không cẩn thận lên giường với anh mà sống chết không cưới anh không được thì không phải là càng buồn cười sao? Anh – Đỗ Thăng, có tiền, có bản lĩnh, có công ty, có địa vị, tôi – Nhậm Phẩm là một cô gái chưa từng trải, qua hai ngày anh cũng đã thấy khi đùa với tôi rất vui nên mới có chút tình cảm. Rồi anh sẽ thấy, hai ngày nữa anh nhất định sẽ quên tôi ngay thôi!”

Nói xong những lời này tôi nhẹ nhàng xoay người mở cửa. Mở cửa, đi ra phía trước, tôi quay đầu lại nhìn Đỗ Thăng một cái. Cực phẩm mỹ nam như vậy, hơn nữa còn cùng mình phát sinh quan hệ, muốn nói không động tâm thì nói dối, nhưng tôi biết, người này không cùng một thế giới với tôi! Hồi tâm càng sớm càng tốt.

Tôi nhìn Đỗ Thăng, trên mặt cố gắng cười thật rạng rỡ nói với anh ta: “Đỗ Thăng, tôi nói được sẽ làm được, chuyện ngày hôm qua sẽ coi như chưa có gì, cũng sẽ không hối hận đâu! Chờ tôi lớn lên, chừng hai năm, tôi vẫn còn phải lấy chồng mà! Tôi sẽ cho anh thấy, tôi cũng không phải không thể lấy chồng!”

Nói xong tôi cũng không nhìn biểu tình của Đỗ Thăng ra sao, làm bộ thoải mái mở cửa đi.

Đến khi đã ra ngoài, nước mắt tôi liền vỡ òa.

Tôi vừa khóc vừa tiến vào tiệm thuốc, khẩn cấp mua thuốc tránh thai.

Dì bán thuốc thấy vừa tôi khóc thương tâm muốn chết vừa mua thuốc tránh thai uống, cho rằng tôi đã gặp người xấu, bị cưỡng gian.

Tôi không phải bị người ta cưỡng bức, tôi chỉ là bị mỹ nam mê hồn cường bạo thôi!

Nhậm Phẩm ngu ngốc, Đỗ Thăng là người người có thể ảo tưởng lấy được sao? Thật sự là một đứa ngốc!

Tôi vừa lau nước mắt, vừa nói với chính mình:

Tạm biệt, lần đầu tiên của tôi!

Tạm biệt, tình cảm thiếu nữ của tôi!

Sayonara, Đỗ Thăng!

6. Chương 6 : Muốn Ngừng Khó Ngừng, Chỗ Nào Cũng Có

Tôi cố gắng quên cái đêm kỳ lạ ấy đi, nỗ lực cố gắng khôi phục cái trạng thái vô tâm vô phế vui vẻ vô tự lự như trước đây. Nhưng kể từ lúc Đỗ Thăng đến trường tọa đàm, trong trường đến cả dì xới cơm ở căn-tin cũng thì thầm cái tên Đỗ Thăng mỗi ngày, rõ ràng là tai tôi không thể có sự yên bình mà!

Lại có một ngày thầy mang theo vẻ mặt có chút do dự có chút bàng hoàng lại có điểm khó mở miệng, tập hợp thành một gương mặt tâm tình phức tạp cần cần dục dục (dè dặt) nói với tôi, ngày đó Đỗ Thăng đến trường phát biểu, rồi lúc ăn cơm, thầy nghĩ Đỗ Thăng có ấn tượng rất tốt với tôi. Tôi cười khổ một mực phủ nhận rằng thầy hoàn toàn suy đoán lầm lẫn mà thôi.

Thầy còn hỏi tôi có biết vì sao mà ngày đó đi ăn thầy và Hiệu trưởng lại “chịu đựng” Đỗ Thăng như vậy không? Đó là bởi vì trường đang xin một hạng mục lớn, cần một người tài năng để làm. Cho nên hôm đó mọi người mới không tiếc mà “công hiến” khuôn mặt và cái dạ dày của tôi để bồi tiếp Đỗ Thăng uống rượu.

Tôi lúc đó còn tưởng, cuối cùng thầy cũng có lương tâm, bắt đặc dĩ mới để tôi uống rượu cùng với khách, trong lòng lúc đó có chút hồ thẹn không yên. Nhưng rồi ngay sau đó thầy lại thăm dò tôi, hỏi, nếu như cứ tôi làm đại diện cho trường để bàn bạc chuyện hạng mục với Đỗ Thăng, thì có được không? Tôi nghe xong lời này lập tức quyết định quẳng ngay cái ý nghĩ trước kia, từ nay về sau kiên quyết cho rằng lương tâm của các vị lão sư ấy đều bị tiền tài ăn hết rồi.

Tôi nói thẳng với thầy, người như Đỗ Thăng, loại nữ nhân nào mà chưa thấy qua, làm sao có thể đối xử đặc biệt với một sinh viên còn chưa tốt nghiệp như tôi. Thầy là người thông minh, không nói thêm gì nữa, việc này coi như chìm vào dĩ vãng. Còn về phần hạng mục, thầy nên tự tìm cách thôi, tôi thật sự không thể làm gì.

Vài ngày sau, điện thoại cuối cùng cùng theo sở nguyện của tôi mà bị mất. Trước đây tôi sợ Đỗ Thăng gọi điện thoại, mà đã gọi thì có nghĩa là tôi sẽ bị anh ta tùy ý sai khiến. Nhưng bây giờ, tôi vừa sợ anh ta gọi điện thoại, trong lòng lại vừa có chút trông mong anh ta thật sự gọi điện thoại, tôi cũng không biết mình cuối cùng muốn như thế nào nữa. Đang bị loại mâu thuẫn này dày vò hành hạ, nên tôi thật sự cảm thấy thà rằng điện thoại của tôi mất đi còn hơn! Quả nhiên, điện thoại không phụ lòng chủ nhân, bây giờ thật sự đã mất, hơn nữa là mất một cách tuyệt vời, làm cho tôi một chút cũng không biết!

Cố Thiến gọi điện liên tục ba ngày đều là tắt máy, không thể nhin được nữa dùng dùng tới ký túc xá của tôi, câu đầu tiên nói khi vừa gặp tôi chính là, nhỏ ngốc kia không phải cậu lại làm mất điện thoại nữa chứ!

Nhìn xem này, đây đúng là tri kỷ của tôi, hiểu rõ tôi đến từng chi tiết!

Tôi gật đầu, Cổ Thiển giống như đã khẳng định, vươn tay run run chỉ vào người ta mà mạnh mẽ lên án: “Nhậm Phẩm, tớ nói cho cậu biết, tớ đã từng thấy qua cảnh phá sản, nhưng chưa từng thấy cảnh nào như cậu hết! Số tiền cậu bỏ ra mua điện thoại để rồi bị mất, đủ để một gia đình thuộc dạng bản nông hoặc trung nông có thể có cuộc sống hạnh phúc ấm no đó!”

Cổ Thiển nói với tôi, bọn bạn cùng học đại học muốn tập hợp tiệc tùng vào thứ Sáu này, có nhiều người gọi điện thoại không được, nhưng lại không muốn gọi tới trường, sợ thầy mà biết thì phải để thầy đi cùng, như vậy thì chơi không “high” mà đuổi thì lại không đi.

Tìm không được tôi bọn họ đương nhiên phải tìm tới Cổ Thiển. Vì nguyên nhân là tôi, nên Cổ Thiển và bọn bạn học đều trở thành quá lạnh lợi. Bọn họ chỉ cần có tụ hội gì, là tôi nhất định phải mang cô ấy theo.

Cổ Thiển tỉ mỉ quan sát tôi một hồi rồi nói: “Phẩm Phẩm, tớ thấy cậu hình như gầy đi thì phải. Mới mấy ngày không gặp mà đã trở mã nhiều, có phong vị của phụ nữ rồi đấy. Chậc chậc chậc, cậu nói xem, gần đây cậu phải gặp vận đào hoa rồi không?”

Tôi nhìn cô ấy, tức giận nói: “Phi! Đào hoa cái P! Cùng lắm là một cái nạn đào hoa! Cậu nhìn cậu xem, trong đầu không phải toàn màu vàng hay màu hồng gì hết, mà tất cả đều là đồi bại! Tớ nói cho cậu biết, phần tử đen tối như cậu đã lan truyền khắp xã hội, nhưng ngàn vạn lần đừng có đem cái tư tưởng của cậu mà nhúng chìm sự thuần khiết của tớ, người ta vẫn còn là một học sinh rất ngây thơ đó!”

Cổ Thiển liền hung hăng tát tôi một cái. Có chút đau, nhưng tí đau ấy vẫn còn thua xa cái đau mà kiếp nạn đào hoa đã gây ra cho tôi.

Tối thứ năm lúc vừa ăn cơm xong, cả đám bọn tôi quyết định đến Kim Huy karaoke. Mọi người từ khi tốt nghiệp đại học cũng đã nửa năm chưa gặp, khó khăn lắm mới cùng đi chơi chung như vậy, cảm xúc thật khó nói nên lời.

Trước đây, tôi là một thành viên tích cực kiểu “điển hình” trong bọn bạn, bọn nó đều nói nếu gặp nhau mà không có tôi thì hoàn toàn không có ý nghĩa gì hết. Ngày hôm nay tôi gặp lại thật nhiều bạn thân mà bình thường không dễ gặp, trong lòng vô cùng cao hứng.

Lúc ngồi ca trong Kim Huy, bọn con gái chúng tôi ngồi tùm lại nói chuyện phiếm, đột nhiên Điền Nga nói cô ấy đã đăng kí kết hôn rồi, có thể hai tháng nữa sẽ cử hành hôn lễ. Bọn tôi bị tin này làm cho hoảng sợ.

Khi còn học, Điền Nga được “viện tin tức tình báo” chúng tôi công nhận là đại mỹ nhân, “đuôi” của cô ấy cứ phải gọi là người trước ngã xuống, người sau tiến lên, nhưng mà chưa ai được lọt vào mắt xanh của mỹ nhân. Cổ Thiển nói kì thực nếu như tôi có thể im miệng không nói câu nào thì đã có thể cùng Điền đại mỹ nhân làm nên chuyện, nhưng một khi tôi mở miệng rồi, liền làm cho người ta không còn gì để nói.

Tôi thay mặt mọi người tò mò hỏi Điền Nga: “Thiên Nga cô nương, công tử nhà nào có vận khí đến vậy, rốt cuộc cũng được lọt vào mắt xanh của tiểu thư người?”

Điền Nga cười nói: “Nam, 28 tuổi, tướng mạo rất khá, lại là Giám đốc của công ty Vĩ Sĩ siêu danh tiếng, lương một năm hơn trăm vạn, có nhà có xe, không ngại gian khổ theo đuổi tớ hai tháng, các cậu nói xem, tớ có nên giữ lấy anh ấy không?”

Cả bọn đều ồ lên, đều nói Điền Nga có số thật tốt, người của Vĩ Sĩ cũng bị cô quăng lưới “túm” về.

Tôi có chút ngăn người. Vĩ Sĩ!

Tôi liền hỏi mọi người: Vĩ Sĩ không phải vừa mới thành lập sao, mọi người làm gì lại tôn sùng như thế chứ?”

Cả bọn nhìn tôi khinh thường nói: “Nhậm Phẩm, sao mà cậu ngây thơ thế, làm sao có thể gọi là một nghiên cứu sinh hả? Cơ nghiệp của Vĩ Sĩ vốn là ở nước ngoài, vì muốn về nước phát triển nên mới mở một công ty mới trong nước. Bộ cậu thật sự cho rằng Vĩ Sĩ là dân mới vào nghề sao? Người ta là “già làng” ngành IT đó!”

Ai da, người ta càng tán tụng anh ta và công ty thì lòng tôi lại càng phiền muộn.

Anh họ Cổ Thiến đi cùng với bọn tôi, nghe bên này đang nói về Vĩ Sĩ liền kiên quyết chĩa microphone về phía chúng ta, rất là mặt dày mà phỏng vấn Điền Nga:

“Thiên Nga cô nương, chồng em là Giám đốc của Vĩ Sĩ, có phải là thường xuyên có thể gặp được Tổng tài (tổng giám đốc đó mờ) của Vĩ Sĩ không? Anh bật mí với em nhé, anh đã một lần nhìn thấy Tổng tài rồi, siêu suất cự suất vô địch suất (siêu đẹp trai, cực kì đẹp trai, vô địch đẹp trai)! ”

Chỉ với một câu nói thôi đã khiến cả đám kích động cả lên. Mọi người đều là dân máy tính, giới IT xuất hiện một nhân vật siêu cấp trăm năm khó gặp như thế thì ai có thể không nghiêng mình khâm phục chứ?

Điền Nga cười cười nói: “Chưa chưa. Tổng tài của chồng em, là một nhân vật tựa như thần tiên, đừng nói chồng em mới làm có Giám đốc, dù cho anh ấy là người lãnh đạo trực tiếp đi nữa, thì số lần nhìn thấy Đỗ Tổng cũng rất hiếm. Đừng nói mọi người đối với Đỗ Thăng tràn đầy hâm mộ, ngay cả chồng em cũng nhắc tới với vẻ mặt sùng bái, anh ấy nói, đừng đem tuổi tác mà so sánh với Đỗ Thăng, vì thành tựu của anh ta không thể so sánh với người bình thường được!”

Điền Nga, Cổ Thiến và bảy yêu nữ này cứ bàn luận mãi về Đỗ Thăng, tôi càng nghe càng ngồi không yên, dứt khoát đứng lên đi đến WC để yên tĩnh mà quên đi mọi chuyện.

Tôi đẩy cửa đi ra khỏi phòng, cúi đầu đi sát tường, nếu như tôi nhớ không lầm, đi dọc theo tường đến cuối dãy sẽ là phòng vệ sinh.

Nhưng tôi càng đi tới càng thấy trước mắt có chút mờ nhạt. Tôi cảm thấy mình thật sự không có chút tiền đồ nào hết. Biết một người đàn ông chỉ trong một thời gian không thể gọi là lâu, cũng chỉ gặp mặt mấy lần, cùng lắm không nghĩ nữa lên giường nằm, nhưng đã qua nhiều ngày như vậy mà khi có một người nhắc đến anh ta, tôi vẫn còn có thể sa nước mắt.

Tôi nghĩ, tôi sẽ không yêu thương anh ta nữa sao? Không, sẽ không, tôi chỉ là đang đau đớn tiếc thương cho sự trinh trắng mà tôi cẩn thận bảo vệ suốt hai mươi bốn năm đã bị cướp sạch chỉ vì một lần say rượu mà thôi.

Hai mắt nhắm lẹ, tôi cúi đầu tiếp tục đi dọc theo tường, cảm giác đường đi tới toilet bữa nay thật sự rất dài.

Tôi đã không thấy đường, lại còn cúi đầu, đang đi bỗng nhiên đụng vào trong ngực của người đang đi tới. Tôi vội vàng luôn miệng nói lời xin lỗi, không dám ngẩng đầu, sợ người ta đụng vào nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của tôi. Sau khi tôi nói bốn năm tiếng xin lỗi liền đi vòng qua người đó tiếp tục đi.

Nhưng cánh tay tôi lại bị một bàn tay nắm chặt lấy. Tôi ngẩng đầu, xuyên qua hai mắt nhắm lẹ nhìn thấy một khuôn mặt tuấn mỹ tựa như yêu nghiệt.

Đỗ Thăng!

7. Chương 7 : Lần Này, Thật Sự Là Tạm Biệt

Tôi và Đỗ Thăng đối mặt nhau, cả hai đều không nói gì. Đỗ Thăng mặt không biểu tình, nhưng hai hàng lông mày nhẹ nhú lại. Trong lúc tôi không biết nên nói gì hoặc là nên khiến cho Đỗ Thăng nói với tôi điều gì đó, bỗng nhiên bên cạnh có một giọng phụ nữ vang lên: “Thăng, vị tiểu thư này là?”

Tôi nhìn sang, thì ra Đỗ Thăng không phải một mình, bên cạnh anh ta còn có một nữ hai nam, quần áo của bốn người có khí chất thượng lưu, đều là quý khí mười phần, hiển nhiên tiền tài và trình độ văn minh của họ cao hơn tôi.

Người phụ nữ đang nói chuyện có lẽ còn lớn hơn tôi ba, bốn tuổi, tướng mạo vô cùng mỹ lệ, là một mỹ nhân. So với cô ấy, tôi thật sự là trẻ trung vô cùng. Bên cạnh Đỗ Thăng đã có không biết bao nhiêu mỹ nữ thù mị như vậy rồi, cho nên, tôi có gì tốt mà còn suy nghĩ lung tung.

Tôi có chút dùng sức hất tay của Đỗ Thăng ra, tươi cười với mỹ nhân nói: “Tôi là nghiên cứu sinh, Đỗ tổng đã từng đến trường tôi tọa đàm, Đỗ tổng thấy tôi quen mặt!”

Mỹ nhân nhìn tôi cười cười. Tôi không nghĩ tại chỗ này còn gặp được Đỗ Thăng, liền khách sáo nói với Đỗ Thăng: “Đỗ tổng thật làm cho người ta cảm thấy vinh hạnh, có cơ hội chào mừng ngài đến chơi!” Nói xong tôi còn làm ra vẻ hành lễ.

Tôi đang định xoay người đi, cánh tay lại bị Đỗ Thăng bắt được. Tôi kinh ngạc nhìn tay của anh ta, anh ấy không nhìn tôi mà nói với ba người kia:

“Mọi người đến phòng kia ngồi trước, tôi có chút chuyện muốn làm.”

Nói xong để lại ba người vẻ mặt kinh ngạc, kéo tôi đi về phía ngược lại.

Lúc này đầu óc tôi căn bản là không nghĩ gì nhiều được, ngây ngốc ngơ ngác nhìn Đỗ Thăng. Chờ đến khi chúng tôi đã ở một nơi không người, Đỗ Thăng dừng lại, rồi mạnh mẽ đem tôi đẩy lên vách tường, hai cánh tay của anh ta ôm đầu của tôi, đầu có chút cúi xuống, hai mắt cùng tôi ngang hàng, ánh mắt tinh mịch gắt gao chăm chăm nhìn vào tôi.

Trước kia trên TV chỉ cần tôi nhìn đến nam chính vậy nữ chính vậy ở giữa mình cùng với hai tay chống trên tường, thì toàn thân sẽ lập tức phát lên một tầng nổi da gà, bởi vì cảm giác giả tạo và làm ra vẻ.

Nhưng bây giờ, động tác này do Đỗ Thăng làm với tôi thì tôi lại cảm thấy vô cùng say mê.

Đỗ Thăng lẳng lặng nhìn tôi, tôi cũng không biết anh ta sẽ nhìn tôi bao lâu nữa, bởi vì tôi bị anh ta làm cho tim đập không ngừng.

Đỗ Thăng đột nhiên nhẹ thở dài, thu hai tay chống trên tường lại, đổi thành nâng lấy mặt của tôi.

Anh ta dùng hai tay nâng mặt của tôi lên, hai ngón cái nhẹ nhàng vuốt qua mặt tôi, tay lau khô từng giọt từng giọt nước mắt. Chóp mũi anh ta tựa vào mũi tôi, chậm rãi mở miệng nói:

“Nha đầu ngốc, sao em lại khóc nữa rồi? Tôi vừa nghĩ đến tiểu yêu tinh đáng yêu nhất, rốt cuộc vẫn không vượt qua được cái tính hay khóc của em.”

Tôi bị anh ta trêu chọc “phì” một tiếng, có chút vui. Chưa cười được hai tiếng liền cảm thấy trong lòng một nỗi, nhẹn không được, nước mắt lại như hạt châu rơi xuống.

Tôi nghe Đỗ Thăng bắt đầu thở dài, sau đó đứng thẳng người dậy dùng sức đem tôi ôm vào trong ngực của anh ta. Đỗ Thăng dùng giọng trầm thấp nhất nói với tôi:

“Tôi nhện không đi tìm em nhiều ngày như vậy, Phẩm Phẩm, em có nhớ tôi hay không?”

Tôi bị choáng rồi! Tôi có chút ảo não, vì sao vòng tới vòng lui, trốn tới trốn lui, quay đầu lại trở về trạng thái này!

Tôi đem mặt dán trên ngực Đỗ Thăng, môi mím lại không nói lời nào. Đầu Đỗ Thăng cúi xuống, muốn hôn tôi, tôi nghiêng đầu tránh. Đỗ Thăng nao nao, hình như không nghĩ tôi cự tuyệt anh ta, sau đó vươn một tay cố định cằm của tôi, miệng ngậm lấy môi tôi, làm tôi không thể nào trốn thoát.

Anh ta ngậm lấy môi của tôi dùng sức mút vào, dùng đầu lưỡi chăm chú tách hàm của tôi ra. Tôi lúc đầu còn biết giãy dụa, nhưng rồi bị anh ta hôn rồi lại hôn, tôi choáng váng, cứ nhiên còn say mê nhắm hai mắt lại, mở hàm ra để đầu lưỡi của anh ta trượt vào trong miệng, cũng từng chút một bắt đầu đáp lại anh ta.

Đỗ Thăng càng hôn càng dùng sức, anh ta một tay đặt sau lưng tôi, tay kia từ từ dò xét vào bên trong, cách nội y dùng sức xoa nắn bộ ngực của tôi. Đỗ Thăng thật là một cao thủ tán tỉnh, kỹ thuật của anh ta chỉ trong nháy mắt làm tôi như bị thiêu đốt toàn thân, tiếng rên rỉ run rẩy từ trong miệng tôi nhẹ thoát ra.

Đỗ Thăng thấy tôi rốt cuộc có phản ứng, không nói hai lời ôm lấy tôi vào trong một căn phòng, sau đó đặt tôi trên ghế salon vừa hôn tôi vừa cởi đồ của tôi.

Tôi tỉnh táo lại, biết Đỗ Thăng lại muốn làm chuyện kia, tôi bắt đầu đem toàn lực giãy dụa. Đỗ Thăng không buông tha, nhanh chóng cởi bỏ nút áo, lại cởi bỏ nội y của tôi, sau đó rời khỏi miệng tôi, cúi đầu hôn lên ngực tôi.

Tôi như bị dòng điện xẹt qua, toàn thân run lên thoải mái!

Lần trước anh ta vuốt ve là do tôi uống rượu say, cảm giác đều mờ lung và nhớ không rõ lắm. Lần này tôi lại hoàn toàn rất tỉnh táo, cho nên lúc này cảm giác chuyện yêu đương anh ta đem đến cho tôi thật rõ ràng, dự vọng nồng đậm xông phá cổ họng của tôi, hai tay vuốt ve phía dưới, tôi không cách nào khống chế mà phát ra tiếng “a a ân ân” liên tục rên rỉ!

Tôi bị tiếng rên rỉ của mình làm cho hoảng sợ! Tôi và Đỗ Thăng tại sao lại đến mức này!

Khi nghĩ đến Đỗ Thăng vừa thấy tôi liền muốn cùng tôi làm chuyện đó, trong lòng tôi đột nhiên thấy tức giận, anh ta rốt cuộc xem tôi là loại người gì!

Nóng bỏng trong cơ thể vì cơn giận dần dần lạnh, tôi đem toàn lực đẩy đầu anh ta đang trên ngực tôi ra, sau đó mạnh mẽ vịn vịn giấy dựa muốn thoát khỏi tư thế nằm dưới thân Đỗ Thăng.

Đỗ Thăng vẻ mặt khó hiểu, anh ta không hiểu, mới rồi tôi vẫn còn vô thức mà rên rỉ chìm đắm, vì cái gì mà đột nhiên thay đổi sắc mặt bày ra một bộ dáng liệt nữ có chết cũng không từ.

Tôi biết tôi không ngừng giấy dựa làm cho Đỗ Thăng bắt đầu có chút không kiên nhẫn. Tôi nghĩ đây thật ra là cái tính kiêu ngạo vì từ trước đến nay đều là được phụ nữ nuông chiều, bây giờ gặp phải cô nàng khó chơi như tôi, anh ta hẳn là rất ảo não đi, giống như khi tên đã căng trên dây cung sắp rời dây cung điên cuồng bắn ra ngoài, lại bị tôi mạnh mẽ làm cho nghẹn trở về.

Rốt cuộc, thấy tôi kiên quyết giấy dựa, Đỗ Thăng thất bại rời khỏi người tôi ngồi xuống ghế sa lon, giọng nói lộ ra chút buồn bực hỏi tôi:

“Em rốt cuộc làm sao vậy? Tôi không tin nhiều ngày qua em không nhớ tôi!”

Tôi nhanh chóng mặc quần áo cho tử tế, dùng sức nhảy lên, đứng trên ghế salon nhìn xuống Đỗ Thăng. Đỗ Thăng cau mày khẽ ngẩng đầu lên nhìn tôi, trên khuôn mặt tuấn mỹ kết một tầng hàn băng.

Tôi thở sâu, mở miệng nói với anh ta: “Đỗ Thăng, cách thức hai chúng ta khi ở chung có vấn đề! Anh không thể bởi vì tôi đã từng lên giường với anh mà cứ thấy tôi liền muốn cởi quần áo của tôi! Anh đừng nói là tôi tự nguyện bởi vì nếu như tôi không thích thì không ai ép buộc được tôi đâu. Tôi cũng không tin với khuôn mặt yêu nghiệt cùng kỹ thuật tán tỉnh cao siêu như thế thì không có một người phụ nữ nào cự tuyệt được sự mê hoặc của anh!”

Đỗ Thăng nghe tôi nói đến đây nhíu mày nói: “Em chẳng phải vừa mới cự tuyệt tôi sao!”

Trước khi Đỗ Thăng cởi quần áo của tôi thì anh ta cũng đã đem áo khoác của bộ âu phục cởi ra. Khi anh ta cởi nút áo của tôi ra thì cũng tiện thể cởi nút của mình luôn. Vì vậy lúc này soái ca ngồi trên ghế salon nhìn tôi, vài sợi tóc hơi loạn, quần áo không chỉnh tề để lộ ra khuôn ngực cường tráng... Cảnh tượng này, thật sự quá mỹ hoặc!

Tôi lén nuốt nước miếng một cái, nói với anh ta: “Anh đừng ngắt lời! Để cho tôi nói hết đã.”

Sau đó vừa nuốt nước miếng một cái, buột hai mắt của mình không được nhìn vào khuôn ngực mê người đang lộ ra của anh ta. Tôi nhìn nhìn vào mắt anh ta hai tay chống nạnh nói:

“Đỗ Thăng, mặc kệ địa vị của anh rất cao, mặc kệ sự bình thường của tôi, đàn ông yêu phụ nữ, không mang theo phương thức yêu đương như vậy, gặp mặt liền hôn, liền sờ, liền cởi, muốn làm, anh làm vậy khiến tôi có cảm giác mình giống như gái vậy!”

Đỗ Thăng vẻ mặt bí hiểm, nhìn tôi nhàn nhạt nói: “Hả? Vậy tôi phải làm thế nào? Chẳng lẽ phải như một tiểu tử mười bảy mười tám tuổi, hề yêu một cô nàng nào thì hận không thể nói cho mọi người trên thế giới này biết, rồi mỗi ngày đều làm những chuyện ngốc nghếch chỉ để hấp dẫn sự chú ý của cô ta? Thực ra khi hai người ở cùng nhau thì không phải muốn làm sao, cần gì phải trải qua cái quá trình khó khăn và buồn cười đó? Nhậm Phẩm, xem ra em thật sự nói đúng, em thật sự vẫn còn là học sinh, ý nghĩ vẫn còn ngây thơ như vậy!”

Tôi bị Đỗ Thăng làm cho tức giận đến mức toàn thân run rẩy! Anh ta đối với tình cảm thì ra là có cái nhìn như vậy!

Sau khi giận dữ đột nhiên tôi tỉnh táo lại. Tôi từ trên ghế salon nhảy xuống, ngồi bên cạnh Đỗ Thăng.

Tôi hỏi Đỗ Thăng: “Anh có yêu tôi không?”

Đỗ Thăng nói: “Cái này còn phải hỏi nữa sao, tôi cảm thấy hành động của tôi đã có thể trả lời vấn đề này rất rõ ràng.”

Tôi hỏi: “Cô gái vừa rồi có phải là bạn gái của anh?”

Đỗ Thăng nói: “Không phải, chỉ là một phụ nữ say mê tôi mà thôi.”

Tôi hỏi: “Trong lòng anh, tôi là ai?”

Đỗ Thăng nói: “Người trong lòng.”

Tôi hỏi: “Sẽ yêu bao lâu?”

Đỗ Thăng nói: “Phẩm Phẩm, em rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Tôi thở sâu, sau đó cố gắng bình tĩnh biểu đạt ý nghĩ của tôi.

Tôi nói: “Đỗ Thăng, chúng ta không phải là người cùng một thế giới. Tôi muốn sống cuộc sống rất đơn giản, muốn có một người yêu, đến rằng long đầu bạc không chia cách. Mà cái anh muốn, chỉ là niềm vui hoan ái nhất thời của bản thân, rồi đem một ngày trở thành quá khứ là anh có thể xoay người tiêu sái (tự nhiên) bỏ đi. Có thể đã từng có người được anh yêu, được anh che chở, nhưng anh đã bao giờ nghĩ về cô ấy chưa? Cô ấy cũng có thể tiêu sái rời đi giống anh không?”

Đàn ông như anh đã rất dễ làm cho phụ nữ mê luyến rồi, biết sẽ không lâu dài, lại cứ làm cho người ta như thiêu thân lao đầu vào lửa không cách nào khống chế chính mình. Thời gian chúng ta biết nhau chưa thể gọi là lâu, tôi đã có thể cảm nhận được điểm này thật sâu sắc.

Đỗ Thăng, nếu như nói, anh không thể cho tôi một lời hứa về sau, vậy xin đừng trêu chọc tôi được không? Tôi chỉ là một nha đầu ngốc không hiểu chuyện, tôi không thể đùa giỡn như vậy. Trước kia mỗi ngày tôi có thể vô tâm vô phẩy cười ngây ngô, nhưng mà từ khi gặp anh, một Nhậm Phẩm vui vẻ liên lạc đường, tôi trở thành một người mỗi ngày đều phiền não sầu lo.

Như anh vậy, đối với người nào cũng tốt, ai cũng không có cách nào kháng cự, cho nên, cầu xin anh, ngàn vạn lần đừng tốt với tôi, ngàn vạn lần đừng làm cho tôi cảm thấy anh đối xử với tôi đặc biệt hơn những cô gái khác! Anh sẽ gặp càng nhiều cô gái làm anh cảm thấy yêu mến, nhưng nếu anh thật sự để cho tôi yêu anh thì tôi sẽ không thể yêu được người khác! Nhân lúc chuyện đó chưa xảy ra, nhân lúc tôi đối với anh chỉ là mê luyến, xin anh, rời xa tôi được không? Cầu xin anh!”

Tôi nói xong, trong phòng trở nên im lặng. Một lúc lâu sau, Đỗ Thăng từ trên ghế salon đứng lên, mặc lại áo sơ mi, nhặt áo khoác âu phục của anh ta mặc lại, sau đó lạnh lùng quay lưng lại với tôi, lạnh lẽo nói: “Chịu theo ý của em.”

Anh ta tiêu sái rời đi, để lại tôi một mình trong bóng đêm cô tịch vắng lặng khóc thầm thiết.

Tôi nghĩ, quyết định lần này, phải là thật.

Lần này, thật sự là tạm biệt.

8. Chương 8 : Trưởng Thành

Tôi tự tổng kết được một đạo lý: con gái sẽ bởi vì một tình yêu không tốt đẹp mà trở nên trưởng thành hơn. Từ lúc gặp Đỗ Thăng ở Kim Huy, tôi đã có sự thay đổi rất lớn, tôi không còn vô tư mỗi ngày nữa, tôi bắt đầu chăm lo cho bài vở, bắt đầu nỗ lực khiến bản thân hòa nhập vào thế giới của ngôn ngữ máy tính.

Chớp mắt một thoáng học kì đã nhanh chóng kết thúc, tôi liền sử dụng kỳ nghỉ để hưng hăng bù lại một chút kiến thức chuyên nghiệp. Tôi vốn không ngu ngốc gì, chỉ là cái tính lười biếng nên bình thường không muốn cố gắng, nhưng bây giờ tôi quyết tâm muốn vươn lên.

Khi sang năm học mới, ngay cả tôi cũng không tưởng tượng được tôi mà cũng có thể tự mình soạn ra chương trình tính toán hoàn chỉnh, hơn nữa trong quá trình vận hành hầu như không tìm được một bug nào.

Thầy và sư huynh đều bị tôi làm cho hoảng sợ. Đặc biệt là sư huynh của tôi, kinh ngạc tự tát vào cái miệng đang mở rộng, rốt cuộc do quá sức làm cho xương cườm nhiều tuần lễ.

Còn nhớ khi tôi lần đầu tiên có thể tự mình làm việc để tạo ra một chương trình hoàn chỉnh, sư huynh giống như trông thấy một sinh vật nào đó ở kỷ Jura vậy, hoàn toàn không tin được người đem phép toán thiết kế đơn giản rõ ràng rồi soạn thảo một cách logic đang ở trước mắt, là Nhậm sư muội của anh ấy.

Sư huynh thậm chí không hề nhúc nhích đầu, chạy đến trước mặt tôi, ngón tay dùng sức chà xát trên mặt tôi, vừa chà vừa lẩm bẩm trong miệng, nói: “Không được, anh phải nhìn xem đây có phải là ai đó đang đeo mặt nạ giả làm Phẩm Phẩm không!”

Đến khi tôi bị anh ấy chà đến mức có chút đau, liền đá anh ấy ra, gầm lên: “Bộ mắt anh bị con gì ăn sao, để em yên!” Sư huynh rốt cuộc xác định, tôi vẫn là tôi.

Anh nói, mặc kệ trước kia tôi xây dựng hình tượng khiến người ta có bao nhiêu ý nghĩ kỳ quái đi nữa, thì chỉ cần tôi mở miệng nói, là cái biểu diện đầy mỹ lệ mà giả dối ấy sẽ lập tức hồn bay phách tán.

Tôi vốn không mập, qua ba tháng lại gầy đi không ít. Cố Thiển thấy tôi đau lòng vô cùng, nhưng lại tát vào mặt tôi ác độc nói: “Nhậm Phẩm sao cậu không gầy thêm chút nữa đi, cậu mà gầy thêm chút là tớ sẽ mua dây thừng cột vào lưng cậu rồi cho cậu làm điều cần gió bay lên cho sướng”.

Tôi nói, “Vậy cậu phải nói trước để tớ chuẩn bị hai chai thuốc xổ, bởi vì tớ muốn khi lên trời tớ sẽ cho cậu chịu đựng cái mùi đó từ đủ hướng gió, còn tớ xuống đất rồi tớ cũng phải tiêu chảy ào ào”.

Cố Thiển nghe xong liền hận không thể nhào ngay qua cắn nát miệng tôi, cô ấy nói: “Nhậm Phẩm tớ xin cậu, nói có duyên chút đi, sau này ngộ nhớ có ai đó thật sự có ấn tượng tốt với cậu, thì cậu ngàn vạn lần đừng mở miệng nói gì hết, cậu chỉ cần nói một câu ngay lập tức sẽ khiến ấn tượng đó tan vỡ!”

Tôi nghe xong cười ha ha rất ngây thơ, muốn cười một cách vô tâm vô phẩy y như trước đây. Chỉ là Cố Thiển lại nói với tôi rằng, Phẩm Phẩm, đừng cười, cậu cười giống như đang khóc vậy đó.

Nước mắt tôi lúc đó cứ như nước vỡ bờ, dòng thác cứ thế chảy xuống.

Tôi không muốn cho Cố Thiển biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nói với cô ấy, tôi đã trải qua một đoạn tình duyên còn chưa bắt đầu đã sớm lụi tàn. Cố Thiển trù mến thâm tình nói với ta: “Đừng sợ, còn có tớ đây!”

Tôi khóc thút thút nói: “Nhưng mà, Tiểu Thiển, có cậu tớ càng sợ hơn!”

Lúc trước thầy có đề cập qua cái chuyện hạng mục kia, hôm nay cũng vẫn nhắc lại. Thầy nhìn chăm chăm vào bọn tôi, nói rằng những kế hoạch trên lý thuyết của bọn tôi chắc chắn không được, mà phải nhờ vào hệ thống vận hành mạnh mẽ của Vĩ Sĩ mới có thể thực hiện được.

Tôi nghe thấy lời này của thầy ngay lập tức sợ ông ấy nhắm vào tôi, nên vội vàng nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa không được chùn bước) bán đứng Điền Nga. Tôi nói: “Thầy ơi, thầy còn nhớ khoa Chính quy của chúng ta có một nữ sinh siêu xinh đẹp không?”

Về mặt thầy không chút biểu hiện gì trả lời ta: “Nhậm Phẩm, không cần tự khen mình như vậy đâu, đừng cho là thầy nghe không hiểu nh”

Tôi ngất!

Tôi nói: “Em biết từ lâu trong lòng thầy đã không hài lòng, em cũng không chống đối hay cầu xin thầy làm chi. Em này giờ là đang nói về Điền Nga của ban chúng ta, là một nữ sinh siêu đẹp nha, thầy đã có ấn tượng chưa? Cô ấy sắp kết hôn, mà chồng cô ấy chính là Giám đốc của Vĩ Sĩ. Ngài muốn tiếp xúc với Vĩ Sĩ thì không nhất định không tìm người đứng đầu, người đứng đầu lại không cho thầy làm việc, mà ngược lại thầy còn phải bị người đó mắng. Thầy tìm Điền Nga, dùng quyền của thầy giáo mà ép cô ấy, để thầy tìm chồng cô ấy.”

Để cho mình được thoát thân, tôi dùng hết mọi khả năng để làm tiểu nhân.

Hai hàng lông mày của thầy nhăn tít lại, nghiêm túc xem xét một hồi rồi nói: “Đúng! Đề nghị của em rất đúng! Quyết định vậy đi, chuyện liên lạc với Điền Nga tìm chồng của em ấy giúp đỡ giao cho em, hai người học cùng đại học, so với việc dùng quyền của thầy ép người tốt hơn nhiều.”

Tôi cực kỳ muốn khóc! Trong lòng tôi thật sự là rất rối loạn, so với tóc của sư huynh còn rối hơn!

Sư huynh nhìn vẻ mặt vắn vẹo không tình nguyện của tôi, đứng bên cạnh lạnh lùng nói một chữ: đúng.

Cũng may khi đi học thì quan hệ của tôi với Điền Nga cũng tốt, tôi gọi điện thoại hẹn cô ấy ra ngoài uống nước.

Buổi tối gặp mặt, sau khi hỏi han mọi chuyện, tôi liền mở miệng nói về chuyện đó. Điền Nga nghe xong mở miệng nói đồng ý, không thành vấn đề. Chuyện của tôi cũng là chuyện của cô ấy, lát nữa về sẽ thuyết phục chồng cô ấy giúp tôi.

Tôi thật cảm kích muốn chết, tôi nói rằng nhà trường đã đồng ý, nếu như chuyện này thành công, sẽ đồng ý cho chúng tôi trích phần trăm.

Điền Nga nghe xong câu này của tôi đương nhiên có chút tức giận, cô ấy nhìn tôi nói: “Phẩm Phẩm tớ nói cho cậu biết, nếu không nể mặt cậu thì tớ sẽ không để chồng tớ giúp cậu đâu. Trường cho trích phần trăm thì có thể cho nhiều hoặc ít, chồng tớ ở Vĩ Sĩ cũng không thiếu tiền, công việc bình thường mỗi ngày đã mệt muốn chết, cần gì phải nhận thêm chuyện vào người chứ.”

Tôi vừa nghe xong liền cảm thấy ngại ngùng, hỏi Điền Nga: “Có thật là chồng cậu rất bận không? Vậy không phải tớ làm phiền cậu rồi sao!”

Điền Nga nói: “Không sao không sao. Chồng tớ vừa mới được Tổng giám đốc thăng chức, trực tiếp cùng họ tham gia mở rộng hạng mục. Cậu biết chồng tớ vẫn sùng bái Tổng giám đốc vô cùng, bây giờ có thể trực tiếp theo làm việc, tớ thấy anh ấy dường như là hận không thể thịt nát xương tan. Bây giờ anh ấy đúng là có chút bận rộn, nhưng chuyện của cậu thì nói thế nào cũng có thể đối phó, dù gì anh ấy cũng có thủ hạ mà, đúng không!”

Tôi nhìn Điền Nga lúc nói về chồng thì vẻ mặt đầy hạnh phúc và tự hào, trong lòng ngưỡng mộ chột đau.

Sáng sớm hôm sau Điền Nga gọi điện tới phòng thí nghiệm của tôi. Tôi vẫn chưa mua điện thoại mới, dù sao thì có hay không với tôi mà nói không khác nhau lắm, có điện thoại thì có thêm nguy hiểm, ngược lại không có di động thì không phải thường xuyên chờ đợi lo lắng.

Điền Nga cô ấy đã đồng ý chuyện hợp tác, đang đợi phía trường học lúc nào có thể tìm người đi bàn luận cụ thể công việc.

Tôi đem chuyện này nhanh chóng nói cho thầy, vẻ mặt ông ấy mừng rỡ như nở hoa. Ngay lúc tôi nghĩ tôi có thể thành công rút lui, tai họa đột ngột lại tiếp tục đổ xuống đầu tôi.

Thầy nói: “Nhậm Phẩm, hiện giờ em bắt đầu chính thức tham dự vào hạng mục này, toàn bộ việc giao tiếp đều giao cho em làm.”

Tôi nghe xong cả người trực tiếp đổ mồ hôi lạnh, tôi cầu xin thầy: “Thầy à, có thể cho một cơ hội nữa không. Thầy để cho một học sinh đơn thuần như em đi theo giao thiệp với một đoàn người đầy tinh anh của Vĩ Sĩ, thầy yên tâm sao?”

Thầy thấy tôi từ chối, sắc mặt chợt biến đổi: “Nhậm Phẩm, không muốn tốt nghiệp sao? Em quen biết nhiều dễ làm việc, việc này cứ quyết định vậy đi!”

Thầy nói quyết định chắc như đinh đóng cột, tôi chỉ còn có thể than khóc trong lòng: tiền ơi tiền, người đem lương tâm của thầy tôi ăn triệt để đến vậy sao?

Ai da, tôi vốn không muốn cùng tình nhân cũ trong đoạn tình duyên cũ kia có bất cứ dính dáng gì, kết quả số phận luôn luôn đem đến cho tôi chuyện để dây dưa không rõ rồi.

Tôi nhất định phải bảo vệ cho trái tim của chính mình!

Rõ ràng muốn rời xa...

Rõ ràng có né tránh cũng không được...
Số phận luôn đẩy tôi về phía anh...
Màn đêm cô quạnh...
Ngay cả tôi cũng không hiểu rõ...
Trái tim nằm trong ngực trái này...
Luôn luôn không nghe lời, có chút nhớ đến anh.

9. Chương 9 : Lăn Đầu Vào Vĩ Sĩ

Tôi cho tới bây giờ cũng không biết năng lực thi hành của thầy có thể mạnh đến trình độ làm cho người khác muốn khóc.

Buổi sáng vừa mới nhận điện thoại của Điền Nga, buổi chiều thầy lại tựa như đòi mạng mạnh mẽ bức bách tôi đến Vĩ Sĩ thăm dò đường đi. Cánh tay nhỏ nhắn của tôi không lay chuyển được cái đuôi trắng kiệu của thầy, cuối cùng cho dù tâm không cam tình không muốn cũng chỉ có thể tràn đầy đau khổ bất đắc dĩ lên đường.

Nhưng, trời ạ, tôi còn chưa chuẩn bị tốt đâu, nếu đột nhiên chạm mặt với Đỗ Thắng, tôi cũng không biết tôi có thể làm như không có việc gì mà khe mỉm cười dứt khoát không lay động hay không.

Đến Vĩ Sĩ, tôi không thể không cảm thán một chút vì công ty xác thực đủ trâu bò!

Hoành tráng!

Đây là cảm giác đầu tiên của tôi khi bước vào Vĩ Sĩ. Đỗ Thắng bắt quá chưa tới ba mươi tuổi, lại có thể kinh doanh công ty có kích thước khổng lồ đến như vậy, thực làm cho người ta không thần phục không được.

Trong nháy mắt tôi thậm chí có cảm giác thế này: Người trâu bò cao cao tại thượng cấp đại tiên này, người khom lưng với anh ta nhiều như vậy, nhưng anh ta lại từng có tình duyên ngắn ngủi với tôi đây!

Sau khi cái ý nghĩ này lóe lên trong đầu ập tức xấu hổ vô cùng. Tôi làm sao có thể có ý nghĩ đáng bị coi thường như vậy!

Ông xã Điền Nga tên Quan Dĩ Hào, thì ra là giám đốc hạng mục Vĩ Sĩ, hiện tại đã được lên làm tổng giám đốc hạng mục của Vĩ Sĩ. Tôi nói rõ với tiểu thư xinh đẹp ở quầy phục vụ, tiểu thư xinh đẹp lễ phép nói cho tôi biết:

“Quan tổng giám đốc đã dặn nếu như có người đến tìm ngài ấy, mời trực tiếp đến phòng làm việc. Phòng làm việc của Quan tổng ở số 903 lầu 9, tiểu thư đi bất kỳ thang máy nào ngoại trừ cái số 1 ở ngoài đó là có thể đến.”

Tôi tò mò thuận miệng hỏi một câu: “Thang máy số 1 không đến lầu 9 sao?”

Tiểu thư xinh đẹp cười trả lời: “Là thế này, tiểu thư, thang máy số 1 là thang máy chuyên dụng của tổng tài chúng ta.”

Tôi “ừ” một tiếng nói câu cảm ơn, sau đó quyết đoán tiêu sái đến thang máy số 6 cách xa số 1 nhất thẳng lên lầu 9.

Tôi chợt nghĩ chỉ cần tôi cách thang máy số 1 càng xa thì tỷ lệ nhìn thấy Đỗ Thắng lại càng nhỏ. Nhưng ông trời luôn không thể làm cho tôi sống yên ổn qua ngày.

Khi tôi đi thang máy số 6 dừng lại ở lầu 9, khi cửa thang máy chậm rãi mở ra, trong thang máy, tôi đang muốn cất bước đi ra ngoài; ngoài thang máy là năm sáu người tinh anh âu phục giày da đang đi ngang qua thang máy, dẫn đầu, không phải Đỗ Thắng là ai!

Ánh mắt của chúng tôi lại gặp nhau, sau đó, cả hai đều mặt không chút thay đổi thu hồi ánh mắt. Anh ta mang theo mọi người tiếp tục đi về phía trước; tôi mặt nở nụ cười thông dong bước ra thang máy.

Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt sau Kim Huy.

Khoảng cách lần trước gặp mặt đã cách xa hơn ba tháng.

Ba tháng trước, chúng tôi tựa hồ đã thành công trở về người xa lạ.

Giống như hai người xa lạ gặp mặt.

Tôi nói với chính mình, như vậy, tốt lắm.

Vào văn phòng Quan Dĩ Hào rồi, tôi có quy củ chào một cái, sau đó cực ngoan kêu một tiếng: “Xin chào Tổng Giám Quan!”

Quan Dĩ Hào “a” một cái cười ra tiếng nói: “Nhậm Phẩm, sao em khách khí như vậy, lúc anh và Tiểu Nga kết hôn chẳng phải chúng ta từng gặp sao, nhưng mà lúc ấy nhiều người cũng không tiếp đón tốt bạn học các em, nhưng em cũng không nên khách khí với anh như vậy, gọi anh là anh Quan được rồi.”

Tôi cũng cười ha ha theo, nghe lời kêu một tiếng “Anh Quan”.

Quan Dĩ Hào mỉm cười hài lòng, sau đó nói với tôi: “Tiểu Nga có nói với anh chuyện hạng mục của em, nhưng mà nói không nhiều lắm, bây giờ em nói tỉ mỉ cho anh một chút, để anh xem có thể giúp gì cho em.”

Tôi nói: “Anh Quan, là thế này, học viện bọn em và học viện Đại Hải Dương liên kết lập ra một hạng mục, muốn mở thêm một chương trình phần mềm máy tính nhằm sử dụng làm phương tiện để nuôi trồng, giám sát và khống chế sinh vật biển. Phía bên Hải Dương đã đem tất cả những số liệu cần thiết qua rồi, bây giờ chỉ chờ bọn em lập ra phần mềm nữa thôi.

Kỳ thật bây giờ hệ thống phần mềm ứng dụng để nuôi trồng sinh vật biển ở trong nước rất ít, nếu như hạng mục này thành công, nhất định sẽ có hiệu quả và lợi ích kinh tế cùng với triển vọng phát triển rất tốt.

Nhưng mà phải nói thật, việc vận hành và kiểm tra hạng mục này thực sự tương đối khó khăn, chỉ dựa vào trường của bọn em sợ rằng hoàn thành không được, nên mới muốn hợp tác với Vĩ Sĩ. Nhưng mà Vĩ Sĩ của các anh là một công ty lớn đến như vậy, mỗi ngày đều thực hiện nhiều hạng mục lớn, chỉ sợ các anh đối với hạng mục này không có hứng thú, mà công ty khác thì thầy của em lại sợ danh tiếng không vang dội, tương lai phần mềm lập ra cũng sẽ không tiêu thụ được nhiều.

Hôm nay em được thầy phái tới để thăm dò thử, dựa vào một chút quan hệ để làm quen, để xem anh có thể đồng ý hay không đó mà, ha ha ha ha!”

Kiên trì nói xong lời cuối cùng, tôi nhin không được bắt đầu cười.

Cái này giống với việc tôi muốn giết gà, dao giết gà đều đã mua xong, thế nhưng tôi ngại bản thân không biết dùng, tôi có một người bạn, mà chồng của cô ấy lại giết được trâu, vì vậy tôi nói với cô ấy, cậu giúp tớ nói với chồng cậu cho tớ mượn dao mổ trâu để giết gà. Dao của anh ấy tớ sẽ không dùng miễn phí, dùng xong tớ sẽ cho hai người hai cái chân gà mang về ăn.

Vấn đề thứ 1: Có dao giết gà mình không dùng lại đi xài dao mổ trâu, tại sao vậy?

Tương ứng 1: Rõ ràng một công ty nhỏ cũng có thể làm được cái hạng mục của trường ta thì không dùng, lại phải dùng một công ty lớn như Vĩ Sĩ, là tại sao?

—Đó chính là để “hưởng sái” danh tiếng của người ta.

Vấn đề thứ 2: lấy gì để thuyết phục chồng của bạn cam tâm tình nguyện đem dao mổ trâu cho mình mượn giết gà? Dùng hai cái chân gà? Mỗi ngày người ta quay một đùi trâu thật lớn, sẽ thấy hứng thú với hai cái chân gà của mình sao?

Tương ứng 2: Hạng mục được thực hiện ở Vĩ Sĩ mỗi ngày bất luận là quy mô hay lợi nhuận đều rất khổng lồ, còn cái khoản thu vào sau này của phần mềm bọn ta, về hiệu quả và lợi ích kinh tế, liệu có hấp dẫn bọn họ? Chuyện này không khác nào cầm hai chân gà đến trước mặt người mỗi ngày ăn hai đùi trâu nói, nè, hãy cho mượn dao đi, hai chân gà này sẽ cho anh.

—Ngay cả tôi cũng nghĩ rằng, bọn tôi thật sự là “giết gà bằng dao mổ trâu”!

Quan Dĩ Hào suy nghĩ chăm chú, một lúc sau nói với ta: “Nhậm Phẩm, nói vậy, nếu chúng ta không quen biết nhau, cái hạng mục này của em anh nhất định sẽ thắng thắn từ chối. Nhưng cho dù chúng ta có quen biết, anh cũng không thể tự quyết định được. Nói thật, nếu làm như vậy bọn anh sẽ không thu về hiệu quả và lợi ích lớn lao gì, nhưng lại sẽ dùng rất nhiều nguồn nhân lực và trang thiết bị. Nói trắng ra là, đây là một loại buôn bán không kiếm lời. Nếu tham gia một loại buôn bán như vậy, Tổng tài của anh sẽ nghi ngờ năng lực làm việc của anh đó.”

Tôi vừa nghe việc này, khuôn mặt vui mừng liền xui xuống có chút suy sụp, tôi nói: “Anh Quan, anh nghĩ cách gì đi mà, đây là nhiệm vụ đầu tiên mà thầy giao cho em phải hoàn thành, nếu như không làm được, thầy nhất định sẽ kéo dài vấn đề tốt nghiệp của em càng lâu càng tốt đó!”

Quan Dĩ Hào nói: “Muốn hạng mục này được bọn anh nhận cũng không phải không có hi vọng, chỉ cần có thể có một lý do đủ để thuyết phục bọn anh là được, một lý do mà biết rõ đây sẽ là một hạng mục không kiếm tiền được, nhưng lại khẳng khái muốn được thực hiện.”

Nhưng mà, tôi biết đi đâu tìm lý do ấy chứ?

Tôi nói: “Anh Quan, tỉ lệ thành công của việc này là bao nhiêu?”

Quan Dĩ Hào nhìn tôi trả lời: “Nếu như anh là Tổng tài, e rằng anh phải nói với em là, tỉ lệ bằng 0.”

Tôi nghe lời này rất có huyền cơ, sau đó cười ngậy ngô có chút hưng phấn, vội vàng hỏi Quan Dĩ Hào: “Nhưng anh lại không phải Tổng tài, nói cách khác, việc này vẫn còn có chút hi vọng phải không anh Quan?”

Quan Dĩ Hào hình như thấy trong lời nói của tôi có chứa bom mìn gì đó, vẻ mặt giật mình thái độ lại ngăn ra, nói: “Nhậm Phẩm, thì ra suy nghĩ của em là vậy, chẳng trách Tiểu Nga đã sớm dặn anh, nếu em nói gì đó không đúng chủ đề thì anh cứ coi như chưa nghe thấy gì hết. Thật ra ý anh là như vậy: nếu anh là Tổng tài, tỉ lệ thành công có thể nói là số 0, còn nếu là Tổng tài chân chính của anh, thì tỉ lệ sẽ là âm vô cùng.”

Tôi gật, nói thẳng ra là không thể được đi, còn vòng vo làm cho tôi tưởng là còn có hi vọng mà vui mừng một chút! Xã hội thượng lưu, tâm tư đúng là phức tạp mà!

Tôi nói: “Tổng tài của anh đã từng đến trường em tọa đàm, mà tọa đàm đã có thể đồng ý dự, thì hạng mục hà cớ gì lại không chịu!”

Quan Dĩ Hào trả lời: “Chuyện tọa đàm, một mình anh ấy có thể tự làm, không mất mát gì, nhưng hạng mục này liên quan đến lợi ích của toàn thể công ty và nhân viên, như anh vừa nói, nhận hạng mục của em bọn anh không những không thu về lợi nhuận nhiều mà còn phải dùng rất nhiều nhân lực vật lực, nếu vì chuyện này mà khiến tiến độ các hạng mục lớn khác bị chậm trễ, thì đây thật sự tiềm ẩn tổn thất rất lớn.”

Tôi hoàn toàn tuyệt vọng ngồi xuống. Lương tâm của thầy đều nằm trong vòng tay của Vương Tài (tiền tài) rồi, nếu tôi không đàm phán việc này thành công, nhất định ông ấy sẽ vô cùng hung tàn mà đem tôi chặt làm tám khúc rồi đưa cho Vương Tài chấm mút.

Quan Dĩ Hào thấy bộ dạng bị đả kích của tôi, có chút không đành lòng nói với tôi: “Thế này vậy Nhậm Phẩm, mặc kệ có ra sao, anh sẽ nói việc hạng mục này với Tổng tài, đến lúc đó nếu xin cũng không được, thì coi như nỗ lực của chúng ta kết thúc, cũng sẽ không tiếc nuôi ân hận gì.”

Tôi nghe xong đề nghị của Quan Dĩ Hào gật đầu nói: “Được rồi, xem ra cũng chỉ có thể như vậy thôi.”

Quan Dĩ Hào bảo tôi về mà đợi tin, anh ta nói cho dù có được hay không cũng sẽ nói cho tôi kết quả trước nhất. Tôi nói anh ta hãy lưu lại số điện thoại của phòng thí nghiệm, sau đó tạm biệt.

Ra khỏi phòng làm việc của Quan Dĩ Hào, tôi không giấu được tâm tình rối như tơ vò.

Nếu như Đỗ Thăng đồng ý làm hạng mục này, liệu có phải là chứng tỏ, tôi đối với anh ta vẫn còn đặc biệt, vẫn còn khác với người thường. Nhưng mà nếu thật như vậy, tôi lại rất có khả năng lại phải dây dưa không rõ với anh ta.

Còn nếu Đỗ Thăng không đồng ý làm hạng mục này, vậy là chứng tỏ, anh ta thực sự đã đem tôi trở thành hạ, giống như lúc này gặp ở chỗ thang máy vậy, tuy gặp nhưng lại giống như chưa từng gặp nhau. Điều này

không phải giống như ý muốn của tôi sao, nhưng vì sao khi tôi nghĩ sau này sẽ thật sự như vậy, tôi sẽ càng thêm khổ sở?

Phụ nữ, giữa suy nghĩ và mong muốn, vì sao lại có nhiều mâu thuẫn đến như vậy?

10. Chương 10 : Quyết Định Đi Tìm Anh

Hai ngày sau, Quan Dĩ Hào cho tôi một câu trả lời rất tệ. Đỗ Thăng không thông qua hạng mục này, lý do là tổn thời gian phí sức, lợi nhuận lại cực kì nhỏ.

Khi đó tôi nghĩ, đây là lúc nên đem Đỗ Thăng tổng khởi trái tim tôi.

Thầy đối với cái kết quả này có thể lý giải nhưng lại rất khó tiếp nhận. Thầy và tôi có cùng chung một ý nghĩ, đều cho là Đỗ Thăng ngay cả tọa đàm cũng làm được, một cái hạng mục thì có bao nhiêu đầu mà không thể giúp đỡ được chứ.

Khi thầy rất không cam lòng đem hạng mục giao cho một công ty nhỏ khác cùng nhau hợp tác, xảy ra một chuyện lớn. Lúc thầy trò toàn trường kiểm tra sức khỏe, thầy bị chẩn đoán là ung thư bạch huyết, hơn nữa còn là giai đoạn cuối. Mọi người ai cũng kinh ngạc không thể nào tin nổi. Bác sĩ nói, căn bệnh này không nhất định sẽ lập tức chết, nhưng không nói chính xác có thể tiếp tục sống, nói rằng chậm thì có thể kiên trì được năm ba năm, nhưng mà nếu nói nhanh, thì năm ba tuần cũng không phải không thể.

Tôi và sư huynh hai người vô cùng khổ sở. Tôi bình thường luôn cảm thấy lương tâm của thầy đã bị Vương Tài ăn sạch sành sanh, nhưng bây giờ quay đầu lại nhớ về hơn nửa năm trước trải qua chuyện trong viện, lại đều là đủ loại chỗ tốt của thầy.

Sư huynh nói, nguyện vọng lớn nhất của thầy, đó là có thể cùng Vĩ Sĩ làm hạng mục này.

Sau cả đêm mất ngủ, rốt cuộc tôi ra quyết định: tôi đi tìm Đỗ Thăng, tôi cầu xin anh ta cũng tốt làm phiên anh ta cũng được, hoặc là anh ta làm khổ tôi cũng tốt chăm học tôi cũng xong, chỉ cần còn có một tia hi vọng, tôi nói gì cũng sẽ tìm mọi cách để cho Đỗ Thăng đồng ý hợp tác với chúng tôi làm hạng mục này!

Bình minh ngày thứ hai tôi liền chạy tới Vĩ Sĩ, tiểu thư tiếp tân xinh đẹp nói cho tôi biết, Đỗ Thăng đã đi đến thành phố B tham dự hội giao lưu kỹ thuật, một tuần sau mới trở về.

Thời gian quá dài, tôi không chờ được lâu như vậy, vì vậy tôi tạm biệt sư huynh rồi vội vã mua vé xe lửa đi thành phố B. Sau khi ngồi mười mấy tiếng trên xe lửa, tôi rốt cuộc cũng đến được thành phố B lúc hoàng hôn.

Ra khỏi ga xe lửa, tôi lấy trong túi tờ địa chỉ đã hỏi cô tiếp tân về địa điểm của hội giao lưu kỹ thuật. Kết quả tôi phát hiện, cái túi xách của tôi không biết từ lúc nào đã bị người ta dùng con dao nhỏ khoét một đường rất dài, ví tiền lẫn tờ địa chỉ hoàn toàn chẳng thấy đâu.

Tôi nhất thời choáng váng, đây là lần đầu tiên tôi tới thành phố B, thật sự là chẳng hề biết gì ở chỗ này tôi đưa mắt nhìn đều thấy không quen, trên người chỉ có vài đồng, tôi bây giờ cảm thấy mình giống như là nhân vật nữ chính khổ sở chuyện bị lừa giỡn tình cảm vậy, tất cả chuyện bất hạnh trên đời đều đổ hết lên đầu tôi.

Tôi khẽ cắn răng, nhẹ mím cười nhìn vết rách dài, tự nói với mình tuyệt đối không thể suy sụp, sau đó dựa vào ấn tượng nhớ tên khách sạn, trên đường hỏi thăm mọi người nên đi đến chỗ nào.

Ước chừng đi hơn hai giờ, tôi rốt cuộc tìm được khách sạn đó. Dọc đường gió bụi, tôi mệt mỏi vừa đói vừa buồn ngủ, trong thoáng chốc nhìn thấy khách sạn, trong lòng dâng lên một loại vui sướng tựa như lễ mừng năm mới có tiền ăn sủi cảo vậy.

Tôi đến trước bàn tiếp tân của khách sạn hỏi hội giao lưu kỹ thuật được cử hành ở tầng nào? Kết quả tiếp tân của khách sạn nói cho tôi biết hội giao lưu vừa mới kết thúc.

Tôi có chút nóng nảy, hỏi cô ấy: “Không phải nói hội giao lưu tổ chức một tuần sao, mà sao bây giờ đã xong rồi?” Tiếp tân nói đây là tạm thời thay đổi.

Trong lòng tôi cảm thấy tôi thật là xui xẻo, chuyện tình cờ như vậy tôi làm sao có thể vượt qua! Sau đó tôi lại hỏi: “Những người tới dự hội có ở đây không?”

Tiếp tân trả lời: “Có rất nhiều khách mời, không biết cô muốn tìm ai?”

Tôi nói, tôi muốn tìm người tên Đỗ Thăng.

Tiếp tân nghe tôi nhắc tới Đỗ Thăng cặp mắt sáng lên, lập tức trở nên vô cùng nhiều chuyện nói: “Đỗ Thăng, tôi biết anh ta! Anh ta là người đẹp trai nhất trong nhóm nam, cho nên tôi có ấn tượng với anh ta đặc biệt sâu. Hôm nay sau khi hội kết thúc, anh ta trả phòng rất gấp.”

Trong lòng tôi bắt đầu có chút tuyệt vọng, vì sao chuyện gì cũng trở thành như vậy chứ! Tôi hỏi một câu cuối cùng: “Vậy lúc anh ta trả phòng có nói đi đâu không?”

Tiếp tân thấy bộ dạng phong trần mệt mỏi của tôi, gương mặt tiều tụy đáng thương, vốn đã rất đồng tình với tôi, lúc này cô ấy thấy tôi sắp khóc đến nơi, liền vội vàng an ủi tôi nói: “Tiểu thư cô đừng vội, là thế này, vị Đỗ tiên sinh này đặt vé máy bay ở chỗ chúng tôi, tôi nhớ không lầm, trước khi máy bay cất cánh vẫn còn một chút thời gian. Tiểu thư, bây giờ cô đón xe đến sân bay vẫn còn kịp!”

Tôi vừa nghe còn có cơ hội đuổi kịp Đỗ Thăng, lập tức chấn phần tinh thần. Tôi nói với cô tiếp tân, túi tiền của tôi đã mất, người không có đồng nào, có thể cho tôi gọi điện thoại, sau đó cho tôi mượn chi phiếu, tôi muốn để một người bạn mang giúp chút tiền tới.

Cô tiếp tân là người rất tốt, đồng ý. Tôi cẩn thận suy nghĩ một chút để nhớ số điện thoại di động, đầu tiên là Cố Thiển, nhưng mà cô ấy tắt máy! Tôi hận đến hàm răng nghiến lại, đại tỷ này một năm cũng không tắt điện thoại lấy một lần, có cần trùng hợp đến vậy không, cứ đến khi tôi kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay thì cô ấy lại tắt máy!

Gọi cả mười phút vẫn tắt máy, tôi quyết định bỏ qua. Sau đó nghĩ đến sư huynh, nhưng số điện thoại của sư huynh cho tới bây giờ tôi chưa từng nhớ được!

Gương mặt cô tiếp tân hiện lên vẻ phân vân, tôi cố tìm kiếm số điện thoại tôi có thể nhớ được. Chợt một chuỗi con số hiện lên rõ ràng trong đầu tôi, Quan Di Hào!

Suốt hai ngày tôi mong đợi tin tức của anh ta, nên bất tri bất giác(vô tình) nhớ được số điện thoại!

Tôi không hề suy nghĩ nhiều bấm số của Quan Di Hào. Tôi nói tôi bây giờ gặp chút chuyện, ví tiền mất, đang ở ngoài, nửa bước cũng khó đi được, có thể đồng ý cấp cho tôi năm trăm đồng vào trong thẻ số 4367*****79 hay không.

Quan Di Hào đang ở nhà, anh ta cảm thấy chuyện của tôi có chút kỳ lạ, liền đưa điện thoại cho Điền Nga để Điền Nga nói với tôi. Tôi nói: “Thiên Nga cô nương, tớ đang rất gấp, trước tiên cậu gửi tiền tới cho tớ được không?”

Điền Nga cũng là loại sắt đá, cô ấy nói: “Cậu đừng tưởng rằng trên đời này chỉ có Cố Thiển mới có thể ép cậu phải lựa chọn, tớ cũng làm được, giữa hai lựa chọn, một là tớ sẽ cúp điện thoại không để ý đến cậu, hai là sau khi cậu nói cho tớ biết đã xảy ra chuyện gì tớ sẽ gửi tiền cho cậu, tự chọn đi.”

Tôi cảm thấy số mạng của tôi trời sinh là bị người khác làm khổ. Tôi nói tôi vì một chút việc đi đến một nơi khác, kết quả xuống xe lửa ví tiền bị móc, tôi bây giờ đừng nói là về, ngay cả tiền ăn cơm cũng không có, tôi nói: “Thiên Nga à, tớ dù gì cũng là đang mượn điện thoại người khác gọi đường dài, cậu có thể khai ân tha cho tớ không.”

Điền Nga thấy tôi quả thật rất cấp bách, cũng không làm khó quá mức, cúp điện thoại nói Quan Di Hào gửi cho tôi một ngàn đồng. Thật sự rất sang, tôi nói năm trăm cô ấy liền gửi một ngàn, trở về tôi sẽ nói với cô ấy tôi muốn tiền phòng, để xem cổ còn có thể xử lý giống như thế này không.

Lấy được tiền, tôi liền thiên ân vạn tạ với cô tiếp tân. Đầu năm nay đụng xui xẻo thì dễ, nhưng gặp người tốt quá khó, rất hiếm khi tôi đang ở thời điểm nghèo túng tột cùng mà gặp được một cô gái có tấm lòng lương thiện như vậy, trước khi đi tôi hỏi cô: “Chỗ của cô có thể gửi thư khen ngợi hoặc cờ thưởng (ý là gia tăng thêm điểm thi đua giữa các nhân viên) không?”

Cô gái nói: “Có thể có thể, nhưng coi như tôi xin cô đi người đẹp à, cô ngàn vạn lần đừng gửi cho tôi mấy thứ đó, lãnh đạo chúng tôi nhất định sẽ cảm thấy tôi là tinh thần không tốt, là tôi tự mình khen mình đó.”

Tôi nói: “Dựa vào đâu chứ!”

Cô ấy nói: “Người đẹp à, cô không phải là đang vội sao?”

Tôi liền nhớ tới tôi còn có việc gấp chưa làm, liền phạm phải cái tật xấu nói chuyện là công việc để ra ngoài hết, thật sự là so với nhị sư huynh còn đầu heo (ngu ngốc) hơn!

11. Chương 11 : Xác Định Tình Cảm Tại Thành Phố B!

Lúc tôi đón xe chạy tới sân bay, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nhìn chung vẫn còn dư thời gian.

Trước tiên tôi vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó liền bắt đầu tìm kiếm Đỗ Thăng.

Dựa vào cái loại yêu nghiệt siêu cấp đẹp trai như Đỗ Thăng, chỉ cần chạy tới nơi nào mà phụ nữ tụ tập thì tôi nhất định có thể tìm thấy anh ta. Sự thật chứng minh, lúc tôi lâm vào tình trạng đau khổ, năng lực phân tích của tôi rất là sắc bén. Đỗ Thăng quả nhiên bị mai phục trong vòng vây của phái nữ với số lượng khổng lồ.

Tôi đứng xa xa nhìn Đỗ Thăng, tự nhiên có chút sợ sệt. Khẽ cắn răng từng bước từng bước tự cổ vũ chính mình, từ từ đến bên cạnh Đỗ Thăng.

Đỗ Thăng vốn đang tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần

(nghỉ ngơi)

, tôi cảm thấy anh ta có thể là không muốn nhìn thấy những người khác giới đang đói khát này. Khi tôi đứng trước mặt Đỗ Thăng, anh ta giống như cảm giác được gì đó đột nhiên mở mắt ra, nhìn thấy tôi đứng sát bên, khuôn mặt đẹp trai của anh ta ngạc nhiên tột cùng.

Đỗ Thăng sững sốt ước chừng được năm giây. Sau đó anh ta nhướn mày mở miệng hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi, tôi nên quen biết cô, hay là nên xem cô như là một người xa lạ?”

Tôi biết Đỗ Thăng lấy chính lời nói lúc trước của tôi bắt bẻ tôi đây mà. Tôi không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể gắt gao cắn môi nhìn anh ta.

Đỗ Thăng thấy tôi không nói lời nào cứ tiếp tục nói: “Tiểu thư phiền cô cho tôi một lời rõ ràng đi, đừng để sau này tôi hiểu lầm cái gì.”

Tôi vẫn không nói lời nào, vẫn ngây ngốc đứng trước mặt anh ta.

Đỗ Thăng dường như có chút giận, đứng lên nói với tôi: “Chỗ ngồi này xin nhường cho cô.” Sau đó đi tới một chỗ khác. Tôi theo sát sau lưng Đỗ Thăng.

Đỗ Thăng đi vài bước chợt dừng lại, sau đó đột nhiên quay người ra sau nhìn thẳng mặt tôi, giọng nói lạnh lùng chết người quát: “Nói! Muốn cái gì! Không nói cũng đừng đi theo tôi!”

Tôi không khỏi bị cái lạnh lẽo trong lời nói của anh ta làm rung mình một cái, nghĩ tới tâm nguyện của thầy, khẽ cắn răng mở miệng nói: “Đỗ Thăng, cái hạng mục đó của trường tôi, anh có thể... có thể tham gia hợp tác với chúng tôi không?”

Miệng Đỗ Thăng nhếch lên thành một nụ cười giễu cợt hỏi tôi: “Cô đang cầu xin sao?”

Tôi ngẩn ra, sau đó nhắm mắt gật đầu một cái.

Đỗ Thăng tức giận gầm nhẹ: “Nhậm Phẩm à Nhậm Phẩm, lúc đầu không phải chính cô cầu xin tôi rời khỏi cô, cầu xin tôi đừng đối xử tốt với cô sao? Vậy sao bây giờ cô lại tới cầu xin tôi mở một cửa cho cô? Cô

xem Đỗ Thăng này là người gì? Cô thấy Nhậm Phẩm cô là người gì vậy? Cô nghĩ cô là gì của tôi mà có thể tùy ý điều khiển tôi?”

Xong rồi xong rồi! Những lời nói này của Đỗ Thăng quá độc ác, tôi không chịu nổi, nước mắt dâng ngập khóe mắt, chỉ cần thoáng chuyển động con người thì chúng sẽ mạnh liệt lẫn xuống mắt.

Đỗ Thăng hung dữ nhìn tôi, lúc này phát thanh thông báo yêu cầu hành khách bắt đầu lên máy bay, tôi cách màn lệ khao khát nhìn Đỗ Thăng hi vọng anh ta ở lại, Đỗ Thăng lại không chút nào lưu luyến xoay người rời đi.

Tôi nhìn bóng lưng dứt khoát của anh ta biến mất ở cửa lên máy bay, cả người đều tê cứng, không biết làm gì, không biết suy nghĩ, thậm chí ngay cả hô hấp thế nào cũng không biết, bất động đứng ở đó, mặc cho nước mắt cuộn cuộn chảy xuống.

Đúng vậy, lúc đầu không phải xin Đỗ Thăng, để anh ta đừng trêu chọc tôi, đừng đối xử tốt với tôi, rời xa tôi hay sao. Nhưng vì sao khi anh ta làm đúng theo những gì tôi nói, thì tôi lại không yên?

Đối với tôi, bệnh của thầy chẳng qua cũng chỉ là một cái cớ, nó cho tôi đầy đủ lý do và cơ hội, để cho chuyện tôi chủ động tới tìm Đỗ Thăng hoàn toàn quang minh chính đại. Tôi thật là một con ngốc nói một đằng làm một nẻo!

Thì ra tôi thật sự không hề muốn Đỗ Thăng rời xa tôi, không hề!

Tôi chợt nhớ đến trong ca khúc “Anh vẫn không hiểu” của S.H.E có mấy câu:

Anh vẫn không hiểu, hoàn toàn không hiểu

Rằng rời đi là muốn được giữ lại

Nếu như nói thành lời thì đó chính là sự dục dằn em muốn có

Anh vẫn không hiểu, vĩnh viễn không hiểu

Một cái ôm có thể đổi thay tất cả

Tình yêu ấy tuyệt đối có thể làm em dao động

Thì ra, rời xa là vì muốn được giữ lại!

Máy bay rầm rầm cất cánh, tôi chảy nước mắt, trước mắt chỉ thấy một mảnh mơ hồ, cả người không có tri giác ngã xuống...

Tôi nghĩ tôi nhất định là sinh ra ảo giác rồi, bởi vì tôi dường như nghe thấy tiếng Đỗ Thăng lo lắng gọi tên tôi. Nhưng như vậy thì không thể, anh ta đã lên chuyến bay kia...

Trong người truyền đến từng trận đau đớn, tôi từ từ mở mắt, nhìn thấy, thật sự là Đỗ Thăng!

Tôi không nhận được nữa “oa” một tiếng đau đớn khóc lên, nhào vào lòng Đỗ Thăng găt gao ôm lấy anh ta, một chút cũng không quan tâm mấy người đang đợi máy bay dùng ánh mắt quái dị nhìn tôi, tôi giờ phút này chỉ muốn ôm Đỗ Thăng, không buông tay!

Đỗ Thăng cũng ôm tôi vào lòng thật chặt, vừa tức giận vừa bất đắc dĩ nhỏ nhẹ nói bên tai tôi: “Cô ngốc này! Tiểu ngu ngốc! Mờ mắt à! Thấy anh đi phải kéo anh lại chứ, đến thành phố B cũng đuổi theo được thì phút cuối này không đuổi theo được sao chứ! Cô bé không có tiền đồ này, làm vậy sẽ ngất xỉu đó biết không! Em nói xem, anh phải bắt em làm gì bây giờ, nói thử xem! Phẩm Phẩm, anh nên bắt em làm gì bây giờ đây!”

Nói xong lời cuối cùng, môi Đỗ Thăng đã đặt lên môi tôi, chúng tôi bắt đầu kịch liệt ôm hôn, tựa như cặp uyên ương mới vừa đã trải qua sinh ly tử biệt, không quan tâm chung quanh có bao nhiêu người đang nhìn, trong mắt chỉ có nhau!

Đang hôn, Đỗ Thăng đột nhiên buông tôi ra, nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ với tôi: “Nói mau, rằng em không muốn anh rời xa em! Nói muốn anh đối xử tốt với em! Nói em muốn anh đối với em khác với những phụ nữ khác! Nói mau! Nhậm Phẩm em nói mau! Em nói nhanh lên cho anh!”

Trong lòng tôi dâng lên từng từng cảm động! Người đàn ông kiêu ngạo trước mặt này, đang dùng phương thức của chính mình mà cầu xin tôi cho anh ấy yêu tôi! Tôi chỉ là một sinh viên bình thường, có tài cán gì mà khiến cho người đàn ông xuất sắc như vậy yêu thương chứ!

Tôi chủ động hôn lên môi Đỗ Thăng, anh ấy nóng bỏng kịch liệt đáp lại tôi, khó khăn lắm mới rời môi nhau ra được, tôi nhân cơ hội thở hổn hển nói với anh ấy: “Em không muốn anh rời xa em! Em muốn anh yêu thương em, em muốn anh đối với em khác với những người khác, em không muốn đẩy anh xa rời em nữa. Đau quá! Càng muốn quên anh thì càng đau đớn!”

Đỗ Thăng trìu mến vuốt ve gò má của tôi, vô cùng ôn nhu nhìn tôi nói: “Cô bé ngốc! Em sợ cái gì, sợ là sẽ có một ngày anh không thích em nữa, vì vậy lập tức muốn đẩy anh ra khỏi cửa? Nhưng mà ngộ nhờ anh vẫn sẽ thích em, thì coi như em lỗ to rồi!”

Tôi lại nhào vào trong lòng Đỗ Thăng ôm chặt lấy anh ấy nói: “Em mặc kệ! Không suy nghĩ nhiều như vậy! Em chỉ biết là nếu lúc này không ở bên cạnh anh, em sẽ đau khổ chết mất!”

Đỗ Thăng nhẹ trách một tiếng “Nha đầu ngốc” bên tai tôi, sau đó ẵm tôi lên đi ra ngoài sân bay. Tôi giờ mới phát hiện hai chúng tôi mới biểu diễn một màn ân ái nóng bỏng cho bao người ở hiện trường chứng kiến! Tôi xấu hổ mặt đỏ tới mang tai, vội vàng đem cả khuôn mặt chôn thật sâu vào trong ngực Đỗ Thăng.

Đỗ Thăng trầm giọng cười, trêu chọc tôi, nói: “Bây giờ mới biết xấu hổ sao, không còn kịp rồi!”

Tôi từ trong ngực anh ấy hơi ngẩng đầu lên, phát hiện chúng tôi đã ra khỏi sân bay, tôi hỏi Đỗ Thăng: “Chúng ta không quay về sao?”

Mặt Đỗ Thăng mờ ám nhìn tôi nói: “Ngày mai mới về. Tối nay anh muốn yêu thương tiểu bảo bối Phẩm Phẩm của anh đấy!”

Đến ngay cả cổ của tôi cũng đỏ bừng!

Đêm lãng mạn khó quên hôm nay, tôi và Đỗ Thăng xác định tình cảm tại thành B!

12. Chương 12 : Đi Vu Sơn “mây Mưa”

Buổi sáng, tôi tỉnh lại trong lòng Đỗ Thăng. Tôi mở mắt, tựa vào trước ngực Đỗ Thăng, hơi ngẩng đầu lên, nhìn không chớp mắt vào gương mặt vô cùng đẹp trai của Đỗ Thăng. Anh có lông mày dày, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng, lông mi thật dài và dày. Mặc dù bây giờ anh vẫn còn đang nhắm mắt, nhưng cái địa vị chí tôn nam nhân

(khuôn mặt nam đẹp nhất)

như yêu như nguyệt đã hoàn toàn không thể nghi ngờ.

Người đàn ông này quả thật quá đẹp trai khiến cho người ta muốn giấu anh làm của riêng, bất kể là lúc anh nhắm mắt hay mở mắt, gương mặt này cũng rất yêu rất mị thực khiến người khác muốn hung hăng phạm tội với anh.

Tôi nhẹ nhàng nâng tay lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn hai mắt nhắm chặt của Đỗ Thăng. Chính là cặp mắt này, tối hôm qua lúc nhìn chăm chăm vào tôi, nhiệt tình như lửa, những ngọn lửa hừng hực trong khoảnh khắc thiêu đốt sạch lý trí của tôi, mặc cho bàn tay có chứa ma lực của anh dẫn tôi đến Vu Sơn, cô nam quả nữ phiên vân phúc vũ

(“mây mưa”)

đắm mình trong tình yêu nóng bỏng “hừ hừ a a” một đêm chưa chớp mắt, chỉ thiếu chút nữa, tôi cảm thấy hai người bọn tôi sẽ hòa vào nhau.

Lúc đầu ngón tay lướt trên khuôn mặt tuấn mỹ của Đỗ Thăng, anh tỉnh lại. Đỗ Thăng kéo ngón tay tay nhỏ bé trắng nõn của tôi lên khoe miệng khe hôn, sau đó lại cúi đầu hôn một cái trên môi tôi, đem đôi môi khêu gợi mê người dán trên lỗ tai tôi, dùng một loại thanh âm câu dẫn nói với tôi: “Buổi sáng tốt lành, tiểu bảo bối Phẩm Phẩm của anh!”

Tôi để mặc cái lỗ tai bị hơi nóng từ miệng Đỗ Thăng làm cho ngứa ngứa, tôi lười lấy tay gạt đi, dứt khoát cúi đầu đem lỗ tai dính vào trước ngực Đỗ Thăng qua lại cọ xát làm nhột anh.

Tôi mới vừa cọ xát mấy cái cảm liền bị Đỗ Thăng nắm được nâng lên.

Đỗ Thăng nhìn mặt của tôi xấu xa tà tà cười nói: “Tiểu yêu tinh, sáng sớm liền câu dẫn người, chẳng lẽ ngày hôm qua chưa cho em ăn no, bây giờ đói bụng sao?”

Tôi bày ra vẻ mặt vô tội thuần khiết làm nũng với Đỗ Thăng: “Thăng Thăng, chúng ta đừng quá gượng ép, mặc dù em biết anh chưa từng quan hệ với bất kì ai, nhưng nếu chúng ta cứ tiếp tục “mây mưa” không ngừng, sớm muộn gì anh cũng phải cần người khác giúp đỡ thôi.”

Đỗ Thăng đưa tay捏捏 mũi tôi, nói: “Tiểu yêu tinh, để anh cho em xem rốt cuộc anh có như vậy không nhé!”

Nói xong nhanh nhẹn trở mình, không nói hai lời trực tiếp bao phủ trên người tôi.

Tôi thất thanh hét lên hai tiếng, sau đó đột nhiên không còn động tĩnh gì. Đỗ Thăng dùng miệng của anh cắn thật sâu lấy miệng của tôi, dùng sức cắn lấy môi tôi cứ như hận không thể đem tôi nuốt vào bụng.

Sau đó vào sáng sớm, tôi mới tỉnh lại không lâu, ngay cả thời gian đi vệ sinh cũng không cho tôi, Đỗ Thăng lại dẫn tôi đến Vu Sơn, cô nam quả nữ phiên vân phúc vũ

(“mây mưa”)

đắm mình trong tình yêu nóng bỏng “hừ hừ a a” ROOM...

Đỗ Thăng nói chỉ ở thành phố B một buổi tối, kết quả chúng ta không cần dùng sức cũng có thể bẻ cong củi, không cần đổ dầu cũng có thể đốt lên ngọn lửa bất diệt, ở trên giường lớn của khách sạn lăn lộn ba ngày mới xong, lúc này Đỗ Thăng đem tôi lên Vu Sơn một lần cuối cùng rồi mới đưa trở về mặt đất.

Mỗi lần xuống Vu Sơn, Đỗ Thăng đều nằm cạnh, thổi hơi nóng vào lỗ tai tôi hỏi: “Nha đầu, sao hả, nhìn Đỗ ca ca có giống cần giúp đỡ không?”

Tôi mệt mỏi ngay cả mí mắt cũng lười nâng lên, nhắm mắt lại lấy tay dùng sức đem cái miệng đang làm ồn bên tai đẩy ra. Tôi vừa đẩy vừa lầm bầm với Đỗ Thăng: “Em mệt, em muốn ngủ, em đói, em muốn nghỉ ngơi, em muốn ăn vịt quay đặc sản của thành phố B!”

Đỗ Thăng nắm chặt lấy cái tay nhỏ bé do không được đôi mắt đang nhắm chỉ đạo mà vung vẩy lung tung kia lại, sau đó dùng cái giọng vừa buồn cười vừa cứng chịu hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, em rốt cuộc là muốn nghỉ ngơi, muốn ngủ hay là muốn ăn vịt quay?”

Tôi không nhéo nói: “Muốn hết muốn hết! Em muốn trong lúc nghỉ ngơi, vừa ngủ vừa ăn vịt quay!”

Đỗ Thăng trầm giọng cười ha ha, đem tôi ôm thật chặt vào lòng, để tôi nằm lên ngực anh. Đỗ Thăng đặt tay lên tấm lưng trần của tôi vuốt ve mơn trớn, dùng môi của anh không ngừng hôn khê lên đỉnh đầu, trán, chóp mũi, đôi mắt, gương mặt, lỗ tai của tôi. Cuối cùng, đúng như tôi đoán, đôi môi mềm mại ẩm ướt của anh dùng sức triển miên hôn lên môi tôi.

Lúc tôi với Đỗ Thăng từ khê hôn dần thăng hoa đến nụ hôn nóng bỏng rồi lại thăng tiến đến nụ hôn mãnh liệt, tôi dùng một chút ý thức mờ mịt còn sót lại nỗ lực đẩy cái lưỡi đang làm loạn trong miệng tôi ra, kiên quyết hét lên với Đỗ Thăng: “Em không lên Vu Sơn nữa! Em không muốn mây mưa nữa! Em muốn ăn vịt quay! Một con vịt quay thật to!”

Tôi vừa hét xong, Đỗ Thăng liền cười đến chấn động toàn thân, sau đó anh đem tôi ôm thật chặt vào trong ngực, cúi đầu nhìn tôi nói: “Bảo bối, em làm thế nào có thể khiến người khác mê đắm đến vậy chứ! Tiểu Phẩm Phẩm của anh, em đúng là tiểu yêu tinh, sinh ra chính là để dụ Đỗ ca ca dẫn em đi Vu Sơn mây mưa! Phẩm Phẩm ngoan, Đỗ ca ca mua vịt quay cho em ăn, em cho Đỗ ca ca một lần nữa được không?”

Tôi trợn mắt há miệng nhìn Đỗ Thăng, nháy mắt vài lần mới hoàn hồn. Tôi nói: “Đỗ ca ca, vậy trước tiên anh hãy trói em lại buộc trên cây, sau đó hãy cùng em mây mưa. Nếu anh làm vậy, thì anh có thể đỡ cái cây để không bị ngã, em bị trói lên cây cũng không thể ngã, hai ta đều kiên cường mỉm cười làm đến cùng.”

Đỗ Thăng nghe xong lời của tôi cười to ha ha ha không ngừng, sau đó vừa lau khóe mắt vừa cứng chịu nâng mặt tôi lên nói: “Tiểu bảo bối ngốc, em nói xem em làm thế nào mà dễ thương như vậy chứ! Phẩm Phẩm ngoan, nghe lời của Đỗ ca ca, Đỗ ca ca sẽ dẫn em lên Vu Sơn lần nữa, sau đó liền mua con vịt quay thật lớn cho em... nhé...!”

Tôi khóc! Đỗ Thăng đơn giản chính là đại yêu quái đói khát không biết thỏa mãn đến từ Vu Sơn!

Đến ngày thứ ba, Đỗ Thăng cuối cùng đã mang tôi đi Vu Sơn mây mưa đủ, vì vậy chúng tôi quyết định trở về thành phố D. Đỗ Thăng rất đáng chết, không thực hiện cam kết mua cho tôi vịt quay, bởi vì anh chỉ biết “leo núi”, nghỉ chưa được bao lâu, ngay khi tôi nhắc tới chữ “Vịt”, ngay cả chữ “Quay” lẫn chữ “To” còn chưa nói hết, anh liền hung hãn nhào tới trên người tôi tiếp tục “leo núi”.

Hừ, yêu quái chính là yêu quái, Đỗ Thăng cứ lặp đi lặp lại việc “leo núi” với tần suất cực cao, cứ nhiên làm cả bốn kiểu, xiên chưa từng tận người chưa từng mất, tinh thần phấn chấn không cần đỡ tường!

Khi chúng tôi ngồi trên máy bay khứ hồi, tôi vô cùng mệt mỏi, dựa vào ngực Đỗ Thăng ngủ mê man. Mơ hồ trong giấc mộng, tôi có thể cảm giác được Đỗ Thăng thỉnh thoảng cúi đầu xuống hôn nhẹ tôi.

Tôi thật vui vẻ đến chết mất! Xem ra, Đỗ Thăng anh dường như cũng đã rất, rất, rất thích tôi!

13. Chương 13 : Hạnh Phúc

Khi máy bay hạ cánh đã là hơn tám giờ tối rồi. Tôi muốn trở về ký túc xá ở trường học, đi một tuần lễ rồi nếu không trở về thật không giống học sinh chút nào. Nhưng Đỗ Thăng không cho phép, anh chết sống muốn đưa tôi trở về chỗ anh ở, còn nói dù sao cũng đã đi một tuần lễ rồi, tính gì thêm một buổi tối này à.

Tôi phát hiện tôi số khổ ở trước mặt người nào đều là cành cây nhỏ bé, người nào đến trước mặt tôi đều có thể ra vẻ như một cái chân thô to lớn

(tức là chân to giẫm gãy c cây ý)

. Cuối cùng cành cây nhỏ vẫn không thể uốn éo qua chân to, tôi bị con sói xám lớn Đỗ Thăng lừa gạt dụ dỗ đến trên chiếc giường lớn trong nhà anh.

Lại để cho anh giằng co một buổi tối. Thật vất vả mới lấy được tự do, mới vừa ngủ được một lát, Đỗ Thăng đã gọi tôi rời giường giống như muốn đòi mang tôi vậy. Tôi mở mắt ra, trời đã sáng. Tôi cực độ thống khổ giùng giàng rời giường, nhìn Đỗ Thăng sáng khoái tinh thần trong lòng oán giận không dứt. Tôi hung tợn nói với anh: “Về sau anh cứ túm dục quá độ như vậy, coi chừng biến thành hói đầu!”

Đỗ Thăng ôm tôi ở trong ngực lưu manh nói: “Chỉ bằng nền tảng của anh, đầu trọc thì như thế nào? Vẫn khuynh thành lại khuynh quốc!”

Tôi... lại toát mồ hôi a! Người trước mắt này, còn đường đường là ông chủ lớn của Vĩ Sĩ sao?

Tôi kiên trì cự tuyệt Đỗ Thăng lái xe đưa tôi đến trường học, tôi kiên trì tự đi xe buýt.

Đỗ Thăng kiên trì nhất định phải lái xe đưa tôi đến trường học, Đỗ Thăng kiên trì không cho tôi đi xe buýt.

Nhìn mặt Đỗ Thăng thấy anh nhất định làm theo ý mình, tôi gấp đến độ dậm chân. Tôi nói: “Đỗ ca ca, Đỗ đại gia, Đỗ tổ tông, anh mau để cho em đi thôi, em sắp tới trễ rồi!”

Đỗ Thăng không cho thương lượng túm lấy tôi nhét vào chiếc xe xa hoa đắt tiền của anh, dùng dây an toàn trói tôi ở trên ghế, tôi vừa muốn đưa tay mở dây ra, Đỗ Thăng liền tà ác nheo mắt lại uy hiếp tôi: “Nếu em dám cởi dây ra, anh liền cởi toàn bộ đồ của em xuống “làm” em ngay tại đây.”

Tôi khờ rồi, tôi không dám động, tôi run rẩy hỏi: “Đỗ tổng, làm ở nơi này, được không á?”

Đỗ Thăng lập tức không kìm chế được liền bật cười, dùng sức hôn một cái ở trên môi tôi nói: “Được a! Chỉ cần Phẩm Phẩm của chúng ta muốn, toàn bộ đều được!”

Tôi lập tức cười đến tít mắt.

Sau khi tôi khẩn cầu mãi, Đỗ Thăng cuối cùng đáp ứng tạm thời không để cho người khác biết quan hệ của chúng tôi.

Mới đầu Đỗ Thăng vô cùng mất hứng, vô cùng vô cùng mất hứng, anh cảm thấy với ngoại hình của mình không đến nỗi mang đi ra ngoài sẽ mất mặt xấu hổ, mọi người muốn anh còn không kịp, sao đến tôi đây giải quyết xong còn phải cất giấu.

Tôi nói: Anh là người rất hiện đại, bây giờ anh thích thì ở cùng nhau, tương lai không thích liền đập bay em. Nhưng em là người bảo thủ em là đứa bé ngoan a, hai chúng ta yêu bí mật, tương lai chờ khi anh không còn ham thích em nữa lúc đó đập bay em, người khác cũng không biết, như vậy em còn có thể tự tin đi tìm kiếm mùa xuân thứ hai của mình chứ.”

Tôi vừa nói xong đã cảm thấy sắc mặt Đỗ Thăng càng ngày càng có cái gì không đúng. Tôi vừa muốn hỏi anh tôi nói câu nào làm anh không vui, anh đột nhiên thô bạo bẻ tay lái một cái liền coi chiếc xe xa hoa đắt giá không ra gì tấp ngay vào bên đường, sau đó liền cởi dây an toàn ra nhào tới trên người tôi, hung hăng ôm lấy tôi một cách mãnh liệt!

Đỗ Thăng vừa dùng sức hôn tôi vừa hung tợn nói: “Bảo em không được nghĩ loạn! Lúc ở bên cạnh anh chỉ được nghĩ đến anh, không được lộn xộn lung tung, biết không!”

Tôi vừa mãnh liệt gạt đầu, vừa chủ động hôn lên mỹ nam đang nóng nảy kia: “Tiểu Đỗ Đỗ chớ nổi giận, em không đề cập nữa còn không được sao!”

Đỗ Thăng nhướng cao cặp lông mày rậm nhìn tôi nói: “Em mới vừa rồi gọi anh cái gì? Em kêu lần nữa cho anh nghe!”

Mặt mũi tôi vội vàng tràn đầy tươi cười nịnh nọt tới cực điểm nói: “Không có, không gọi gì cả!”

Đỗ Thăng để tay ở dưới nách của tôi vừa cười chuẩn bị chột lét tôi vừa nói với tôi: “Cho em một cơ hội nói thật sẽ được khoan hồng ngược lại sẽ nghiêm trị. Chọn đi.”

Tôi cắn môi không nói lời nào, hai mắt nháy nháy nhìn Đỗ Thăng. Đỗ Thăng cũng không còn kiên nhẫn, hai tay đã bắt đầu chọc tôi nhột. Tôi vừa giùng giàng tránh né tay của anh, vừa cầu xin tha thứ không dứt mà nói: “Đầu hàng đầu hàng! Ông xã em đầu hàng!”

Tôi đây kêu một tiếng “ông xã” ra miệng, chính mình cũng thật là sững sốt, Đỗ Thăng thì khỏi nói, trực tiếp choáng váng ngu ngu, sau đó lại chột tỉnh nhào qua ôm chặt tôi tựa hồ rất kích động rồi dùng sức hôn tôi, thẳng đến khi cái miệng nhỏ mềm mại của tôi giống như sắp biến thành hai miếng lập xương mới thôi.

Sau đó tôi không ngừng chu cái môi sưng lên miệng không ngừng hô hô oán giận anh, như vậy thì làm sao tôi đến trường học được.

Đỗ Thăng lưu loát quay đầu xe một cái, trực tiếp trở về hướng nhà anh, vừa bẻ tay lái còn vừa đặc biệt vui vẻ nói: “Vừa đúng, chúng ta trở về làm tiếp một ngày!”

Tôi vừa nghe lập tức hoảng sợ trợn to hai mắt cầu xin anh tha thứ: “Tráng sĩ! Anh hùng! Hảo hán! Ngài tha cho em một mạng nhỏ này đi, em nhỏ như vậy không chịu được tần số chấn động cao như vậy mỗi ngày!”

Đỗ Thăng chả thèm nhìn tôi một cái, cứ phớt tỉnh như không nói với tôi: “Phẩm Phẩm, đừng sợ, không có gì sợ cả!”

Trời! Đỗ Thăng giống phóng lôi điện giết tôi! Tôi thật sự bị anh giết chết!

Chúng tôi lại trở về nhà “này nọ í é í é” một buổi sáng. Cuộc sống này trôi qua quá dâm mỹ rồi, tôi nói với Đỗ Thăng rằng hai người chúng ta không thể làm như vậy hoài! Giống như hai con đại gia súc, gặp mặt nhau chỉ biết “ò e í e”, chuyện chính đáng gì cũng không làm, người kia không muốn đến công ty, đã vài ngày không đi làm.

Đỗ Thăng không hề tập trung cứ lấy tay vẽ vòng vòng ở trước ngực của tôi mà nói: “Không có biện pháp, em với anh rất hợp với nhau. Anh nuôi nhiều người như vậy cũng không phải để họ ăn không ngồi rồi. Phẩm Phẩm, em đến ở cùng anh, có được hay không?”

Tôi lập tức vuốt ve tay Đỗ Thăng kiên định nói: “Không được! Người ta vẫn còn là học sinh! Không thể ở chung phi pháp! Nếu mẹ em biết, sẽ đánh gãy chân anh đó!”

Mặt Đỗ Thăng buồn bực: “Không phải đánh gãy chân em sao?”

Tôi nói: “Đánh gãy chân em, có hai người đau lòng, anh và mẹ em. Đánh gãy chân anh chỉ có một mình em đau lòng. Phân tích theo lý như vậy có phải đánh gãy chân anh mới đúng không!”

Tôi vừa dứt lời, Đỗ Thăng liền nhào tới tôi. Tôi cá là anh muốn “uy hiếp” làm tôi sợ tới mức dùng hết sức lực trốn ra sau, kết quả Đỗ Thăng chỉ ôm tôi vào trong ngực thật chặt, sau đó nhẹ nhàng nói với tôi: “Vậy thì đánh gãy chân của anh đi, anh không muốn Phẩm Phẩm đau!” Dứt lời, mặt hôn rơi xuống.

Tôi cảm thấy được, tôi giống như không cần thận đập đổ hũ mật trong lòng rồi.

14. Chương 14 : Chỉ Số Thông Minh Của Cô Gái Đang Yêu

Sau khi trở lại trường học, việc đầu tiên chính là bị đánh.

Vừa nhìn thấy tôi, sư huynh không nói hai lời, ném quyển sách trong tay về phía tôi, vừa gọi vừa gào lên: “Nhậm Phẩm, nhân phẩm của em có phải đã bị thầy hướng dẫn ăn hết rồi hay không? Bảo anh xin phép nghỉ cho em xong lại dám biến mất gần một tuần lễ! May mà em còn sống trở lại, nếu em chết bên ngoài thì mọi người sẽ hoài nghi người ngày ngày nhiệt tình hấp tấp xin nghỉ cho em – là anh làm!”

Tôi cười ha ha nhặt mấy quyển sách lên, hai tay cung kính dâng lên, liếm môi cười: “Sư huynh, xin anh bớt giận, em thực sự là có việc mà, không lừa anh! Còn nữa, lương tâm với nhân phẩm cái gì, bình thường đều để cho Vương Tài ăn, sao bây giờ lại thành đặc quyền của thầy hướng dẫn rồi?”

Sư huynh càng tức giận, hận không thể khiến cho Vương Tài cùng thầy hướng dẫn trao đổi linh hồn giống nhau nói: “Hừ! Từ nay về sau, đều là thầy hướng dẫn phục trách lương tâm! Nhắc đến việc này anh lại tức! Đường đường là giáo sư, không biết học vấn thế nào, em nói xem có phải thầy hướng dẫn bị vợ thầy ngược đãi đến trong đầu toàn cháo không? Ông ấy có thể cầm nhầm sổ bệnh người khác làm thành của mình! Không nói ông ta làm bợn người bên cạnh ông như chúng ta đây phải hoài niệm ông đến đau không muốn sống, còn liên lụy người thật sự bị ung thư máu trắng thời kỳ cuối cho là mình đã hết bệnh mà cả tuần không đến bệnh viện tái khám! Hiện tại anh đã hiểu tại sao phòng thì nghiệm chúng ta có sư muội ngờ nghệch như em, cứ nhìn thầy hướng dẫn của chúng ta không đáng tin như thế, anh thấy thật ra thì em cũng không ngu lắm.”

Tôi ngất! Thầy hướng dẫn của tôi đường đường là giáo sư có thâm niên cao, rất thú! Con rồng đen bị hấn nói thành như thế, thật là đánh chết người không đền mạng. Nhìn sư huynh tôi nói: “Sư huynh, loại chuyện thừa kế này giao lại cho anh. Em có nhiệm vụ trọng yếu hơn. Em phải về khổ luyện Như lai thần chưởng, để tương lai còn có năng lực bảo vệ Địa cầu, duy trì hoà bình thế giới nữa”.

Sư huynh hung hăng trừng mắt liếc tôi, nói một câu: “Ít cùng anh tranh cãi đi! Nhậm Phẩm, anh hỏi nghiêm túc, tuần vừa rồi em đi đâu?”

Tôi nghiêm người đứng vững, ngẩng đầu ưỡn ngực, thi lễ với sư huynh nói: “Bảo cáo Triệu Hoà Bình đại gia! Tuần vừa rồi em vượt qua mọi loại gian khổ cố gắng, phải vận dụng hết trí tuệ vô địch, tranh thủ được một công lao vô cùng lớn: Em đã khiến Vĩ Sĩ đồng ý hợp tác hạng mục cùng chúng ta”.

Vừa nói tôi vừa ngửa cao cổ dương dương tự đắc chờ sư huynh khen ngợi. Kết quả Triệu Hoà Bình đại gia chết tiệt lại gõ trán tôi một cái hung tàn đến cực điểm, không chút lưu tình, thô bạo giận dữ mắng mỏ tôi: “Kêu ai đại gia đấy! Thử kêu một tiếng đại gia nữa cho anh xem! Em đúng là khoác lác, khoác lác, khoác lác tiếp đi! Anh xem em có thể khoác lác thành cái dạng gì?”

Xoa xoa cái trán, tôi không vui hỏi: “Như thế nào là khoác lác. Em nói thật! Không tin anh đi hỏi Vĩ Sĩ xem có phải đã đồng ý cùng chúng ta hợp tác rồi hay không?”

Sư huynh trợn mắt liếc tôi một cái nói “Nhậm Phẩm, càng ngày em càng mê man mơ mộng. Để anh nói cho em biết. Bốn ngày trước chúng ta đã ký hợp đồng hợp tác cùng Vĩ Sĩ, em lại nhặt thứ có sẵn ra khoe mẽ!”

Có ý tứ gì? Bốn ngày trước? Không phải là ngày tôi đến thành phố B tìm Đỗ Thăng sao? Sao lại thế này?

Tôi nghi hoặc hỏi sư huynh: “Sư huynh, thời điểm em đi chúng ta không phải ký hợp đồng với người khác sao?”.

Sư huynh trả lời tôi nói: “Đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy a, chẳng qua bốn ngày trước Vĩ Sĩ ra mặt giúp chúng ta cùng công ty đó giải trừ hợp đồng, lại ký kết cùng chúng ta. Em thật chậm lụt, chuyện lớn như vậy cũng không bắt kịp, xứng đáng!”

Hả? Có chút loạn!

Tôi cẩn thận suy nghĩ, hồi tưởng lại một chút, bỗng nghĩ ra một chi tiết: Ngày tôi đến tìm Đỗ Thăng, lễ tân tiểu thư có nói với tôi, hẳn phải vội đi. Tối hôm đó, tôi tìm được hắn, tại khách sạn mây mưa thất thường. Đang lúc ngủ mơ màng, tôi tựa hồ nghe Đỗ Thăng gọi điện, phân phó cho người nghe điện thoại: Cần phải xử lý tốt sự tình ngày mai, không cần tranh cãi, đỡ phí công chúng ta bỏ ra”.

Mang theo nghi vấn chạy đến điện thoại công cộng gọi cho điện thoại di động cho Đỗ Thăng. Đỗ Thăng thực vui vẻ nhận điện thoại hỏi tôi: “Bảo bối, nhớ anh?”. Tôi âm ừ cho qua, sau đó vội vàng hỏi: “Đỗ Thăng, ngày em ở thành phố B cùng anh, lễ tân khách sạn có nói với em anh vội vã rời đi. Nói cho em biết được không, ngày đó anh vội vã trở về làm gì?”

Đỗ Thăng cười ha ha ha ha hỏi lại tôi: “Bảo bối, làm sao vậy?”

Tôi nói: “Có chút cảm giác kỳ quái, có chút không thể tin được, em sợ mình suy nghĩ nhiều, nhưng lại không nhận được mà cứ nghĩ đến!”

Đỗ Thăng “A” một tiếng, dụ dỗ: “Em nói đi xem nào, em nghĩ cái gì, sao lại không dám nghĩ. Nói đi, xong anh nói em nghe em nghĩ rốt cuộc có đúng hay không?”

Tôi hít vào một hơi sâu, sau đó nói: “Em có thể nói a, nhưng anh không được chê cười em tự mình đa tình. Ngày đó anh vội vàng trở về, có phải là vì xử lý chuyện hạng mục của chúng em?”

Đỗ Thăng không nói chuyện, lại ha ha cười chấp nhận. Trong lòng tôi trở nên hưng phấn, cẩn thận hỏi: “Như vậy, là vì em sao?”

Giọng điệu mang theo chút vô lại, Đỗ Thăng nói: “Muốn biết đáp án như thế nào, bây giờ lại đây. Anh chờ em cùng ăn cơm trưa. Ngoan. Anh bận, không nói nữa”. Sau đó, Đỗ Thăng cúp máy khiến những lời tôi muốn nói nghẹn trong họng.

Tôi đang rối rắm nên dùng lý do gì đến Vĩ Sĩ mới không đ thấy rõ gian tình của chúng tôi, sư huynh như thiên thần phủ xuống mang thánh dụ của thầy hướng dẫn đến cho tôi. Thấy hướng dẫn nói vừa rồi bộ phận kỹ thuật của Vĩ Sĩ gọi điện thoại tới, bảo trưởng học phái người qua thảo luận nội dung cụ thể của hạng mục, còn đường như lơ đãng nói thêm một câu “Cô gái lần trước tới Vĩ Sĩ hiệp đàm là được.”

Tôi dùng bộ phận ruột thừa dư thừa nhất trên người tôi để suy nghĩ cũng có thể biết chuyện này là do một tay Đỗ Thăng bày ra! Đỗ Thăng, Đỗ Tổng, mang chữ “Tổng” đúng là khác, muốn làm gì chỉ cần sai bảo một tiếng tất cả liền nước chảy thành sông rồi, thật là khiến người sùng bái!

Tôi hấp ta hấp tấp ôm tập tài liệu chạy ra cổng trường học, tôi đã tính đúng giờ, lúc này vừa đúng sẽ có xe buýt đến Vĩ Sĩ.

Kết quả vừa đến cửa trường học, tôi liền thấy một chiếc xe đen bóng hiệu Terra đậu trước mặt.

Tôi đang chép chép miệng nghĩ: “Tên thói tha này làm gì tối chốn cực lạc thần thánh thói như trường học để khoe khoang”. Tài xế bên trong xe đột nhiên đi về phía tôi, dừng ở trước mặt, sau đó tự giác cầm lấy tập tài liệu trong lòng tôi, nói: “Tiểu thư Nhậm Phẩm đúng không, tôi là tài xế của Đỗ tổng, ngài phân phó tôi lại đây đón cô đến Vĩ Sĩ bàn chuyện”.

Tôi ngốc quá! Còn hơn cả tiểu trư! Tôi vốn dĩ là học sinh giữ vững nguyên tắc xã hội chủ nghĩa, bình thường ra ngoài đều tiếc tiền, trong vòng sáu con phố, ngay cả xe buýt cũng không ngồi, trực tiếp đi bộ. Hiện tại, vừa ra khỏi cửa lại có chiếc xe xa hoa đến đón, tôi thật muốn xin ông trời cho tôi xin chút tự chủ, đừng khiến tôi chưa trải qua giây dựa đã trực tiếp khuất phục, hưởng lạc ở thể giới vật chất.

Tôi ngơ ngác lên xe, nhất thời thấy có chút không thích hợp. Tôi hỏi tài xế “Anh tài xế, đến công ty các anh hiệp đàm nghiệp vụ, ông chủ đều cho xe đến đón sao?”

Tài xế cười ha ha nói: “Làm sao có thể, từ trước đến giờ, trừ bỏ Đỗ tổng, tôi chỉ đón một mình Nhậm tiểu thư thôi”

Trong lòng nảy sinh cảm giác đặc ý, vui vẻ đến miệng làm sao cũng không khép được, hắc hắc he he vẫn vui mừng.

Tôi sợ anh tài xế thấy bộ dạng ngây ngốc của mình lại phát giác tôi và Đỗ Tổng có gian tình, lại giấu đầu hở đuôi nói: “Đâu có, đâu có, tôi không đặc biệt như vậy đâu, cũng giống với người khác thôi! Đỗ tổng của các người là thật là tốt, ha ha, tốt lắm!”

Nói xong, nhìn anh ta, vẻ mặt đại ra, giống như bị thiên lôi giáng. Nghĩ lại lời mình vừa nói, tôi nhịn không được, mắng to mình đầu heo!

Ai nói mình đặc biệt! Ai nói mình không giống những người khác! Người ta căn bản không nói mà.

Trước kia có lần Cố Thiển nói với tôi, rơi vào tình yêu làm chỉ số thông minh của con gái đều thấp. Lúc ấy tôi còn không tin, tự tin nói “Không phải, tôi thiếu khẳng định mình sẽ không như vậy”. Lúc ấy, nghe xong Cố Thiển mãnh liệt gật đầu nói: “Đúng, đúng, cậu nhất định sẽ không như vậy. Bởi vì cho dù có yêu hay không, chỉ số thông minh của cậu vẫn thấp giống nhau thôi”.

Đồ mồm hôi!

Hiện tại thì tôi tt đối tin tưởng vào câu “Yêu đương làm chỉ số thông minh của con gái thấp đi” rồi. Bởi vì trong lòng thấy ngọt ngào hưng phấn, đầu óc trở nên mơ hồ, nói chuyện lộn xộn, cứ ù ù cạc cạc.

Chỉ là tôi cảm thấy nếu có thể làm cho tình cảm của tôi cùng Đỗ Thăng thêm khăng khít, một chút tôi cũng không để ý đến việc trở nên ngốc nghếch một chút.

15. Chương 15 : Đến Vĩ Sĩ Yên Kiến Đỗ Tổng

Vào Vĩ Sĩ, tôi liền trực

tiếp chạy tới thang máy số 6 để đi. Lúc trước đi thang máy số 6 đã tạo thành thói quen.

Kết quả là lúc tôi vừa muốn bước chân vào thang máy, thì vị tiểu thư ngồi ở đại sảnh đã vui vẻ đến trước mặt tôi nói: “Nhậm tiểu thư xin ngài chờ một chút! Đỗ tổng giao phó khi ngài tới thì trực tiếp đi thang máy số 1 lên.”

Tôi thoáng sửng sốt, nghĩ thầm ưu đãi rõ ràng như vậy sẽ tạo cơ hội khiến cho tôi bị xì căng đan. Tôi cười gượng hai tiếng liền nói với vị tiểu thư đó: “Không cần không cần! Tôi đi thang máy thường là được!” Sau đó lợi dụng lúc cô nàng còn đang nghi ngại không hiểu tôi liền nhấc chân chạy vào thang máy.

Nào ngờ “Pằng” một cái, không nói lời nào cô nàng liền túm lấy tay tôi lôi ra ngoài thang máy! Con nhóc sức lực cũng khá mạnh, nhìn thân hình thon thả lấy đâu ra sức lực lớn như vậy a!

Cô nàng thấy tôi bị kéo đến nổi mặt nhìn ngu ra, liền ngượng ngùng nói với tôi: “Thật xin lỗi Nhậm tiểu thư! Là như vậy, Đỗ tổng cùng quan Tổng giám bây giờ đang ở lầu 10, Đỗ tổng đợi ngài ở phòng làm việc, thang máy số 1 là lên thẳng phòng làm việc của Đỗ Tổng, nếu ngài đi thang máy khác thì đến lầu 9 hoặc lầu 11 thì lại phải chuyển đi cầu thang bộ mới tới được.”

Tôi ngất! Tôi còn tưởng rằng là Đỗ Thăng cho tôi đặc thù đãi ngộ nên mới để tôi đi thang máy số 1, lần này lại xấu hổ lần nữa. Tôi đây là từ lúc nào bắt đầu tự đa tình đây?

Tôi cười hắc hắc hai tiếng nói câu cảm ơn sau đó đi tới thang máy số 1. Thang máy sau khi dừng lại, cửa vừa mở ra, hắc, thật là mở rộng tầm mắt! Ông chủ và nhân viên đúng là không cùng một dạng, tôi đã thấy phòng làm việc của Quan Dĩ Hào cũng đủ xa hoa, nhưng là cùng với căn phòng trước mắt này đem so sánh thật là kém xa quá đi.

Đỗ Thăng cùng Quan Di Hào an vị bên cạnh bàn làm việc ngay chính giữa căn phòng lớn hào hoa, tôi vừa tiến đến, Quan Di Hào liền đứng lên đi về phía tôi, tôi hướng về phía anh gọi 1 tiếng “anh Quan”, anh mỉm cười đáp một tiếng đưa tôi đến trước mặt Đỗ Thăng, sau đó nói với tôi: “Nhậm Phẩm, đây là ông chủ công ty chúng tôi Đỗ Tổng.”

Tôi vô cùng hồn nhiên, vô cùng khéo léo kêu một tiếng “Chào Đỗ tổng!”, còn mang bộ mặt phớt tỉnh xoay người chào một tiếng đúng tiêu chuẩn thăm hỏi lễ nghĩa.

Tôi nhìn thấy Đỗ Thăng nghe tôi chào trên gương mặt tuấn mỹ giống như yêu nghiệt bắt đầu hiện ra nụ cười mơ hồ mang theo tà khí, sau đó không chút để ý “Uh” một tiếng ý bảo tôi ngồi xuống.

Quan Di Hào nói với tôi sau khi tôi ngồi xuống: “Là như vậy Nhậm Phẩm, trên tay tôi vừa mới nhận hai hạng mục tương đối lớn, nên thời gian tới có chút không rảnh. Đúng dịp công ty chúng tôi cũng vừa nhận không ít hạng mục, cho nên nói bây giờ nhìn lại thật ra chỉ còn lại một mình Đỗ tổng của chúng tôi có dư thời gian, cho nên, Nhậm Phẩm, trường học của em lúc này thật đúng là gặp vận may rồi, hạng mục lớn lần này của trường em sẽ được Đỗ tổng chúng tôi tự mình phụ trách!”

Tôi lại giật mình một cái! Hơi cảm thấy vui mừng, tôi lại có thể làm việc cùng thiên tài IT, thật là vinh hạnh quá đi!

Tôi nhìn mặt Đỗ Thăng lại có chút hưng phấn cà lăm hỏi: “Thật, có thật không?”

Đỗ Thăng không lên tiếng chỉ là thừa dịp Quan Di Hào cúi đầu dọn dẹp văn kiện mập mờ nhú mảy mở tròng hai mắt đối với tôi.

Nếu người anh em này ở trong một xã hội tôn trọng phụ nữ, thì đó chính là nam nhân họa thủy họa quốc ương dân, bằng vào phong tình anh mới vừa nháy mắt nhú mảy vừa rồi, thì đã có thể hấp dẫn vô số nữ lãnh đạo nữ đại vương nữ sắc lang tàn sát lẫn nhau để chiếm đoạt giày xéo “cây to” của anh!

Ách... Tôi háo sắc, nghĩ đi đâu vậy!

Quan Di Hào sửa sang lại tốt văn kiện của mình rồi nói với tôi: “Nhậm Phẩm sau này em có thắc mắc vấn đề gì trong hạng mục thì cứ trực tiếp nói cùng Đỗ Tổng là được rồi, phải biết người như Đỗ Tổng đây gặp gỡ cũng không phải là chuyện dễ dàng, người bình thường khó có thể gặp được, em phải nắm chặt cơ hội, có thể học tập cùng Đỗ tổng!”

Tôi có thể cảm thấy trong lúc Quan Di Hào nói với tôi những lời này, trong lòng thật là tin phục và sùng bái Đỗ Thăng, tôi nhún nhún kiêu ngạo và tự hào đang trôi nổi: xem, người rất được anh ngưỡng mộ, là người đàn ông của tôi!

Tôi lại làm ra một khuôn mặt vô cùng nhu thuận cùng với dáng vẻ chân thành liên tiếp gật đầu nói: “Dạ dạ, tôi nhất định sẽ không cô phụ Đỗ tổng cho tôi cơ hội học tập này, không cô phụ tiến cử quan tâm của anh Quan, không cô phụ sự bồi dưỡng khổ cực của giáo sư đối với tôi, không cô phụ trường học hết lòng giáo dục tôi, tôi bảo đảm ngày sau nhất định không làm mọi người mất thể diện, nhất định sẽ sớm trở thành nhân tài IT trở thành trụ cột xây dựng Xã Hội Chủ Nghĩa hài hòa!”

Quan Di Hào cười đến nhe răng, đi rồi. Tôi ngẩng đầu lên nhìn Đỗ Thăng, anh vừa vắn cười nhìn tôi, ánh mắt đặc biệt cưng chiều. Anh ngoắc ngoắc tay với tôi nói: “Phẩm Phẩm, tới đây!”

Tôi từ trên ghế đối diện anh chậm rãi đứng lên từ từ đi về phía anh, mới vừa đi tới ghé dựa bên cạnh, anh liền kéo tôi ngã vào trong ngực để cho tôi ngồi ở trên đùi anh, tôi bị động tác đột ngột đó làm giật mình la to một tiếng “A”.

Đỗ Thăng cúi đầu dùng sức hôn tôi sau đó nói: “Tiểu bảo bối, anh mới mấy giờ không gặp em đã nhớ em rồi đó!”

Tôi ở trong lòng anh nháy mắt với anh bằng vẻ mặt ngây thơ, nói: “Bởi vì anh sắc quá, ngày ngày đều muốn áp bức một học sinh thuần khiết cùng với anh “vận động”!”

Đỗ Thăng cười xấu xa nói với tôi: “Đúng, Phẩm Phẩm em không nói thì anh thật không cảm thấy gì, nhưng em nhắc tới cũng thật làm cho anh muốn mang theo em cùng nhau vận động một chút rồi!”

Tôi nhìn thấy tà khí trong mắt anh, không rõ anh nói rốt cuộc là thật hay giả, sợ tới mức vội vàng dùng hai bàn tay ra sức chống đỡ trước ngực anh nói: “Không cần! Đây là nơi công cộng! Nha mưa cha nha mưa cha (tiếng Nhật, có nghĩa là không cần, không được, không nên)

!”

Đỗ Thăng chau mày lại trông mắt rất không vui nói với tôi: “Không muốn thì không muốn, sao còn mắng chửi người ta đây! Đây là lời nói của đứa nhỏ sao! Lại nói anh lại không thiếu cha mưa cha mưa cái gì!”

Tôi đỏ mồm hôi!©_@!

Tôi núp ở trong ngực Đỗ Thăng hết sức uất ức đáng thương nói với anh: “Em không có mắng chửi ai! Người ta nói là tiếng Nhật ‘không cần không cần’ đó!”

Đỗ Thăng dở khóc dở cười nói với tôi: “Phẩm Phẩm, không phải anh Đỗ nói với em, phát âm của em... Thật là quá tệ rồi! Cái đó không gọi nha mưa cha, phải gọi là yếu ma đại

(tiếng Nhật cũng là không cần)

! Còn nữa, nói! Làm sao em biết cái từ này, có phải xem cái gì không nên xem hay không! Xem với ai? Nam hay nữ vậy! Ngoan, khai báo rõ ràng cho Đỗ ca ca, khai báo xong Đỗ ca ca sẽ không phạt em, khai báo không được lại chọc Đỗ ca ca không hài lòng, anh liền lập tức cởi sạch hết đồ của cả hai chúng ta, sau đó trực tiếp hung hăng làm em ngay tại chỗ biết không!” Đỗ Thăng vừa nói vừa cố ý làm ra dáng vẻ dữ tợn, tôi nhìn thấy bộ dạng trêu chọc của anh vô cùng đặc biệt.

Vì vậy tôi cũng làm ra một bộ dạng sợ sệt giống như cô bé quàng khăn đỏ, hai bàn tay nắm lấy vạt áo trước ngực con sói xám Đỗ Thăng lắc lắc cầu xin tha thứ: “Đỗ ca ca Đỗ ca ca, yếu ma đại yếu ma đại! Em học lúc chơi đùa cùng với đám chị em ở ký túc xá, thật sự thật sự, nếu em nói láo liền phạt mẹ em đánh gãy chân anh đi!”

Đỗ Thăng bật cười vui vẻ nắm lấy đầu mũi của tôi nói: “Em thật đúng là sẽ bị trừng phạt! Phẩm Phẩm, về sau không cho chơi đùa ‘yếu ma đại’ với người khác, về sau chỉ cho phép chơi ‘yếu ma đại’ với mình anh! À cũng không đúng, em ‘yếu ma đại’ với anh vậy anh làm sao “này nọ í ề ề” em? Vậy về sau đừng chơi ‘yếu ma đại’ với ai cả.”

Tôi ngất! Đỗ Thăng nói một lèo một hơi lại là đang nói đến vấn đề đó ư? Tôi bị anh làm cho choáng váng chóng cả mặt.

Đỗ Thăng cúi đầu hôn tôi một cái sau đó nói với tôi: “Bảo bối, anh thật sự muốn hung hăng “làm” em bây giờ! Cái dáng vẻ làm bộ bị ăn hiếp của em thật sự khiến anh thấy ngứa hết cả răng nè!”

Tôi trừng mắt liếc anh một cái nói: “Không được, chưa ăn cơm sao?”

Đỗ Thăng thật sự không làm tôi uống công, khuôn mặt tình dục phút chốc tiêu tán đi sạch sẽ, anh vùi đầu ở cổ tôi cười nham nhở một lúc, cười xong ngẩng đầu lên hung hăng mút cắn môi tôi nói: “Đúng đúng! Phải ăn cơm! Đỗ ca ca mang tiểu bảo bối đi ăn cơm, ăn cơm xong xem anh làm sao “này nọ í ề ề” em nữa!”

Tôi cười hì hì đi theo sau lưng Đỗ Thăng vào thang máy.

Trong nháy mắt cửa thang máy đóng lại, ánh mắt của tôi lại liếc thấy tập tài liệu tôi mang đến nằm chổng chơ ở trên bàn làm việc của Đỗ Thăng.

Tôi nhin không được khinh miệt chính mình một chút trong lòng: tôi và Đỗ Thăng đáng xấu hổ cỡ nào! Mang danh làm hạng mục để quang minh chánh đại xấu xa nửa buổi sáng, thật là làm cho người đỏ mặt!

Chợt trong đầu tôi có một sợi dây cung trí nhớ bắn cái “pằng”! Vì vậy tôi nhớ tới, tôi phải tới để hỏi câu hỏi, sao vừa gặp Đỗ Thăng lại quên hết sạch sẽ! Thật là sắc làm trí bất tỉnh!

Đỗ Thăng đưa tay điểm chóp mũi hỏi tôi một cái: “Bảo bối nghĩ gì thế?”

Tôi nói: “Anh đoán! Đoán đúng em liền nói cho anh biết, đoán không đúng thì tiếp tục đoán!”

Ha ha, cái này gọi là trước khi ăn cơm để trái mìn, nỗ ai đó xui xẻo!

16. Chương 16 : Tâm Ý Của Đỗ Thăng

Vừa đi ra khỏi thang máy, tôi liền dùng bộ dáng cung kín

h lễ độ, bảo trì khoảng cách, đi sau cách Đỗ Thăng hai bước; Đỗ Thăng cũng ra vẻ mang vẻ mặt lãnh đạo, cao ngạo không coi ai ra gì... mắt nhìn thẳng đi nhanh về phía trước.

Ra đến cửa Vĩ Sĩ, tôi thấy chiếc xe xa hoa của Đỗ Thăng đã đậu sẵn ở đó chờ “thánh giá”

(là chỉ vua đến)

.

Đỗ Thăng đến bên cạnh chiếc xe, nhìn tài xế nói: “Ông Trương, tôi sẽ tự lái xe buổi chiều và tối, ông trở về đi”. Tài xế Trương liền giao chìa khóa cho Đỗ Thăng, lễ phép cười cười với tôi rồi xoay người rời thẳng.

Đỗ Thăng đi đến cửa xe bên ghế phụ, ra vẻ không để tâm giờ tay lên mở cửa xe ra, sau đó đi vòng qua, ngồi vào vị trí lái xe. Lòng tôi nóng lên, hiểu ra Đỗ Thăng đây là đang mở cửa xe cho tôi.

Tôi duyên duyên dằng dằng bước lên xe, vừa muốn đóng cửa xe thì thấy Đỗ Thăng với tay qua người tôi, bàn tay to duỗi ra, “ầm” một tiếng, giúp tôi đóng cửa xe lại, sau đó lại cúi đầu, thắt dây an toàn cho tôi.

Nhìn mấy động tác liên tiếp này của Đỗ Thăng, tôi có chút ngây ngẫn, cả người chìm đắm trong hương vị ngọt ngào được người yêu dốc lòng che chở!

Đỗ Thăng thắt dây an toàn cho tôi xong, nhìn biểu tình ngây ngẫn của tôi, không nhìn được cười rộ lên, cúi người hôn tôi một cái hỏi: “Nha đầu, lại ngẫn người vì cái gì?”.

Tôi quay đầu nhìn về phía Đỗ Thăng, thấy khuôn mặt anh tuần yêu nghiệt nở nụ cười sán lạn giống như hoa đào nở rộ, lại có chút không tránh khỏi nhìn ngây ngẫn.

Đỗ Thăng thấy bộ dáng buồn cười của tôi, tay gõ nhẹ lên chóp mũi tôi nói: “Tiểu nha đầu, không phải bị diện mạo tuần mỹ của Đỗ ca ca làm cho kinh động đấy chứ

Tôi vốn đang mất hồn, nghe xong câu nói “buôn dưa của bang chủ lão Vương”

(cái này là 1 sự tích, lão Vương vốn là 1 người bán dưa vào thời xưa, luôn raohen dưa mình ngon và cho thử để người khác chú ý, nên dưa bán rất đắt, sau này người ta dung lão Vương buôn dưa để chỉ những người chuyên tự khen mình)

, thoáng cái liền tỉnh táo lại. Tự mình khen mình mà mắt cũng không chớp a!

Tôi làm ra vẻ si ngốc giống như các fan vô điều kiện sung bái thần tượng, mãnh liệt gật đầu nói: “Đỗ ca ca à Đỗ ca ca, anh càng nhìn càng ngon. Giống bánh bao nóng hổi vừa ra lò ở Tây trạch viên! Em chỉ muốn cắn một ngụm!”

Đỗ Thăng cười ha ha, thật vui vẻ nói với tôi: “Phẩm Phẩm, sao em có thể làm anh luôn vui vẻ như vậy chứ!” Nói xong, hung hăng mút môi tôi một cái, sau đó vẻ mặt sủng nịnh nhìn tôi bảo: “Đi, Đỗ ca ca mang cái “bao cơm nhỏ” này đến Tây trạch viên ăn bánh bao!”.

Đỗ Thăng nhanh như chớp khởi động xe. Anh chỉ lái xe bằng tay trái, tay phải anh nắm lấy tay trái tôi, mười ngón tay đan xen, không tách rời.

Nhìn Đỗ Thăng mấy ngày nay hết mực yêu thương, che chở cho tôi, tôi nghĩ trong nội tâm người đàn ông này nhất định là đã yêu thích tôi rồi!

Tôi càng nghĩ càng cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc, nhin không được vụng trộm ngây ngô cười một mình. Nâng đôi bàn tay giao nhau của chúng tôi lên sát bên miệng, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay trắng nõn của anh. Đỗ Thăng bị tôi hôn, mỉm cười quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt ôn nhu như nước.

Dừng xe trước đèn đỏ, Đỗ Thăng dùng tay phải đang nắm tay tôi, dùng sức nhéo nhéo tay trái tôi. Tôi bị anh nhéo cười khanh khách. Đỗ Thăng cũng cười, vừa cười vừa nhìn tôi, nhẹ nhàng nói: “Phẩm Phẩm, anh yêu em!”

Trong khoảnh khắc, tôi lại trở nên ngây ngốc

Trong lòng giống như bị đổ vô số hũ đường, ngọt ngào tột đỉnh!

Đến Tây trạch viên, Đỗ Thăng ngừng xe, cùng tôi tay trong tay đi vào quán. Sau khi ngồi xuống, Đỗ Thăng chăm chú nhìn tôi nói: “Phẩm Phẩm, vì sao em phải giấu giếm việc ở chung với anh, em có thấy vừa rồi chúng ta cùng nhau tay trong tay đi vào cảm giác thật thích không? Vì sao em không muốn cho người ta biết chúng ta đang yêu nhau?”

Tôi nhìn Đỗ Thăng với ánh mắt tội nghiệp nói: “Trong mắt người khác, anh rất vĩ đại, em chỉ là một nữ sinh bình thường, nếu người ta biết chúng ta đang yêu nhau, nhất định sẽ nói ra nói vào, em sợ em không chịu được những lời bàn tán linh tinh rồi loạn đó”

Đỗ Thăng yêu thương vuốt ve hai má tôi, ôn nhu nhìn tôi nói: “Nha đầu ngốc, ai bảo em bình thường? Phẩm Phẩm, có bao nhiêu người yêu em, em biết không. Em chính là tiểu yêu tinh có “câu hồn thuật” mà!”

Lời nói của Đỗ Thăng làm tôi trầm luân. Mang tâm tình kích động không màng “máu chảy đầu rơi”, chết không chối từ, tôi đem dâng lên đôi môi đỏ mọng. Đỗ Thăng thuận thế ôm chặt tôi vào trong ngực, nhiệt liệt kích hôn!

Khi nhân viên phục vụ mang đồ ăn tiến vào, tôi cùng Đỗ Thăng còn đang hôn nóng bỏng, bồng bồng khí thế. Nhân viên phục vụ bị cảnh nóng của chúng tôi cả kinh kêu lên một tiếng, vừa vội vàng chạy ra ngoài, vừa liên tục không ngừng nói: “Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!”

Tôi ngượng ngùng đứng lên, lui về phía sau né tránh môi Đỗ Thăng. Đỗ Thăng không cam chịu liền như vậy kết thúc nụ hôn này. Anh v một bàn tay đỡ lấy gáy tôi, làm tôi không đường thối lui, sau đó bá đạo tiến hành nốt nụ hôn nồng nhiệt đang dang dở.

Thật vất vả lắm mới hôn xong, môi tôi lại sưng lên. Tôi đưa tay sờ sờ đôi môi, hơi tê tê. Tôi trợn mắt, u oán vô hạn liếc Đỗ Thăng nói: “Cũng biết anh không phải thích nuôi cơm

(ý chỉ thích cho ăn)

, làm chuyện xấu hôn người ta ra thành như vậy!”

Về mặt Đỗ Thăng vẫn chưa thỏa mãn, lại mút bờ môi tôi một cái, tâm tình vô cùng sáng khoái kêu phục vụ đưa đồ ăn vào.

Lúc nhân viên phục vụ tiến vào, tôi ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, trên mặt nóng rát tựa như bị bôi tầng tầng lớp lớp nước ớt ép. Đỗ Thăng nói, bộ mặt nhân viên phục vụ so với tôi còn đỏ hơn, tựa như mông đại sư huynh

(hic, cái nì ý là khỉ con nha, chứ không phải của Triệu “sư huynh” đâu a *.^)

Lúc ăn cơm, cuối cùng tôi cũng nhớ ra tôi tới chỗ Đỗ Thăng là để hỏi một vấn đề. Tôi hỏi anh: “Ngày đó, anh từ thành phố B trở về gấp, là vì em à?”

Đỗ Thăng xấu xa nhìn tôi nói: “Phẩm Phẩm, nếu em đáp ứng đến chỗ anh ở, anh liền nói cho em biết!”

Tôi cảm tức nhìn Đỗ Thăng nói: “Nếu anh không nói cho em biết, về sau đừng hòng chạm vào em!”

Đỗ Thăng nhướn mắt nói: “Hắc, vậy thì anh sẽ nhất định cưỡng ép! Nếu không thì như vậy đi, chỉ cần em đáp ứng đêm nay theo anh về nhà, anh liền nói cho em hết thấy”.

Tôi bĩu môi nói: “Không!”

Đỗ Thăng tà khí nhìn tôi nói: “Phẩm Phẩm, em có muốn đem quan hệ của chúng ta công khai? Anh thật sự muốn!”

Tôi nghe xong lời này sĩ khí lập tức xẹp xuống, ủy khuất lắm bầm nói: “Anh lại khi dễ em!”.

Đỗ Thăng nhéo nhéo hai má đang tức giận của tôi, cười hì hì hỏi: “Ếch xanh nhỏ, đêm nay có đồng ý đến nhà anh không? Anh có thể cùng em đếm sao a!”

Tôi nhìn khuôn vô cùng tuấn mỹ tươi cười, lộ vẻ cực kỳ gian trá, đáng bị đánh đòn của anh, không nói hai lời, cầm tay anh đưa lên miệng, hung hăng cắn một cái. Đỗ Thăng bị tôi cắn, “ai ui”, kêu thảm thiết một tiếng!

Nghe tiếng kêu “ai ui”, cả người tôi thấy sáng khoái không nói nên lời!

Cuối cùng không chịu được Đỗ Thăng đeo bám dai dẳng, tôi bất đắc dĩ đành đồng ý buổi tối cùng anh về nhà. Đỗ Thăng cũng giữ lời, đem chuyện ngày hôm đó kể tôi nghe.

Nguyên lai, anh cực tuyệt hạng mục hợp tác này, là muốn bức tôi tự mình phải đi tìm anh. Anh nói, anh vốn cho rằng sau khi bác bỏ hợp đồng hợp tác, tôi nhất định sẽ đi tìm anh. Không ngờ kết quả khi anh đi họp ở thành phố B lại nghe trợ lý nói chúng tôi đã cùng công ty khác ký kết. Cho nên khi biết việc này, anh vội vã muốn trở về gấp, đem hạng mục này từ công ty đó đoạt lại.

Đỗ Thăng nói với tôi, ngày đó tại sân bay thành phố B, khi anh mở mắt đột nhiên thấy tôi xuất hiện, tim anh đập mạnh điên cuồng không thôi.

Anh nói, anh có cảm giác mất mà tìm được, mừng như điên, trong nháy mắt tràn ra trái tim.

Anh nói, khi anh nhìn thấy tôi, tựa như nhìn thấy bầu trời đầy pháo hoa.

17. Chương 17 : Chuyện Có Huyền Cơ (tức Là Có Ý Nghĩa Khác)

Ăn xong bữa trưa Đỗ Thăng dẫn tôi

trở về Vĩ Sĩ, trong lòng tôi cảm thấy, đi theo anh ra ngoài rồi lại cùng trở về, cho dù không có nắm tay hay động tác thân mật gì nhưng như vậy cũng đủ cho người ta bàn luận xôn xao rồi.

Trở lại phòng làm việc của Đỗ Thăng, tôi ngồi ở một bên nghiên cứu các hạng mục theo trình tự, Đỗ Thăng thì xử lý công việc của mình. Đỗ Thăng không hổ là thiên tài IT, khi tôi không hiểu chỗ nào dù đã vắt óc suy nghĩ vẫn không được thì tôi đưa cho Đỗ Thăng, anh chỉ liếc mắt một cái là biết phải làm như thế nào.

Tôi hỏi Đỗ Thăng: “Công tử, anh là người hay yêu? Làm sao lợi hại như thế?”

Đỗ Thăng nói: “Anh là anh đẹp trai.”

Sấm!

Buổi chiều Đỗ Thăng nhận được một cuộc điện thoại, vừa mới bắt đầu còn nói tiếng Trung, kết quả nói một lát sau liền thay đổi thành tiếng Anh. Cuộc điện thoại này đã nói rất lâu, Đỗ Thăng càng nói thì tốc độ càng nhanh giọng nói càng lạnh. Sau khi Đỗ Thăng để điện thoại xuống sắc mặt hết sức không tốt, anh trầm mặc một hồi giống như là đang tự hỏi cái gì, sau đó gọi điện cho trợ lý nói anh ta phải đặt vé máy bay đi Newyork trong thời gian sớm nhất cho anh.

Đỗ Thăng ôm tôi ở trong ngực dịu dàng nói với tôi: “Nha đầu, nhà anh có một số việc cần anh đi xử lý. Sợ rằng anh phải đi đến một tuần, em phải ngoan ngoãn, chờ anh trở lại, biết không!”

Tôi nghe thấy Đỗ Thăng cười một cách tự nhiên nói: “Được! Anh cứ việc yên tâm đi xử lý chuyện nhà, thời gian dài hơn chút nữa cũng không sao! Hi hi!”

Đỗ Thăng cau mày nói: “Anh thế nào lại có cảm giác như hậu viện muốn bốc cháy? Không được, Phẩm Phẩm, em viết cho anh tờ giấy cam đoan, bảo đảm em ngoan ngoãn, không được nói chuyện với “tiểu nam sinh”, không được nhìn thấy “anh đẹp trai” liền lộ vẻ háo sắc, không được cãi nhau ầm ĩ với sư huynh em.”

Tôi trợn to hai mắt hỏi Đỗ Thăng: “Sao lúc này lại lôi sư huynh em vào đây? Hơn nữa lại còn cùng gộp lại chung với tiểu nam sinh và anh đẹp trai? Đỗ tổng chuyện này không đúng, anh là cấp bậc cao cấp, không thể gộp chung với hai nhóm kia được, thật là thật giả lẫn lộn.”

Đỗ Thăng khẽ híp mắt nói với tôi: “Phẩm Phẩm, sao nhắc tới sư huynh em, thì em có thể nói nhiều lời như thế?”

Tôi ngất! Thì ra đại ca hoài nghi tôi và sư huynh có nam nữ mập mờ!

Tôi đưa ra vẻ mặt không thể chấp nhận được nói với Đỗ Thăng: “Đỗ tổng, Đỗ lão gia, Đỗ đại tiên, em thật sự phải phê bình anh nghiêm khắc, cái anh này tư tưởng quá phức tạp! Em với sư huynh em, là quan hệ thuần khiết tựa như... nước tinh khiết nha, còn nói, người ta là đại sư huynh đó, em với anh ấy nếu có cái gì *****, thật không hợp vai vẻ nha!”

Đỗ Thăng nhìn tôi một cái không nói gì nữa, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hp đưa cho tôi.

Trong mắt tôi đầy ngỡ ngàng nhưng vẫn nhận lấy và mở ra xem, đó chính là một chiếc điện thoại di động cực xịn kiểu mới nhất.

Tôi chép miệng nói với Đỗ Thăng: “Trường Giang Nhất Hào

(1 danh hiệu của quân kháng chiến thời kháng Nhật, có lẽ ý chỉ là mạnh mẽ)

, chẳng lẽ anh lại muốn bồi dưỡng em làm Trường Giang Nhị Hào?”

Đỗ Thăng nói: “Nói gì lộn xộn lung tung cả, nói tiếng trái đất đi, nói tiếng Sao Hỏa anh nghe không hiểu!”

Mặt tôi ngây thơ: “Anh cho em điện thoại di động này, không phải muốn em làm người nằm vùng trong công ty sao? Âm thầm quan sát người nào làm việc nghiêm túc người nào làm việc lười biếng, sau đó kịp thời báo cáo với anh?”

Đỗ Thăng nói: “Nha đầu, không cho giả bộ ngu. Ừ, em không phải là giả bộ ngu, em là khờ thật, cất đi động đi, cái này để bảo đảm cho anh có thể tìm được em bất cứ lúc nào, biết không!”

Tôi hỏi: “Ngủ cũng phải mở máy sao?”

Đỗ Thăng kiên định đáp: “Đúng!”

Tôi nói: “Em sẽ bị phóng xạ, đầu óc sẽ bị đàn đập!”

Mặt Đỗ Thăng khinh thường nói: “Phẩm Phẩm, em đã ngốc nghếch rồi, có ngu thêm chút nữa chắc cũng không khác nhau lắm.”

Tôi suy sụp gục mặt, muốn khóc.

Lúc đưa Đỗ Thăng lên phi cơ, trong lòng tôi có cảm giác rất bất an, tôi rút cuộc nhịn không được trước khi Đỗ Thăng lên phi cơ liền hỏi anh: “Đỗ Thăng, ở nước Mỹ anh sẽ thích người khác sao?”

Đỗ Thăng nắm tay của tôi đặt trước ngực trái của anh, để cho tôi cảm thụ được nhịp đập của trái tim anh, sau đó cúi đầu triền miên hôn tôi nói: “Nha đầu, nơi này tất cả đều là em!”

Tôi cười.

Nhưng khi Đỗ Thăng xoay người sang chỗ khác, nụ cười của tôi liền bể nát.

Tôi rời xa mẹ, rời xa những chuyện tôi không dám đối mặt, cho nên khi thi đại học tôi cố ý thi đến nơi này, rất xa nhà.

Nơi này không ai biết, tôi đã từng vô địch quán quân rất nhiều kỳ thi tiếng Anh. Người nơi này chỉ biết là tôi là một nha đầu ngốc đầu óc không tốt nói chuyện và làm việc không hợp.

Thật ra, tôi từ nhỏ đã chịu khó học tập tiếng Anh, nếu không phải nhà gặp biến cố, tâm nguyện lớn nhất của ba mẹ chính là đưa tôi đi du học nước ngoài. Chỉ sợ là hiện tại, mẹ cũng không còn nhớ gì tới chuyện này.

Lúc chiều khi Đỗ Thăng nói chuyện điện thoại, nói tiếng Anh cực nhanh, người bình thường cho dù đã từng du học, chưa hẳn nghe được anh đang nói cái gì.

Nhưng, cố tình tôi có thể nghe.

Đỗ Thăng nói, lúc đầu tôi lựa chọn thôi lui, không phải để cho anh tổn thương cô ấy.

Đỗ Thăng nói, tôi thật sự hối hận ban đầu không có phần đầu với anh.

Đỗ Thăng nói, chúng ta cũng đã từng yêu cô ấy như vậy, hôm nay anh lại tổn thương cô ấy.

Đỗ Thăng nói, anh đừng mơ tưởng gặp mặt cô ấy lần nữa, tôi sẽ dẫn cô ấy về nước.

Tôi rất hi vọng, mấy thứ trong điện thoại chỉ là quá khứ của Đỗ Thăng, mà tôi, mới là hiện tại và tương lai của anh.

18. Chương 18 : Một Việc Dàn Dàn Nổi Lên Mặt Nước

Sau khi Đỗ Thăng đi, ba ngày đầu còn cố gắng gọi điện cho tôi, nhưng thời gian nói chuyện càng ngày càng ngắn, cuối cùng chỉ nói qua loa một hai câu rồi vội vàng cúp máy. Nghe giọng nói mệt mỏi của anh, tôi biết chuyện anh phải giải quyết thực sự rất khó khăn.

Cho tới ngày hôm qua, Đỗ Thăng đã đi được bốn ngày rồi. Mà từ hôm qua đến bây giờ, anh vẫn chưa gọi điện cho tôi.

Hôm nay là Chủ nhật, tôi buồn bực trong lòng, không chút nề tình tước đoạt ngày nghỉ của sư huynh, bức bách anh sáng sớm phải tới phòng thí nghiệm, giúp tôi sửa chữa số hiệu chương trình

Sư huynh ngồi trước máy tính xóa xóa sửa sửa, tôi ngồi bên cạnh tán gẫu câu được câu không. Bỗng nhiên nghĩ tới Đỗ Thăng bắt tôi viết cam đoan, có chút buồn cười nói với sư huynh: “Sư huynh, anh xem, nếu có người nói quan hệ của chúng ta có chút ái muội, chẳng phải thần kinh người đó có vấn đề lớn hay sao!”

Nghe tôi nói xong, bàn tay sư huynh đang đặt trên bàn phím run lên, không cẩn thận lại xóa bỏ nguyên một đoạn dài chương trình của tôi.

Tôi kêu lên một tiếng thảm thiết, điên lên bỏ nhào vào người sư huynh, hung tợn véo cánh tay gầy gò của anh, lớn tiếng lên án mạnh mẽ: “Triệu Hòa Bình! Là anh cố ý! Anh có hận em thì cũng đừng tra tấn em bằng cách này chứ. Chương trình này em làm mất hai ngày liền. Em lại không có lưu lại. Anh đền, anh đền đi!”

Sư huynh cứ nhiên nhiên không ra đòn với tôi, mặt không chút biểu tình, xoa xoa cánh tay nói: “Đền thì đền, cái này bao nhiêu?”

Tôi không nói lời nào, vẻ mặt đưa đám. Đối với anh ta tất nhiên chuyện này không đáng gì, nhưng số hiệu đó là tôi vừa nghĩ đến Đỗ Thăng vừa soạn ra, từng ký hiệu một đều chứa nỗi nhớ anh sâu đậm.

Thấy bộ dạng muốn khóc của tôi, sư huynh có chút luống cuống gơ tay vỗ vỗ đỉnh đầu tôi, nói: “Đồng chí Nhậm Phẩm, không đến nỗi đi, trước kia anh xóa sạch bài tập cuối kỳ của em, em cũng không như vậy. Làm sao mà vừa xóa vài đoạn trình tự còn không biết có phù hợp hay không, em lại khổ sở đến vậy? Nói cho em biết, đừng hẹp hòi như vậy chứ”.

Tôi không vui hất tay anh ra, cầm túi xách lên, dữ tợn nói với sư huynh: “Em mặc kệ, anh phải đền cho em cái chương trình đấy! Tinh thần em bị anh làm tổn thương, em phải đi ra ngoài dạo phố để giải tỏa đây. Đến khi em trở lại mà anh còn chưa viết lại chương trình cho tốt, em liền cắn chết anh!”. Nói xong, tôi không quay đầu lại, đi ra cửa phòng thí nghiệm.

Vừa ra đến cửa, sư huynh ở phía sau quát lên một tiếng, tôi tức giận xoay người lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Nét mặt sư huynh không mang theo chút đùa cợt nào, vô cùng nghiêm túc, thậm chí còn chăm chăm nhìn tôi nói: “Phẩm Phẩm, là ai nói chúng ta có ái muội? Giúp anh cảm ơn họ”.

“Lạch xạch”, túi xách của tôi rơi xuống đất!

Sau đó, tôi không chần chừ xoay người phòng thí nghiệm, ngay cả túi xách cũng chưa kịp nhặt.

Tôi cảm thấy trái tim trong lồng ngực dường như bị kinh sợ quá mức, bang bang nhảy loạn không ngừng. Cho tới bây giờ, tôi chưa bao giờ nghĩ tới sư huynh đối với cái đứa thô lỗ hơn con trai như tôi lại có thể nảy sinh ra tư tưởng nam nữ, điều này thật không thể tưởng tượng được.

Tôi hít sâu vài lần trấn tĩnh lại, sau đó đi đến trạm điện thoại gọi điện cho Cố Thiển. Điện thoại di động Đỗ Thăng cho tôi, chỉ có thể dùng để trò chuyện cùng anh, huống hồ, lúc này, điện thoại di động lại đang để trong túi xách rồi.

Trong điện thoại, Cổ Thiến nói với tôi: “Vừa vặn vừa rồi, Điền Nga gọi điện thoại bảo mọi người đến nhà, mình đang tìm biện pháp liên lạc cùng cậu thì cậu lại chủ động chui đầu vào lưới, chúng ta thật là tâm ý tương thông không thể hình dung được a!”

Nhắc tới Điền Nga, tôi chợt nhớ tới lần trước có mượn Điền Nga một ngàn đồng còn chưa trả, nhưng vừa rồi lại đánh rơi túi xách ở phòng thí nghiệm, thẻ cùng tiền đều ở trong túi. Bây giờ tôi rất khó xử, có đánh chết cũng không quay lại lấy. Vì thế, trong điện thoại tôi nói mượn Cổ Thiến một ngàn, dùng để làm gì sau này tôi sẽ nói.

Tôi sờ sờ túi, ngoài ý muốn, phát hiện còn có tờ năm mươi đồng nhăn nhăn nhúm nhúm, đột nhiên có loại cảm giác vui sướng thu được tiền tài bất nghĩa. Tôi không chút do dự vấy tay đón chiếc tắc xi đang đi tới, nhảy lên, chạy thẳng tới khu nhà cao cấp nhị đẳng của Điền Nga.

Đến nhà Điền Nga tôi mới biết, đây không phải cuộc tụ tập của bạn bè, mà là bữa cơm “kiểu xem mắt”.

Bên Điền Nga, ngoại trừ tôi cùng Cổ Thiến ra, còn có hai cô bạn lúc trước cùng học tương đối tốt với chúng tôi. Bên Quan Dĩ Hào cư nhiên cũng vừa đúng số người, phối hợp đưa bốn vị nam sĩ tinh anh tạo hình tuần mỹ tới đây.

Tôi là người đến cuối cùng, vừa tiến vào nhà, Điền Nga liền lôi kéo tay tôi, nhìn bốn tinh anh tươi cười sáng lạn nói: “Các anh xem người thật việc thật, em nói mỹ mạo của người ta so với em chỉ có hơn chứ không kém, lại là cô nương còn độc thân, các anh nghe xong còn không tin, hiện tại “người thật” đã đến, các anh mới biết là em không lừa các anh đi!”

Tôi choáng váng! Sao lời nói ra lại giống má mà đang rao hàng tốt thế.

Tôi quay đầu lại nói với Điền Nga: “Nga má mì, đặt nghệ danh cho mình chưa? Gọi là Mẫu Đơn hay Bách Hợp? Khi nào bắt đầu chính thức tiếp khách?”

Người cả phòng giống như bị sét đánh, bốn vị tinh anh lại ha ha cười to. Cổ Thiến không thể nhịn được nữa bổ nhào tới níu lấy tôi: “Cậu được đấy Nhậm Phẩm, mình không để ý đến cậu một chút liền khiến mình mất mặt, xấu hổ! Cái gì mà Mẫu đơn hay Bách Hợp, thẳng thắn mà nói thì gọi cậu là tàn hoa mới đúng!”

Tôi vô tội nói: “Vây vì việc làm ăn của Nga má mì, tốt nhất hai ta kết hợp cùng nhau, mình gọi là Tàn Hoa, cậu gọi là Bại Liễu, hai ta tàn hoa bại liễu, gặp yêu dâm yêu, gặp thần sắc thần, gặp quỷ loạn quỷ, gặp người trực tiếp tạo người nhỏ, cậu thấy thế nào!”

Cả phòng đều lặng yên,ra không có ai không bị tôi “sét đánh ngây ngốc”. Cổ Thiến thống khổ dang tay ra, hướng về phía mọi người nói: Thật ra, tôi và cô ấy không quen biết! Mọi người khinh bỉ cô ấy cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng lôi tôi vào cùng.

Aiiii, cũng không phải tôi cố ý mà, chỉ là tôi không thể nói tôi đã có bạn trai, hẳn chính là thiên thần IT vĩ đại Đỗ Thăng, cho nên muốn đánh tan ý nghĩ “loạn xứng duyên ương” này của Điền Nga, chỉ có một phương pháp duy nhất: sét đánh chết mấy tên đàn ông này, xem ai còn có dũng cảm đến gần tôi.

Thừa dịp mọi người không chú ý, Điền Nga không có thời gian hỏi thăm tôi tí mĩ, tôi nhanh chóng trả 1000 đồng lại cho nó. Nhưng tránh được kiếp Điền Nga, lại không thể tránh được móng vuốt của nữ ma đầu Cổ Thiến. Cổ Thiến dắt tôi ra góc ban công, bộ mặt dữ tợn nêu vấn đề bắt tôi lựa chọn: “Nhậm Phẩm, thức thời một chút cho mình, một là thành thật khai báo rõ ràng chuyện gì xảy ra với 1000 đồng, hai là tuyệt giao, chọn một!”

Tội bị ép buộc, thật sự không có biện pháp, nước mắt trào ra, mắt đỏ ngầu năn nỉ Cổ Thiến: “Cậu trước hết đừng hỏi mình tại sao, cũng đừng ép mình, mình không muốn lựa chọn, mình chọn phương án ba, cái gì cũng không nói!”

Cổ Thiến thấy tôi đột nhiên trở nên kích động vô cùng hoảng sợ, đến khi thích ứng với cảm xúc đột biến của tôi liền tiến lên ôm lấy tôi, nhẹ giọng hỏi: “Phẩm Phẩm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi lắc đầu nói không có việc gì, kết quả lại lắc đến khuôn mặt hồn độn nước mắt. Cổ Thiến tròn tròn mắt. Trên mặt đầy nước mắt, tôi mỉm cười nói: “Thật ra thì cũng không có chuyện gì, chỉ có điều tình yêu của ta quá sức khó khăn, anh ấy “lấp lánh chiếu người”, mình lại “bình thần không sáng”, anh ấy siêu phàm

thoát tục, mình lại bình bình thường thường, dường như mình không phải là một nửa của anh ấy, bây giờ anh ấy có còn yêu mình hay không mình cũng không biết, mà mình, trừ anh ấy ra, chỉ sợ sẽ không yêu được người khác nữa!”

Cố Thiển hoàn toàn sợ đến ngậy người.

Tôi nói, “Cố Thiển, đi lấy giúp mình chiếc khăn lông được không?”

Sau khi Cố Thiển xoay người đi vào phòng, tôi nói với bóng đen phía sau rèm ban công, thở dài nói: “Đừng nghe lén, em đã nhìn thấy anh”.

Tôi vừa dứt lời, một người đi ra từ phía sau rèm, chính là người đẹp trai anh tuấn nhất trong bốn vị tinh anh kia.

Tôi nhìn anh ta nói: “Không nghĩ là anh lại biết anh Quan”.

Anh ta cau mày nhìn tôi nói: “Em yêu rồi hả?”

Tôi nhìn người đàn ông trước mặt nhẹ nhàng gật đầu.

Anh ta liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó lạnh lùng nói: “Nói chuyện yêu đương cũng khốc, thật sự là không có tiến bộ”. Nói xong xoay người đi vào trong phòng.

Đúng lúc đó, Cố Thiển cầm khăn mặt đi tới, nhìn thấy một người đàn ông từ ban công này đi ra ngoài, bực bội hỏi: “Phẩm Phẩm, anh ta ở đâu ra vậy? Vừa rồi không phải chỉ có chúng ta ở đây sao?”.

Tôi nhận lấy khăn lông lau mặt, rầu rĩ nói: “Anh ta là anh trai mình”.

Cố Thiển đoạt lại khăn mặt trong tay tôi, cảm dường như rút xuống hoảng sợ hỏi tôi: “Anh ta là anh trai cậu! Nhưng vừa rồi, hai người lại làm như chẳng quen biết nhau! Thật quá khủng bố đi!”

Tôi nói: “Thiến Thiến, anh ta không phải anh trai ruột của mình, là con trai của cha dượng mình”.

Bộ dáng Cố Thiển lập tức như sẽ té xỉu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm mình nói: “Phẩm Phẩm, gần năm năm, mình thế nhưng lần đầu tiên biết, cậu còn có anh kề!”

Đúng vậy, năm năm đã qua nhanh, ngay cả tôi cũng đã quên, ngoại trừ mẹ, tôi còn có dượng và con trai dượng.

19. Chương 19 : Sư Huynh Bị Bệnh

Tôi lau khô nước mắt nói với Cố Thiển: “Thiến Thiến, chuyện mới vừa rồi không cần nói với người khác, được không?”

Cố Thiển nhìn tôi như người xa lạ nói: “Được tớ sẽ không nói với người khác. Thế nhưng Phẩm Phẩm, tớ đối với cậu mà nói, có phải cũng là “người khác” hay không?”

Tôi dùng sức lắc đầu nói: “Thiến Thiến, có một số việc tớ không nói cho cậu, không phải là tớ không coi cậu là bạn, mà là chính tớ cũng không muốn đối mặt với chuyện này. Nếu như có thể, tớ muốn cả đời không nhắc tới họ!”

Cố Thiển thở dài nhìn tôi nói: “Tớ không biết cậu nói có đúng hay không, tóm lại hôm nay tớ có chút tổn thương. Bất quá xem cậu có thể thẳng thắn nói với tớ đó là anh cậu vì điều này tớ tạm thời không so đo nữa. Vào lúc này tớ chỉ muốn biết, chuyện tình cảm cậu định giải quyết như thế nào?”

Tôi buồn bã nói: “Ngay từ đầu, quyền chủ động đã không ở trong tay tớ.”

Do đó, tôi căn bản không có biện pháp gì để giải quyết những phiền nhiễu do tình cảm đem đến, bởi vì tất cả cảm xúc “hỉ, nộ, ái, ố”

(“yêu giận vui ghét”)

của tôi đều đã nằm trong tay Đỗ Thăng.

Lúc ăn cơm, Quan Di Hào hướng về mọi người long trọng giới thiệu người “anh” của tôi: “Vị này là “đại soái ca” Hạ Tu, chúng tôi lúc chơi bowling thì quen biết nhau, hẳn mới từ nước ngoài trở về không bao lâu, bây giờ đang làm việc ở ngân hàng, thế nhưng cậu ấy là một chuyên gia tài chính rất giỏi, mọi người ai muốn mua cổ phiếu gì đó thì có thể tìm Hạ Tu hướng dẫn cho, Hạ Tu là bậc thầy ở phương diện này!”

Quan Di Hào vừa dứt lời, thì lập tức Hạ Tu trở thành tiêu điểm trên bàn ăn.

Cổ Thiển bản thân chính là học kinh tế, vừa nghe nói Hạ Tu là người giỏi trong ngành tài chính, thì lập tức quên mất giữa tôi và Hạ Tu có mối quan hệ đặc biệt, hai mắt chiếu sáng hướng Hạ Tu không ngừng hỏi lung tung này nọ. Tôi lại không biết Hạ Tu lại có tính nhẫn nại tốt như vậy, lịch sự nhẹ nhàng giải đáp tất cả thắc mắc của mọi người, mặc dù nội dung tôi nghe không hiểu gì lắm, nhưng thông qua vẻ mặt si mê sùng bái của mọi người khi có được đáp án, tôi đoán câu trả lời của anh ta nhất định rất giá trị.

Một lát sau, Điền Nga thấy mọi người vẫn cứ nín lỳ lấy Hạ Tu hỏi hoài không thả ra..., liền mở miệng thay Hạ Tu giải vây: “Hôm nay tôi gọi mọi người tới không phải là để mọi người nghiên cứu cổ phiếu, chúng ta tới đây để ăn cơm, còn muốn nghiên cứu phát tài như thế nào cũng được, nhưng trước tiên phải ăn cơm xong rồi hãy nói!”

Lúc này mọi người mới chịu bỏ qua cho Hạ Tu.

Khi ăn tôi vẫn cúi đầu, tôi chỉ ăn cơm và thức ăn gần mình nhất ở trên bàn. Chợt một đôi đũa khác xuất hiện trong chén tôi, trên chiếc đũa còn mang theo miếng thịt ba chỉ, đôi đũa buông lỏng, miếng thịt ba chỉ ngon lành rơi “lạch cạch” vào trong chén tôi.

Tôi thật sự xúc động tới mức rơi lệ! Vì từ lúc mới lên bàn ăn tôi đã nhắm đũa thịt ba chỉ ngon lành kia, nhưng khoảng cách đã khiến tôi chỉ có thể thèm thuồng mà nhìn, và cũng ngại ngần không đưa đũa gắp.

Ai là người tốt bụng như vậy, biết tôi thích ăn thịt ba chỉ?

Tôi ngẩng đầu nhìn theo hướng chiếc đũa, nói tiếng “Cám ơn” tự đáy lòng. Nói xong tôi mới phát hiện thì ra gắp thịt cho tôi, là Hạ Tu.

Hạ Tu hơi hột trả lời: “Không cần khách khí. Cô quá gầy, nên ăn nhiều một chút.”

Trừ Cổ Thiển ra, mọi người đều nghĩ hai chúng tôi là lần đầu gặp mặt mà đã có “tình cảm” tốt như vậy, nên bắt đầu có tiếng cười ám muội. Tôi ảo não cúi đầu đem mặt vùi trong bát cơm.

Nhưng thế này lại càng làm cho mọi người hiểu lầm hơn, đều cho rằng tôi là “Cô gái nhỏ họ Nhậm, đang thẹn thẹn thùng thùng gặp Duyên” chính là tôi đang e lệ.

Tôi dùng sức lùa hết cơm trong chén sau đó nói với Điền Nga: “Thầy giao việc cho tôi nhưng tôi chưa làm xong, giờ tôi phải trở về để làm tiếp.”

Cổ Thiển nghe tôi nói muốn đi, liền trực tiếp chuẩn bị đưa tôi về trường học. Tôi nói với cô ấy: “Hiện tại trời đã tối, cậu đưa tớ về trường, xong sau đó tớ lại đưa cậu trở về nhà, như vậy hai chúng ta đêm nay đều không cần làm gì, chỉ việc đưa tớ đưa lui cùng nhau ngắm trăng nhe.”

Lời tôi nói xong mọi người đều phá lên cười. Khi tôi đang mang giày ở cửa ra vào thì thấy Hạ Tu cũng đi tới cúi đầu bắt đầu mang giày, sau đó ngược nhìn khuôn mặt đầy vẻ ngạc nhiên của tôi nói: “Tôi đưa cho cô về.”

Tôi muốn nói Không cần, nhưng tôi biết Hạ Tu nói một là một hai là hai tính khí lại hung dữ, vì vậy dù không muốn nhưng tôi quyết định không từ chối, vì từ chối cũng vô dụng.

Khi chúng tôi sắp đi ra cửa Điền Nga đã chạy tới vui vẻ kéo tay tôi làm ra vẻ thần thần bí bí nhỏ giọng nói với tôi: “Phẩm Phẩm, người đàn ông tốt như vậy để ý tới cậu, cậu phải nắm chắc lấy đừng bỏ qua cơ hội này biết chưa!, cũng đừng có vô tâm vô phối nha!”

Nụ cười của tôi thoát chốc cứng ngắc, tôi cắn chặt răng nói với Điền Nga: “Nga má mì, thật là hao tâm tổn trí ngài rồi! Phẩm Phẩm ghi nhớ lời giáo huấn của ngài!”

Đi xuống lầu dưới, Hạ Tu nói tôi chờ anh ta đi lấy xe. Tôi sững sốt hỏi: “Anh đã mua xe ở đây rồi hả?”

Hạ Tu dùng ánh mắt lạnh buốt liếc tôi một cái nói: “Sợ anh ở chỗ này ở lâu dài sao?”

Tôi cúi đầu không nói lời nào, Hạ Tu chê cười một tiếng nói: “Xe này là do đơn vị cấp cho. Hiện tại em có thể yên tâm, vì tạm thời anh còn chưa quyết định xem có nên ở nơi này lâu dài hay không?”

Tôi không dám nói tiếp, trong lòng có chút bồn chồn. Người này là anh tôi, đã nhiều năm không gặp nhưng tính tình vẫn như trước đây.

Lên xe, Hạ Tu chỉ quay sang hỏi tôi đi đường nào rồi khởi động cho xe chạy, sau đó cả xe đều yên lặng không một tiếng động.

Khi tôi cảm thấy sắp ngủ gục tới nơi thì Hạ Tu đột nhiên mở miệng nói với tôi: “Nhậm Phẩm, không có việc gì thì về nhà thăm mẹ em một chút, dì Vân rất nhớ thương em.”

Tôi giật mình ngẩng đầu lên nhìn anh ta, trong lòng nghi hoặc há miệng hỏi: “Anh đang nói thật lòng sao? Anh không phải là đặc biệt chán ghét hai mẹ con em sao!”

Hạ Tu nửa ngày cũng không có trả lời, cho đến khi đến trước cổng trường học và lúc tôi xuống xe để vào ký túc xá, Hạ Tu ở phía sau mở miệng nói: “Nhậm Phẩm, anh chưa từng xem mẹ con em là người ngoài, mà thật ra là chính em đã không chịu chấp nhận cái nhà này”

Tôi sửng sốt, muốn hỏi chút gì lại không biết hỏi cái gì. Hạ Tu lại một lần nữa không quan tâm tới tôi, lái chiếc xe như một lần khỏi nghênh ngang rời đi.

Tôi mang theo tâm trạng khó chịu đi về ký túc xá, đến dưới lầu thì bác gái trực bảo vệ vừa nhìn thấy tôi đã vội vàng chụp lấy tôi giống như sợ tôi biến mất ngay lập tức: “Nhậm Phẩm, làm sao bây giờ con mới về! Mau, sư huynh con đã xảy ra chuyện! Buổi chiều có một nữ sinh đang bơi thì bị chìm, may nhờ sư huynh con thấy được, nó không nói một lời liền nhảy xuống nước vớt cô gái kia và đưa đi cấp cứu, nữ sinh kia thì không có chuyện gì, chỉ là sau khi trở về sư huynh con lại bắt đầu sốt rất cao, nghe nói sốt đến nổi mê sảng, vậy mà vẫn hung tợn kêu tên con. Nhậm Phẩm à, cô và mọi người đều muốn nói một câu, con có phải hay không nợ tiền sư huynh con?”

(chết cười chỗ này... po tay bà cô này luôn)

. Nếu có thiếu thì con nhanh nhanh đem trả cho sư huynh con đi, đừng làm cho nó đang sốt thế mà vẫn không quên được, trong lòng nó cứ nhưng vậy làm sao bệnh có thể bớt chứ!”

Tôi ngất! Nhìn xem, dì thực là...có khả năng nhe, chắc tại sớm tối ở ngay trong trường đại học nên cách phân tích vấn đề của dì đã thật cao siêu! Tôi thiếu tiền sư huynh tôi?! Tôi thật sự bội phục ai mà có tài nghĩ ra được như vậy!.

Nhưng hiện giờ tôi không muốn phải giải thích cái vấn đề liên quan đến tài chánh này, bệnh của sư huynh quan trọng hơn. Vì vậy tôi không nói tiếng nào liền co chân chạy về hướng ký túc xá của sư huynh.

Thật ra thì sư huynh đã được trường giữ lại làm giảng sư, chỉ là tôi không chịu thay đổi cách cư xử của mình cho đúng với thân phận Thầy giáo của anh ấy. Mỗi thầy giáo đều có phòng riêng trong khu ký túc xá, cho nên sư huynh cũng có một phòng riêng cho mình.

Khi tôi chạy đến phòng của sư huynh, vừa nhìn thấy tôi có chút đau lòng, gương mặt của anh ấy thật sự rất tệ đúng là bệnh nặng.

Tôi thấy mặt sư huynh sốt đỏ bừng bừng, nằm ở trên giường mê man ngủ không khỏi đau xót, hai giọt nước mắt lớn liền soàn soạt soàn soạt rớt xuống, nhưng cũng không thể nói rõ là bởi vì thương sư huynh hay là ...tôi đang dựa vào đó để trút hết tất cả nỗi buồn bực tích tụ mấy ngày nay.

Có thể sư huynh cảm thấy bên cạnh có người nên từ từ mở mắt ra, anh ấy thấy người tới là tôi, có chút kinh ngạc nói: “Nha đầu chết tiệt kia! Tôi cho là em sẽ trốn tôi đến kiếp sau luôn đó. Không có gì để giải thích sao? Em làm tôi chưa có nói được cái gì liền lập tức trốn tránh, em còn tỏ ra hận là không thể đào hầm nhảy xuống chết cho rồi. Gặp chuyện không vui chỉ giỏi nhất là trốn tránh. Nhưng cuối cùng em còn có chút lương tâm, thấy tôi bị bệnh còn rơi được mấy giọt nước mắt quý giá. Đi, vào bếp nấu cho anh một miếng cháo! Anh sắp chết đói rồi nè!”

Tôi lau sạch sẽ nước mắt nói: “Được, sư huynh em sẽ đi nấu cháo cho anh liền. Bất quá em có 2 câu nói với anh, sư huynh ngoài em ra còn có rất nhiều các cô gái khác, em không thích anh thì anh còn có thể đi tìm cô gái khác thích anh, cần gì phải đi nhảy cầu tử tự chứ? Cũng còn may là hôm nay có người bị chìm nên anh lo cứu người mà tử tự không thành, nếu không có cô gái đó có phải bây giờ anh chỉ là một cái thi thể sao? Anh nói, đến lúc đó em tìm ai làm lại cái chương trình bị xóa mất hả?”

Sư huynh vừa nghe xong lời tôi thì lập tức ho kịch liệt, vừa khụ khụ vừa giùng giàng nói với tôi: “Nhậm... Khụ... Nhậm Phẩm, nếu người bị chìm... nếu là em... thì theo như em nói, khụ... khụ... anh bây giờ chắc không phải đang nằm sốt cao ở đây?... khụ...”

Tôi nói: “Đúng, không ho khan mà đã lập tức chết rồi.” Đừng trách tôi miệng nói không lưu tình, ai kêu ý của anh là: nếu như người chết đuối là tôi, anh ấy căn bản cũng sẽ không nhảy xuống cứu, nói cách khác là để cho tôi trực tiếp chết đuối luôn!

Sư huynh nghe tôi nói xong thì lộ ra bộ dạng không còn gì để nói, nằm im re như xác chết.

Sư huynh cũng không còn hơi sức nói nữa chỉ còn có thể thì thầm: “Nhậm Phẩm, cho dù em muốn bức tử anh thì ít nhất em cũng cho anh ăn một bữa cuối để tiễn anh được không!”

Tôi vừa nghe lời sư huynh thì vội vàng chạy vào bếp nấu cháo cho anh ấy.

Tôi thật sự rất cảm kích sư huynh, dùng lời trách mắng khôi hài để làm cho bầu không khí ngượng ngùng tan đi.

Nếu như tôi không quen biết Đỗ Thăng, không yêu anh ấy, tôi nghĩ tôi có thể sẽ không bỏ qua “tâm ý” của sư huynh.

Nhưng là, cuộc sống không có “Nếu Như”.

Đỗ Thăng, Đỗ Thăng!

20. Chương 20 : Từng Chút Từng Chút Một Rời Xa

Tôi nấu cháo, chờ sư huynh ăn xong thì đã gần mười hai giờ, ký túc xá có gác cổng, giờ này đã đóng cửa, cấm ra vào từ lâu. Tuy rằng dựa vào quan hệ của tôi cùng bác thì nhất định bác sẽ cho tôi vào mà không nói gì, nhưng nghĩ đến chuyện nửa đêm tra tấn bắt người khác đang say giấc nồng chui ra khỏi chăn mở cửa cho tôi, tôi thật sự không nỡ.

Nơi này của sư huynh vừa vặn có hai chiếc giường, anh dứt khoát bảo tôi chịu khó ở đây một đêm. Tôi “cây ngay không sợ chết đứng” tự nói với mình tôi đây là chăm sóc bệnh nhân, người có lương tâm không thể để người bệnh nguy kịch giai đoạn cuối ở đâu chờ chết, như vậy là vô nhân đạo. Cho nên, tôi hẳn là nên ở lại. Cho nên, cho dù có ở cùng với sư huynh “cô nam quả nữ” cả đêm cũng nhất định không có việc gì không đứng đắn, chờ ngày mai trời sáng, tôi vẫn là chính nhân còn anh vẫn là quân tử. Hơn nữa, đồng chí Triệu Hòa Bình lúc này đã chết nửa cái mạng, muốn làm chuyện xấu thì tôi chẳng cần giấy dựa chống cự, anh cũng tự mình tìm đường xuống hoàng tuyền rồi.

Lúc này bận bịu rối loạn tôi không có tâm trạng nghĩ tới cái khác, bây giờ sư huynh đã khá hơn một chút, tôi cũng có tinh thần nghĩ đến chuyện của mình, bèn hỏi sư huynh: “Túi xách của em đâu?”

Sư huynh nói đã để trong tủ ngay đầu giường tôi đang ngồi.

Tôi tìm thấy túi, lấy điện thoại di động ra, trong lòng có chút sợ hãi cùng chờ mong bật màn hình lên, đúng như mong muốn, có một cuộc gọi nhớ của Đỗ Thăng! Tâm trạng tích tụ mấy ngày qua bình ổn lại không ít nhờ có cuộc gọi nhớ này, thậm chí còn có chút kích động.

Tôi xem thời gian, Đỗ Thăng gọi đến lúc tôi còn đang ở nhà Điền Nga. Bình thường tôi không muốn mọi người biết tôi có “đường dây nóng”, thấy di động vẫn mở thì hơi kinh hãi, lúc Đỗ Thăng gọi điện, tôi nghĩ chắc là sư huynh đang sốt mê man nên không phát hiện trong túi tôi phát ra âm thanh đáng ghét của tiểu quái vật.

Tôi quay đầu nhìn sư huynh, anh đã ăn cháo và uống thuốc hạ sốt nên hiện giờ đang muốn ngủ, bèn cầm di động vào phòng bếp, bồn khoăn không biết nên hay không nên gọi lại cho Đỗ Thăng. Cuối cùng không nhận được đành bấm số gọi điện cho anh.

Sợ mình làm anh phân tâm nên nếu Đỗ Thăng không gọi cho tôi thì tôi vẫn chịu đựng không dám chủ động gọi quấy rầy anh. Nhưng hôm nay tôi thực sự nhớ anh nên chẳng quan tâm đến việc anh có rối loạn hay không, cũng chẳng để ý bây giờ Trung Quốc là mấy giờ, nước Mỹ là mấy giờ nữa liền gọi điện thoại cho anh. Tôi muốn được nghe giọng nói của anh. Nhưng trong điện thoại lại vang lên tiếng trả lời tự động máy móc.

Đỗ Thăng tắt điện thoại.

Tâm trạng kích động vui mừng trong giây lát bị dập tắt, biến thành uể oải cùng mất mát. Thì ra yêu đương thật có thể làm cho người ta trở nên lo lắng không đầu.

Trong lòng tôi tràn đầy phiền muộn đến nằm trên giường chuẩn bị ngủ, nhắm hai mắt lại, tôi cố gắng động viên tinh thần mình tự nhủ: Nhậm Phẩm, cố lên! Đỗ Thăng sẽ nhanh chóng trở lại thôi! Sau đó tôi nhắm mắt lại cố gắng ngủ, nhưng lâu thật lâu sau vẫn không ngủ được, cứ như vậy nhắm mắt lại nằm trên giường không nhúc nhích. Mà chiếc gối của tôi, nếu ngày mai sư huynh mà nhìn thấy chắc chắn sẽ cười nhạo mà nói, Nhậm Phẩm, em xem em lớn như vậy mà lúc ngủ còn có thể để lại dấu vết nước miếng chảy nhiều như vậy.

Tôi sẽ không nói cho anh biết, kỳ thật đây không phải là nước miếng, mà là nước mắt tôi nhớ Đỗ Thăng.

Tôi không biết mình ngủ lúc nào, lúc đang say giấc lại bị sư huynh cực kỳ tàn ác lắc lắc lăn qua lăn lại cho đến lúc tỉnh. Vừa nhìn thấy tôi mở mắt, không đợi tôi mở miệng, sư huynh đã lên tiếng: “Nhậm Phẩm, mau, gọi Triệu lão sư đến nấu cháo! Hôm qua anh chưa ăn no, bây giờ đói đến mức muốn giết người rồi!”

Tôi vừa miễn cưỡng bò dậy chế vừa chế giễu anh: “Giết người cũng phải có sức, hiện tại anh thật có “đức” quá, cách cái chết không xa, còn nghĩ tới có thể thuận tiện mang theo vài người? Dã tâm đúng là không nhỏ!”

Sư huynh yếu đuối vùng móng vuốt xuống đỉnh đầu tôi, chẳng ăn nhằm gì nhưng tôi xoa xoa đầu cố làm ra vẻ can đảm nghiêng lợi nói: “Triệu Hòa Bình, em không thèm chấp nhận với quỷ gần chết, chờ xem khi nào anh khỏe lên em sẽ chà đạp anh như thế nào!”

Mang đến cho sư huynh một bát cháo, nhìn đồng hồ thì thấy đã đến lúc tôi phải đi rồi. Tầng lầu ký túc xá của thầy giáo độc thân của sư huynh ngay sát cửa trường đại học, hôm nay là thứ hai, tôi mà rời đi muộn, đợt lát nữa đám “giáo thú” đi vào chắc chắn là có thể nhìn thấy tôi. Đến lúc đó, đừng nói tôi cùng sư huynh danh tiết đã không còn, dựa vào suy nghĩ vô cùng biến thái của đám “giáo thú” học văn cao kia, nhất định bọn họ rất cao hứng phấn chấn suy diễn đưa ra một cái kết luận: Sáng sớm đã thấy có người rời khỏi, hẳn là có một nam giáo sư trong ký túc xá độc thân này có khả năng lớn đã mất đi trinh tiết trong một đêm.

Tôi cầm túi xách theo sư huynh ra khỏi phòng, sư huynh buông bát cháo bảo tiễn tôi về. Tôi nói không cần, chỉ cần anh ăn cho tốt, dưỡng bệnh cho tốt, không cần bắt đắc dĩ phải tiễn tôi, tôi cũng không phải là không biết đường về. Sư huynh sống chết cũng không đồng ý, nói đây là vấn đề lễ tiết, em không thể thừa dịp anh suy yếu mà bức bách anh vứt đi lễ tiết, mất đi trinh tiết của anh. Tôi nói em thèm vào, có mà anh hận không thể mất đi trinh tiết trong tay em thì có. Sư huynh nói: Nhậm Phẩm hai chúng ta cứ một câu anh muốn đưa em ra ngoài lại một câu em không cho anh đưa ra ngoài ở đây mất mát năm phút đồng hồ rồi. Em mà không đi thì chỉ cần mấy phút nữa thôi cũng đủ để cho “hiệu trưởng lão nhân” nhiều chuyện nhất trường sẽ lái xe đến chỗ anh, lúc đó khẳng định ông ấy sẽ cho quan hệ của hai ta xúc tiến thêm một bước. Tôi hung hăng trừng mắt liếc sư huynh, quăng ra câu nói độc địa đến cực điểm: “Không biết tốt xấu”, sau đó cầm giẻ lau cửa đi ra.

Tôi sải bước nhanh chóng rời đi, sư huynh từ phía sau gọi tôi. Tôi quay đầu lại, thấy sư huynh đang tựa vào khung cửa nhìn tôi, trên mặt không có nét buồn rầu thường ngày, thần sắc bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt ẩn chứa nỗi niềm, cố gắng chịu đựng cùng đè nén đau khổ khiến tôi nhìn thấy mà lòng chua xót. Tôi đau lòng cho anh yêu phải người không nên yêu là tôi, cũng như tôi yêu phải không nên yêu là Đỗ Thăng.

Sư huynh nhìn tôi một lúc, bỗng nhiên khuôn mặt lại hiện lên vẻ cợt nhả nói với tôi: “Đồng chí Nhậm Phẩm, thay mặt cha mẹ anh gửi tới em lòng biết ơn vô hạn vì đêm qua em đã vô tư hiến dâng sinh lực vĩ đại cho

anh!”.

Trước kia tôi vẫn cùng sư huynh cãi cọ không kiêng dè gì, nhưng bây giờ cho dù có cố gắng đến mức nào tôi cũng không thể tự nhiên như lúc trước, cái gì cũng không biết. Tôi cố gắng nặn ra vẻ mặt tự nhiên như bình thường, tươi cười nói với sư huynh: “Được rồi, được rồi, em sắp mệt chết rồi, em phải trở về nghỉ ngơi. Anh cũng nhanh về ngủ tiếp một lúc đi”.

Sư huynh vô lại ra hiệu chào tạm biệt, tôi “cất” một tiếng nói anh mau cút vào, đừng đùa giỡn nữa, sau đó sư huynh làm ra bộ cà lơ phất phơ xoay người lắc lư đi vào.

Tôi thở dài một cái. Tốt rồi, tôi thiếu thì vẫn giống như trước kia, cho dù chỉ là vẻ bên ngoài.

Tôi xoay người đi về ký túc xá,

Lúc đang xoay người, ánh mắt dường như lướt qua một chiếc xe ô tô.

Tim tôi đập bình bình, nhảy loạn lên liên hồi!

Dừng lại, xoay người, ngậy ngốc!

Một chiếc xe lớn màu đen đang đậu trước cửa!

Cửa kính xe đã được hạ xuống, bên trong xe, ánh ban mai chiếu tới gương mặt tuyệt mỹ của Đỗ Thăng rơi vào tầm mắt tôi, khiến tôi không tin vào mắt mình.

Tôi mừng rỡ như điên, chạy như bay đến xe! Nhưng càng lại gần, tôi càng cảm thấy có gì đó không thích hợp, ánh mắt Đỗ Thăng nhìn tôi vừa đau thương lại vừa xa cách.

Tôi bắt đầu hốt hoảng, chạy đến trước đầu xe, tôi gọi to tên Đỗ Thăng, Đỗ Thăng lại chăm chú nhìn tôi một lúc, rồi tuyệt tình quay đầu đi, tuyệt tình đóng cửa kính, tuyệt tình khởi động xe, tuyệt tình mà chạy như bay.

Tôi choáng váng

Tôi ngậy ngốc đứng ở bên cạnh cửa lớn, không thể cử động được, cảm thấy ngay cả hô hấp của mình cũng bị chiếc xe vừa rời khỏi mang đi rồi.

Tôi nhớ lại vài giây trước sau cửa kính, vẻ mặt Đỗ Thăng ẩn chứa điều gì, đột nhiên cảm thấy, Đỗ Thăng một chút lại một chút rời xa tôi! Sau đó, anh có mở điện thoại, quyết định trở lại New York, nhưng qua ba ngày anh cũng không gọi điện cho tôi. Có lẽ, sáng sớm nay anh đã nhìn thấy tôi cùng sư huynh đi ra khỏi phòng, có lẽ, anh đã không nghe rõ hết được cuộc đối thoại bát nháo của chúng tôi.

Đỗ Thăng! Đỗ Thăng!

21. Chương 21 : Sáng Chiều Đầu Tối, Chàng Thành Người Lạ

Trước kia Cố Thiên nói tôi là Tiểu Cường

(con gián)

đánh không chết, tự tôi cũng cảm thấy tôi là một cây cỏ dại gửi hồn chuyển thế sống lại, bởi vì còn chưa có chuyện gì không nh có thể đả kích tôi. Nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy mình yếu ớt đến nỗi ngay cả con ruồi bay tới cũng có thể đụng vỡ tôi!

Tôi rất cuộc biết cái gì gọi là gần trong gang tấc, xa tận chân trời.

Tôi và Đỗ Thăng đã từng gần như vậy, gần gũi giống như hai người đã sáp nhập vào trong xương cốt của nhau. Thế nhưng bây giờ, Đỗ Thăng lại từng chút từng chút một tách tôi từ từ xa anh ấy, bất kể tôi đã thương thế đầy mình, bất kể tôi đã gào lên xin tha thứ, anh ấy đều không nghe, không nhìn, không quan tâm, chỉ là tách ra, vẫn tách, toàn bộ tách ra!

Mấy ngày qua, khi tôi gọi điện thoại cho Đỗ Thăng, luôn luôn bị tắt máy; tôi gọi vào điện thoại công ty luôn luôn là trợ lý của anh ấy nghe máy, giọng lạnh như băng nói “Xin hỏi cô có hẹn trước với Đỗ tổng không,

nếu như không có tôi xin lỗi không thể nói máy” ; tôi thậm chí tự mình chạy tới Vĩ Sĩ, nhưng khi đến đại sảnh, tôi liền bị tiểu thư tiếp tân cản lại, cô nàng giống như chưa từng gặp qua tôi, rất lễ độ nhưng lạnh nhạt nói cho tôi biết Đỗ Tổng đi công tác rồi, lúc nào trở lại còn chưa biết. Tôi cũng từng chạy đến nhà Đỗ Thăng thử vận khí một chút, nhưng là tôi còn chưa kịp đến cái cửa cổng thì tôi đã bị an ninh tòa nhà ngăn cản, họ nói Tôi không phải là người sống ở trong đó, cũng như tôi không chứng minh được là bà con hay bạn bè với ai nên nhất định không cho tôi vào.

Trong một đêm, tất cả mọi người thay đổi, mặc dù tôi không có thăm đến độ bị đánh lòi đi, nhưng tôi cảm thấy, tôi đã bị mọi người từ bỏ!

Nhìn lại tất cả những chuyện trên, tôi rất cuộc cảm giác có chút hối hận, tại sao ban đầu không để cho những người này biết tôi cùng Đỗ Thăng đang yêu nhau? Hôm nay tôi chỉ là muốn tìm được anh ấy, muốn tranh thủ cho mình một cơ hội giải thích cũng làm không được!

Đỗ Thăng, anh ấy dường như không muốn gặp tôi!

Mỗi một ngày, hi vọng của tôi cũng tan biến một chút, lòng của tôi cũng vỡ đi một chút, tôi không biết Đỗ Thăng đến tột cùng muốn tôi phải như thế nào, cứ im lặng như thế rồi chia tay sao? Chẳng lẽ, tình yêu của anh ấy đối với tôi chỉ là thoáng qua thôi sao?

Không! Coi như chia tay, tôi cũng muốn anh ấy nói trực tiếp với tôi! Tôi không cho phép tình cảm của tôi không rõ ràng như vậy mà chia tay.

Khi tôi đến Vĩ Sĩ với quyết tâm “quyết đánh đến cùng”, tôi mỉm cười ung dung nói với vị tiểu thư ngồi ở bàn tiếp tân: Tổng giám Quan Dĩ Hào gọi tôi tới, chúng tôi có hẹn trước. Cô nàng trưng ra bộ mặt nghi ngờ nhưng vẫn gọi điện cho Quan Dĩ Hào để xác nhận, sau đó, tôi được thả đi.

Tôi mỉm cười giữ vững dáng vẻ tao nhã, ung dung đi vào thang máy số 6.

Buổi tối hôm trước khi đi, tôi đã làm đủ công tác chuẩn bị. Tôi nhờ Diên Nga gọi điện thoại, nói cho cô ấy biết Thầy có nhờ tôi đi hỏi Quan Dĩ Hào một số chuyện nhưng tránh cho Đỗ Thăng biết. Cũng may, Quan Dĩ Hào không giống những người khác, giúp đỡ Đỗ Thăng ngăn trở tôi. Hoặc là do chúng tôi quen biết nhau, cho nên Đỗ Thăng không có cách nào mở miệng nói Quan Dĩ Hào không được tiếp đãi đối với trợ lý, tiếp tân, an ninh, anh ấy chỉ cần nói “Không nên cho bất kỳ cô gái nào quấy rầy tôi” là có thể dễ dàng ngăn cản tôi tiếp cận anh.

Thang máy đến lầu 9, tôi không có đi vào phòng làm việc của Quan Dĩ Hào, mà đi cầu thang bộ, lên lầu 10.

Tôi, nhất định phải gặp được Đỗ Thăng.

Tôi, lập tức có thể nhìn thấy Đỗ Thăng!

Tôi, rất cuộc nhìn thấy Đỗ Thăng! Cùng với, ngồi trên ghế salon dựa vào trong ngực anh, một cô gái!

Cổ Thiển đã từng nói, ở trên người của tôi có sự kiên cường khác người. Chính là lúc rõ ràng nên ngã xuống, nhưng so với người khác tôi lại đứng thẳng tắp; rõ ràng nên mất bình tĩnh, nhưng so với người khác lại tỉnh táo; rõ ràng nên nổi điên, nhưng so với người khác lại trầm mặc.

Không tệ, giờ khắc này, tôi rõ ràng nên kích động đến té xỉu, thế nhưng tôi đứng yên; rõ ràng tôi nên phát điên lên, nhưng đầu óc tôi lại cực kỳ thanh tỉnh; tôi rõ ràng nên khóc, nên nháo, nên hét lên, nhưng ngay cả một lời tôi cũng không phát ra.

Tôi nhẹ nhàng đi vào phòng làm việc của Đỗ Thăng, nhẹ nhàng đi tới trước sofa.

Đỗ Thăng, cùng với cô gái trong ngực cùng ngẩng đầu nhìn tôi.

Khuôn mặt cô ấy cực kỳ xinh đẹp, tựa như tiên nga giáng trần, làm cho tôi cảm thấy, tôi là con vịt xấu xí đứng cạnh thiên nga.

Hai khuôn mặt xinh đẹp ở gần nhau, thật là xứng đôi!

Lòng của tôi đau quá!

Lần trước tôi lặng lẽ xuất hiện ở phi trường, xuất hiện ở trước mặt Đỗ Thăng, anh nói, anh giống như nhìn thấy đầy trời pháo hoa; thế nhưng lần này, tôi lặng lẽ xuất hiện ở trong phòng làm việc của anh, xuất hiện ở trước mắt anh, khuôn mặt của anh chỉ cho thấy sự đề phòng cùng phòng bị.

Đề phòng cùng phòng bị?

Đề phòng cùng phòng bị!

Sợ tôi khóc ầm ỉ? sợ tôi dây dưa? Hay là sợ tôi sẽ làm tổn thương cô gái trong ngực anh?

Tôi nhẹ nhàng, không mang theo một tia tình cảm mở miệng nói: “Đỗ tổng, ngài còn nhớ tôi không? Tôi là Nhậm Phẩm, có chút chuyện về hạng mục đang hợp tác, có thể nói với ngài một chút được không?”

Tôi nghĩ ánh mắt của tôi giờ phút này cũng trống rỗng giống như không có linh hồn.

Đỗ Thăng nhìn tôi, vẻ mặt thay đổi liên tục, từ đề phòng, đến giật mình, từ giật mình, đến bất đắc dĩ, không biết làm thế nào, đến hối tiếc, từ hối tiếc, đến thống khổ.

Cô gái nhẹ nhàng cười với Đỗ Thăng. Nụ cười kia, thật đẹp. cô nói: “Thăng, anh có công việc cần làm, không cần ở cùng em.”

Đỗ Thăng nhíu chặt hai hàng lông mày, cặp mắt sâu thẳm nhìn tôi, sau đó hướng về phía cô gái xinh đẹp nói: “Không cần gấp gáp. Hạng mục này sau đó tôi sẽ giao cho Quan Tổng giám toàn quyền phụ trách.”

A, đây là đang cùng tôi phủ sạch quan hệ. Tôi cười, rục rờ cười, cố gắng cười rục rờ, tôi nói: “Đỗ tổng, thế nhưng trước khi hạng mục có sự thay đổi ngài không dặn dò gì tôi sao?”

Về mặt Đỗ Thăng trong nháy mắt tựa hồ trở nên cực kỳ thống khổ, nhưng lại dùng giọng nói lãnh đạm không hợp với ẻ mặt nói: “ Những chuyện quan trọng trong hạng mục tôi sẽ bàn giao rõ ràng với Quan tổng giám, có vấn đề gì cô liên lạc trực tiếp với anh ấy là được.”

Nếu như nói, trước đó trong lòng tôi có một tia hy vọng, thì giờ phút này tôi đã tuyệt vọng.

Đỗ Thăng ngay cả một lời giải thích cũng keo kiệt không thêm nói với tôi!

Tôi cố gắng nở nụ cười, tôi nghĩ nếu như có cuộc thi cười chắc tôi xếp thứ nhất. Tôi nói: “Đỗ tổng, sinh viên như chúng tôi rất khó dạy, chúng tôi chỉ cho các Thầy giáo một lần cơ hội chỉ ra cái sai của chúng tôi, nếu không chỉ ra được sau này có nói lại chúng tôi cũng không nghe. Đỗ Tổng, ngài không có gì chỉ bảo tôi sao?”

Cô gái của Đỗ Thăng lúc nghe tôi nói liền mỉm cười, khi cô ấy cười khuôn mặt càng trở nên xinh đẹp. Cô ấy nói: “Thăng, xem ra em ở nước ngoài đã quá lâu rồi, cho nên không biết sinh viên đại học trong nước lại thú vị đến như vậy!”

Tôi có thể cảm thấy lồng ngực Đỗ Thăng hơi phập phồng, giống như đang cố gắng đè nén cái gì đó. Đang lúc tôi cho anh ấy sẽ không trả lời, thì anh lại lên tiếng: “Nhậm Phẩm, làm cho tốt hạng mục, sau này có cái gì khó khăn, hãy tới tìm tôi, có thể giúp được gì tôi sẽ giúp.”

Lòng của tôi, hoàn toàn tan nát.

Tôi lấy điện thoại từ trong túi ra, đặt nhẹ nhàng trên bàn ở trước sofa, tôi nói: “Đỗ tổng, thật xấu hổ lúc trước tôi có mượn điện thoại của ngài giờ xin trả lại, cảm ơn”.

Tôi thấy tay Đỗ Thăng khẽ run khi nhìn thấy tôi để điện thoại trên bàn. Cùng lúc cô gái nhẹ nhàng gọi anh một tiếng, anh liền quay đầu về phía cô cười.

Tôi vẫn cười sáng lạn, và nói: “Chào Đỗ tổng, gặp lại sau!”

Tôi cứ như thế thẳng lưng bước ra khỏi Văn Phòng. Tôi không khóc, tôi chỉ là tan nát cõi lòng.

Đại bi, vô lệ.

(nổi đau lớn, nhưng không rơi giọt lệ nào...)

Anh đã từng vô cùng cưng chiều gọi tôi nha đầu, bảo bối, tiểu yêu tinh.

Anh đã từng nói với tôi, Phẩm Phẩm, anh yêu em.
Anh đã từng nói cho tôi biết, trong lòng anh tất cả đều là tôi.
Nhưng bây giờ, Đỗ Thăng anh không quan tâm đến tôi rồi!
Nếu không thể trở lại, cần gì phải nhớ;
Nếu vô duyên, cần gì lời thề;
Hôm nay đủ loại, không động lại dấu vết gì;
Sáng chiều đều tối, chàng thành người xa lạ.
Gặp lại sau, Đỗ Thăng!

22. Chương 22 : Biết Cái Gì Là Chia Tay Không?

Thầy nói với tôi: Nhậm Phẩm, em bị cái gì kích thích, tại sao gần đây tiến bộ như vậy? Cái chương trình này em viết thật sự rất hoàn mỹ, gần đây em có bị tai nạn xe cộ đụng đầu không? Thế nào mà trong một đêm lại như thay da đổi thịt, đầu óc trở nên sáng suốt vậy!

Sư huynh nói với tôi: Nhậm Phẩm, em trông rất lạ! Em biết em bây giờ giống ai không? Em giống Đậu Nga; giống nàng Mạnh Khương

(tích nàng MK: chồng đi xây Vạn Lý Trường Thành, đến khi nàng đan áo đem ra cho chồng thì mới hay chồng đã chết, nàng khóc 3 ngày 3 đêm làm sụp đổ một khúc tường thành, lộ ra thi thể của chồng, nàng an tang chồng sau đó nhảy sông tử tự)

, giống như khuê phòng quả phụ; giống như, thất tình.

Cổ Thiển nói: “Nhậm Phẩm cậu rút cuộc thế nào?”

Tôi nói: “Thiên Thiên, biết cái gì là chia tay không?”

Biết cái gì là chia tay không? Chia tay chính là trước kia hai người cực kỳ thân mật, hiện tại không bao giờ... nữa có thể ở chung một chỗ, một bên nhẹ nhàng nói, một bên ngọt ngào cười, hận không thể đem khoe miệng vĩnh viễn đến lỗ tai kia. Chỉ sợ sau hai người ngay cả khi mặt đối mặt cũng giống như người xa lạ, khách khí chào hỏi, không nói nhiều hơn một câu. Tình huống này còn là tốt, có lúc thậm chí, phải cắn răng nuốt lệ vào, tự nói với mình cũng nói cho anh ta biết, chúng ta từ nay về sau, cả đời không qua lại với nhau. Xem, cỡ nào bị ai, trước kia yêu, hôm nay thù!

Biết cái gì là chia tay không? Trước kia lúc vui vẻ sẽ cười, lúc khổ sở sẽ khóc, bất luận cười hay khóc, tóm lại sẽ có một người bồi ở tại bên người. Hiện tại khi vui vẻ vẫn biết cười, mà lúc khổ sở càng thêm cười, càng khó khăn lại càng sẽ cười ha ha, làm cho người ta cảm thấy, tôi thật sự ngày ngày đều vui vẻ. Từ nay về sau, sẽ không còn người chia sẻ lúc buồn vui nữa, mà chỉ lại một mình mình thôi, ở trước mặt người cười vui, ở phía sau người bị thương.

Tôi cười rất nghiêm túc nói với Cổ Thiển: “Thiên Thiên, biết cái gì là chia tay không? Tôi như vậy, là được”.

Cổ Thiển bị thương nhìn tôi nói: “Phẩm Phẩm, cậu đừng cười nữa; Phẩm Phẩm cậu cứ khóc đi!”

Mới đây lại xảy ra chuyện lớn liên quan đến tôi.

Chuyện thứ nhất: Hạng mục nghiên cứu của Thầy đã gần hoàn thành. Nói cách khác chúng tôi và Vĩ Sĩ quan hệ hợp tác có thể chấm dứt. Thật ra thì tất cả những người có liên quan đến hạng mục này, sau khi tôi và Đỗ Thăng tách ra cũng không ai chịu làm tiếp, tất cả đều bãi công. Sư huynh vì che chở cho tôi, sợ Thầy trách cứ liền đem tất cả những chuyện liên quan đến hạng mục ôm hết vào người. Cho nên tôi lại tạm thời phải làm chức “giáo sư” thay thế sư huynh đi dạy những sinh viên chưa tốt nghiệp.

Chuyện thứ hai: Đỗ Thăng đính hôn. Ngày Đỗ Thăng đính hôn, cả thành phố chấn động. Tôi thấy hình trên báo chí, Đỗ Thăng vẫn như cũ tuấn mỹ yêu nghiệt; mà vị hôn thê của anh ấy, cô gái đó tên là Hứa Linh, có vẻ đẹp như tiên giáng trần thanh trần thoát tục. Quả nhiên xứng đôi là trai tài gái sắc.

Đêm hôm đó, tôi say khướt trên giường, lệ như suối trào.

Ngày thứ hai tỉnh lại tôi biết rằng cuộc sống sau này cho dù có bi thương nhiều hơn nữa thì... cũng không rớt một giọt nước mắt nào nữa.

Chuyện thứ ba: tôi phát hiện tôi mang thai. Kinh nguyệt của tôi luôn không chính xác, hơn nữa vì trong khoảng thời gian này tôi vẫn ngây ngô dại dột, cẩn bản không có cẩn thận nghĩ tới kinh nguyệt đã lâu rồi chưa có. Cho đến khi cùng Cố Thiển đi đều thị, nhìn Cố Thiển đi lượm một bọc băng vệ sinh thật to, tôi mới giật mình “người bạn tốt” kia thật lâu chưa tới.

Ngày thứ hai tôi len lén đi mua giấy thử, quả nhiên “trúng số”.

Ngày thứ ba tôi đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói “thai nhi đã được ba tháng, muốn không?”

Tôi nói, “không muốn”.

Bác sĩ nói “vậy ngày mai cô tới bệnh viện làm giải phẫu sinh non đi”.

Tôi không có nói cho bất kỳ ai về chuyện này. Khi tôi nằm ở trên bàn mổ, tôi đem quá khứ cùng Đỗ Thăng ở chung một chỗ lúc ngọt ngào từng lần một ở trong đầu trải qua, tôi để cho mình hoàn toàn đắm chìm trong hồi ức tươi đẹp đó, mà cố quên đi không để ý tới nỗi đau thể xác như muốn bóp nát trái tim tôi khi cái dụng cụ lạnh như băng tiến vào trong cơ thể.

Tôi cho là kể từ khi Đỗ Thăng đính hôn, tôi đã mất đi khả năng khóc. Nhưng khi đứa bé dần dần cách xa tôi, tôi phát hiện, cư nhiên ở trong thân thể của tôi lại có vô tận đau thương lại một lần nữa hóa thành nước mắt, thấm đẫm mắt tôi, nhuộm ướt cả linh hồn tôi.

Sau khi từ bệnh viện trở về, tôi tự giam mình ở trong túc xá ba ngày ba đêm. Cũng may trong phòng chỉ có một mình tôi, hai người bạn khác đều có nhà tại thành phố, nên bình thường họ cũng ít ở lại trường học.

Ngày thứ tư, Cố Thiển gõ cửa phòng tôi như điên. Tôi muốn ra mở cửa cho cô ấy, nhưng tôi không đủ sức xuống giường. Tôi muốn kêu Cố Thiển đi tới chỗ bảo vệ lấy chìa khóa, nhưng khi tôi mở miệng lại phát hiện cổ họng tôi đã nghẹn đến nỗi không phát ra được âm thanh nào.

Sau đó Cố Thiển cùng bác bảo vệ mở cửa đi vào, cô ấy sau khi đi vào thấy bộ dáng của tôi liền nhào tới ôm tôi khóc: “Phẩm Phẩm, tại sao cậu bị sốt như vậy, tại sao trên giường lại nhiều máu như vậy, cậu làm sao vậy!”

Cố Thiển muốn tìm sư huynh giúp một tay mang tôi đi bệnh viện, tôi giùng giàng nói: “Không cần! Mình cầu xin cậu! Đừng để người quen biết!”

Cố Thiển khóc nói: “Phẩm Phẩm, mình cũng cầu xin cậu, cậu phải đi bệnh viện!”

Tôi nói: “Vậy cậu gọi anh tớ đến đây đi”.

Cố Thiển lập tức gọi điện thoại cho Điền Nga hỏi số điện thoại di động của Hạ Tu.

Khi Hạ Tu chạy tới, tôi đã bắt đầu hôn mê, trong mơ hồ tôi cảm thấy mình được người ôm lấy.

Cái ôm ấm áp này làm cho tôi nhớ đến Đỗ Thăng.

Tôi bỗng nhiên nhớ lại tôi đã từng nói với Đỗ Thăng một câu: Mong lòng người chỉ một, bạc đầu chẳng xa nhau.

(Nguyễn đắc nhất tâm nhân, bạc đầu bất tương ly)

Tôi cứ lẩm bẩm câu thơ đó.

Người ôm tôi lớn tiếng la to: “Nhậm Phẩm! Em tỉnh táo lại cho anh! Đừng làm cho anh thấy em tệ như vậy! Em nghĩ muốn chết sao, nếu như vậy anh sẽ coi thường em, và sẽ càng coi thường mẹ em!”

Mẹ!

Đúng vậy, tôi còn có mẹ! Tôi không thể có chuyện, nếu không mẹ sẽ rất khổ sở!

Mẹ, tôi giận bà, thế nhưng tôi yêu bà hơn!

Tôi cố hết sức lực mới có thể mở mắt ra một chút, lại gắng sức nói với người đang ôm tôi: “Anh, chờ em hết dẫn em về nhà được không! Em muốn về nhà! Em muốn mẹ!”

Tôi thấy sắc mặt Hạ Tu rất bi thương, Cố Thiển ở bên cạnh đã sớm khóc không thành tiếng.

Tôi nói: “Thiên Thiên đừng khóc, tôi chỉ là mệt mỏi. Tôi ngủ chút là được”.

Hạ Tu gào lên còn Cố Thiển thì khóc thảm thiết, tôi dần dần chìm vào bóng tối.

23. Chương 23 : Sự Thật Là Gì?

Không biết qua bao lâu thì tôi tỉnh lại. Cố Thiển cùng Hạ Tu đều đang ở đây, hai mắt Cố Thiển sưng lên giống như hai quả đào. Sắc mặt Hạ Tu thì vô cùng nặng nề.

Thấy tôi tỉnh lại, Cố Thiển dường như lại muốn khóc nức lên. Tôi vội vàng suy yếu cười với cô ấy: “Mình còn chưa chết đâu, đừng khóc, khóc đến cạn nước mắt bây giờ”

Tôi chưa dứt lời, Cố Thiển đã lại gào khóc lên. Tôi nói, Thiên Thiên, cậu còn khóc nữa mình lại ngất đi bây giờ. Cố Thiển lập tức đành cố nén nước mắt mình lại.

Tôi nói: “Thiên Thiên, mình đói bụng, cậu có thể đi hỏi bác sĩ xem mình có thể ăn một chút cháo được không?”

Cố Thiển vừa lau nước mắt vừa trả lời tôi: “Được. Nhưng là mình cảm thấy cậu cứ trực tiếp nói cho mình biết cậu muốn nói chuyện với anh cậu là được rồi, không cần tìm lý do để mình tránh đi như vậy”.

Nha đầu chết tiệt này thật hiểu tôi mà. Tôi nói: “Mình muốn ăn chút cháo gạo nóng hổi. Đi đi, không cần vội, cứ từ từ, mình mới có thể cùng anh trai mình nói nhiều một chút”.

Cố Thiển bật cười, cười xong lại mang bộ dạng như muốn khóc nói với tôi: “Phẩm Phẩm, để mình nói cho cậu biết như thế nào mới tốt, cậu xem cậu là cái dạng người gì, sợ mình lo lắng còn cố gắng chọc cho mình cười! Phẩm Phẩm, cậu không cần như vậy, muốn khóc thì cậu cứ khóc lên, đừng gắng kìm nén, cậu không cần phải suy tính đến cảm nhận của người khác mà khiến chính mình đau lòng, như vậy đáng sao!”

Câu nói của Cố Thiển khiến mắt tôi ươn ướt. Thì ra cô ấy chính là người hiểu tôi nhất!

Tôi gượng cười một nụ cười thật tươi gạt gạt đầu: “Thiên Thiên, nhớ là cháo gạo đấy!”

Cố Thiển vừa cười, vừa bóp bóp mũi tôi rồi đi ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại tôi và Hạ Tu.

Tôi nói: “Anh có thể đừng hỏi đứa bé là của ai được không?”

Hạ Tu nói: “Không thể. Nhưng anh cũng biết có hỏi thì em cũng không nói. Anh sẽ tự mình tìm hiểu vậy!”

Tôi nói: “Vậy có thể đừng để mẹ em biết chuyện này được không? Đây chẳng phải là chuyện về vang gì, hơn nữa sẽ khiến cho Hạ thúc thúc có ấn tượng không tốt”.

Hạ Tu cau mày cau kinh nói: “Nhậm Phẩm, em lúc nào cũng không coi anh và ba là người nhà, lúc nào cũng khách khí như vậy với anh, làm liên lụy đến mẹ em cũng bị đối xử khách khí như vậy. Em phải nhớ chúng ta đều là người một nhà, bốn người chúng ta gắn bó thân thiết với nhau. Hôm nay em xảy ra chuyện này không có nghĩa em là một cô gái hư hỏng, mà chỉ là em đã không gặp một người đàn ông tốt dám chịu trách nhiệm. Chuyện này không có gì đáng xấu hổ cả, em hãy gạt bỏ ngay cái ý nghĩ tự ti buồn cười đó đi! Chẳng qua là lo lắng đến suy nghĩ của dì Vân mà anh đáp ứng em không nói cho dì biết chuyện này”.

Hạ Tu nói xong, trong lòng tôi bỗng ầm ập lạ thường, một giọt nước mắt nóng bỏng theo khóe mắt tôi chậm rãi chảy xuống, tạo thành một đường ầm ập trên gò má lạnh như băng của tôi.

Khi tình yêu khiến cho người ta tuyệt vọng thì nhờ có tình thân mà người ta có thể khơi nên niềm hi vọng.

Hạ Tu đưa tay lau nước mắt trên gương mặt tôi, bộ mặt tuần tú vốn luôn luôn lạnh lùng vô cảm, thế nhưng giờ phút này lại hiện lên vẻ dịu dàng hiếm có.

Hạ Tu nhẹ nhàng nói với tôi: “Phẩm Phẩm, chờ mấy ngày nữa em khỏe lên rồi thì anh sẽ đưa em trở về nhà, chắc chắn cha cùng dì Vân sẽ vô cùng mừng rỡ”.

Tôi toét miệng cười với Hạ Tu, ra sức gạt đầu.

Đây là lần đầu tiên sau khi chia tay Đỗ Thăng, tôi cười một nụ cười xuất phát từ nội tâm.

Chuyện tôi nằm viện chỉ có Cố Thiển và Hạ Tu được biết. Cố Thiển đã giúp tôi xin phép nhà trường cho nghỉ, không biết cô ấy dùng lý do gì mà sư huynh cùng thầy hướng dẫn không chút nghi vấn, dù sao thì trong lúc nằm viện, cuộc sống của tôi vẫn sóng êm gió lặng, đồng chí Triệu Hòa Bình cũng không có đột nhiên phá cửa lao vào mà điên cuồng bóp cổ tôi hỏi xảy ra chuyện gì.

Tôi nằm viện được một tuần lễ thì Hạ Tu làm thủ tục cho tôi xuất viện. Vừa may lúc xuất viện cũng bắt đầu là kỳ nghỉ dài ngày. Hạ Tu mới khai ra anh ta mới mua một chiếc xe màu bạc đưa tôi trở về nhà.

Trên xe tôi hỏi Hạ Tu: “Anh mua chiếc xe này không phải là vì muốn đưa em về nhà chứ?”

Hạ Tu cười giấu cợt một tiếng nói với tôi: “Em đoán đúng rồi”

Cả nửa ngày tôi mới phản ứng, cũng không hiểu bộ dáng này của anh rốt cuộc biểu hiện cái gì. Lẽ ra nụ cười giấu cợt việc tôi tự đề cao kia là khinh thường và châm chọc, nhưng rồi anh lại khẳng định tôi đoán đúng. Suy nghĩ của anh vụn vặt quá, tôi theo không kịp.

Tôi nói: “Anh, ngữ điệu cùng nội dung cuộc nói chuyện của anh hoàn toàn không ăn khớp!”

Hạ Tu lại cười giấu cợt một tiếng nói: “Nói chuyện với người có chiều sâu tư tưởng giống như một đứa trẻ anh bình thường đều dùng ngữ điệu giấu cợt này, cùng với nội dung câu chuyện không có liên quan!”

Tôi cảm thấy như bị sét đánh, nói: “Hạ thiếu gia, ngài cuối cùng cũng biết cách nói đùa!”.

Hạ Tu quay đầu lườm tôi một cái, sau đó lại quay đầu lại, mặt lạnh lùng nói: “Không học được. Nhưng với em thì được”.

Lòng tôi bỗng thay đổi, trở nên thật ấm áp. Hạ Tu vì muốn làm cho tôi vui vẻ thậm chí còn cố gắng học cách nói đùa.

Tôi bắt đầu cảm thấy người đàn ông trước mắt này không chỉ là anh trai trên luật pháp mà trong cuộc sống thực tế anh rõ ràng đã trở thành người nhà.

Bỗng nhiên tôi nghĩ tới thật ra từ trước năm mười hai tuổi, tình cảm của tôi và Hạ Tu vẫn luôn đẹp, chỉ từ khi mẹ tôi lấy cha anh, tôi mới dần dần xa lánh, thậm chí còn chống đối lại anh.

Cha tôi là thư ký của cha anh, Hạ Chấn Hưng. Ba tôi là người rất tài hoa, lại vô cùng thương tôi. Tôi từ nhỏ đã đặc biệt sùng bái ông.

Từ nhỏ, tôi với Hạ tu ở cùng trong một khu tập thể. Mẹ Hạ Tu qua đời từ khi anh còn rất nhỏ. Khi còn bé Hạ Tu đã rất giống như được “nhị ngũ bát vạn”

(‘Nhị ngũ bát vạn’ là các quân cờ trong Mạt chược, kéo được nhị ngũ bát vạn tức là được bài ngon, nên cụm từ này được dùng để ví với vẻ kiêu ngạo tự đắc của một người như kéo được nhị ngũ bát vạn.)

, cho nên tôi hay nói là anh giả bộ, nhưng người lớn trong khu lại mãnh liệt khen anh, nói anh tuổi trẻ tài cao. Cái gì mà tuổi trẻ tài cao, tôi cảm thấy đều là do cha của “thiếu niên” kia thật lợi hại làm cả đám người nịnh bợ nói lời dễ nghe. Hạ Tu mặc dù lạnh lùng như băng nhưng vẫn rất thương tôi, thường đưa tôi đi chơi khắp nơi. Mẹ tôi là giáo viên Tiếng Anh, lúc Hạ Tu học lớp mười một chuẩn bị tốt nghiệp thì sẽ xuất ngoại nên mẹ tôi đến làm gia sư cho anh.

Trước kia tôi cảm thấy tôi là một đứa bé vô cùng hạnh phúc, tình cảm của cha mẹ rất tốt, hai người dốc lòng bồi dưỡng, muốn tôi đi du học. Nhưng thời gian mẹ tôi phụ đạo tiếng Anh cho Hạ Tu thì cha mẹ bắt

đầu gây gổ, mỗi ngày đều cãi nhau không ngừng, càng ngày càng lợi hại, từ việc chỉ cãi nhau bằng miệng đã thăng cấp lên đến trình độ vật lộn. Thời gian đó đối với tôi vô cùng xám xịt, mỗi ngày mở mắt ra lại thấy mẹ không ngừng khóc thút thít thì cha càng ngày càng nóng nảy.

Rất cuộc, việc cãi va này kéo dài đến ƠN nửa năm, lúc tôi mười hai tuổi, cha mẹ ly hôn. Mẹ muốn dẫn tôi đi, cha thì sống chết cũng không đồng ý.

Cha tôi nói với tôi: Mẹ tôi là một người phụ nữ hư hỏng, bà ta đã sớm có quan hệ không đúng đắn, đến ở cùng Hạ Chấn Hưng, trở thành mẹ của Hạ Tu, bà ta không thêm quan tâm đến tôi nữa.

Vì vậy từng ngày từng ngày, tôi oán hận mẹ tôi. Hai năm sau cha tôi qua đời vì bị ung thư phổi, tôi khổ sở muốn chết. Tôi bị mẹ đưa đến nhà Hạ Tu. Tôi luôn cảm thấy cha tôi bị bệnh qua đời là do mẹ làm hại, nên tôi vừa yêu lại vừa hận mẹ.

Hơn nữa tôi còn cảm thấy, kể từ khi tôi đến nhà Hạ Tu, anh không còn thương tôi giống như trước nữa, thậm chí trong lòng còn bài xích tôi và mẹ tôi.

Hạ Tu tốt nghiệp cấp ba liền ra nước ngoài, trong thời gian đi du học, số lần anh về nhà rất ít, tình cảm giữa chúng tôi càng ngày càng trở nên lạnh nhạt.

Lúc tôi học lớp mười hai, tôi nghĩ cuối cùng tôi cũng có thể thoát ra khỏi cái gia đình méo mó này rồi. Vì vậy tôi tình nguyện đăng ký lựa chọn ở một nơi rất xa nhà, thành phố D.

Cho tới bây giờ, tôi không muốn đối mặt với sự thật tôi là một đứa trẻ trong cái gia đình “rối rã cạp lại” này, lại càng không muốn đối mặt chuyện mẹ đã bỏ tôi và cha tôi, yêu cha của Hạ Tu, trở thành mẹ của người khác. Tôi luôn nhớ lại trước khi chết, ba tôi trước khi chết ánh mắt tràn ngập bi thương.

Cho nên, mặc dù Cố Thiển sống chung với tôi đã năm năm nhưng lại không biết chuyện tôi có kế huynh cùng xấu hổ, một mực cố không tiết lộ tôi có một gia đình khác thường.

Xe chạy như bay trên đường cao tốc, Hạ Tu nhìn dáng vẻ buồn ngủ của tôi liền nói với tôi: “Nằm ngủ một lát đi, thân thể em vẫn chưa khỏe hẳn, đáng lẽ không nên nghe theo em chưa đến bốn giờ sáng đã xuất phát rồi”.

Tôi lờ mờ nói: “Nhưng em muốn về nhà nhanh một chút, em nhớ nhà”.

Hạ Tu nhìn tôi thật sâu một cái, không nhịn được thổn thức nói: “Phẩm Phẩm, đây là lần đầu tiên em nói nhớ nhà”.

Tôi mỉm cười đáp lại cảm khái của Hạ Tu.

Hạ Tu nói, Phẩm Phẩm, thật ra thì mẹ em rời cha xem là có nỗi khổ tâm.

Tôi mở to hai mắt nhìn về phía Hạ Tu nói: “Thế nào mà những chuyện xảy ra với em gần đây, tình tiết đầy cầu huyết, chẳng lẽ đây là đang quay phim sao?”

Hạ Tu nghiêm túc nói với tôi: “Phẩm Phẩm, em trưởng thành rồi, có một số việc em nên biết sự thật, hơn nữa còn phải biết chấp nhận sự thật”.

Tôi khổ sở cười cười nói: “Đến bây giờ thì không có chuyện gì là em không thể chịu được. Được rồi, anh nói cho em biết sự thật là gì đi”.

24. Chương 24 : Không Bằng Để Xuống

Khi Hạ Tu nói ra chân tướng, nghe như là không có việc gì lớn, nhưng đối với tôi mà nói, lại chính xác là rất đả kích. Việc đó đúng là đã hoàn toàn phá vỡ những gì tôi biết lúc trước về chuyện của ba mẹ.

Hạ Tu nói: vào năm tôi được mười một tuổi Ba lại tập tành học đánh cờ bạc. Nhà tôi vốn đã không phải dư dả gì, vậy mà tất cả của cải để dành đều bị ba tiêu hết không còn gì. Từ tình cảm cá nhân, ba của Hạ Tu đã không ít lần trả nợ đánh bạc dùng ba tôi. Nhưng mà ba vẫn đi đánh bạc, thua tiền thì lại đòi mẹ tôi, nếu mẹ tôi không đưa thì họ lại cãi nhau, sau này ba tôi lại còn bắt đầu đánh mẹ.

Hạ Tu nói: khi mẹ tôi ở trong lúc khó khăn nhất, ba anh ấy đã ở bên cạnh giúp đỡ và chăm sóc. Sau này bởi vì ba tôi không thể nào bỏ được cờ bạc, hơn nữa mỗi khi thua bạc thì lại về nhà gây chuyện và đánh mẹ ngày càng nhiều, vì vậy mẹ tôi hết hy vọng nên cuối cùng quyết định rời khỏi ba tôi.

Hạ Tu nói: khi đó mẹ tôi muốn dẫn tôi đi cùng thậm chí quỳ xuống cầu xin ba tôi, nhưng ba tôi lại nói, nếu như mà mẹ tôi nhất định phải mang tôi đi thì ông ta sẽ liền dẫn tôi đi tử tử cùng chết.

Hạ Tu nói: “Phẩm Phẩm, ba em sau khi rơi vào cờ bạc như bị quỷ ám đã mất hết tính người. Ông ta không để cho em đi, là bởi vì ông ta đã mất việc, mỗi tháng ông ấy lấy em ra để uy hiếp mẹ em lấy tiền nuôi ông ta. Mẹ em rất kiên cường, chưa bao giờ lấy của ba anh một đồng nào, một mình tự chịu đựng khổ cực một thời gian dài. Sau này ba em bị ung thư phổi, ông ấy bị bệnh hoàn toàn là do ông ấy tạo thành, cả ngày chỉ lo đánh bạc, không ăn cơm không uống nước không ngủ cũng không nghỉ ngơi, đừng nói ba em căn bản là thứ sinh cho dù có là người vạm vỡ kh mạnh cũng sẽ đổ bệnh. Ba em từ khi nằm viện đến lúc qua đời, tất cả tiền viện phí đều là của ba anh. Anh lúc ấy thật sự không hiểu, tại sao mẹ em tái hôn gả cho ba anh rồi vậy mà ba anh lại còn phải lo cho chồng trước của dì ấy. Em biết không, ba em bởi vì mẹ em tái hôn với ba anh, đã không ít lần đến nhà anh làm ầm ĩ, anh lúc ấy cực kỳ chán ghét ba em. Cho nên lúc ban đầu em đến nhà anh thì bất kể là em hay mẹ em anh đều không thích đối mặt. Về sau khi anh đi nước ngoài, ba mới nói cho anh biết tiền chữa bệnh, hậu sự cho ba em là mẹ em mượn của ba, vì thế những năm sau dì ấy vẫn từ từ trả lại, ba anh nói đều là người một nhà cần gì phân biệt rõ ràng như vậy, nhưng mẹ em nói, dì ấy cùng em với chúng tôi mới là người một nhà, mà ba em thì không phải, cho nên tiền này nhất định phải trả lại. Mẹ em thủy chung cũng không chịu thiếu Hạ gia chúng anh một phân tiền. Phẩm Phẩm, mẹ em không muốn cho em biết người ba mà em tôn sùng từ nhỏ đến cuối cùng vì tiền mà bỏ cả tôn nghiêm của người đàn ông, thậm chí ngay cả con gái của mình cũng có thể nhẫn tâm lợi dụng để uy hiếp mẹ em. Phẩm Phẩm, anh không có nói quá mọi chuyện lên, nhưng anh còn phải nói cho em biết, mẹ em là một người vợ trọn tình trọn nghĩa, là một người mẹ thương con hết mình!”

Chuyện lớn như vậy mà Hạ Tu nói như không có gì, anh ấy thật sự rất rất rất tốt!

Tôi lại sùi sụp khóc. Tôi nói với Hạ Tu: “Anh, anh nói chuyện tình tuyệt hảo như vậy tại làm sao lại có thể phát sinh trên người em? Chuyện này có thể viết thành tiểu thuyết đó chứ, làm sao mà em có thể chịu nổi đây!”

Hạ Tu nhìn thấy mấy giọt nước mắt trên mặt tôi, không nhịn được lại “xuy” một tiếng nói với tôi: “Nhậm Phẩm, nhanh lau nước mắt trên mặt em đi, nhìn em như con bé ngốc ấy, thật là chịu không nổi.”

Tôi vừa lau nước mắt vừa nói: “Anh, cảm ơn anh trước đây đã không nói ra chân tướng của mọi việc, cho dù lúc đó em tự cho mình là đúng luôn chống đối và oán hận mọi người trong nhà. Nếu như không phải mới vừa trải qua chuyện thương tâm vừa rồi, em thật sẽ không chấp nhận những chuyện về ba em. Sau này, em sẽ hòa hợp với gia đình!”

Hạ Tu không lên tiếng, chỉ là nghiêm trọng kéo dài âm “Xuy” một tiếng. Chẳng qua tôi nhìn thấy, khóe miệng của anh đang cong cong nhếch lên, làm cho khuôn mặt anh bình thường không có chút biểu cảm nào luôn lạnh lùng như khối băng, vào lúc này, lại thấy rất ấm áp dịu dàng.

Buổi trưa, Hạ Tu tấp xe vào bên đường dừng lại quay đầu hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, một người bạn của anh nói cho anh biết cách đây không xa có một ngôi Chùa, vị đại sư ở đó rất lợi hại, có muốn đi tới đó không?”

Tôi không có hứng thú, nhưng vì không muốn làm Hạ Tu mất hứng, liền gật đầu một cái rồi cùng anh xuống xe.

Ở trên đường tôi hỏi Hạ Tu: “Anh đi học ở nước ngoài về, lại còn mê tín cái này?”

Hạ Tu nói: “Đây không phải là mê tín, đây là một loại... kiểu như thuộc về tinh thần. Huống chi Đạo Phật dạy rất nhiều điều rất có đạo lý, có thể dùng để tu thân dưỡng tính. Tôi nói: “vậy bạn của anh làm chuyện gì thật tệ hay sao mà phải đi xa như vậy để tu thân dưỡng tính.”

Hạ Tu nói: “Anh ta không phải tới tu thân dưỡng tính, anh ta tới là để độ hóa nội tâm thống khổ. Người sống luôn có quá nhiều thân bất vô kỷ.”

Tôi nói: “Anh dẫn em tới đây, là vì giúp em Độ Hóa nỗi thống khổ của em sao?”

Hạ Tu lại một lần nữa lấy tiếng “Xuy” thật dài trả lời tôi.

Tôi cảm thấy được âm “Xuy” có chút đáng yêu. Anh ấy định lặng lẽ làm chuyện tốt vậy mà tôi lại đoán trúng rồi nói toạc ra, vì vậy anh mắc cỡ chỉ có thể lấy âm thanh “Xuy” để che giấu sự ngượng ngùng của mình.

Đến trong miếu, mua nhang, xá Phật, chấp tay khấn cầu, xóc quẻ.

Tôi lấy que sâm vào trong miếu tìm gặp được đại sư thông tuệ trong truyền thuyết, tôi nói: “Đại sư, tôi không hỏi quẻ sâm này, tôi muốn xin thầy chỉ giáo mối nghi hoặc khác?”

Lão hòa thượng mặt mũi hiền lành, nụ cười giống như gió xuân làm cho cả người tôi thấy thật ấm áp. Ông nói với tôi: “có phiền não gì nói nghe một chút.”

Tôi hỏi đại sư: “Xin hỏi thầy người sống trên đời này chuyện gì là thống khổ nhất? Và làm gì mới có thể thoát được sự thống khổ này?”

Đại sư trả lời tôi nói: “Phật nói cuộc sống có Bát Khổ: sinh, lão, bệnh, tử, ái biệt ly

(ngậm ngùi lúc biệt ly)

, oán tằng hội

(gặp chi thêm khổ đau)

, cầu bất đắc

(cầu xin không được)

, ngũ ấm khổ

(gồm: sắc, thọ, tưởng, hành và thức.)

. Mọi người sợ dĩ thống khổ, thường thường là vì người đó theo đuổi một cái gì đó sai lầm. Muốn cho mình cách xa thống khổ, vậy không bằng buông tay. Khi ta để xuống càng nhiều, ta lại càng cảm thấy thật ra thì đã có nhiều hơn. Phật Tổ nói cho chúng ta biết, muốn cười đối mặt, không đi oán giận. Tự nhiên, tùy tâm, tùy tính, tùy duyên. Phải biết, nhất định khiến cả đời thay đổi, và cho cả trăm năm về sau, một thứ hoàn toàn mới trong thời gian sau này”.

Tôi nghe qua lời đại sư nói, rơi vào trầm tư, thật lâu không thể nói.

Làm cho tôi trong lúc trầm tư bừng tỉnh lại thì phát hiện nước mắt đã thấm ướt mặt.

Tôi đứng lên, hướng đại sư thành kính mà cảm kích, nhẹ nhàng lạy tạ.

Tôi nhớ tới người xưa đã từng nói: thứ nhất tốt nhất không cần gặp, như thế cũng không cần mến nhau; thứ hai tốt nhất không quen biết, như thế cũng không cần tưởng niệm; thứ ba tốt nhất không kết bạn, như thế cũng không thiếu nợ nhau.

Tình cảm, thật là một điều kỳ lạ. Hôm qua hồng nhan vẫn còn say đắm nằm trong ngực, sáng nay tỉnh lại lại phát hiện, trước ngực hơi lạnh lùa vào, chính là hồng nhan đã rời xa. Chợt tỉnh lại sau giấc mộng dài, rõ ràng cảm giác người và vật không còn như xưa. Chuyện cũ như khói, người đời chỉ nhìn như một người say. Trong mơ màng có mộng đẹp, rồi khi tỉnh lại cũng cảm thấy thật sự bị thương.

(ta choáng với đoạn này, toàn là thơ cổ không thôi)

Tôi chợt hiểu ra một cái đạo lý: người ta chỉ có thể làm chủ tình cảm của mình, lại không can thiệp được người khác hỉ nộ ái ố. Trong tình cảm không có người nào người nào, cũng không ai có thể giam cầm ai, ai cũng có quyền lựa chọn rời đi.

Cho nên Đỗ Thằng, khi anh lựa chọn rời đi, tôi sẽ buông tay; nhưng là, sau khi anh rời đi, tôi có thể tự mình chữa trị vết thương ở trái tim không?

Mà anh rời khỏi tôi, lại yêu người khác, cô ấy có cùng ý nghĩ với tôi, cho dù như thế nào, chỉ mong anh hạnh phúc.

Đại sư nói, không bằng để xuống.

Đỗ Thăng, anh khiến tôi yêu anh, chỉ cần một giây đã đủ; nhưng là tôi muốn quên anh, lại cần thời gian cả đời.

Song, vì trả lại tự do cho chính mình, tôi sẽ kiên cường thử bỏ xuống anh, Đỗ Thăng.

Chuyện cũ như khói nhàn nhạt nhìn,

Và lại lưu say sau nhớ lại triền miên.

Tĩnh lại khe vuốt áo nhẵn,

Nhưng cảm giác một giấc chiêm bao đã ngàn năm.

25. Chương 25 : Bắt Đầu Tĩnh Lại

Tôi trải qua một kỳ nghỉ lễ Quốc Khánh ấm áp. Đối với việc tôi có thể từ bỏ hiềm khích trong lòng chủ động hòa nhập với gia đình này, mẹ đối với tôi có

loại tâm tình gần như là cảm kích, yêu thương tôi so với trước kia càng thêm mãnh liệt đến mức tình yêu của mẹ dường như sắp nhấn chìm cả người tôi xuống.

Vào một buổi sáng vô tình nào đấy, tôi vô tình gọi đồng chí Hạ Chấn Hưng một tiếng “Cha” khiến cha già kích động đến mức thiếu chút nữa thì từ trên cầu thang lăn xuống. Mẹ tôi còn khoa trương hơn, nước mắt rơi không dứt.

Hạ Tu vẫn đeo vẻ mặt vô tình lãnh đạm, nhưng ý cười trong ánh mắt anh lại không thể che giấu được.

Sau cái ngày tôi kêu một tiếng “cha” kia, đồng chí Hạ Chấn Hưng thỉnh thoảng lại tìm cơ tiếp cận tôi, mà chẳng có gì để nói, chỉ là cùng tôi nói chuyện phiếm, mục đích là muốn nghe tôi gọi nhiều, nhiều hơn nữa hai tiếng cha-a-cha.

Lúc mẹ tôi phát hiện ra hiện tượng này liền cảm thấy hành động cùng địa vị tôn nghiêm của đồng chí Hạ thật không phù hợp, vì vậy về sau mỗi khi bố dượng tôi có ý định mon men lại gần thì mẹ tôi sẽ xuất hiện trong nháy mắt, vừa trăm căn ngàn dặm bên tai cha dượng tôi thân là trưởng bối nhất nhất định phải can trọng vừa đưa mắt bảo tôi thỉnh thoảng cứ vô duyên vô cớ chủ động gọi ông một tiếng “cha”.

Trước khi kết thúc kỳ nghỉ một ngày, Hạ Tu đưa tôi trở lại thành phố D. Trước khi đi tự nhiên tôi lại thấy vô cùng lưu luyến mái nhà này. Mẹ tôi nước mắt lưng tròng, hết sờ sờ tóc tôi lại sờ sờ gương mặt tôi, rồi lại sờ sờ đến tai tôi, rồi đến cánh tay nhỏ bé của tôi, chưa tới ba mươi giây mà cả người tôi đã bị bà sờ mó đến mức sinh điện. Tôi nói: “Mẹ, may mà mẹ chỉ có hai tay, nếu mà nhiều hơn thì cả nhà mình phải tiếp đất để sống qua ngày mất”.

Nghe tôi nói mẹ vui vẻ lên một chút chỉ có điều nước mắt vẫn cứ tự nhiên rơi xuống.

Mẹ tôi vừa khóc vừa cười hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, tháng sau con có thể về nhà không?”

Tôi dở khóc dở cười trả lời: “Mẹ, tháng sau lại có ngày Quốc Khánh nữa sao? Nếu có con nhất định sẽ trở về!”

Lúc cáo biệt cùng đồng chí Hạ già, tôi nói: “Cha, con ôm cha nhé, chúng ta ôm tạm biệt nào!”.

Tôi không nghĩ đồng chí Hạ già trên đầu đã một đồng tuổi rồi mà lại đặc biệt hồn nhiên, ngây thơ, nghe tôi đề nghị “ôm tạm biệt” liền bày vẻ mặt ngây thơ ham học hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, không phải là hôn tạm biệt sao?”

Tôi liền trưng ra vẻ mặt phớt tỉnh nói: “Da, cha nói đúng, là hôn tạm biệt. Nhưng mà trong tình huống của hai chúng ta có vẻ không thích hợp lắm, và lại mẹ con đang ở bên cạnh nhìn đấy. Ôm tạm biệt là được rồi”.

Cha già cười híp mắt, ra sức gật đầu, mẹ tôi lại nhéo nhéo mặt tôi nói: “Cái con hổ con này, lời lẽ khó coi như vậy mà cũng dám nói!”

Sau khi ôm tạm biệt cha dưỡng, lúc tôi định bước lên xe lại thấy dáng vẻ chực muốn khóc của đồng chí già Hạ Chấn Hưng. Tôi vội vàng gọi mẹ: “Mẹ mau nhìn ông chồng già của mẹ kìa, có vẻ lại sắp thể hiện bộ dạng không phù hợp với thân phận địa vị rồi!” Vừa nói xong ông bố già lập tức thu hồi lại nước mắt nở ra nụ cười.

Lúc tôi cùng Hạ Tu đã ngồi ở trong xe chuẩn bị khởi hành, bố già đột nhiên xông tới nằm sấp trên cửa xe lớn tiếng nói với tôi: “Phẩm Phẩm, không phải chỉ riêng lần về nhà này con mới gọi cha là cha chứ, lần sau mỗi lần về nhà con đều sẽ gọi cha là cha đúng không?”

Tôi đúng là bị đồng chí già Hạ Chấn Hưng này làm cho nghẹn thở rồi.

Tôi nói: Không.

Trong nháy mắt, sắc mặt cha già trở nên trắng bệch.

Tôi vội vàng nói tiếp: Cha, cha đừng nóng vội cha. Ý của con là không chỉ lúc về nhà mới gọi cha là cha, mà ở trường học con vẫn gọi cha là cha. Cha yên tâm đi cha!

Có thể là trong câu tôi vừa nói có xen lẫn vô số tiếng “cha” khiến cha già rất hưởng thụ, ông vô cùng kích động cùng vui mừng bèn dùng sức vung tay tạm biệt tôi. Mẹ tôi đứng bên cạnh ông, cực kỳ bất đắc dĩ nhắc nhở liên tục không ngừng: Lão Hạ, cẩn trọng, cẩn trọng!

Hạ Tu không biết đã cười giễu cợt bao nhiêu lần trong suốt quá trình ly biệt này.

Xe đang trên đường cao tốc, Hạ Tu mở miệng nói với tôi: “Nhậm Phẩm, em đã khôi phục lại được tinh thần chưa, nói thật cho anh”.

Tôi nói: “Anh, em cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, anh xem em đã dần dần lại có tinh thần trêu chọc nói giỡn cùng người khác rồi đó!”

Hạ Tu vẻ mặt phớt tỉnh nói với tôi: “Phẩm Phẩm, nếu như trên đường về lần này em có thể chọc được anh cười mười lần, anh sẽ đáp ứng một yêu cầu của em, bất cứ yêu cầu nào cũng được, em thấy sao?”

Tôi nói: “Vây cũng được, nhưng em đưa yêu cầu của em trước nhé, em muốn anh phải đáp ứng mười yêu cầu của em!”

Hạ Tu nghe xong yêu cầu của tôi buồn cười mà nói: “Em thật lưu manh, mười yêu cầu này của em thì hết chín lần em sẽ hung hăng sai bảo anh bằng mọi cách, còn lại một yêu cầu cuối cùng, em lại dùng nó để yêu cầu anh thỏa mãn mười yêu cầu nữa đúng không?”

Tôi vui vẻ cười nói: “Chắc gì! Anh đúng là vĩ nhân có thể học một biết mười! vui mừng nhìn tôi nói: “Phẩm Phẩm, rốt cuộc em cũng có thể cười vui vẻ rồi!”

Hạ Tu lái xe đưa tôi trở lại trường học. Chính vì ngoại hình Hạ Tu cùng chiếc xe của anh đều tương đối nổi bật nên trên đường đi đặc biệt thu hút ánh mắt của quần chúng xung quanh.

Đến hôm sau trong trường bắt đầu điên cuồng lưu truyền một lời đồn đại: Nghe nói tôi được một người giàu có bao dưỡng, lúc trước nghĩ một thời gian dài như vậy chính là đi cùng với người ta. Nghe nói các nữ sinh đối với lời đồn đại khuyếch trương này cũng rất tức giận, bọn họ tức giận chính là “tại sao bao dưỡng nữ sinh khác lại là xã hội đen, mà đến lượt con bé Nhậm Phẩm này lại là anh chàng đẹp trai ưu tú đến như vậy. Chẳng lẽ bây giờ ngốc tử lại được ưa chuộng hơn chăng?”

Hôm tôi trở lại trường học, vì chuyện scandal bay đầy trường mà sư huynh một đường đi thẳng đến trước mặt tôi, vừa nhìn thấy tôi đã lập tức ra đề cho tôi lựa chọn. Tôi đặc biệt bực tức anh, không biết từ lúc nào đã được chân truyền thừa kế y bát của Cố Thiển. Sư huynh nói: “Bạn học Nhậm Phẩm, hiện nay trong trường lưu truyền về chuyện tình của em theo ba hướng: 1. Nhậm Phẩm được người ta bao dưỡng; 2. Nhậm Phẩm câu dẫn đàn ông giàu có đã có vợ; 3. Nhậm Phẩm bí mật kết hôn trong dịp nghỉ Quốc Khánh. Em là người trong cuộc, xin hỏi trong ba tình huống trên thì cái nào giống thật nhất?”

Tôi cảm thấy trí tưởng tượng của quần chúng nhân dân thật khó có thể tưởng tượng được. Nhìn xem, Hạ Tu chỉ lái xe đưa tôi tới có một lần thôi mà cuộc đời tôi đã được quần chúng nhân dân tưởng tượng ra nhiều tình huống đến như vậy.

Tôi nói: “Sư huynh, thật ra thì em ở trường hợp thứ tư, Nhậm Phẩm cùng người ta tư thông, sau đó bị bỏ rơi, may mắn lấy lại được tình thân quý giá mới có thể kiên cường mà sống”.

Sư huynh hung hăng “Phì” một tiếng với tôi nói: “Nói gì mà lung tung lộn xộn vậy, cái gì mà tư thông vứt bỏ thân tình, em hãy giải thích kỹ cho anh xem nào”.

Tôi cũng “Phì” một cái với sư huynh, lấy dáng vẻ xem thường nói với anh: “Thật là ngốc, người ta nói cái gì thì tin cái đó, anh xem với quan hệ thù địch bao nhiêu năm với anh như vậy, em có thể khai báo sự thật với anh sao?”

Sư huynh nói: “Được, nếu em không khai báo sự thật thì để lại di ngôn đi. Bàn giao xong anh lập tức tiễn em lên đường!”

Tôi chưa kịp mở miệng thì con quỷ Cố Thiển đột nhiên xuất hiện, cô ấy giống như gà mẹ bảo vệ gà con vọt tới trước mặt sư huynh phẫn nộ quát: “Triệu Hòa Bình, anh nói hươu nói vượn cái gì đó! Nhậm Phẩm lúc trước gặp phải sóng to gió lớn, vất vả lắm mới tỉnh lại mà anh lại dám rửa chết cô ấy! Em cho anh biết, Triệu Hòa Bình, Nhậm Phẩm về sau nếu có khuynh hướng hay hành động tương tự như tự sát, tự hại bản thân hay tự làm khổ mình thì em nhất định không tha cho anh!”

Tôi cảm thấy tình hình trước mắt có chút khác thường!

Lúc trước mỗi khi Cố Thiển nhìn thấy sư huynh đều không gọi “sư huynh” theo tôi, mà gọi là thầy giáo Triệu, nhưng bây giờ Cố Thiển lại có thể hung tợn réo tên “Triệu Hòa Bình”, mà thần kỳ hơn chính là sư huynh bị mắng lại vui vẻ chịu đựng.

Chắc chắn là trong lúc tôi nằm viện, đôi nam nữ trước mặt này đã phát sinh chuyện ooxx gì đó rồi.

Nhìn sư huynh đang cãi vã càng ngày càng cao hứng với Cố Thiển, tôi “xuất kỳ bất ý”

(làm ra chuyện lúc người ta không đề phòng)

kêu cô ấy một tiếng “sư tẩu”. Điều tôi không nghĩ tới là tiếng gọi “sư tẩu” của tôi, người xấu hổ muốn sống muốn chết lại là con người cao lớn thô kệch, đồng chí Đại lão gia Triệu Hòa Bình.

Sư huynh cúi đầu thấp đến mức không thể thấp hơn nữa, lúc này anh đang biểu diễn một cách tuyệt đối hoàn mỹ chiêu sát thủ mà cực kỳ bá đạo – đem mình trở thành đà điểu.

Cố Thiển cũng rất ngưỡng ngùng, mặt đỏ hồng, nhỏ giọng lầm bầm: “Nói bậy bạ gì đó, ai là “sư tẩu” của cậu! Minh với sư huynh cậu là quan hệ nam nữ thuần khiết tuyệt đối!”

Tôi nhìn bộ dạng giấu đầu hử đuôi của Cố Thiển, trong lòng liền có tư tưởng tàn phá cảm xúc hay ho trước mắt một chút bèn nói: “A, là như thế này. Minh cũng không cảm thấy có gì lạ cả. Thiển Thiển, cậu là quản lý của trường, đối với trường mình chắc chưa được biết, theo tin tức lan truyền trong trường thì có không ít các nữ giáo viên xinh đẹp cùng nữ sinh trẻ tuổi đã đem tuổi trẻ cùng toàn bộ tâm huyết và tinh lực dốc sức cùng thầy giáo Triệu tiến triển lên trên mức quan hệ nam nữ thuần khiết rồi. Như vậy thêm một người nữa thì cũng chẳng có gì lạ”.

Tôi vừa nói xong, biểu tình của hai người liền thay đổi nhanh chóng đến độ chóng mặt. Sư huynh dường như vừa muốn giải thích gì đó với tôi, vừa muốn giải thích gì đó với Cố Thiển, nhưng nhất thời lại chẳng nghĩ ra lời nào để nói cho nên chân tay luống cuống. Mà Cố Thiển thì rõ ràng là đang mím môi, phỏng mang trợn mắt.

Tôi hiểu rõ Cố Thiển, đang thần nhiên đếm ngược ở trong lòng, khẽ đếm 5- 4- 3- 2, chưa đếm xong tiếng cuối cùng thì Cố Thiển không để cho tôi thất vọng chút nào, dữ dội rống lên một tiếng với sư huynh: “Triệu Hòa Bình, anh nói rõ chuyện này cho em! Trước đây anh nói anh chỉ thăm mền một cô, đến khi thổ lộ còn bị cô ta bêu môi cự tuyệt, trừ người đó ra không phải anh đã nói anh không có người khác nữa hay sao?”

Tôi rõ ràng nhìn thấy đồng chí Triệu Hòa Bình vẻ mặt khổ sở, trong khoảnh khắc mồ hôi rơi như mưa mùa hạ.

Cố Thiển cùng với sư huynh, đôi này trong tiểu thuyết gọi là trường tương tư thủ, oan gia ngõ hẹp.

Mà tôi cùng với Đỗ Thăng chỉ là một đoạn tình duyên ngắn ngủi.

26. Chương 26 : Vô Tình Gặp Lại Ở Phúc Mãn Lâu

Buổi tối, tôi và Cố Thiển quyết định xài sang một lần, cả hai đi ăn lẩu ở Phúc Mãn Lâu nổi tiếng là đắt tiền nhất. Chúng tôi cố ý không rủ sư huynh cùng đi, đầu tiên anh ấy rất ham ăn, dẫn anh ấy đi chỉ có phí tiền và phí tiền; tiếp theo tôi và Cố Thiển muốn tâm sự trò chuyện với nh vấn đề của con gái có đàn ông đi theo thật không tiện.

Đến Phúc Mãn Lâu, tôi và Cố Thiển sung sướng hưởng thụ một lần sự phục vụ cao cấp của nhà hàng. Ăn uống được một lúc thì cả hai bắt đầu ngồi nói chuyện phiếm.

Cố Thiển nói: “Phẩm Phẩm, cậu nhìn qua so với người khác thì ngốc hơn, so với người khác thì không bằng người ta, nhưng thật ra thì cậu so với người khác thì tinh khôn hơn, so với người khác làm được chuyện hơn. Tớ và sư huynh cậu thật sự rất đáng trách, thật sự có vấn đề, cậu xảy ra chuyện lớn như vậy, cho tới bây giờ người mà cậu yêu và rồi liền chia tay cũng không biết là người nào! Phẩm Phẩm có lúc tớ suy nghĩ, rốt cuộc là do tính cách của cậu không dễ dàng tin tưởng bất cứ ai, hay là tớ căn bản không đáng để cậu tin tưởng?”

Tôi bị lời nói của Cố Thiển làm giật mình.

Tôi liền thành khẩn nói xin lỗi: “Thiên Thiên, thật xin lỗi! Tớ từ nhỏ sống trong gia đình không đầy đủ, mồ côi cha, cho nên tớ có thói quen đem tất cả cảm xúc giấu tận đáy lòng, đem bộ dáng vô hại nhất ra đối diện với mọi người. Tớ không phải cố ý giấu giếm cậu cái gì, tớ chỉ là thiếu hụt cảm giác an toàn. Nếu như cậu nghĩ nghe, tớ sẽ đem toàn bộ tất cả từ đầu tới cuối nói cho cậu nghe!”

Cố Thiển nói: “Cũng không cần phải nói từ đầu đến cuối như vậy, tớ chỉ muốn biết, tên thối tha nào đã gây ra tất cả những chuyện thương tâm này, hắn đến tội cùng là ai! Chuyện tình như tên lửa của cậu thật sự khiến cho người bên cạnh cậu hết cả hồn!”

Tôi nói: “Thiên Thiên, cậu nói tình yêu của chúng tớ là tình tên lửa, tớ thấy nói như vậy là không đúng, dùng tên lửa để so sánh với tình yêu của tớ vẫn có chút chậm. Anh ấy và tớ, là tình sao băng thì đúng hơn, sao băng chợt lóe lên rồi tắt, tình yêu của chúng tớ cũng như vậy rơi xuống. Cậu muốn biết người đàn ông này được thôi tớ sẽ nói cho cậu biết, tớ chỉ sợ là sau khi nghe xong cậu sẽ bị giật mình quá độ mà dẫn tới tâm thần phân liệt mà thôi.”

Cố Thiển sau khi suy nghĩ một chút chợt trợn to hai mắt nói: “Chẳng lẽ, người nọ là anh cậu!”

Tôi rất cuộc đã tìm được người không có đầu óc giống như mình, tôi rất cuộc cũng có cơ hội cười nhạo người khác! Cố Thiển không nghĩ rằng khi tôi xảy ra chuyện là ai tới ôm tôi đi bệnh viện? Nếu người đàn ông này là Hạ Tu, tôi sao có thể kêu anh ta tới!?

Trong khi tôi đang cười với Cố Thiển, nhưng vừa đúng lúc ánh mắt của tôi vô tình nhìn ra sau lưng Cố Thiển thì trong nháy mắt máu trong tôi giống như đông cứng lại, tôi nói với Cố Thiển bằng giọng nói không tự chủ được cứ run run, tôi nói: “Đứa ngốc, anh ấy là người nhà của tớ, sao có thể là anh ấy được. Thiên Thiên, người có tình yêu sao băng với tớ là... là người trong nhóm người mới tới ở ngay sau lưng cậu, người đi đầu!”

Cố Thiển nghe xong, liền dứt khoát lưu loát quay đầu lại sau lưng nhìn, sau đó giống như thấy được người ngoài hành tinh kinh sợ thét lên: “Cậu nói người đó, là Đỗ Thăng!”

Tôi thật không nghĩ tới ngày thứ nhất khi tôi trở lại trường học, ngày thứ nhất khi tôi quyết định sẽ thật vui vẻ tiếp tục cuộc sống, ngày thứ nhất khi tôi quyết định chính thức quên Đỗ Thăng, lại gặp lại Đỗ Thăng.

Xem ra đây là Vĩ Sĩ tổ chức liên hoan ở Phúc Mãn Lâu, Quan Dĩ Hào cũng có mặt.

Tôi rất muốn chúng tôi cả hai không ai thấy được ai, cứ như vậy gặp thoáng qua là được. Nhưng là mắt tinh Quan Dĩ Hào, miệng rộng Quan Dĩ Hào, lung tung nhiệt tình Quan Dĩ Hào, cho nên mang theo gương mặt giống như tha hương vô tình gặp được cố nhân vui mừng đi tới chỗ tôi và Cố Thiển ngồi!

Quan Dĩ Hào tràn trề nhiệt tình nói với tôi: “Nhậm Phẩm thật là cô! Lâu rồi không gặp! Tiểu Nga thời gian này hay nhắc đến cô, nhưng liên lạc với cô không được, không nghĩ tới hôm nay tôi lại gặp cô. Tôi nói Nhậm Phẩm làm sao mà cô lại gầy như vậy? Bất quá như vậy lại càng ra dáng hơn, có phải đang yêu?”

Tôi lúc này cảm tưởng là: Quan Dĩ Hào này thật sự là rất rất rất... bà tám!

Tôi ngượng ngùng nhìn Quan Dĩ Hào cười cười, mắt thấy người kia dần dần đi tới hướng chúng tôi thì đầu óc của tôi bắt đầu mất đi năng lực suy nghĩ.

Đỗ Thăng đứng lại kế bên Quan Dĩ Hào thì Cổ Thiển với vẻ mặt đề phòng đem tôi kéo về sau lưng cô ấy.

Cổ Thiển luôn giống gà mẹ bảo vệ gà con vì vậy theo bản năng cũng bảo vệ tôi, dù đối diện với cô nàng là người đàn ông đã từng khiến cho cô la hét gào lên đó chính là một người đàn ông cực phẩm, nhưng chỉ cần anh ta làm tổn thương tới tôi, Cổ Thiển sẽ làm việc nghĩa không chùn bước cùng với anh ta vạch rõ ranh giới.

Cổ Thiển đối với tôi bảo vệ cùng che chở khiến cho tôi cảm động không thôi, tôi dần dần tìm về chút lý trí của mình. Tôi ngẩng đầu lên thoải mái đối mặt Đỗ Thăng, mỉm cười lễ độ cùng anh chào hỏi: “Đỗ tổng ngài khỏe, đã lâu không gặp!”

Đỗ Thăng, đã lâu không gặp, anh mạnh khỏe không? Tại sao tôi cảm thấy anh rất tiêu tụy? Tại sao tôi cảm thấy được ở trong đôi mắt của anh chứa đựng rất nhiều đau thương? Đừng, đừng mang vẻ mặt như vậy xuất hiện ở trước mặt của tôi, đừng để cho tôi phải nghĩ nhiều, đừng để cho tôi cảm thấy, anh đang khổ sở là vì tôi!

Đỗ Thăng ánh mắt thật sâu nhìn tôi, mọi người lập tức muốn phát hiện giữa chúng tôi trong lúc này có vấn đề gì đó, thì Đỗ Thăng lên tiếng, chỉ là không nói với tôi, mà là nói với phụ tá của anh. Anh nói: “Đi tới quầy phục vụ nói, hóa đơn của Nhậm tiểu thư tính vào của chúng ta.”

Tôi nhìn phụ tá đang sai bước đi tới quầy phục vụ, vô thức buộc miệng nói: “Gặp phải Đỗ tổng thật tốt, có thể cho chúng tôi nuôi cơm

(ý chỉ thích cho ăn)

.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi giật mình.

Bên tai vang lên lời Đỗ Thăng trước kia đối với tôi hết sức cưng chiều đã nói: “Phẩm Phẩm đừng sợ, cho em nuôi cơm!”

Bi thương trong nháy mắt xông lên đầu. Tôi giương mắt nhìn Đỗ Thăng, anh ấy cũng vừa như trải qua cảm giác cực kỳ bi ai?

Tôi cố gắng nặn ra nụ cười đối với Đỗ Thăng nói: “Còn chưa kịp chúc mừng Đỗ tổng, nghe nói ngài. Tôi chúc ngài cùng vị hôn thê hạnh phúc đến bạc đầu giai lão.”

Nói xong lời cuối cùng chính là cái kia chữ “Lão” thì tôi cơ hồ đã không phát ra được thanh âm nào. Nhìn lại Đỗ Thăng, không biết có phải hay không là tôi nhìn lầm, anh thế nhưng lại hồng hồng vành mắt.

Cổ Thiển thấy tôi càng ngày càng khó lấy không chế tâm tình của mình, cầm lấy túi của chúng tôi vội vã cùng mấy người khách sáo chào cáo biệt, sau liền lôi tôi ra khỏi Phúc Mãn Lâu.

Vừa ra Phúc Mãn Lâu tôi ngay lập tức cả người xụi lơ ngồi chồm hổm trên mặt đất từng ngum từng ngum thở, Cổ Thiển đứng đối diện nhìn mặt tôi đau lòng hỏi tôi có khỏe không; tôi nói: “Thiến Thiến, tớ mới vừa nhìn thấy Đỗ Thăng, tớ không có té xỉu, tớ không có phát điên lên, tớ không có khóc, cậu nói, tớ có phải hay không rất lợi hại!”

Cổ Thiển vành mắt đảo một cái liền đỏ, cô ấy có chút ghen ngào nói với tôi: “Phẩm Phẩm, cậu là lừa gạt chính mình hay là lừa gạt quỷ, cậu không có khóc, cậu nói không có khóc vậy bây giờ mặt cậu đầy nước mắt là tại sao!”

Tôi cũng không nhịn được nữa tựa vào vai Cổ Thiển khóc rống lên. Tôi nói: “Thiến Thiến, tớ thà rằng lúc anh ấy nhìn tớ không cần như vậy bi thương, tớ thà rằng anh ấy hoàn toàn đã quên tớ! Nhưng mà tớ có thể cảm thấy trong lòng anh ấy vẫn như cũ có tớ, cậu nói tớ làm sao có thể quên được anh ấy!”

Sau khi cảm xúc của chúng tôi bình tĩnh lại, Cố Thiển nói với tôi: “Phẩm Phẩm, cảm giác của cậu không có sai, Đỗ Thăng anh ấy lúc nhìn cậu, thật sự là rất bị thương.Lúc cậu chúc anh ấy và vị hôn thê hạnh phúc bạc đầu da lão, tớ có thể thấy được anh ấy rõ ràng là đã đau đến khó có thể nhìn, lại vẫn phải liếc mặng ẩn nhẫn và đè nén, cái dáng vẻ của anh ấy và cậu trước kia, giống nhau như đúc! Phẩm Phẩm, giữa hai người, có phải hay không có cái gì hiểu lầm? Theo giác quan thứ sáu của tớ, hai người, rõ ràng vẫn là yêu nhau!”

Tôi nói: “Vẫn yêu nhau? Vậy thì như thế nào! Anh cuối cùng cũng là lựa chọn bỏ tớ! Hơn nữa một lời giải thích cũng keo kiệt không chịu nói với tớ! Thiển Thiển, lòng của tớ đau quá! Tớ phải rời khỏi nơi này! Nếu không, tớ vĩnh viễn không bỏ được Đỗ Thăng!”

Cố Thiển tràn đầy thương tiếc cũng không đành lòng nhìn tôi nói: “Phẩm Phẩm, đi ra nước ngoài đi!”

27. Chương 27 : Quyết Định Xuất Ngoại

Mấy hôm trước Cố Thiển nghe sư huynh nói sau Quốc Khánh, nhà nước sẽ cử một số người ra nước ngoài du học, thời gian là một năm ở NewYork. Cô ấy nói cô ấy vốn không quan tâm đến chuyện này vì nghĩ xung quanh chẳng ai có khả năng nắm bắt được cơ hội này, nhưng khi nhìn thấy tôi vừa khóc vừa gào thét muốn né tránh Đỗ Thăng trong lòng đột nhiên lại nghĩ ra chuyện này.

Tôi suy nghĩ nghiêm túc một chút, cảm thấy việc xuất ngoại lần này rất khả thi.

Trước hết là tôi có thể Đỗ Thăng. Ngành IT phát triển như vậy, Đỗ Thăng lại là ông trùm trong ngành IT, mọi thành tựu khoa học kỹ thuật đỉnh cao đều do anh làm chủ, chỉ cần tôi ở lại thành phố D, chỉ cần tôi không đổi nghề thì trước sau gì cũng không thể tránh được việc gặp gỡ trao đổi cùng anh. Cho dù phần lớn thời gian tôi không cần phải tự mình đi gặp gỡ anh, nhưng là người trong giới IT thì tôi không thể không thường xuyên nghe nói đến hai chữ “Đỗ Thăng”.

Hơn nữa, nếu tôi xuất ngoại cũng là giúp mẹ hoàn thành ước mơ lớn nhất của bà_____ ngay từ khi tôi còn rất nhỏ bà đã ước mơ tôi được đi du học ở nước ngoài.

Tôi bây giờ đang là nghiên cứu sinh năm hai, một năm du học này tương đương với học năm ba ở nước ngoài, sau khi trở về nước có thể tốt nghiệp luôn. Như vậy một năm xuất ngoại này không hề làm trễ nải thời gian của tôi, ngược lại tôi có thể dùng một năm này để cân bằng lại tâm trạng của mình, thật sự là nhất cử lưỡng tiện.

Đối với tôi mà nói, thành phố D vừa là nơi tôi hạnh phúc bắt đầu tình yêu, vừa đau thương khi tình yêu tan biến. Nếu như không còn phải tốt nghiệp, có lẽ tôi đã sớm trở về nhà, cho nên tôi nhất định phải nắm lấy cơ hội được nhà nước cử ra nước ngoài du học này.

Tôi đem ý định của mình xin phép mẹ trong điện thoại. Sau khi nghe xong, quả nhiên như tôi dự liệu, mẹ tôi vô cùng kích động bởi tâm nguyện bao nhiêu năm của bà rốt cuộc đã được thực hiện. Mơ ước từ năm mười tám tuổi của mẹ không còn là giấc mộng ảo nữa. Qua điện thoại, mẹ tôi vui mừng hết như một thiếu nữ mới lớn, không thể khống chế được âm điệu cùng tần số, giọng cao vút nói với tôi: “Phẩm Phẩm, cuối cùng con cũng đã nghĩ thông rồi! Rốt cuộc con cũng chịu đi du học! Mẹ thật vui mừng!”

Tôi toát mồ hôi lạnh. Lời của mẹ dễ dàng khiến cho người ta có ý nghĩ kì quái, giống như đang nói với tôi ở đó đặc biệt thoải mái, đến chết cũng không về vậy. Tôi nói: “Mẹ, mẹ không sợ con xuất ngoại rồi sẽ không muốn trở về nữa hay sao?”

Mẹ tôi nói: “Ai da, mẹ còn chưa nghĩ đến vấn đề này. Trước đây tất cả tâm trí cùng sức lực đều dùng để thuyết phục con đi du học, bây giờ nghe con nhắc đến lại khiến mẹ lo lắng, Phẩm Phẩm, không phải con sẽ không trở lại chứ?”

Tôi thật sự là toát hết mồ hôi rồi! Mẹ càng già lại càng giống một đứa bé đơn thuần đáng yêu, làm cho tôi bỗng cảm thấy ấm áp vô cùng lưu luyến không muốn xa rời. Tôi nói: “Mẹ, con sẽ về, ở bên kia không mấy ai hiểu được con kể chuyện cười, rất nhàm chán, con sẽ về chọc cho mẹ cười mới được”. Tôi dễ dàng khiến mẹ quên đi lo lắng đang lớn dần.

Lúc trước tôi nói có chết cũng không xuất ngoại bởi lẽ nghĩ mẹ sẽ dùng tiền của nhà ông già Hạ. Đồng chí già Hạ Chấn Hưng không phải thiếu tiền, nhưng khi đó tôi còn mâu thuẫn với ông, có chết tôi cũng không dùng tiền của ông đi du học. Nhưng bây giờ suy nghĩ lại thật cẩn thận thì ra từ lúc tôi còn nhỏ mặc dù mẹ kêu tôi gọi “cha dượng” nhưng tôi vẫn luôn gọi là chú Hạ, ông cũng vẫn rất thương tôi, nhất là gần đây tôi thăng cấp cho ông từ chú lên cha, có chút bừa bãi coi tôi như con ruột hết sức nuông chiều. Có lúc mẹ tôi cảm thấy ông già nuông chiều tôi hơi quá liền nói với ông không sợ Hạ Tu để ý sao, cha dượng tôi hơi hơi cau mày tỉnh bơ nói với mẹ tôi: “Hạ Tu không phải là do chúng ta nhạt về sao? Em quên à, ở trong thùng rác thứ ba ở ngã rẽ trước cửa nhà mình. Phẩm Phẩm không giống thế, nó là con gái anh!”

Lúc nghe mẹ kể lại, tôi thiếu chút nữa cười đến sặc khí. Cuối tuần khi ăn cơm cùng Hạ Tu tôi đặc biệt không có ý tốt kể lại cho anh nghe. Hạ Tu nghe xong thì trở nên phiền muộn than thở: “Phẩm Phẩm, cha anh bị em làm hư rồi, trước kia ông nghiêm túc chứng chặc đến mức cho dù anh cho uống thuốc cũng không thể nói giỡn, bây giờ thì tốt rồi, không chỉ biết nói giỡn, còn có thể tưởng tượng ra đến mức ấy, thậm chí ngay cả việc nhạt được anh thùng rác thứ mấy cũng miêu tả rõ ràng, chứng tỏ ba xử lý vấn đề rất có hiệu quả, có thể nói tỉ mỉ chu đáo đến chân tơ kẽ tóc rồi! Phẩm Phẩm, em ra nước ngoài nghỉ ngơi một năm cũng tốt, như vậy ông già không bị em kéo đi lệch hướng nữa, nhất định là anh không phải do nhạt được, mà phải là từ băng chui ra mới đúng!”

Hạ Tu làm tôi cười đến mức nước mắt giàn dụa. Cười xong tôi hỏn hển nói với anh: “Anh, anh chọc em cười đến chết mất, anh không phải là quái bằng ngàn năm trong truyền thuyết ư, thật là em cười chết rồi!”

Hạ Tu mặt tỉnh bơ nói với tôi: “Phải, chỉ trong chớp mắt mà anh lại có xuất thân mới rồi, quái bằng ngàn năm!”

Tôi cười khanh khách, cảm thấy gần đây đối Hạ Tu rất có hứng thú. Anh không chớp mắt nhìn tôi chăm chăm, sau đó sâu kín mở miệng nói: “Phẩm Phẩm, em là một cô gái rất có sức hút, em có thể mang lại cảm giác mới mẻ cho những người bên cạnh khiến mọi người trở nên vui vẻ, từ trường của em rất lớn làm người khác không tự chủ được mà yêu thích em, mà em lại không biết chút nào. Những người có mị lực lại thường không biết sức hấp dẫn của bản thân, như vậy mới có thể cuốn hút người khác. Phẩm Phẩm, anh muốn nói cho em biết, quá khứ thì hãy để nó qua đi, che giấu nỗi đau càng khiến em trở nên tự ti. Em phải biết là mọi người đều thích em giống như một Thiên Sứ chứ không phải là một cô nhóc đáng thương! Vẻ đẹp của em không phải tất cả mọi người đều có phúc khí mà được hưởng đâu.

Lúc Hạ Tu nói xong tôi cảm động đến rơi nước mắt. Tôi cố gắng dần lòng chớp chớp đôi mắt tràn lệ nói: “Anh, anh làm cho em tê dại! Chưa quá, anh xem chưa quá làm em rớt nước mắt ra rồi này! Anh thật có năng lực diễn thuyết, tài ăn nói tốt như vậy hay là thừa dịp em ra nước ngoài mau đi tìm chị dâu đi, lúc em trở về thì cũng là lúc anh tổ chức hôn lễ, đến lúc đó em muốn xem xem đường đường là Hạ thiếu gia thành phố C thì hôn lễ rốt cuộc hoành tráng đến mức nào!”

Hạ Tu không nói lời nào, chăm chăm nhìn tôi, đến lúc tóc gáy tôi dựng ngược mới thở dài nói: “Được, vậy cứ làm như em nói. Phẩm Phẩm, nhớ kỹ những lời anh nói, biết không?”

Tôi vội vàng đáp ứng gật đầu liên tục. Chắc chắn tôi không thể quên được những lời đó, đây là lần đầu tiên từ lúc ra đời tôi được khác đánh giá cao như vậy, nếu ngày nào đó cho dù tôi không còn nhớ rõ tên mình nữa thì cũng vẫn nhớ rõ những lời khích lệ khen ngợi này, nhất định những lời cảm động này anh nói đều xuất phát từ nội tâm.

Ăn cơm xong, Hạ Tu muốn lái xe đưa tôi về trường học, tôi vội vàng cự tuyệt, đem những lời đồn đại trong trường nói với anh. Nghe xong, Hạ Tu làm ra vẻ nghiêm trọng thốt thức không dứt mà nói với tôi: “Đây đúng là do giảm tải mới khiến cho học sinh trong trường em giảm đến mức cả đám đều rảnh rỗi không có việc gì để làm à”.

Tôi chào tạm biệt Hạ Tu xong mới nhớ tới một chuyện: việc giảm tải này là đối với học sinh tiểu học và trung học mà, sao lại có quan hệ với sinh viên chúng tôi chứ?

Vì thế tôi cảm thấy tôi lại bị đồng chí quái bằng ngàn năm Hạ Tu này lừa gạt rồi.

28. Chương 28 : Chuẩn Bị Xuất Ngoại

Khi tôi đem suy nghĩ muốn ra nước ngoài nói với Thầy hướng dẫn, Thầy lập tức kích động đến nỗi hô to ba tiếng "Vạn tuế". Tôi đối với giáo sư vô cùng nghiêm túc nói một hơi: "Mạnh giáo sư, thầy có thể sớm một chút kh

ng còn thấy em trong tầm mắt thầy, nhưng mà nếu nhưng em rời đi mà làm cho cảm xúc của thầy thay đổi kịch liệt như vậy... thôi thì vì sức khỏe của thầy em cảm thấy là em không nên đi nước ngoài, em sẽ ở lại bên thầy ngày đêm không rời một tấc để chăm sóc thầy".

Nụ cười rộ rỡ trên khuôn mặt già nua của Giáo sư lập tức trở nên hết sức hoảng sợ, vẻ mặt thầy giống như cầu khẩn nói với tôi: "Nhậm Phẩm thầy van em, em đừng vì lo cho sức khỏe của thầy mà suy nghĩ nên hay không nên đi nước ngoài, ngàn vạn lần đừng bao giờ dao động bởi những suy nghĩ đó! Nếu mà em không chịu làm "du học sinh" thì thầy phải thế chỗ em làm "du giáo sư" đó, mà thầy còn có vợ và con ở đây vậy thầy đi nước ngoài làm gì, Nhậm Phẩm dù sao hai chúng ta là thầy trò nha em không thể tàn nhẫn với thầy như vậy!"

Tôi thấy thầy gần như sắp khóc tới nơi thì trạng thái tinh thần rất là hài lòng.

Tôi nói: "Mạnh giáo sư trước khi em đi em có thể muốn làm cái gì cũng được không?"

Thầy như sợ tôi không đi nên vội vàng vàng luôn miệng nói với tôi: "Được! Nhất định được nhất định được!"

Tôi nói: "Thầy a, thật ra thì gần đây tình hình kinh tế của em có chút eo hẹp".

Sắc mặt Thầy lập tức thay đổi, giống như xem thường cái chết nói với tôi: "Nhậm Phẩm em nhìn trên bàn xem có con dao thì em trực tiếp đâm chết thầy luôn cho rồi!"

Thật là keo kiệt, lấy chính mình ra uy hiếp thế mà cũng không lấy được một đồng nào từ túi thầy!

Không có ý định ra khỏi nước thì không biết, thì ra muốn đi du học thật sự thủ tục giấy tờ làm cho tôi hoa cả mắt choáng váng cả đầu. Làm visa, thành tích học tập, các giấy tờ của trường học, tiền tài khoản,... chứng minh xong xuôi mọi thứ thì đã trôi qua một tuần

Tôi vừa chạy thủ tục vừa trở về nhà một chuyến, tôi cùng với mẹ và đồng chí cha dưỡng cực kỳ dầy dụa lưu luyến bịn rịn khi nói lời tạm biệt. Hai người họ nhất định muốn cùng tôi cùng nhau trở về thành phố D, muốn đợi ngày tôi đi để có thể tự mình đưa tôi ra phi trường.

Tôi nói: "Cha mẹ, hai người hiện tại tưởng tượng một chút, con bây giờ là đang quay lưng về phía mọi người đi lên máy bay, xin hai vị phát biểu cảm nghĩ của mình trước tình cảnh này thì sẽ như thế nào." Mẹ tôi không lên tiếng, cha dưỡng cũng không nói lời nào, bởi vì ngồi trên salon hai vị mắt đều đỏ đỏ và đang lên lên lau nước mắt.

Tôi nói: "Nhìn một chút, đây chỉ giả tưởng mà thôi, hai vị đã không chịu nổi, đến ngày con đi thật sự lúc đó cha mẹ nếu tự mình trở mắt nhìn con lên máy bay sẽ khóc ngất đi a. Hai vị có khi không cần khóc ngất chỉ cần một người khóc rằng rửa nước mắt, thì con đã không thể an tâm lên máy bay rồi, con nhất định là từ trên máy bay chạy trở xuống lo lắng cho đồng chí sắp té xỉu kia, cũng liền nói kết quả cuối cùng là, chúng ta có một vị sắp xỉu và con cũng không thể ra nước ngoài. Được rồi, bây giờ hai vị có thể lên tiếng, xin hỏi cha mẹ có còn muốn tự mình đưa con ra sân bay không?"

Tôi đây, lần này nói năng, so sánh tương đối giục giã có phần đe dọa nên có tác dụng khá tốt, đối với câu hỏi của tôi, mẹ tôi và cha dưỡng ngồi song song trên ghế salon đặc biệt ngoan đều đồng loạt lắc đầu, hai người động tác lắc đầu cùng tần số thật là đều nhịp, vô cùng đáng xem.

Tôi trở lại trường học sau đó gặp Hạ Tu một lần, Hạ Tu nói: "Phẩm Phẩm, đừng quên lời anh đã nói với em, thật tốt thể nghiệm, anh chờ em trở lại."

Tôi cợt nhả mà nói: "Anh, chờ khi em thiếu tiền xài anh hãy đề nghị cha mẹ đi Newyork thăm em nhé!"

Hạ Tu bất đắc dĩ cười, lấy tay vuốt vuốt đỉnh đầu của tôi nói: "Được, nếu họ không đi thăm em thì anh đi!"

Cố Thiển và Hòa sư huynh lập kế hoạch trước khi tôi đi nước ngoài thì tụ tập các bạn bè cũ cùng học đại học làm buổi tiệc chia tay với tôi.

Sắp tới tới gần ngày đi, vào lúc tôi cảm thấy tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng chỉ còn buổi gặp gỡ chia tay nữa là tôi có thể khởi hành, bỗng nhiên sấm sét giữa trời quang lại có chuyện xảy ra.

Trường Đại học bên Newyork nói, thấy trong tài liệu cá nhân của tôi có nói tôi đã từng tham gia vào hạng mục “Nuôi trồng và giám sát sinh vật biển” của Giáo sư Mạnh mà hạng mục này có hợp tác với Đỗ Thăng. Họ cảm thấy, Đỗ Thăng là thiên tài IT không có lý do gì tự mình lại tham gia vào hạng mục nghiên cứu không phải là rất lớn này, cho nên để chứng minh tôi không phải là đang lợi dụng Đỗ Thăng để nói láo lừa dối người, họ khéo léo đưa một yêu cầu, hi vọng tôi có thể chứng minh việc Đỗ Thăng từng tự mình tham gia hạng mục nghiên cứu.

Thầy sau khi xem qua tờ fax, vô cùng thốn thức mà nói: “Ban đầu chỉ là muốn Đỗ Thăng ở nước ngoài rất nổi tiếng, đề cập đến anh ta với trường học thì em sẽ được nhìn với con mắt khác, như vậy em so với người khác sẽ đỡ một chút. Nhưng là không nghĩ tới Đỗ Thăng lại có thể nổi tiếng như vậy, nói tới tên anh ta thì sẽ bị cho là có ác ý lợi dụng, cái này cũng thật là có chút khoa trương quá đi! Nhậm Phẩm a, em xem em phải thu xếp thời gian đi đến Vĩ Sĩ một lần rồi, ngàn vạn lần đừng để bởi vì mấy cái thứ râu ria này mà làm chậm trễ chuyện ra nước ngoài a!”

Trong lòng tôi rõ như gương, thầy nói trắng ra đúng là lo lắng tôi sẽ không đi được, làm cho nguyện vọng trong lòng đang sắp được thực hiện là không cần phải trông thấy tôi trong một năm chớp mắt tan thành bọt nước.

Thầy nói đi Vĩ Sĩ chứng minh là chuyện râu ria

(chuyện không quan trọng)

, đó là đối với người khác mà nói, nhưng đối với tôi mà nói chuyện này, quả thật chính là đau đến không muốn sống - sống không bằng chết - chết đi không sống được.

Tôi làm mọi cách khẩn cầu thầy giúp tôi gọi điện thoại liên lạc với Vĩ Sĩ, về mặt thầy vô cùng quái lạ không giải thích được nói với tôi: “Làm sao thầy lại phải gọi điện a, em và Đỗ Thăng không phải đã gặp qua nhiều lần đó sao, kia Đỗ tổng thầy nhìn thấy anh ta rất có thiện cảm với em đó nha, chính em trực tiếp liên lạc là được tại sao phải giày vò cái thân già của thầy làm gì!”

Tôi xem thầy thật sự là quá lưu manh rồi, chỉ có thể nhịn ôn nhu uy hiếp thầy: “Mạnh giáo sư, thầy không liên lạc dùm em, chuyện này biết sẽ có hậu quả gì không? Em sẽ lưu lại theo thầy!”

Thầy lập tức không nói hai lời nhảy một cái vèo lên giống con khỉ vọt đến cái điện thoại bên cạnh, dùng một loại tôi căn bản không cách nào dự đoán được tốc độ nhanh như gió, thể nhanh như chớp bấm số điện thoại của Vĩ Sĩ. Nhìn năm ngón tay của thầy tung bay ấn phím, tôi lập tức không chút do dự nghĩ tới Bạch Ngọc Đường trọn đời tuyệt học —— Quỳnh Hoa Điểm Huyết Thủ.

Tôi nghĩ, xem ra cảm tình của thầy đối với tôi thật sự đã đạt tới cảnh giới khắc cốt ghi tâm, sợ làm trễ nãi việc tôi đi du học, cho nên ở trong nháy mắt là có thể để cho móng vuốt của tay mình đạt tới trình độ lưu loát đến kinh người như thế, không thể bảo là không phải kỳ tích.

Sau khi thầy để điện thoại xuống ánh mắt dờ dẩn nói với tôi: “Đỗ Thăng không có ở đó, phụ tá của anh ta nghe điện thoại, cậu ta nói sẽ đem chuyện này lập tức báo cho Đỗ Thăng và xin ý kiến của anh ta, muốn chúng tôi chờ điện thoại.”

Kể từ sau khi để điện thoại xuống thầy không chịu ngồi xuống mà thấp tha thấp thỏm bắt an đi vòng vòng quanh phòng, một khắc không ngừng. Trong lòng tôi thật là cảm thấy bất khoan, tôi thể nhưng có thể đối với một người trên năm mươi tuổi trung niên già nua như thế lại khắc sâu ảnh hưởng, xem ra tôi lần này nếu là không thể đi được, thầy nhất định sẽ bị bệnh nặng lắm đây.

Ước chừng khoảng 10 phút sau, điện thoại vang lên. Tôi còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì thì thầy đã giống như viên đạn vọt ra liền nhào tới cái điện thoại.

Thầy một lần nữa để điện thoại xuống, tôi nhìn thấy vẻ mặt của thầy giống như được nhà nước cho phép lấy vợ hai so ra còn cao hứng hơn. Thầy cười đến hai híp lại chỉ còn như cọng chỉ nói với tôi: “Nhậm Phẩm, p hụ tá của Đỗ Thăng nói một giờ sau em tới Vĩ Sĩ, sếp tổng của bọn họ đang quay trở về công ty đấy.”

“Sếp tổng của bọn họ đang quay trở về công ty đấy” những lời này là có ý gì đây? Nói vậy là Đỗ Thăng biết người có chuyện muốn tìm anh ấy là tôi, cho nên cố ý quay trở về sao?

Suy nghĩ của tôi bởi vì một câu nói đơn giản này, lại một lần nữa không ngừng rối loạn thành một đường.

29. Chương 29 : Hồi Sinh Và Hủy Diệt

Một giờ sau tôi ôm một tâm tình cực kỳ phức tạp đi tới Vĩ Sĩ.

Vừa bước vào đại sảnh, lễ tân tiểu thư liền tươi cười rạng rỡ nghênh đón tôi, cực kỳ ôn hòa lễ độ nói: “Xin chào Nhậm tiểu thư! Đỗ tổng vừa trở lại, ngài có dặn lại tôi, xin cô hãy dùng thang máy số 1 lên phòng làm việc của ngài”.

Tôi lạnh nhạt nói tiếng cảm ơn với lễ tân tiểu thư này. Tôi đã gặp cô ta ba lần, mỗi lần gặp tôi cô ta lại có một thái độ khác nhau, làm tôi hiểu rõ trong tòa nhà này, nếu ông chủ Đỗ nói không biết tôi thì bọn họ sẽ lạnh lùng coi tôi giống như là không khí, thậm chí là cần bã, nhưng nếu ông chủ Đỗ đã dặn dò thì bọn họ sẽ một câu “xin”, hai câu “xin”, “Nhậm Phẩm tiểu thư xin thế này, xin thế kia” làm cho tôi được cả tòa nhà tiếp đãi long trọng.

Đây chính là nhân tình thế thái ở đời.

Tôi vào thang máy số 1, nhìn bảng hiển thị các tầng lầu liên tục thay đổi, trong đầu không dám nghĩ cái gì bởi vì vừa nghĩ đến thì quá khứ lại hiện lên không dừng lại được.

Đến tầng 15 thì thang máy dừng lại, khi cánh cửa mở ra, tôi từ từ ngẩng đầu lên đã thấy Đỗ Thăng, tuần tú nhưng cũng yêu nghiệt đứng chờ tôi ở cửa.

Trong khoảnh khắc tôi ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm về phía trước, tầm mắt tôi không hề phòng bị mà gặp ánh mắt của Đỗ Thăng, chăm chú nhìn nhau, im lặng đầy dứa.

Tôi bỗng cảm thấy đau nhói, cảm giác này ngày càng tăng, mà dường như tôi nhìn thấy trong đáy mắt anh có một vẻ khổ sở mờ mịt, càng lúc càng khiến tôi có cảm giác bị lạc trong ánh mắt ấy.

Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh nặn ra một nụ cười lễ độ nhưng không xa cách nói với anh: “Đỗ tổng, tôi tới nhờ ngài chứng nhận”.

Đỗ Thăng nhìn nụ cười của tôi không nói một lời, đáy mắt ánh lên vẻ giãy giụa cùng thống khổ. Tôi cảm thấy nụ cười giả tạo của mình lập tức rớt xuống, chỉ cần nhìn vào trong mắt anh tôi thấy mình dường như sắp phát điên lên. Anh nói với tôi, thanh âm tựa hồ như đang run rẩy: “Phẩm Phẩm! Xin lỗi em!”

Chỉ năm chữ này thôi đã đánh tan lý trí của tôi. Tôi giống như bị đè nén quá lâu, rốt cuộc cũng tìm được chỗ bộc phát mà tâm tình không cách nào không chế được nữa. Tôi điên cuồng khóc, khóc đến tê tâm liệt phế, gào thét với anh: “Bây giờ anh nói xin lỗi em thì có nghĩa gì! Làm sao có thể làm em quên được quá khứ đau khổ kia sao! Anh xin lỗi thì vẫn hỏi được cái gì? Để em lại lưu luyến si mê anh? Hay là lấy lại được khoảng thời gian chúng ta cùng trải qua ư? Để lương tâm anh không còn day dứt nữa? Còn...” Còn đứa con bé bỏng vô tội của chúng ta nữa!

Tôi dựa vào tường khóc không thành tiếng, cũng không thể thốt ra thêm được lời nào nữa!

Đỗ Thăng đứng trước mặt tôi, anh thận trọng đưa tay chạm vào bả vai tôi rồi nhẹ nhàng ôm tôi vào trong ngực, hai cánh tay dần dần xiết chặt lại, gấp gáp ôm lấy tôi.

Tôi vừa khóc thảm thiết vừa hung hăng dùng sức đẩy anh, đau lòng khóc lóc kể lể: “Đỗ Thăng! Tại sao lại như vậy? Tại sao anh tự mình quyết định chia tay, ngay cả một lý do cũng không cho em biết? Tại sao anh đối với em tàn ác như vậy? Tại sao lúc em đã quyết tâm quên anh đi thì anh lại xuất hiện? Tại sao lúc em muốn ra đi anh lại xin lỗi em! Em biết rõ anh yêu em nhưng tại sao lại đối xử với em như thế? Anh nói anh yêu em mà lại không muốn em là sao! Anh không cho em biết lý do anh chia tay em nhưng lại khiến

em cảm thấy anh vẫn không quên em! Đỗ Thăng! Đỗ Thăng! Anh thật xấu xa, rốt cuộc anh muốn em làm gì bây giờ? Đỗ Thăng! Đỗ Thăng! Anh muốn em chết sao!”

Nước mắt tôi không phải chảy xuống từ đôi mắt mà là rơi ra từ trái tim bề nát không chịu đựng nổi, từ vết thương lòng đầm đìa máu tươi của tôi.

Anh ôm lấy tôi, nghe tôi khóc lóc kể lể, ghen ngào lặp đi lặp lại ba chữ thật xin lỗi.

Tôi khóc đến sắp ngất xỉu, trong cơn hoảng hốt dường như nghe thấy giữa vô số những câu “thật xin lỗi” lại xen lẫn một câu: “Anh cảm thấy sắp đặt như vậy là tốt nhất, anh ta sẽ rất yêu thương em”.

Tôi muốn hỏi Đỗ Thăng rốt cuộc anh muốn nói gì, có phải đang nói đến sư huynh không?

Nhưng tôi chưa kịp mở miệng, Đỗ Thăng đã cúi đầu xuống, vừa lẩm bẩm nói xin lỗi vừa hôn lên đôi môi tôi.

Tất cả lý trí tôi trong chớp mắt sụp đổ hoàn toàn! Dường như trên trời dưới đất vào giây phút này chỉ có anh và tôi, không còn gì khác!

Thì ra tôi không thể quên, không thể bỏ, cũng không thể đẩy anh ra được!

Tôi mặc cho anh yêu thương mà hôn cuồng nhiệt, đầu óc mờ mịt, vô lực suy nghĩ, không thể nghĩ đến bất kỳ việc gì nữa cả.

Một lúc lâu sau, anh ôm tôi đến bên ghế sofa, đẩy tôi nằm xuống ghế rồi nhẹ nhàng nằm đè lên tôi.

Tôi mặc anh cởi cúc áo, mặc anh cởi quần áo tôi, mặc anh trần truồng đè lên người tôi, rồi mặc anh điên cuồng vọt vào thân thể tôi mà không hề cự tuyệt hay phản kháng.

Tôi không biết tôi đang nghĩ gì, tôi cũng không biết tôi nên nghĩ gì, tôi chỉ biết thế giới của tôi vào lúc này ngoài trống rỗng cũng chỉ có trống rỗng mà thôi.

Tôi cảm thấy mình đang rơi xuống tận cùng của sự tuyệt vọng trong bóng tối, tôi không thấy ánh mặt trời, cũng không thấy được phía trước, không thấy được bất cứ ai, bị vây trong một thế giới tối đen như mực, không có cách nào thoát ra khỏi đó, muốn gọi người đến cứu nhưng không thể phát ra âm thanh nào, chỉ có thể im lặng trong bóng tối mà chịu đựng nỗi sợ hãi của mình, lo lắng cùng bất lực!

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên tôi thấy dường như có một ánh sáng ở phía trước, tôi vội chạy về phía ánh sáng nhưng không cẩn thận lại vấp ngã, lúc bò dậy thì lại không thấy ánh sáng kia đâu nữa, vì vậy không chịu đựng được nữa, tuyệt vọng mà khóc rống lên!

Bên tai tôi không ngừng truyền đến giọng Đỗ Thăng gọi tôi. Anh bi thương gọi tên tôi, thanh âm của anh gọi tôi tỉnh lại từ thế giới bóng tối khiến người ta hít thở không thông kia.

Tôi lấy lại tinh thần, nhìn Đỗ Thăng đang đè ở phía trên người tôi, không dám chớp mắt. Anh ở trong thân thể tôi không ngừng dùng sức luật động, mỗi lần anh đâm vào rút ra mang đến cho tôi cảm giác phức tạp nhưng dễ chịu, cảm giác hồi sinh cùng hủy diệt, khiến thân thể tôi sướng khoái cùng trầm mê, đồng thời tận đáy lòng lại dâng lên cảm giác thương tâm đến tận cùng!

Nhìn thấy đôi mắt tôi cuối cùng cũng hết mờ mịt, anh ngừng gọi tên tôi mà cúi đầu xuống hôn, đem đầu lưỡi dò vào trong miệng tôi, cùng lưỡi tôi treu đùa dây dưa trong lúc hạ thân anh vẫn không ngừng đụng chạm.

Kết thúc nụ hôn, Đỗ Thăng ngẩng đầu lên. Tôi vốn cho là chỉ có tôi mới có cảm giác nụ hôn sâu, nóng bỏng này tràn đầy tuyệt vọng, lệ rơi đầy mặt nhưng không ngờ trên mặt anh nước mắt cũng tràn đầy.

Nơi nào đó của anh vẫn không ngừng đâm sâu vào thân thể tôi, mà khuôn mặt tuấn mỹ nhưng yêu nghiệt kia lại vì tôi mà như vậy, khiến cho tôi tuy thân thể sướng khoái mà tâm linh đau đớn còn lệ nóng đau thương thì không ngừng rơi xuống.

Tôi nghĩ cả đời tôi cũng không thể quên giây phút này, anh tuy thế nhưng lại làm rung động lòng người.

Nước mắt chúng tôi không ngừng chảy, anh không ngừng tiến vào tôi, tôi không ngừng nghênh hợp anh, tôi rơi lệ gọi tên anh, anh nấc lên lặp đi lặp lại lời xin lỗi. Chúng tôi điên cuồng trầm mê trong nhiệt tình mà tuyệt vọng, thân thể bầu vú lấy nhau thật chặt, nước mắt mãnh liệt chảy.

Cuối cùng, chúng tôi cùng run lên đạt tới cao trào trong nước mắt.

Đến khi hơi thở điều hòa, Đỗ Thăng đã vô lực nhưng vẫn còn lưu luyến trong cơ thể tôi. Anh đau thương nhìn tôi nói thật xin lỗi.

Tôi nhẹ nhàng đẩy anh ra rồi ngồi dậy. Giây phút phần cơ thể anh trong tôi rút ra, tôi cảm thấy một nỗi đau đốn xuyên thấu tim gan không nói thành lời.

Tôi lẳng lặng mặc quần áo tử tế rồi nhẹ nhàng hỏi Đỗ Thăng chứng nhận để đâu. Anh trần truồng đến bàn làm việc cầm chứng nhận lên rồi đưa tôi.

Tôi cất chứng nhận, tiến đến ôm lấy Đỗ Thăng, chủ động hôn lên môi anh. Anh nhiệt liệt đáp lại, trong nháy mắt đổi bị động thành chủ động không ngừng liếm mút môi tôi.

Nụ hôn kết thúc, tôi kịch liệt thở dốc trên vai Đỗ Thăng, nhẹ nhàng nói với anh: “Đỗ Thăng, em muốn cả đời anh không thể quên được cảm giác cùng với em! Anh biết không, chúng ta vừa rồi... anh cho em hồi sinh, nhưng em đã hủy diệt anh! Đỗ Thăng, em yêu anh! Nhưng em còn hận anh hơn!”

Trên mặt anh xuất hiện nỗi bi thống hận không thể chết đi được, tôi đứng lên, ngẩng cao đầu đi đến thang máy, không hề quay đầu lại.

Lúc vào thang máy tôi từ từ xoay người, nhìn qua cánh cửa lạnh như băng của thang máy tôi nhìn thấy Đỗ Thăng, con người đã từng kiêu ngạo cao cao tại thượng kiêu yêu nghiệt như vậy mà giờ phút này lại uể oải ngã quỵ xuống đất, vô cùng tuyệt vọng đau thương nhìn tôi không nhúc nhích.

Mà tôi trong khoảnh khắc này lại một lần nữa ngập chìm trong nước mắt vô tận, không có cách nào kiềm chế lại, cũng không có đường để chạy.

30. Chương 30 : Tiệc Chia Tay

Lịch sử giống như diễn lại một lần nữa, tôi thống khổ đi vào tiệm thuốc mua thuốc tránh thai khẩn cấp. Tôi đã tự tay bóp chết một tiểu thiên sứ, tôi không thể phạm lại sai lầm một lần nữa.

Một mình ngồi ở quảng trường cực kỳ lâu, trong lòng không ngừng nhớ tới lời đại sư đã dạy: tự nhiên, tùy tâm, tùy tính, tùy duyên.

Không biết đã trải qua bao lâu, trời đã dần dần bắt đầu tối xuống. Tôi chợt nhớ tới, mọi người buổi tối muốn đến Diêu ký tổ chức tiệc chia tay, tôi vội vàng đứng lên đón xe tắc xi.

Đến Diêu ký, thấy được rất nhiều bạn cũ cùng trường, nhìn ra so với lần tụ họp trước có phần đông hơn. Xem ra tôi lại có duyên bạn bè.

Mọi người thấy tôi khóc sưng cả mắt, đều cười đùa trêu chọc tôi nói: “Thế nào Nhậm Phẩm, sao lại khóc đỏ cả mũi thế kia... đã lớn rồi mà còn nhớ nhà khóc thành như vậy a!”

Tôi ngượng ngùng cười không nói lời nào, tầm mắt quét qua một vòng, thấy Cố Thiển nhìn tôi với khuôn mặt lo âu và đôi mắt thương cảm.

Ánh mắt đó làm cho tôi nhẹn không được mũi lại bắt đầu khụt khịt nghèn nghẹn. Cố Thiển thấy tôi muốn khóc vội vàng đi tới bên cạnh nắm thật chặt tay của tôi cố làm cho tôi cảm thấy thoải mái, sau đó lại xoay người hướng về mọi người cười nói: “Hôm nay các người nếu ai dám chọc Phẩm Phẩm rơi nước mắt, tôi sẽ phạt uống tám bình rượu nhị oa đầu ba năm

(hàm lượng còn 60% tới 70%)

! Thử xem có ới tới thất ruột hay không!”

Mọi người vừa cười ha ha vừa tiến vào bàn tiệc.

Ăn cơm xong, sư huynh nói hay là cùng đi club “Kim Huy” đi, dù sao cũng ở gần đây. Lại còn nói sau khi tôi đi, sợ rằng trong vòng một năm cũng không tụ tập được nhiều người như vậy, cho nên cũng muốn chơi cho thỏa thích.

Tôi nói: “Không ngờ mình lại có sức hút dữ vậy ha.”

Bên cạnh một bạn học nam nghe lời của tôi xong thì cực kỳ khoa trương lớn tiếng nói với tôi: “Nhậm Phẩm, cậu đùa! Tôi đã thấy mình ngốc, so với cậu thì ra cậu còn ngốc hơn đây! Cậu thật là không biết, hay là cậu đang giả ngu? Tất cả nam sinh trong ban của mình từng người từng người một, cậu hỏi thử xem có ai mà không thăm mền cậu không!”

Tôi ngất! Mãnh liệt ngất! Tôi đáng thương cầu xin tha thứ: “Đại ca, đừng đùa tôi được không, tôi sắp đi, cậu sao lại dọa tôi!”

Cậu bạn tôi không biết làm sao chỉ có thể lắc đầu nói: “Tôi coi là thấy rõ ràng rồi, Nhậm Phẩm cậu thật không biết, vậy cậu chính xác là khờ rồi! À, cũng may năm đó mấy huynh đệ chúng tôi là ưa thích dung nhan cậu nhưng sau đó lại thấy tính tình cậu như tiểu bạch thỏ

(ngây thơ)

vì vậy thu tâm lại, nếu không đợi tới khi cậu cảm nhận được thì tôi tin là khủng long cũng có thể sống lại đó!”

Mặc dù tôi mới vừa trải qua chuyện buồn, nhưng lúc này tôi nhìn không được hướng về phía cậu ta vô cùng nghiêm túc la to một tiếng: ... A!... vang dội.

Cả lớp tôi đều quen biết với sư huynh, cho nên đề nghị của sư huynh tất cả mọi người đều nhất trí không có ý kiến gì khác. Buổi chiều tôi vừa mới “vận động” thể lực, lại khóc trong thời gian dài, tinh thần thì kém cỏi, tôi hướng sư huynh xin phép không đi nói là muốn trở về sớm một chút nghỉ ngơi để sáng sớm ngày mai còn phải bay.

Sư huynh dùng giọng điệu “hận không giết” được tôi nói: “Nhậm Phẩm, em thật quá đáng, mọi người ở đây là vì em đó nhe, nhưng mà em lại đòi về, em để lương tâm mình ở đâu a? Anh muốn nói với em, em đừng có mà làm cho trước khi em đi mọi người coi em như kẻ thù đó nhe!”

Tôi nhìn từng người một ai cũng bày ra bộ mặt im im, làm cho tôi không dám hé răng. Cố Thiển lúc này nhẹ nhàng đi tới bên cạnh tôi, tôi giống như đang bị chìm vớ được khúc gỗ, giống như đang đi trong đêm tối thấy được ánh đèn, tôi mừng rỡ giống như đợi nằng ban cho tôi được đặc xá.

Kết quả, Cố Thiển mở miệng nói như sau: “Phẩm Phẩm, cậu nghĩ có thể trốn được hả? Thả lỏng đi, hôm nay chúng ta phải đi thôi, trước hết cậu vui vẻ đến club là được rồi. A, Còn nữa..., mới vừa rồi Điền Nga gọi điện thoại cho tớ, tớ nói cô ta cứ trực tiếp đến đó gặp chúng ta. Tốt lắm, chớ ngần ra đó, chúng ta lên đường thôi!”

Tôi có cảm giác được trong nháy mắt, thế giới liền thay đổi thành một màu đen tối, linh hồn thống khổ của tôi bỗng gào thét lên: Xí! Người xem xem bên cạnh người, các người này có giống bạn của người không, có suy nghĩ cho người một chút nào không! Toàn bộ chỉ vì cái họ thích, cũng không suy tính đến người có nghĩ muốn hay không!

Tôi theo mọi người đi vào club “Kim Huy” suy nghĩ: có bao nhiêu người ở đây là thông qua thể xác để tìm niềm vui, để bù đắp cho linh hồn trống không và vô dụng? Buổi chiều tôi và Đỗ Thăng làm một lần kia, chỉ sợ là cũng là như vậy.

Tôi bị một đám người kéo đến club tiếp tục ca hát uống rượu, tôi cảm giác mình giống như các cô nương trong “kỹ viện”, không có cự tuyệt người khác lời kéo, mặc dù thân thể không thoải mái cũng phải gượng cười cùng với mọi người trong đó.

Ước chừng sau nửa giờ, Điền Nga tới.

Điền Nga nói Vĩ Sĩ hôm nay tổ chức tiệc chúc mừng, ăn mừng bọn họ hai ngày trước mới vừa hoàn thành một đại hạng mục; ông chủ của Vĩ Sĩ, Đỗ Thăng vốn hôm nay là đi thành phố khác để tham gia một hội nghị đặc biệt quan trọng, nói là tiệc chúc mừng tối nay sẽ không tham gia, nhưng lại không nghĩ tới lúc xế chiều anh ta thể nhưng lại đột nhiên chạy về. Kết quả là có những người không cần phải đi nhưng vì Đỗ tổng thành mọi người cùng phải đi.

Diễn Nga nói vốn là buổi tối nghỉ trực tiếp chạy tới, nhưng là tiệc chúc mừng lần này các nhân vật cấp cao đều đi, Quan Dĩ Hào là nằm trong số các nhân vật chính đó, cho nên Diễn Nga thân là Tổng Giám phụ nhân cô chỉ có thể đi cùng chồng tới buổi tiệc xong rồi mới chạy tới đây được.

Tôi nói với Diễn Nga: “Cậu có chuyện bận không đi được cũng không cần tới, tớ cũng không phải là đi không trở lại, chỉ đi nước ngoài một năm mà thôi.”

Diễn Nga lôi kéo tay của tôi nói: “Vậy cũng không được, tôi nói cái gì thì trước khi cậu đi cũng phải tới chia tay cậu chứ, bằng không nghĩ đến sợ. Phải biết năm đó hai người chúng ta xưng danh “Đại Song Kiều”, hiện tại tôi lập gia đình, cậu lại muốn xuất ngoại, thật là lo lắng cho trường học cũ a, sợ rằng từ đây không còn mỹ nữ!”

Tôi đổ mồ hôi! Nhắc tới chuyện này tôi liền nhức đầu! Lúc mới lên đại học không biết người nào đó vào một ngày nào đó ăn no rửng mỡ không có chuyện làm, quyết tâm thu thập tài liệu của các sinh viên nữ năm thứ nhất tốn tâm phí sức biên soạn ra “Bảng xếp hạng tân mỹ nữ” đem treo ngay bảng thông báo của trường học. Tôi cùng Diễn Nga lại được xếp ngang hàng nhau ở vị trí thứ nhất, lại còn được người ta nhét cái danh xưng “Đại song kiều”, trong lúc đó danh tiếng của tôi thật sự vang xa. Nhưng là không bao lâu, sau đó các loại bình luận này nọ liền tới tấp bay tới, nhưng tất cả cơ bản đều nghiêng về một phía mà nói rằng: Nhậm Phẩm, cái cô nàng đó nếu nàng không lên tiếng bất động thì thật đúng là mỹ nữ, nhưng nàng chỉ cần khẽ động một tí, thì đó chính là Lôi Thần chuyển thế! Hai thái cực cực kỳ khác nhau! Tiếc là những lúc nàng yên thật là hiếm, nếu nàng thật là đứng đầu đúng là trắng đen lẫn lộn mà!

Ngay sau khi tin tức được truyền ra có rất nhiều đồng môn sư huynh cũng bắt đầu lên tiếng, tất cả nói với người chủ xị rằng nếu không đưa tôi ra khỏi vị trí nhất bảng xếp hạng thì họ sẽ không ngừng rêu rao nói tiếp.

Vì vậy tôi bị vị chủ xị nhấn tâm đập một cước bay vèo. Mặc dù sau đó biết người ném đá dẫu tay kia, là người theo đuổi Diễn Nga cuồng nhiệt biến thái, nên nhằm phá hư tôi để tô điểm cho nữ thần trong lòng mình, nhưng lúc đó vì chuyện này tôi đã được mọi người “nhớ” rất lâu. Nghe qua, chưa từng có người nào được lên bảng xếp hạng lại ở vị trí đầu bảng mà còn bị quần chúng hạ bệ...

Tôi cười khổ nói với Diễn Nga: “Mỹ nhân, cậu là đang vạch trần vết sẹo của tôi nha, nhưng nếu nói có thể làm cho cậu vui vẻ, phần chấn có thể kích thích tế bào não, có thể làm giảm đi cảm xúc buồn ly biệt thì có thể nhe.”

Diễn Nga cười nói với tôi: “Được, vậy thì nói chuyện kích thích nha, mọi người có biết đám người của Vĩ Sĩ sẽ đi đâu sau khi ăn tiệc xong không?”

Tôi ngất! Tôi thà tiếp tục thảo luận cái vấn đề trước có liên quan đến bảng xếp hạng mỹ nữ!

Cổ Thiển mặt lo lắng nhìn tôi, tôi thấy cô ấy nhẹ nhàng lắc đầu ý bảo tôi không cần lo lắng.

Mọi người đối với Đỗ Thăng như cũ, trước sau như một tràn đầy kích động tò mò, nghe Diễn Nga nói vừa xong thì tất cả đều nhao nhao như ong vỡ tổ hỏi tới: “Đi đâu đi đâu! Nói mau!”

Diễn Nga nói: “Tôi không nói các người khẳng định đoán không được! Toàn bộ họ, tất cả tinh anh cao cấp nhất của Vĩ Sĩ hiện đã tới “Kim Huy” club rồi!”

Diễn Nga dứt lời, tôi nhất thời cả kinh trước mắt giống như tối sầm một mảng.

31. Chương 31 : Gặp Lại Ở Kim Huy

Mọi người vừa nghe Diễn Nga nói đám người của Vĩ Sĩ đến Kim Huy thì tất cả giống như được gắn thêm lò xo ở chân, hưng phấn nhảy nhót.

Bạn học Đại Lượng kích động nắm hai vai tôi nói: “Nhậm Phẩm, đến tiền bạn xuất ngoại hôm nay có thể nói là quyết định chính xác nhất trong nửa cuộc đời mình từ trước đến nay! May mà mình không vì nhất thời ham mê nữ sắc mà hẹn hò cùng cô gái khác! Không nghĩ mình hôm nay mình lại có cơ hội được cùng Hoàng đế chí tôn trong giới IT ở cùng một chỗ! Giờ phút này mình đang vô cùng kích động, mình muốn cảm tạ cha mình, mẹ mình, cảm tạ các bạn học của chúng ta, cảm tạ bạn Nhậm Phẩm, cảm tạ Đài truyền

hình trung ương cùng Đài phát thanh nhân dân. Không có mọi người, mình không thể có ngày hôm nay! Không có mọi người, mình không thể có cơ hội hít vào bầu không khí thần thánh có thể do Đỗ Thăng thở ra! Không có mọi người, mình...”. Tôi thật sự không thể nhịn được nữa, lúc hần còn chưa dứt lời tôi đã cực kỳ tức giận mà nhần tâm tạng hần một quyền Thiết Sa Chưởng vào khuôn mặt si mê ngốc nghếch.

Lúc tôi đang cảm thấy mình vì lợi ích tập thể đại nghĩa diệt thân thì mọi người lại sôi sục gào thét, hét lên với tôi: “Nhậm Phẩm, bạn làm gì đấy! Nói bạn ích kỷ đúng là không oan chút nào, bạn không thay đổi một chút nào hết! Đại Lượng nói sai sao, làm sao bạn lại vô tổ chức, vô kỷ luật, vô đạo đức, vô nhân đạo cắt đứt đại diện nói lên tiếng lòng của chúng tôi! Nói cho bạn biết, một Đại Lượng ngã xuống, lập tức có hàng vạn người chúng tôi tiến lên! Chúng tôi không đầu hàng cho dù có người đã ngã xuống! Chúng tôi cũng biết bạn thấy Đỗ Thăng kia quá ưu tú, mình quá kém cỏi mà ghen tỵ với người ta, cái tính này của bạn phải thay đổi đi, Nhậm Phẩm, những gì chúng tôi nói bạn phải để ý biết không hả Nhậm Phẩm...”

Ồn ào không dứt...

Tôi, tôi không thốt lên được lời nào! Thật sự muốn chết rồi! Rốt cuộc đây là bạn học của tôi sao?

Sau một hồi náo loạn, Điền Nga nói cô ấy gọi điện cho Cố Thiên hỏi mọi người bây giờ ở đâu thì được biết mọi người đang ở Kim Huy, sau đó cô ấy bảo chồng chờ đến đây. Kết quả là Quan Dĩ Hào đang đứng bên cạnh Đỗ Thăng nói Đỗ Thăng ngập ngừng nói: “Bây giờ tất cả mọi người cùng đi tới Kim Huy đi, đừng ở đây tốn thời gian nữa”.

Vì vậy nhóm Đỗ Thăng đều tới Kim Huy.

Tôi không dám nghĩ quá nhiều mà chỉ tự nhủ, anh tại sao lại tới, tới vì ai thì cũng chẳng quan hệ gì với tôi cả.

Các bạn tôi về mặt vô cùng si ngốc hâm mộ nói với Điền Nga: “Điền Nga ơi Điền Nga, chuyện tốt bạn giành hết rồi, bạn thế nhưng lại có thể thông qua ông xã tiếp xúc với Đỗ thần tiên! Thật là làm cho người ta ghen tỵ! Thật là làm cho người ta tức giận! Thật là làm cho người ta muốn giống bạn cùng ông xã biết bao!”.

Điền Nga đắc ý, vênh mặt nói: “Thế nào, hâm mộ không? Thế này đi, bạn hỏi lộ mình cái gì, mình sẽ cùng bạn qua bên đó giả vờ tìm chồng mình, lúc ấy bạn có cơ hội đứng gần mà chiêm ngưỡng Đỗ thần tiên”.

Mọi người cùng hét lên, không chút chí khí nào mà cứ dấn vào bên cạnh Điền Nga nịnh hót lấy lòng.

Đại Lượng chân chó hỏi Điền Nga: “Người đẹp, cho chúng mình nói chuyện một lát với Đỗ Thăng thần tiên đi!”

Mọi người ồn ào lên hết sức tán dương đề nghị này.

Điền Nga nhíu mày lại nói: “Thật ra thì mình cảm thấy Đỗ Thăng không phải người ăn uống vô độ, bình thường rất ít uống rượu, nhưng tối nay Đỗ Thăng lại đặc biệt hưng hăng uống! Dường như không ai vượt qua được, cứ một ly lại một ly, uống rượu như uống nước là vậy!”.

Đám bạn lập tức sùng bái nói: “Thần tiên! Thật là ngưỡng mộ! Anh ta thế mà cũng có thể uống rượu”.

Đại Lượng đi sát phía sau lại nêu ra vấn đề: “Người đẹp, nghe nói vị hôn thê của Đỗ thần tiên đặc biệt xinh đẹp giống như bạn có đúng không?”.

Tiếng la hét đột ngột dừng lại, đối với vấn đề Đại Lượng vừa nói mọi người cực kỳ quan tâm.

Điền Nga về mặt coi thường nói: “Hôm nay vị hôn thê của anh ta chỉ đến một chút liền đi. Đúng là tuyệt mỹ, nhưng không phải dạng người giống như mình. Hứa Linh ấy là người... à, ừ, cô ta giống với Nhậm Phẩm, luôn luôn đơn thuần đức hạnh, người gặp người yêu...”

Tôi đột nhiên lại bị Điền Nga lôi vào, thần trí có chút sững sờ, Hứa Linh giống tôi sao?

Điền Nga thấy tôi vẫn ngơ ngác thì lại nói tiếp: “Chỉ là Hứa Linh kia làm mình thấy hơi là lạ, mắt không chớp, nói chuyện thì một chút phản ứng cũng không có, cứ ngu ngu ngơ ngơ thế nào ấy. Mình không thích cô ta, mình thích Phẩm Phẩm nhà mình tuy là Tiểu Bạch nhưng lại cơ trí hơn người!”.

Tôi lại im lặng một lần nữa. Cái gì gọi là Tiểu Bạch cơ trí? Đi học nhiều năm như vậy mà hôm nay tâm loạn như ma mới học thêm được kiến thức mới: thì ra hai từ này lại có thể cùng đặt vào một chỗ.

Nhưng tôi thấy có một điểm lạ, chính là Điền Nga nói chính mắt cô ấy thấy Hứa Linh với thần tiên kia chênh lệch khá xa.

Mọi người vẫn ngồi vây quanh Điền Nga hỏi không ngừng.

Tôi nhìn quần chúng đang kích động xung quanh, rụt rè nói với mọi người một câu: “Cái đó, cho mình nói một câu, mọi người hôm nay đến để tiền mình ư? Mình... Mình ở chỗ này này!”

Đám người nghe thấy tôi run rẩy lên tiếng thì đồng loạt bỏ thí nhìn tôi một cái trong nháy mắt rồi lại đồng loạt quay đầu lại, khiến tôi cảm thấy 0.01 giây ánh mắt mọi người nhìn tôi kia đều là hư ảo, thật ra thì bọn họ chưa từng nhìn qua.

Bạn học Đại Lượng lúc này nhân tính có vẻ nhiều hơn người khác một chút, còn cố ý nói với tôi một câu, chỉ là lúc nghe hắn nói xong, tôi lập tức hối hận vì sao vừa rồi chỉ tát hắn một cái mà sao không đập nát gân cốt toàn thân hắn để hắn khỏi làm tôi phát cáu! Hắn nói: “Nhậm Phẩm, bạn cứ ở cạnh mình chơi một lát đi, cũng lớn như vậy rồi, đừng kiếm chuyện nữa để chúng tôi ăn an tâm tâm nghiên cứu tham khảo tất cả sự tích huyền thoại của thần tượng. Đừng náo loạn!”

Tôi tính buông tha đám người này rồi. Tôi nhìn khắp phòng tìm Cố Thiến với Hòa sư huynh nhưng không nhìn thấy bóng dáng hai bọn họ đâu.

Hai người này cùng nhau biến mất chỉ có hai nguyên nhân, một là tìm nơi ẩn núp cùng nhau tâm sự rồi, ngày mai tôi phải đi rồi mà hai người này cũng giống đám người đáng chết này không có lương tâm; hoặc là một trong hai người nói muốn đi WC, một người khác sẽ giả bộ không có chuyện gì xảy ra nói biết rõ WC ở đâu rồi dẫn nhau đi, sau đó tranh thủ đoạn đường ngắn ngủi này mà cùng nhau tâm sự. Tôi thấy khả năng này tương đối lớn.

Tôi nhìn đám bạn học vẫn đang hưng phấn hỏi lung tung từ phía thấy thật không nói được lời nào. Ở cùng một nơi với Đỗ Thăng đã cao hứng đến tột độ như vậy, nếu như tôi nói, tôi với Đỗ Thăng lúc xế chiều còn chơi đùa thì có phải bọn họ lớp trước lớp sau đến xâu xé tôi chẳng?

Tôi nghĩ tôi tới phòng vệ sinh rửa mặt rồi dứt khoát trở về ký túc xá thôi.

Tôi đẩy cửa ra khỏi phòng đi tới phòng vệ sinh.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy tình cảnh này rất quen thuộc, tôi cũng đã từng ra khỏi phòng bao, theo hành lang đi tới phòng vệ sinh, sau đó, gặp Đỗ Thăng.

Lần này, cũng ở chỗ này, cũng theo hành lang đến phòng vệ sinh, nhưng sợ rằng sẽ không gặp Đỗ Thăng giống trước.

Nghĩ tới đây tôi cười nhạo chính mình. Lúc nào cũng nghĩ đến chuyện ngày trước thì làm sao có thể thoát ra khỏi đoạn tình cảm thất bại khiến tôi đau đớn này? Đây là cuộc sống, không phải trong phim hay tiểu thuyết mà vừa khéo lần trước gặp thì lần này cũng gặp.

Nhưng ông trời khéo trêu người, lại trùng hợp đến như vậy.

Tôi lại gặp Đỗ Thăng thật!

32. Chương 32 : Gặp Lại Thì Như Thế Nào

Tôi vậy mà thật sự lại gặp được Đỗ Thăng!

Anh ấy đứng ở phía trước cách đó không xa nhìn tôi chăm chăm, bình thường anh giống như “ngọc thụ lâm phong”

(ý nói thân thể bất phàm, như bậc vương giả)

, như lúc này nhìn đáng vẻ anh có chút chật vật, trên gương mặt anh thậm chí còn có một vết thương nhạt nhạt màu hồng chưa phai của vết máu.

Anh làm sao vậy? Chẳng lẽ Đỗ Thăng cùng người khác đánh nhau? Nhưng là Đỗ Thăng với gương mặt như yêu nghiệt kia thì người nào có thể nhẫn tâm động thủ đánh đây?

Tôi hận mình, nhìn thấy vết thương trên mặt anh thế nào lại đau lòng và thương tiếc!

Tôi cắn răng độc ác cúi đầu không nhìn Đỗ Thăng nữa, sau đó xoay người sải bước nhanh chóng đi trở về.

Anh ở kia chặn đường đi tới nhà vệ sinh thì tôi cũng không cần đi vệ sinh! Tôi không thể trêu chọc anh thì tôi trốn tránh anh còn không được sao!

Nhưng khi tôi chưa kịp bước được hai bước, Đỗ Thăng đã vọt tới bên cạnh tôi dùng sức kéo cánh tay tôi lôi tôi vào một căn phòng trống không người tới tìm gần đó.

Cho nên, một màn cũ lại diễn lại một lần nữa!

Vào phòng, Đỗ Thăng đem tôi chống đỡ ở trên tường, sau đó miệng nhanh chóng đè lên môi tôi với tất cả sức lực không cho cự tuyệt mà hôn.

Tôi bị Đỗ Thăng đè vững vàng ở trên vách tường nhúc nhích cũng nhúc nhích không được, cảm thụ một chút gần như điên cuồng những nụ hôn như mưa của Đỗ Thăng trên môi tôi, trên mắt, trên mũi, trên gương mặt cùng với trên cổ tôi.

Tôi cảm thấy với sức lực của Đỗ Thăng đang hôn tôi, thì nhất định cổ của tôi bị lưu lại dấu vết.

Tôi thở dốc không dứt mở miệng nói với Đỗ Thăng: “Buông tôi ra!”

Đỗ Thăng hơi bực tức đem cái miệng đang gặm mút cổ của tôi ra, nhưng lại đem đôi môi đó đưa lên môi tôi và lại dùng sức mút lấy, không để cho tôi có cơ hội lên tiếng nữa.

Qua nụ hôn của Đỗ Thăng, tôi cảm nhận được một mùi rượu nồng nặc. Xem ra anh ấy thật sự uống rất nhiều rượu.

Tôi dùng sức nghiêng đầu né tránh cái hôn của Đỗ Thăng, đôi môi Đỗ Thăng vừa đúng dính vào lỗ tai tôi, Đỗ Thăng lẩm bẩm nói với ta: “Phẩm Phẩm, em nói đúng, anh thật sự bị em phá hủy rồi! Anh không quên được em, đã sớm không quên được rồi! Hình như anh càng nghĩ để em xuống, thì lòng của anh lại càng đau giống như dùng dao từng nhát từng nhát dùng sức đâm vào, anh thống khổ hận không thể tự mình giết chết mình để được giải thoát! Thật xin lỗi, Phẩm Phẩm! Buổi sáng hôm đó anh thấy em cười tươi tắn khi từ trong phòng của sư huynh em ra ngoài, nghe hai người trò chuyện thân thiết, và còn ánh mắt của sư huynh tràn đầy yêu thích nhìn em, anh liền ác tâm nghĩ, từ nay về sau sư huynh em nhất định sẽ thay anh chăm sóc thật tốt cho em! Anh có thể yên tâm rồi đi rồi! Nhưng là anh không nghĩ tới...”

Tôi không đợi Đỗ Thăng nói xong, cũng đã không cách nào khống chế được cơn phần nộ của mình, hung hăng giơ tay ra tát một cái tát nảy lửa trên mặt anh!

Tôi thực lùi đến cạnh cửa lạnh lùng nhìn Đỗ Thăng nói: “Đỗ Thăng, anh ngay cả cơ hội giải thích cũng không giao cho em liền tự mình cho là đúng, cho là em và sư huynh một đêm kia có cái gì, anh căn bản là đang cố tình tìm một cái cớ, một cái lý do dối trá để mà chia tay em! Đỗ Thăng, em cho dù đã từng lên giường với anh, nhưng em không phải loại người tùy tiện gặp ai cũng “lên giường”! Đỗ Thăng! Anh nhớ cho kỹ, em hận anh! Em sẽ không tha thứ cho anh!”

Đỗ Thăng thống khổ dùng đôi tay che mặt cúi đầu giống như một con thú bị thương đang vật vờ. Khi Đỗ Thăng nâng đầu lên, trên mặt đậm nét bị thương. Anh đưa ánh mắt thần thờ nhìn tôi, gần từng tiếng từng tiếng: “Nhưng mà Phẩm Phẩm, anh yêu em! Anh vẫn yêu em! Anh vĩnh viễn yêu em!”

Lời nói của Đỗ Thăng giống như ma chú, làm cho tôi rơi xuống địa ngục không thể hồi sinh!

Tôi muốn kêu lên nhưng lại không có một âm thanh nào phát ra, chỉ có thể hoảng hốt đẩy cửa điên cuồng chạy ra.

Đỗ Thăng, anh yêu em mà lại như thế này sao? Anh yêu em mà sao có thể đem đến cho em những tổn thương kia? Vậy thì anh có thể đem vị hôn thê của anh biến thành em được không?

Không Đỗ Thăng! Coi như những thứ kia tổn thương có thể bù đắp, coi như vị hôn thê của anh có thể biến thành em, nhưng mà bé cứng đầu, anh cũng có thể đem bé cứng trả lại cho em sao!

Tôi chạy đến phòng vệ sinh, tay run run lạnh băng, tôi nỗ lực ổn định lại tâm tình của mình, sau đó soi gương sửa sang lại mình.

Trên cổ của tôi có một hàng nho nhỏ vết hôn hồng hồng. Tôi dùng sức kéo cao cổ áo ý đồ che kín những dấu vết này.

Đang lúc tôi vội vàng hấp tấp chỉnh trang lại mình, Cố Thiển đẩy cửa ra đi vào!

Khoảnh khắc tôi thấy Cố Thiển, cảm xúc đang căng thẳng trong nháy mắt được buông lỏng xuống, tôi cũng không nhận được nữa cả người xụi lơ ngồi bệt xuống đất.

Cố Thiển hốt hoảng đi tới bên cạnh tôi gắng sức đỡ tôi từ mặt đất đứng lên, sau đó lại lung ta lúng túng lau nước mắt cho tôi, lại hoảng hốt hỏi tôi rốt cuộc xảy ra chuyện gì chẳng lẽ ở “Kim Huy” này có người to gan lớn mật ở phía sau mọi người ăn hiếp tôi!

Tôi chỉ là không nói tiếng cứ thế chảy nước mắt, cái gì đều nói không ra được. Cố Thiển cực kỳ tức giận nói: “Cậu có phải hay không lại gặp phải Đỗ Thăng rồi!”

Tôi giật mình ngẩng đầu nhìn Cố Thiển, sau đó từ từ gật đầu một cái.

Cố Thiển tức giận nói: “Đỗ Thăng chúng ta toàn bộ coi như nhìn lầm anh ta, phì! Anh ta chính là bị bệnh thần kinh, tớ cùng với Triệu Hòa Bình đi ra phòng rửa tay gặp anh ta nào có trêu chọc gì hắn đâu, nhưng anh ta thấy chúng tôi không nói hai lời liền xông lên vung liền quả đấm đánh, còn nói với Triệu Hòa Bình mấy câu lộn xộn lung tung ví dụ như “cậu như vậy dám phụ lòng cô ấy sao”, “vậy mà tôi cảm thấy giao cô ấy cho cậu là tốt nhất”, “cậu lại đối xử với cô ấy như... như... như vậy”, vân vân và vân..., lúc ấy tớ cùng Triệu Hòa Bình bị ngu toàn tập, sư huynh cậu còn đang ngăn người ra chưa ra tay! Chờ Triệu Hòa Bình hồi hồn cho anh ta một đấm, anh ta giống như bị ma chướng vậy ngờ ngác bất động, đột nhiên sau đó cũng không quay đầu lại liền bỏ chạy, mười đủ mười hoàn toàn giống một kẻ điên! Chẳng qua tớ bây giờ trở về nghĩ lại anh ta vừa rồi điên khùng chạy về hướng phòng của chúng ta đó! Nhất định là Điền Nga này miệng rộng nói cho chồng của cô ta biết phòng của chúng ta ở đâu, nếu không Đỗ Thăng đâu biết đi đâu!”

Tôi nghe Cố Thiển nói mà trong đầu loạn thành một đống giống như xẹt qua cháy khét toàn bộ. Tôi hốt hoảng hướng Cố Thiển giải thích “Thiên Thiên, tôi cùng sư huynh ở giữa không có xảy ra qua bất cứ chuyện gì, cậu đừng nghe Đỗ Thăng nói bậy! Anh ta cái gì cũng không biết vẫn còn tự cho là mình cái gì cũng biết!”

Nét mặt Cố Thiển cứng lại nhìn tôi một lát sau đó liên tiếp gật đầu mà nói: “Cậu không cần phải vội vã giải thích, trong đầu tôi đây còn chưa có phản ứng kịp đấy. Lần này toàn bộ thông, Đỗ Thăng nói cái đó “cô ấy” chính là cậu Phẩm Phẩm!”

Tôi ngất a! Thế nào cảm giác giống như không đánh đã khai rồi sao!

Tôi sợ Cố Thiển hiểu lầm tôi cùng sư huynh có chuyện gì nên vội vàng nóng nảy giải thích tiếp: “Thiên Thiên cậu hãy nghe tớ nói, chuyện thật không có phức tạp như thế, tớ theo sư huynh...”

Cố Thiển không nhận được cắt lời tôi và nói với tôi: “Phẩm Phẩm nè, đây là đến lúc nào rồi mà còn quan tâm cho người khác hả, cậu không thể chiếu cố chính mình hả! Tớ đã sớm biết nha đầu mà Triệu Hòa Bình thâm mến là cậu rồi, cậu cho là đôi mắt không đem đi luyện ở lò luyện đan thì không phóng ra được Hỏa Nhân Kim Tinh sao

(ánh mắt khi nhìn người mình thích thì vô cùng nồng nàn, ý chị TT là khi Triệu sư huynh nhìn PP cũng đã từng phóng ra lửa đó)

!”

Tôi nghe Cổ Thiển nói xong có chút sững sờ, tôi nói: “Thiến Thiến, cậu không phải là người, cậu là yêu! Cậu cái gì cũng biết nhưng lại cũng không nói cho tớ biết là cậu biết, còn hại tớ lo lắng đề phòng sợ thương hại tớ người!”

Cổ Thiển nói: “Trước kia bỏ qua! Phẩm Phẩm tớ hỏi cậu, Đỗ Thăng nói đem cậu để lại cho Triệu Hòa Bình là có ý gì? Tớ thật sự không hiểu, ở trong mắt anh ta cậu là người có thể đưa cho người khác là thế nào!”

Ánh mắt của tôi bắt đầu mất tiêu cự. Tôi mờ mờ nói với Cổ Thiển: “Thiến Thiến, ngày mai tớ sẽ đi, tớ không sẽ bao giờ... nhớ tới anh ấy nữa, tớ sẽ quên anh ấy, thật! Tớ không muốn lại một lần nữa sát muối vào vết thương của mình, hiểu rõ thì sẽ như thế nào, có thể thay đổi được chuyện giữa tớ và anh ấy sao? Có thể làm cho vị hôn thê của anh ấy biết mất sao? Tớ không muốn nhớ những chuyện đau buồn này nữa, chờ tớ đi, hết thấy mọi chuyện sẽ xong xuôi tan biến đi!”

Cổ Thiển nhìn tôi, không nói gì, chỉ thở dài một tiếng.

33. Chương 33 : Nụ Hôn Của Hạ Tu

Cổ Thiển và sư huynh đưa tôi về trường trước rồi sau đó sư huynh mang về mặt bầm tím đưa Cổ Thiển về nhà.

Đến bây giờ sư huynh cũng không hiểu vì sao lại chọc giận Đỗ Thăng, anh dồn ép hỏi Cổ Thiển rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, đây không phải là trời giáng tai họa xuống bất ngờ hay sao, chu

yện gì đang xảy ra đây? Cổ Thiển bị sư huynh hỏi nhiều, mặt kiên nhẫn liền hung hăng quát cho anh một câu: “Đỗ Thăng coi trọng em, muốn đánh anh cướp em đi, anh có tin không?” Sau đó sư huynh không dám hỏi thêm câu nào nữa.

Đi vào trước cổng ký túc xá, tôi bỗng thấy dưới ánh đèn đường có bóng người đang đu đưa, tôi mở to mắt cẩn thận nhìn nhìn, thì ra đúng là Hạ Tu!

Tôi vội vàng chạy đến trước mặt Hạ Tu, trong lòng có chút vui mừng nói: “Anh! Sao anh lại đến đây!”

Hạ Tu nói: “Ngày mai em đi, anh muốn ghé thăm em một chút”.

Tôi không muốn Hạ Tu phát giác tôi có chút khác thường nên cố gắng làm bộ thoải mái nói với anh: “Anh chờ lâu chưa?”

Hạ Tu chăm chú nhìn mặt tôi, hàng lông mày cau lại, lạnh lùng nói: “Phẩm Phẩm, em vừa khóc? Ai bắt nạt em?”

Tôi vội vàng khoát tay nói: “Không có, không có, không ai bắt nạt em cả, là em thấy tất cả mọi người đều đến tiễn em, cảm thấy hưng phấn mà thương cảm nên chảy nước mắt, thật sự là không ai bắt nạt em cả, em bảo đảm mà!”

Tôi cố gắng biểu lộ dáng vẻ thật thoải mái, nhưng ánh mắt Hạ Tu nhìn tôi càng lúc càng nghi ngờ, thậm chí tôi còn cảm thấy ánh mắt anh có lửa giận đang bùng hực thiêu đốt.

Tôi đang buồn bực vì lửa giận của Hạ Tu dâng lên thì anh bỗng giơ tay lau lau cổ tôi.

Trời! Bị anh nhìn thấy dấu hôn rồi! Vừa nãy tôi chỉ lo khoát tay mà quên kéo cổ áo lên che vết hôn rồi!

Tôi nhìn ánh mắt sâu thẳm của anh, sợ hãi nói: “Anh, em không sao, thật mà, không xảy ra chuyện gì cả, anh đừng lo lắng!”.

Tay Hạ Tu vẫn đặt trên vết hôn đỏ ửng trên cổ tôi vuốt ve, nhìn tôi chăm chú không chớp mắt, lạnh giọng hỏi tôi: “Không sao? Không sao thì em nói cho anh biết những thứ này từ đâu ra!”.

Tôi nhìn biểu hiện bỗng trở nên lạnh lùng của Hạ Tu, sợ run cả người. Hạ Tu thấy tôi run run liền giơ tay kéo tôi đi tới xe anh.

Tôi vội vàng hỏi anh: “Anh, chúng ta đi đâu? Ngày mai em phải lên máy bay...”

Hạ Tu không quay đầu lại nói với tôi: “Chúng ta không đi đâu cả, chỉ vào trong xe ngồi thôi, ở bên ngoài hình như em hơi bị lạnh”.

Tôi ngập ngừng nhỏ giọng nói: “Em là bị anh làm cho đông cứng rồi”.

Hạ Tu chợt dừng chân quay đầu lại nhìn tôi một cái, không nói gì đi đến cửa sau mở cửa cho tôi lên.

Tôi vừa vào trong xe, muốn hỏi anh đã chờ bao lâu rồi lần nữa, nhưng vừa quay đầu lại, chưa kịp mở miệng nói tiếng “anh” thì đã bị người vừa mới lên xe, đóng cửa lại, xoay người lại dùng sức ôm tôi vào trong ngực! Ngay sau đó, anh cúi đầu há miệng ngậm lấy đôi môi tôi.

Tôi chỉ cảm thấy sét đánh bên tai, sợ đến ngất người!

Tôi cố gắng đẩy Hạ Tu ra, trợn to mắt hoảng sợ nhìn anh. Nhưng anh lại cực kỳ thâm tình nhìn tôi, đưa tay vuốt ve khuôn mặt tôi đầy trầm mền, ngữ điệu tràn đầy tiếc thương nói với tôi: “Phẩm Phẩm, bị anh hù dọa sợ hãi sao? Phẩm Phẩm, đừng sợ, anh vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương em! Anh vĩnh viễn sẽ thương em, yêu em!”.

Tôi giống như sắp khóc, âm thanh run rẩy nói với Hạ Tu: “Nhưng, anh là anh trai em!”

Vừa nói xong, nước mắt tôi cũng rơi xuống! Tôi không chỉ kinh hoàng mà còn sợ hãi, nói chung là không nhận được mà rơi lệ!

Hạ Tu vừa dịu dàng lau nước mắt trên mặt tôi vừa nhẹ nhàng dỗ dành: “Nha đầu ngốc, anh cũng không phải là anh trai thực sự của em, có gì mà phải lo lắng! Phẩm Phẩm, chẳng phải lúc còn bé em luôn la hét lớn lên phải làm cô dâu của Hạ ca ca sao, chẳng lẽ Phẩm Phẩm đã quên rồi sao?”

Tôi nhìn Hạ Tu đang dịu dàng nói chuyện với tôi, trong lòng vốn nghĩ hẳn là anh đang nói những chuyện lúc còn bé, nhưng giờ phút này trong lòng tôi, ngoài gương mặt đó, giọng nói đó thì không thể nhớ nổi cái gì khác! Tôi nhớ rõ, người đó đã từng vô cùng cưng chiều gọi tôi là “nha đầu ngốc” giống như Hạ Tu bây giờ!

Tôi một câu cũng không nói nên lời, nước mắt vẫn không ngừng âm thầm chảy xuống.

Hạ Tu thận trọng ôm tôi vào trong ngực, dịu dàng nói: “Phẩm Phẩm ngoan, đừng khóc nữa, anh không ép em nữa được không! Em cứ yên tâm đi học, anh chờ em trở về!”

Nghe Hạ Tu nói xong, tâm tình tôi dần dần buông lỏng xuống, không còn rơi lệ nữa.

Hạ Tu ôm tôi nói: “Phẩm Phẩm, em trở về ngủ một lúc đi, sáng sớm mai anh tới đưa em ra sân bay”.

Tôi khe khẽ gật đầu trong lòng Hạ Tu, sau đó từ từ rời ra, mở cửa xe đi vào ký túc xá. Tôi không dám quay đầu lại nhìn đôi mắt đang chăm chú nhìn tôi ở phía sau. Bởi vì trong đó chứa đựng thâm tình tràn đầy, tôi không thể tiếp nhận.

Hạ Tu, thật xin lỗi!

Không phải anh không tốt, mà em từ lâu đã không còn đủ năng lực yêu người khác nữa.

Trải qua một ngày đầy trắc trở, cuối cùng cũng đến ngày tôi lên đường đi du học.

Trên sân bay, Hạ Tu ôm tôi thật chặt, giọng trầm thấp nói với tôi: “Phẩm Phẩm, anh chờ em trở lại!”

Những lời này của anh khiến tôi tâm phiền ý loạn, tôi muốn mở miệng cự tuyệt anh, nhưng qua cả nửa ngày vẫn không biết nói thế nào, cuối cùng chỉ có thể mang theo hành lý, giống như chạy trốn, mất hết hồn vía dửng dưng đi lên máy bay.

Đợi đến khi sang bên trường học bên kia tôi sẽ viết thư cho anh có lẽ sẽ tốt hơn trực tiếp mặt đối mặt mà từ chối, cho dù là chuyện với sư huynh trước kia hay với Hạ Tu bây giờ, tôi đều không biết làm thế nào.

Tôi lên máy bay tìm tìm chỗ ngồi rồi ngồi xuống ghế, thở một hơi thật dài. Cuối cùng thì một đoạn thời gian cũng đã qua.

Gần đây cuộc sống của tôi trắc trở ngoài ý muốn, những việc đó đã đả kích tôi đến mức dường như lấy hết dũng khí tồn tại của tôi. Cũng may là, cuối cùng tôi cũng vượt qua, tạm thời tôi đã có thể vứt bỏ tất cả mọi phiền não, có thể bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

Sáng nay lúc Cổ Thiến cùng Hòa sư huynh đến tiễn tôi với hai vòng mắt đen thật to, tôi đã bảo bọn họ về nghỉ ngơi nhưng ai cũng không nghe, nhất định cùng Hạ Tu đưa tôi tới sân bay, sau đó trở mắt nhìn bóng lưng tôi biến mất trong biển người mênh mông mới chịu. Tôi không nhịn được cảm thấy sống mũi cay cay, hai người đó đối với tôi thật tốt khiến tôi cảm thấy không thể báo đáp được.

Trong lúc tôi đang buồn bực thì một người đeo kính râm ngồi xuống bên cạnh. Tên đàn ông sau khi ngồi xuống tháo cặp kính xuống rồi ghé đầu nhìn tôi cười híp mắt nói: “Hello, anh tên Lý Thích Phong, thích trong thích hợp, phong trong điều phong

(điều phong: điều gió)

; em gái tên là gì?

Tôi nhìn tên đàn ông tự xưng là Lý Thích Phong trước mặt, trong lòng đánh giá đúng trọng điểm: a nha, dáng dấp cũng không tệ, có vẻ đẹp trai; gương mặt hoa đào điển hình, ngũ quan đào hoa nở rộ, đúng là điển hình của loại người âu hoa ghẹo nguyệt; cử chỉ cũng rất hòa phóng, mặc dù mới lần đầu gặp tôi nhưng lại có biểu hiện vừa quen thuộc vừa theo đuổi; vô cùng chủ động làm cho người khác không cần suy nghĩ cũng có thể đoán được hẳn chính là một tên playboy chính hiệu.

Tôi nhìn Lý Thích Phong nở nụ cười ngây thơ thuần khiết nói: “Hello, đại ca ca, em tên là Nghê Thi Châu, thi trong thi ca, châu trong trân châu. Nhưng em không gọi là Châu Châu, bởi vì người khác lúc gọi tên Châu Châu thì trong lòng có thể len lén đổi thành Nhị sư huynh khiến cho em thua thiệt; em cũng không gọi là Thi Thi vì lúc mới gọi sẽ giống Sư Sư trùng tên với “phong lưu tình trường nữ nhân” thời cổ đại, lại còn ướm át giống như đang câu dẫn tiểu hài tử đi tiểu. Cho nên, cuối cùng em được gọi là Nghê Nghê”.

Từ nhỏ tôi đã vô cùng chán ghét cái loại đàn ông chuyên săn đuổi phụ nữ nên với tên Lý Thích Phong này tôi không chút do dự chọn một cái tên rất hay: Nhĩ thị trư

(Nhĩ thị trư: Người là heo)

.

Lý Thích Phong nghe tôi nói xong cười ha ha giống như một đóa hoa đào nở rộ, trong mắt hiện lên một làn sóng xuân nói với tôi: “Nghê Nghê tiểu muội muội, em cùng với Tiểu Ngũ linh vật của Olympic là một nhà?”

Tôi cười hăng hắc hỏi: “Đại ca ca, anh thấy tên em như thế nào?”

Lý Thích Phong vẫn hoa đào nở rộ gật đầu nói với tôi: “Hay! Tên em rất hay!”

Trong lòng tôi cười đến thắt ruột thắt gan. Đúng, tên rất hay, anh là con heo sao!

Lý Thích Phong nhìn thấy tôi âm thầm cười gian thì chợt nhíu mày, ngay sau đó khôi phục lại trạng thái hoa đào nở rộ nói với tôi: “Nghê Nghê tiểu muội muội, cái tên này, chính xác là rất hay, nhưng hình như là họ của em thiếu đi mấy nét. Hình như em họ Ngô, bỏ đi một vài nét thì họ cùng với tên em đặt cùng một chỗ thì tương đối hay ho a!”

Ngô? Ngô Thi Châu? Tôi là heo!

Tốt lắm, cái gã đàn ông này, tôi vừa mới giỡn hẩn mà hẩn đã bắt đầu giỡn lại tôi rồi.

Tôi mở to đôi mắt, tiếp tục giả bộ ngây thơ chớp chớp hàng mi nói: “Đại ca, em đem cái tên hay ho này cho anh vô điều kiện!”

Anh đi mà giữ lấy đi, cho dù thế nào, anh cũng là heo là được rồi.

Lý hoa đào cười ha ha nói với tôi: “Nghê Nghê tiểu muội muội, em đúng là một cô gái đáng yêu!”

Tôi nghe mấy lời này thấy không được tự nhiên, theo bản năng ưỡn ngực, muốn cho gã đàn ông mắt mù này thấy rõ một chút, tôi không phải là ‘tiểu’ muội muội mà đã là một phụ nữ đã trưởng thành hoàn toàn.

Nhưng cử động của tôi lại không chỉ không đạt được hiệu quả như mong muốn, mà còn khiến cho tên Lý Thích Phong điên dại này cười đến chảy nước mắt nước mũi.

Lý Thích Phong đang cười đến muốn tắt thở, vùng vẫy giấy chết nói với tôi: “Tiểu muội muội, em thật khác người a!”.

Tôi liếc mắt nhìn hắn, không thèm nói chuyện nữa.

Tôi hơi buồn bực, vì sao cuộc sống mới tôi đang vô cùng mong đợi lại do cái tên sét đánh này kéo màn che ra đây?

34. Chương 34 : Cuộc Sống Ở Nước Ngoài

Cuộc sống ở nước ngoài thì sẽ như thế nào đây? Mạch Bao nói: nơi đó có rừng xanh biển, có nước trong vắng vắng. Nhưng mà Mạch Bao nói đó là đi chơi nha, tôi đến cũng không phải đi chơi a. Cho nên núi rừng xinh đẹp kia chẳng quan hệ tới tôi, cùng tôi sớm chiều chỉ là một đồng giấy tờ và một cuốn sách dày từ điển Anh Văn.

Cũng may tôi từ nhỏ đã học Anh Văn liên tục rất chuyên nghiệp, cho nên tôi nghe Thầy giảng bài trên cơ bản đều hiểu, nhưng khi diễn nghĩa ra từng từ, từng chữ để hiểu rõ hơn thì tôi thật sự vô phương không thể làm được gì.

Du học sinh gốc Hoa trừ tôi ra còn có một cô gái họ Tô tới từ Đài Loan, ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau, hai người nhìn nhau thật sự kích động, chúng tôi ai cũng muốn biết đối phương rốt cuộc là quốc gia Châu Á nào tới. Chúng tôi xúc động yên lặng đưa mắt nhìn nhau hết mấy phút, rốt cuộc tôi dừng cảm bước về phía trước phát vỡ cục diện bế tắc.

Tôi thử hỏi: “Chinese? Japanese? or Korean?”

(Người Trung Quốc? Người Nhật Bản? Còn là người Hàn Quốc?)

Đối phương nháy mắt hai cái trả lời tôi: “Parden?”

(Không nghe rõ yêu cầu lặp lại lần nữa vấn đề)

Vì vậy tôi nhắc lại một lần nữa câu hỏi trên.

Đối phương sắc mặt rất ngượng, mặt hơi hồng hồng lại nói “Parden” một lần nữa.

Tôi lặp lại lần nữa. Nhưng mà lúc này trong lòng tôi bắt đầu có chút hoài nghi cô ấy có phải là đang đùa giỡn với tôi hay không.

Đối phương trên trán rỉ ra một tầng mồ hôi lấm tấm, nhìn dáng cô ấy thật gấp gáp cuống quýt.

Tới khi tôi lặp lại câu trả lời lần thứ 3 cho câu hỏi “Parden” của cô nàng thì cô ấy rốt cuộc tức giận nổi khí xung thiên lên kích động dùng tiếng Hoa nói: “thật xin lỗi thật xin lỗi! Tiếng Anh của tôi không giỏi, cậu nói nhanh quá tôi thật sự nghe không hiểu cậu đang hỏi tôi cái gì! Nhưng làm sao đây, giờ thì tôi không biết cậu có thể hiểu tôi đang nói cái gì không nữa!”

Đồ mồ hôi!©,®! Cái này không phải là “Anh ngữ không giỏi”, cái này căn bản là “Anh văn thật sự là rất kém” rồi!

Tôi cố gắng để cho khuôn mặt mình nở một nụ cười rạng rỡ, hoà nhã một chút, sau đó dùng tiếng Phổ Thông nói với cô ấy: “Tôi chính là muốn hỏi cậu từ đâu tới”.

Tô vì vậy thở phào một cái nói: “a u, chính là câu hỏi này hả, tôi thì lại tưởng tượng ra câu hỏi hỏi này phức tạp hơn rất nhiều! Chào bạn tôi họ Tô, tôi là người Taiwan!”

Tôi lập tức xui, tôi nói: “Tô đúng không, là như vậy, cậu cũng biết tôi cũng nói tiếng Hoa đúng không, như vậy thật ra thì cậu hoàn toàn có thể dùng tiếng Hoa để nói “người Đài Loan”, không cần dùng tiếng Anh “Taiwan” để trả lời tôi!”

Tô hỏi tôi tên gọi là gì, tôi nói tôi tên là An, Tô nói cái này tên có ý nghĩa gì sao? Tôi nói không có, chính là dễ nhớ.

Nhưng thật ra là có, lúc lên đại học tôi và Cố Thiển cùng nhau chọn môn học ngoại khóa, giáo viên để cho chúng tôi chọn cho mình một cái tên tiếng Anh. Tôi nói với Cố Thiển, cậu tên là Emilly đi, Cố Thiển hỏi tôi vì sao, tôi nói vì cậu mê ăn cho nên gọi là “millie”

(cái chữ này khi phát âm tiếng Hoa ra giống chữ “hạt gạo”...haizzz tên của CT chính là “yêu gạo”)

. Cố Thiển nói: đã vậy thì cậu liền kêu là Ann đi, tôi vội vàng đồng ý và nói cô ấy không cần phải giải nghĩa ra làm cái gì, Cố Thiển nói đâu có dễ dàng cho cậu như vậy “giá rẻ”

(tên của PP chúng ta cũng đâu đó, khi phát âm thì ra là “giá rẻ”, “hàng giá rẻ”...mò khúc này cả buổi đó các nàng, nên có gì sai sót các nàng đừng ném đá nhe!!!)

Tô nghe giảng bài thì tình hình trái ngược hoàn toàn với tôi, tôi Anh ngữ rất tốt, nhưng mà đối với Anh ngữ miêu tả kiến thức chuyên nghiệp lĩnh ngộ không được tốt; mà Tô Anh ngữ cực dở, nhưng mà nếu như tôi giảng nghĩ lại tất cả những gì thầy giảng trong lớp cho Tô nghe, thì Tô lập tức lĩnh ngộ được tất cả, sau đó cô ấy lại dùng tiếng Hoa pha Đài Loan của mình để phổ biến lại các kiến thức của bài học cho tôi. Bởi vì thế chúng tôi phối hợp với nhau không chê vào đâu được, cho nên thành tích học tập của hai chúng tôi đứng ở số 1 và số 2 không chỉ ở Du học sinh, mà coi như cùng học sinh bản địa, chúng tôi cũng là Hạc đứng trong bầy Gà.

Tô nói: “Ann cậu phải nói chúng ta là nổi bật nhất, chứ nói hạc trong bầy gà nghe là lạ làm sao”.

Tôi nói: “Nổi bật, so sánh cùng một loại, nhưng Hạc so với Gà là so sánh cấp bậc. Tổ chọn hạc đứng trong bầy gà, cậu thì sao?”

Tô nói: “Vậy tôi cũng chọn cái này”.

Tôi và Tô cùng nhau mượn một phòng trọ nhỏ ở ngoài trường, một người một phòng, một phòng khách một nhà bếp. Chúng tôi chiều học xong đều về nhà nhỏ cùng nhau nấu cơm cùng nhau ăn xem tivi nói chuyện phiếm, sau đó đi ngủ. Xem ti vi nói chuyện phiếm là toàn thân hoạt động, xem ti vi là tôi vừa nghe vừa nhìn, Tô thì nghe không hiểu cô ấy chỉ có thể nhìn hình ảnh, mà nói chuyện phiếm là tôi nói cho Tô nghe trên tivi đang diễn ra vấn đề gì Tô vừa nghe tôi nói vừa cố nhớ lại hình ảnh vừa qua rồi đem hai cái đó nhập vào một chỗ, cái kiểu giống như D.I.Y

(Do it yourself- tự làm tự hưởng)

. Dịch và chế tác cho phim cùng lúc đó vẫn không thể bỏ qua hình ảnh đang diễn ra để sau đó, tôi xếp chữ nghĩa phối hợp hoàn thành một đoạn phim.

Tôi và Tô, quá trình hai người chúng tôi xem phim nói chuyện phiếm, đối với tôi mà nói, gọi là một chết người; đối với người mà nói, phải gọi là can đảm.

Thỉnh thoảng chúng tôi cũng sẽ cùng nhau ngủ, trước lúc ngủ nằm ở trên giường lớn nói chuyện phiếm, cô ấy nói cho tôi về Đài Loan, tôi nói cho cô ấy về Trung Quốc đại lục. Có ngày tôi hỏi nàng Tiểu S ở Đài Loan rất được hoan nghênh ư, cô ấy nói không rõ lắm, bình thường cô ấy đều nghe Quách Đức Cường, tôi nói vậy cậu khẳng định cũng biết Triệu Bản Sơn đi, hai người bọn họ bây giờ đang ở Bắc Kinh là hàng xóm nhau rồi, Tô nói: “An, cậu thật giỏi, ngay cả tôi thích Triệu Bản Sơn cậu cũng biết được!”

Đến Newyork một tuần lễ sau, tôi căn bản đã thích ứng được cuộc sống ở nơi này. Tôi mua điện thoại di động, cước phí gọi cũng khá mắc, cho nên tôi chỉ có thể gọi điện cho Cha Mẹ, cố Thiển, Sư huynh báo bình an.

Sau cùng tôi nhắm mắt bấm số điện thoại di động của Hạ Tu. Tôi cố gắng để cho mình biểu hiện thật nhẹ nhõm tự nhiên, một chữ cũng không nói tới chuyện phát sinh ở cái đêm trước khi đi kia, cũng không cho Hạ Tu cơ hội nói. Cuối cùng tôi nói: “Ca, anh cũng không còn trẻ nữa, cha mẹ để cho em nói với anh rằng anh phải nhanh nhanh tìm vợ cho mình đi!” Sau đó cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại tôi cảm thấy tim mình đập loạn xạ, trên trán tôi cũng rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

Tô nói: “An, Đại lục hiện tại cũng lưu hành ***** yêu vậy sao?”

(*****dạng như Cẩm luyện đó)

Tôi nói: “Xí, cô gái chớ nói hươu nói vượn, ***** vật này chỉ có Nhật Bản mới thích, ở chỗ tớ không có thịnh hành cái này, hơn nữa cậu không nghe thấy vừa rồi tôi đã hết sức trốn tránh hiện tượng này xảy ra đó sao!”

Tôi nói xong đã cảm thấy có cái gì đó không đúng, có chút không đánh đã khai, tôi lúc nào thì nói với Tô về đồng chí Hạ Tu có ý đồ gì đó đối với tôi? Nhưng không nói thì làm sao cô nàng có thể biết tôi và Hạ Tu có cái gì đó mập mờ đây?

Tôi nói: “Tô, cậu có thể nghe được tôi cùng anh tôi hai người ở giữa có mập mờ sao?”

Tô nói: “đúng a! Bởi vì hai người đối thoại quá kinh điển nha, cố ý tránh nói tới từ yêu, cố làm cho thoải mái buông lỏng khoa trương cười to, nhất là cái đặc điểm đó là biết rõ ràng trong lòng đối phương chỉ có mình mà vẫn còn mạnh miệng cười vui khuyên người ta đi kiếm tình duyên khác, đây đều là giọng điệu của yêu *****”.

Tôi nhất thời toát mồ hôi lạnh như mưa, cơ hồ là phải đỡ tường mới đứng vững. Tôi suy yếu vô lực hỏi: “Tô, cậu từ đâu biết những thứ này?”

Tô nói: “An cậu kém quá đi! Ở đại lục có cái gì gọi là Kim Giang Nguyên đó, văn chương rất được ưa thích đó sao!”.

Tôi cảm thấy được đầu đặc biệt ngất, tôi nói: “Tô, cậu thật là một người yêu nước Đài Loan nha!”

Tô lập tức kích động nhảy dựng lên nói với tôi: “tôi biết! tên anh ta là Hình Ngọc Sâm đúng không!”

Oh My God~~ a! Đó là gián điệp văn hoá từ Đài Loan, Tô là không biết sao

Tôi vốn cho là tôi ra nước ngoài là có thể thoát khỏi bóng ma Đỗ Thăng rồi. Nhưng là rất nhanh tôi liền phát hiện tôi sai lầm rồi, sai thái quá. Tôi quên một vấn đề, tôi hiện tại đang ở trong thành phố, chính là thành phố mà năm đó Đỗ Thăng đã ở và làm giàu; tôi hiện tại đang học ở trường học, chính là trường học năm đó đã bồi dưỡng Đỗ Thăng sau này trở thành thiên tài IT.

Ở chỗ này tôi chẳng những không cách nào quên được Đỗ Thăng, thậm chí tên tuổi của Đỗ Thăng so với ở trong nước còn vang dội hơn. Những người ở nơi này nhắc tới Đỗ Thăng, cùng với những bạn học thời đại học về mặt giống y nhau, cũng rất si ngốc ngu ngu sùng bái cùng với mê mẩn.

Chỉ có tôi là ngoại lệ, mỗi khi nghe được có người hưng phấn nhiệt liệt đàm luận về Đỗ Thăng, tôi liền sẽ thay đổi trầm mặc cùng đau thương.

Ngày đó Tô thấy tôi không ngừng than thở về mặt đau liền hỏi: “An người yêu của cậu qua đời sao? Cậu tại sao đau thương như vậy?”

Tôi nói: “Tô, tớ đọc cho cậu nghe bài thơ:có người chết, nhưng hấn vẫn còn sống;có người còn sống, nhưng hấn cũng đã chết. Mà người tôi yêu, hấn còn sống, nhưng trong lòng tôi, cũng đã chết”.

Tô nói: “bài thơ này thật quý dị thật đó, chẳng lẽ là trong Liêu Trai viết sao?”

Tôi hôn mê, bị Tô đánh.

(“đánh” là Sét đánh nha các nàng, không phải Tô đánh đánh PP đâu nhe)

35. Chương 35 : Phiên Ngoại Đỗ Thăng (một)

Cô gái ấy, vừa ngây ngốc tiểu bạch, lại vừa xinh đẹp đáng yêu, mà khó hiểu nhất chính là tựa hồ như cô ấy không hề biết mình rất xinh đẹp mê người.

Tôi dùng tâm huyết cả đời mình lặng lẽ nghiên cứu tìm tòi chương trình Search Engine, ngày đó, lúc vận hành thử nghiệm lại có một lỗi nhỏ, có vẻ như không nghiêm trọng

ng nhưng lại làm cho cả chương trình lâm vào vòng tuần hoàn chết không cách nào khắc chế được, đồng thời nó lại còn có thể phục chế rất nhiều câu lệnh đã bị xóa đi khiến cả hệ thống ngừng hoạt động. Trong nhất thời không tìm ra cách giải quyết lỗi mới phát hiện này khiến tôi vô cùng bức mình.

Mấy người đồng sự của tôi thấy tôi phiền não không thôi liền nói với tôi, công ty tôi cùng nhiều công ty khác trong cùng khách sạn đang tổ chức một bữa tiệc giao lưu, hay là tôi nên đi giải sầu đi. Bình thường thì tôi sẽ không bao giờ tham gia loại hoạt động này, nhưng ngày đó, suy nghĩ của tôi đang rơi vào góc chết nên tôi nghĩ có lẽ nên đi ra ngoài một chút, may ra có thể thay đổi suy nghĩ.

Vì vậy, ma xui quỷ khiến tôi đi tham dự bữa tiệc xã giao này. Trong bữa tiệc có rất nhiều phụ nữ lấy có trượt chân ngã vào tôi, khiến tôi thấy phiền toái không chịu được. Một cô gái không nào “té” vào tôi, ly rượu trong tay cô ta còn chưa kịp tìm chỗ để rơi xuống thì rượu trong ly đã không nể tình chút nào đã đổ vào người tôi, một giọt cũng không lãng phí.

Tôi rất tức giận, đối với loại phụ nữ nông cạn này không những tôi thấy chán ghét mà còn thấy khinh bỉ vô cùng. Tôi gọi phục vụ lấy quần áo sạch để thay ra, hơn nữa còn dặn dò anh ta quần áo càng tì tì càng tốt. Quả thực phục vụ đã chọn cho tôi một cái áo sơ mi cực kỳ “mộc mạc” cũ kỹ, tôi mặc chiếc áo sơ mi này ngồi ở khu nghỉ ngơi, may mà nhờ phúc của nó, những phụ nữ thực dụng kia không hề tới quấy rầy tôi nữa. Tôi không nhận được càng thêm khinh bỉ những phụ nữ ham hư vinh này.

Tôi mặc chiếc áo sơ mi cũ kỹ này thì có một loại cảm giác “phản phác quy chân” (1), giúp tôi có linh cảm tìm ra cách giải quyết lỗi đó, tôi lấy giấy bút ra, nhanh chóng ghi chép lại ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu.

Trong lúc tôi đang sửa sang lại ghi chép vừa rồi, lúc ngẩng đầu lên, tôi thấy một cô gái nhỏ đang ngồi ở phía đối diện. Cô ấy rất xinh đẹp, có một đôi mắt to linh động. Lúc tôi ngẩng đầu lên, cô ấy nhìn tôi vẻ thán phục. Biểu tình thán phục của cô ấy khiến tôi không thấy ghét, mà còn thấy vẻ thành thật đáng yêu, không nhận được muốn trêu chọc. Tôi nói: “Ở nơi nhiều phụ nữ tầm thường hiếm có như thế này, may mà cuối cùng vẫn có một người có thể phân biệt được hàng tốt hàng xấu giống như em”.

Cô gái nhỏ nghe xong, trừng mắt nhìn tôi rồi ra sức giải thích: “Anh ngàn vạn lần đừng có hiểu lầm, em không phải phân biệt hàng tốt hàng xấu. Chỉ là em cảm thấy hơi mệt mỏi nên tìm chỗ nghỉ ngơi một chút, nhưng nhìn đi nhìn lại, những chỗ tốt đều có người rồi, chỉ còn cái bàn này đặc biệt không có cô gái nào ngồi còn có một chỗ trống, em chỉ ngồi nghỉ ngơi thôi, anh ngàn vạn lần đừng có ý nghĩ là em muốn tiếp cận anh! Mẹ em bảo em còn nhỏ, không nên sớm sa đà vào tình yêu nam nữ, nhân lúc còn trẻ nên học thêm chút gì đó để cống hiến nhiều hơn cho xã hội thì sống mới có ý nghĩa”.

Tôi cảm thấy nha đầu này rất thú vị, còn lăm lăm nữa. Tôi hỏi cô ấy ở công ty nào, nhưng cô ấy nói cô ấy đang còn là học sinh, tôi không biết cô ấy thật sự là học sinh hay không muốn nói rõ với tôi. Dù sao thì hứng thú của tôi đối với cô ấy càng ngày càng tăng. Tôi hỏi tên cô ấy là gì, nhưng cô ấy chưa kịp trả lời thì lại có một cuộc điện thoại gọi tới. Tôi vội nói trước khi cô ấy rời đi: “Nha đầu, nhớ nhé, anh là Đỗ Thắng”. Nhưng nhìn vẻ mặt ngốc nghếch lúc cô ấy chạy đi tôi cũng biết, nha đầu này thật không muốn biết tôi là ai. Hoặc là căn bản cô ấy cũng chẳng biết Đỗ Thắng là người nào, khiến tôi cảm thấy, số người biết đến tôi không phải là rất nhiều, cho thấy bình thường tôi chưa đáng kiêu ngạo, cần cố gắng kiêu ngạo thêm một chút nữa mới được.

Ngày hôm sau tôi không đến đó mà phải đi thuyết trình. Lúc tôi học ở Mĩ thì có một vị giáo sư gốc Hoa tôi vừa yêu vừa hận, lúc còn sống vừa là bằng hữu tốt lại vừa là giáo sư của tôi. Lúc tôi trở về nước thì trường học của vị giáo sư này vẫn hết sức mời tôi đến trường thuyết trình. Tôi cơ bản không quan tâm, nhưng không hiểu vì sao, nghĩ đến vị giáo sư này, mặc dù ông ta đã khiến tôi vô cùng đau khổ nhưng dù sao cũng là ân sư tôi kính yêu nhất, cũng đã dạy tôi rất nhiều điều có ích, vì vậy tôi đáp ứng lời mời của bạn ông ta.

Trong lúc tôi đang thuyết trình thì phát hiện nha đầu ngốc ngày hôm qua ngồi ngay ở hàng ghế đầu tiên! Thì ra cô ấy thật sự là một học sinh. Nha đầu này rất thú vị, rõ ràng ngày thường rất thông minh cơ trí nhưng lại có thể luôn luôn gây ra những chuyện ngốc nghếch. Nhìn dáng vẻ đau khổ của thầy hướng dẫn cô ấy, tôi cảm thấy công việc vô vị tẻ nhạt này lại trở nên thú vị hứng khởi vô cùng.

Nhưng lúc cô ấy chơi đùa thì thầm cùng tên nam sinh ngồi cạnh, tôi thấy cực kỳ khó chịu. Tôi có cảm giác một cái gì đó chỉ thuộc về mình bỗng nhiên lại bị người khác hưởng thụ. Tôi hiểu rõ, tôi đã có ham muốn chiếm giữ với nha đầu này rồi.

Kết thúc buổi thuyết trình, tôi vốn không muốn đi ăn cùng các vị đứng đầu ở đây, tôi biết chắc bọn họ có yêu cầu tôi làm chuyện gì đấy. Nhưng ở sau khán đài, tôi nhìn thấy nha đầu klại thay đổi chủ ý, quyết định đi ăn, hơn nữa còn đem cô ấy đi cùng.

Mỗi khi nhắc đến cô ấy, thầy hướng dẫn của cô ấy luôn mang một vẻ mặt vô cùng đau khổ khiến tôi thấy thật sự rất thú vị. Thầy hướng dẫn của cô ấy nói cô ấy tên là Nhậm Phẩm, còn nói tên của cô ấy với con người cô ấy giống nhau, nhìn đáng yêu như vậy, nhưng thật ra thì chẳng đáng yêu chút nào.

Trên bàn ăn, cuối cùng tôi cũng biết cái gì gọi là như lang như hổ. Nha đầu kia đáng vẻ thanh mảnh, không tưởng tượng là có thể ăn đến mức chẳng nhìn thấy ai nữa. Đôi mắt to của cô ấy giờ đây sợ rằng ngoài thức ăn cũng chỉ có thức ăn thôi, mấy người ngồi cạnh cô ấy hoàn toàn làm như không thấy.

Nha đầu này thật thú vị, đang ngồi cùng không phải hiệu trưởng thì là thư ký, thấp nhất cũng là thầy hướng dẫn, nhưng những người này trong mắt cô ấy không sánh bằng cái bàn đầy thịt ba chỉ này.

Tôi nhìn vẻ mặt hạnh phúc lúc ăn của cô ấy, trong lòng thấy êm ái vô cùng, giống như có một bàn tay em bé sơ sinh đang nhẹ nhàng xoa xoa. Tôi nhịn không được nghĩ phải trêu chọc cô ấy. Tôi dùng chút tiểu xảo khiến cô ấy đến ngồi bên cạnh tôi, trêu cho cô ấy uống rượu.

Nha đầu này, thật là một tiểu yêu tinh khiến người khác muốn trêu chọc! Cô ấy căn bản không ý thức được gương mặt đỏ hồng cùng đôi mắt mở to mênh mang mù sương khiến người khác thương tiếc đến cỡ nào! Không biết có phải vì rượu hay không mà tôi cảm thấy mình trở nên dễ rung động, mỗi khi quay lại nhìn cô ấy tôi đều có loại dục vọng mãnh liệt ôm cô ấy vào lòng, hung hăng hôn lên đôi môi mềm mại đỏ tươi kia.

Tôi có chút giật mình đối với rung động của mình. Mặc dù tôi không phải là người đàn ông thủ thân như ngọc, nhưng không phải loại người phóng túng tùy tiện. Tôi không lập đền thờ là thật, nhưng đối với phụ nữ tôi lựa chọn kỹ càng cũng là thật. Nhưng không tưởng tượng được đối với một cô gái nhỏ vừa mới gặp tôi lại có hứng thú mãnh liệt như vậy!

Lúc tôi lại quay đầu lại nhìn tiểu nha đầu ngồi cạnh thì cô ấy cười ngọt ngào với tôi, tôi biết cô ấy đang say, chứ nếu không cô ấy sẽ không cười ngọt ngào xinh đẹp như vậy với tôi, nhưng cho dù biết là cô ấy chỉ vô ý thức mà cười với tôi thôi, nhìn thấy lúm đồng tiền như đóa hoa rực rỡ mê người của cô ấy thì tôi vẫn không kiềm chế được lại thấy xốn xang trong lòng.

Trước kia, nếu ai nói với tôi anh ta vừa gặp đã yêu, tôi nhất định sẽ xì mũi khinh thường, Nhưng bây giờ, nhìn tiểu nha đầu trước mặt gò má mềm mại đỏ ửng như cánh hoa đào nở rộ, giống như ngôi sao sáng chói ngọt ngào cười với tôi, nhìn cô ấy nhìn tôi với ánh mắt mê ly mềm mại đáng yêu, tôi nghĩ, tôi có hiểu cảm giác tình yêu sét đánh là gì rồi.

Giờ phút này, tôi sợ là tôi cũng hơi say rồi! Chỉ là không phải say rượu, mà là say trong ánh mắt của tiểu tinh linh này! Thậm chí tôi cảm thấy trong lòng có một cảm giác rung động rất mãnh liệt.

Sau đó tôi hết sức không có ý tốt mà ra sức chúc rượu mấy lão nhân kia, khiến bọn họ tất cả đều uống rất nhiều. Sau đó, như mơ ước, tôi có cơ hội cùng tiểu nha đầu này ở cùng một chỗ. Tôi rất muốn hung hăng đoạt lấy tiểu nha đầu mê người này, nhưng khi nhìn vẻ mặt khả ái, tinh khiết ngây thơ ngốc nghếch giống như một đứa trẻ của cô ấy, tôi không đành lòng xuống tay.

Tôi đối với mình có chút bất đắc dĩ, mất công chúc rượu mấy lão nhân kia như vậy đúng là chỉ vì muốn ăn hết tiểu yêu tinh này thôi, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt ngây thơ nhỏ bé ấy, tôi mặc dù giống Đại Hôi Lang đói khát nhưng không đành lòng há miệng rồi.

Nội tâm tôi đấu tranh, sau đó cắn răng đưa cô ấy về ký túc xá. Ai dè, nha đầu này lại nói chết cũng không về, nói gì mà trở về với cơ thể đầy mùi rượu như vậy sẽ ảnh hưởng đến danh tiết. Cô ấy giống như làm nũng nói nhất định không về, tôi ôm thân thể nhuần ngọc ôn hương trong lòng, lý trí đã dùng hết sức khắc chế bỗng “phụt” một cái bị phá tan.

Sau đó, tôi vui vẻ nghĩ: Nha đầu, việc này không oán được tôi rồi, tôi đã muốn đưa em về, nhưng em giống như tiểu bạch thỏ lại chủ động đốt dục hỏa của Đại Hôi Lang tôi, hôm nay mà không ăn em thì thực là không phải với ‘tiểu đệ’ của Đồ ca ca.

Tôi ôm tiểu bảo bối vào phòng khách, cô ấy cười ngây ngô với tôi, nói tôi thực sự là người tốt. Tôi nhìn gương mặt thuần khiết cười đến thiên chân vô tà, không khắc chế nổi dục vọng trong người nữa, hung hăng hôn lên môi cô ấy! Nhìn một cái cũng biết tiểu nha đầu này ngay cả nụ hôn đầu cũng chưa trải qua, hoàn toàn ngây người, bộ dáng ngây ngốc đáng yêu khiến tôi vô cùng tiếc thương.

Tư vị của tiểu nha đầu thật sự quá ngọt ngào! Đôi môi mềm mại, đầu lưỡi ngọt ngào khiến tôi hôn mát không ngừng lại được! Tôi đưa tay dò vào trong quần áo của cô ấy, không nghĩ được nha đầu ngốc này gây gò vậy nhưng chỗ đó thật đầy đặn! Cảm giác chạm tay vào nơi trắng nõn mềm mại khiến tôi rung động hận không thể một ngụm nuốt cô ấy vào bụng! Dục vọng trong cơ thể tôi nhanh chóng tích tụ, hạ thân căng trướng đến mức thấy đau.

Tôi ôm tiểu bảo bối của tôi đến bên giường, vừa hôn mát vừa nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người cả hai. Lúc tôi cởi quần lót của cô ấy, cô ấy có ý ngăn cản lại, mà lý do lại là cô ấy còn là học sinh! Tôi buồn cười không dứt, càng phát hiện thấy tiểu bảo bối thật đáng yêu. Tôi cuối cùng vừa dỗ, vừa lừa cởi quần lót cô ấy ra, nhìn thân thể thiếu nữ trắng nõn mềm mại trước mắt, tôi xúc động giống một cậu bé mới lớn.

Lúc tôi tiến vào cơ thể của tiểu bảo bối, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng giống như mê sau, miệng khẽ rên rỉ nũng nịu, tôi có cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có chạy khắp cơ thể! Tôi bắt đầu dùng sức, mạnh mẽ đâm tới trong thân thể nhỏ bé khít khao, tôi giống như một xử nam chưa hề biết mùi đời rung động không thôi, tiểu yêu tinh dưới thân thể này thực sự mang đến cho tôi cảm giác quá sức tuyệt vời, khiến cho tôi hận không thể đem cô ấy khảm vào trong thân thể, chỉ để tôi một mình độc chiếm cô ấy.

Cứng rắn của tôi trong cơ thể cô ấy được nơi nóng ẩm chặt chẽ bao vây, mỗi lần tiến vào rút ra tuyệt vời đến mức tôi muốn lớn tiếng gầm lên! Tôi mê say nghe dưới thân tôi mềm mại than nhẹ, thỏa mãn nhìn cô ấy vì luật động nhẹ nhàng của tôi mà run rẩy. Tiểu bảo bối của tôi thỉnh thoảng lại dùng vườn hoa thần bí của cô ấy kẹp chặt lấy tôi, mà cô ấy không phải cố ý mê hoặc khiến tôi không kìm được lại dong duỗi bên trong người cô ấy, đâm vào rút ra mỗi lúc một nhanh, thâm nhập mỗi lúc một sâu, mỗi lúc một mạnh mẽ hơn, cuối cùng tôi chạy nước rút, đem dục vọng cứng rắn nóng bỏng chôn vùi thật sâu vào chỗ ẩm nóng mềm mại thật chặt của cô ấy. Tiểu bảo bối của tôi không ngừng co rút kịch liệt, tôi bị cô ấy ưỡn người lên kẹp chặt lấy, rốt cuộc không thể nào ức chế được mà run rẩy co bóp bột phát cùng cô ấy. Trong khoảnh khắc đó, trước mắt tôi cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ thấy một luồng ánh sáng màu trắng đẹp mắt, tôi ở trong đó bay lên thật cao, rơi vào vòng xoáy, xoay tròn... Cuối cùng tôi cũng cảm nhận được, cái gì mới là chân ái, cái gì mới là dục tiên dục tử.

Lúc lên tới cao trào, bảo bối mỹ lệ dưới thân tôi run rẩy lên tiếng ngâm nga, giống như là vô cùng đau khổ, nhưng cũng giống như hết sức vui thích, giọng nói mềm mại, âm thanh thì thầm khiến tôi tê dại cả người, trong lòng ngập tràn mê luyến cùng say mê, cương chiều mát chặt lấy đôi môi của cô ấy, đầu lưỡi dò vào trong miệng cô ấy, dụ hoặc lưỡi cô ấy cùng tôi quay cuồng bay lên.

Tôi nghĩ là tôi bị tiểu yêu tinh phía dưới này mê hoặc thật rồi!

(1)

– Phản phác quy chân: Nghĩa là điểm cao nhất chính là điểm xuất phát, được ứng dụng trong rất nhiều lĩnh vực đạt, trong võ thuật nghĩa là đạt tới cảnh giới “Tối thượng” trong truyền thuyết, quên đi tất cả võ học trong thiên hạ, bản thân đã không còn chiêu thức cụ thể, chỉ dựa vào ý cảnh mà đơn giản xử lý.

36. Chương 36 : Gallery (cửa Hàng/phòng Bán Tranh)

Đến Newyork đã hai tuần lễ, ngày chủ nhật thừa dịp không có lên lớp tôi một mình đi dạo quanh các con đường lớn.

Tô gần đây quen biết một chàng mà theo cô nàng nói là rất đẹp trai, hai người mấy ngày nay đều rất nồng nàn, sau khi tan học Tô thường đi rất khuya mới về. Ngày hôm qua Tô nói với tôi là vào chủ nhật trai đẹp muốn t

ới chỗ ở của chúng tôi để tặng thêm hiểu biết giữa hai người, tôi liền hỏi Tô: “Buổi tối đó có cần hay không cần tớ đi lang thang ngoài phố lâu hơn một chút để cậu hưởng thụ một tối dạt dào ý xuân?”

Tô vội vàng nói không cần không cần, tôi nói nha đầu cuối cùng cậu còn có lương tâm không đến nỗi đến trọng sắc khinh bạn. Tô nói: “Cũng không phải như thế, An cậu chờ hiểu lắm, tớ muốn nói với cậu là... buổi tối cậu không cần đi lang thang làm gì... chỉ cần sáng sớm chủ nhật cậu đi ra ngoài sớm là được rồi, tớ và John thường thích.. ách, cái đó...vào buổi sáng!”

Tôi không nói hai lời liền tông cửa xông ra ngoài. Nếu không một lát sau tôi nhất định bị cô nàng làm cho đầu óc choáng váng.

Tôi một mình đi trên con đường xạ lạ, nhìn người đi đường qua lại, tôi không biết bọn họ, bọn họ cũng không biết tôi, ở chỗ này, tôi có thể hoàn toàn buông lỏng chính mình.

Vừa lúc tôi đi tới phía ngoài một “Gallery” tôi bị thu hút bởi cánh cửa có hình chiếc lá liễu nhạt màu hấp dẫn, tâm huyết dâng trào liền đẩy cửa bước vào.

Nơi này hình như đang có triển lãm trang, mỗi một bức trang đều ký tên cũng một người, tôi nhìn kỹ, ngạc nhiên phát hiện, kế bên chữ ký tên tiếng anh là Sum thì vẫn thấy rõ ràng cái dấu đóng tên tiếng Hoa: Âu Tề.

Tôi dừng bước trước bức tranh có tên “Hoài Niệm”, trong tranh vẽ một cô gái tóc dài mặc quần trắng đang nhìn về phía xa trong một buổi chiều, ánh nắng chiều nhàn nhạt chiếu vào giống như một làn sương mù bao quanh người cô gái thoảng ẩn thoảng hiện, làm cho nàng trở nên thoát tục như tiên, thuần mỹ, thánh khiết, làm cho người xem kinh ngạc

Tôi nhìn hình người trong bức tranh, cô gái có dáng hình của người châu á, trong lòng tôi có một cảm giác quen thuộc nhưng lại không giải thích được.

Tôi đứng nhìn bức trang thật lâu không rời chân đi được, không thể nói tại sao, sắc thái tình cảm trong bức trang này làm cho trong lòng tôi có chút gì đó chua xót.

Một lát sau, tôi cảm thấy ở phía sau lưng mình có người đứng, người kia mở miệng nói nhẹ nhàng giống như đang độc thoại một mình: “Bức tranh này, đẹp không?”

Tôi có chút bất ngờ, người này nói lại là tiếng Hoa rất rõ! Tôi quay đầu lại, thấy ngay một khuôn mặt đứng chắt Châu Á.

Người đàn ông trước mắt tôi trên người tản mát ra một khí chất rất nam tính một loại giống như phóng đảng phóng túng rõ ràng, tôi biết rằng đây là loại người rất có sức hút, đặc biệt là đối với phụ nữ.

Tôi nhìn thẳng anh ta lễ phép mỉm cười, tôi nói: “Lúc vẽ bức tranh này người họa sĩ trong lòng nhất định là rất hạnh phúc, thế nhưng phía sau sự hạnh phúc đó là xen lẫn với nỗi đau thương vô tận, làm cho người ta khi nhìn bức trang này trong lòng vừa cảm thấy ấm áp lại vừa cảm thấy chua xót! Đại khái đây chính là, nghĩ tới một người không nên nghĩ nhưng vẫn không quên được, yêu một người không nên yêu nhưng không thể không yêu người đó, vừa thống khổ lại vừa ấm áp!” Tự nhiên, giống như tôi và Đỗ Thắng.

Trong ánh mắt của anh ta có chút rung động, sau đó nhoẻ miệng cười, đưa tay về phía tôi rồi nói: “Không nghĩ tới cuối cùng có thể hiểu được bức tranh này lại là một tiểu cô nương. Xin chào, tôi tên là Âu Tề!”

Tôi lấy làm kinh hãi, đưa tay ra bắt tay anh ta, tôi trợn to hai mắt nói: “Thì ra anh lại là người vẽ bức tranh này! Không đúng không đúng, anh là người vẽ toàn bộ tranh trong phòng này! Xin chào tôi tên là An!”

Tôi nhìn Âu Tề không nhận được hỏi hẩn: “Anh là người gốc Trung Quốc? Làm sao mà anh nhìn bóng lưng thôi thì có thể biết chắc tôi là người Trung Quốc?”

Âu Tề nhàn nhạt cười nói: “T đúng là gốc người Trung Quốc, nhưng kỳ thật tôi cũng không biết cô cũng là người Trung Quốc.”

Tôi buồn bực hỏi: “Vậy sao anh lại trực tiếp sử dụng tiếng Hoa mà hỏi tôi?”

Khuôn mặt Âu Tề trở nên mơ màng ngược nhìn bức tranh nói với tôi: “Tôi không phải đang hỏi cô, tôi không có hỏi bất luận người nào, tôi chỉ là mỗi ngày đều tự hỏi chính mình, bức tranh này, đẹp không? Tại sao có nhiều người trả giá cao để mua nó, nhưng mà làm cái gì tôi thà rằng mỗi lần nhìn nó sẽ đau lòng lại vẫn không bỏ được bán đi nó đây?”

Tôi cảm thấy được làm nghệ thuật nhất định sẽ có khả năng bắt chuyện rất hay, Âu Tề kia với giọng nói và gương mặt nhất là ánh mắt nhất định sẽ lôi được những thứ mà tôi đã cất dấu dưới đáy lòng lên. Tôi thường dịp tâm mình chưa động liền vội vàng ngắt lời: “u Tề, tôi khát, muốn uống chút nước lạnh, anh có thể cho tôi một chút được không?”

Tôi vừa dứt lời, trên mặt Âu Tề có biểu hiện như bị sét đánh trúng, anh ta quay đầu nhìn tôi hai giây sau đó nghiêm túc nói với tôi: “An, thật xin lỗi, chúng tôi ở đây chỉ có cà phê Blue Mountain.”

Tôi lập tức gật gật đầu như bữa cử nói: “Xong! Không phải nó! Tôi nói uống nước lạnh là loại mà có cái vòi đưa lên miệng hút một cái là đã khát đó, không phải là không có nhe, lần đầu gặp mặt tôi cũng rất ngượng ngùng xin anh nước lạnh đó a.”

Âu Tề giống như bị sét đánh lần hai lại nhìn tôi chăm chú hai giây, sau đó vẻ mặt mang theo sự nghi ngờ nhìn tôi nghiêm túc hỏi: “An, bạn bè bên cạnh cô, với cô sớm chiều chung sống, ngày ngày nghe cô dùng cách nói chuyện “thần quỷ khó đoán” như vậy, có hay không bị rối loạn tinh thần loại nhe?”

Lần này đổi thành tôi bị ... xẹt cái ... sét đánh qua. Tôi là cây vào chính mình trời sanh tiểu bạch cho nên nói qua cái kia cũng không nghĩ nhiều làm gì, nhưng mà ai ngờ trước mặt tôi vị công tử này không phải nghệ thuật gia sao, nghệ thuật gia tại sao có thể có lời bình luận dữ dội như thế đối với người lần đầu tiên gặp mặt lại cùng là người Trung Quốc đây?

Tôi nói: “Nghệ thuật gia như anh cũng có chút phúc hắc rồi! Có thể nói móc kích thích một thiếu nữ vô tội mà khuôn mặt vẫn tươi cười nhẹ nhàng, tôi đây cuối cùng là thấy được cái gì gọi là sói đuôi dài rồi! Còn có Âu Tề, tôi khát!”

Âu Tề ánh mắt vui cười đi lấy cho tôi ly cà phê. Tôi quay đầu coi lại một lần nữa bức tranh kia, trong bức tranh chất chứa một chút tưởng niệm giống như... chưa xốt, làm cho lỗ mũi tôi nghẹn nghẹn.

Tôi nói với Âu Tề: “u Tề, tôi là không có đoán sai, hai ta đúng là đồng bệnh tương thông

(người cùng cảnh ngộ)

, yêu thì không được, muốn cắt đứt cũng không được, biết rất rõ ràng là khổ mình, trong lòng lại luôn không cách nào để xuống được, nhớ, quên, và giải thoát.”

Âu Tề kinh ngạc nhìn tôi có hơn hai giây, sau đó nhẹ nhàng mở miệng nói với ta: “An, thật sự xin lỗi, cà phê không có, cô thực sự chỉ có thể uống nước lọc rồi!”

Tôi giống như bị sét đánh

(hai anh chị này cứ bị sét đánh miết người chấy là m.truyen nè)

, hai mắt đầy e ấp ai oán nhìn thẳng Âu Tề.

Tôi làm ra một bộ dạng u oán mở miệng nói: “Ca a, tôi biết mặc dù hai ta mới quen, nhưng dầu gì hai ta cũng là đồng bào, nhất là là giống nhau cùng tha hương nơi đất khách, cho nên tôi có lời nói Ca đừng để bụng nhe, Ca anh thật là keo kiệt! Tôi từ tổ quốc xa xôi tới, vì sao cố tình café không có mà chỉ có nước lọc là sao! Tôi sẽ không như vậy đối đãi với đồng bào mình đâu!”

Âu Tề nghe tôi oán trách vừa có chút hoảng hốt mới giựt mình khôi phục lại tinh thần cười ha ha nói với tôi: “Kìa nếu không như vậy, tôi mời cô đi ăn cơm, có thể ở nơi đất khách quê người gặp được đồng bào, lại còn là một tri kỷ thú vị, đây là trời cao ban cho hai ta duyên phận. Hơn nữa, tôi cũng vậy cũng không thể để cho uống phí một tiếng “Ca” của cô đi!”

Tôi nghe đến có đồ ăn, liền không nói hai lời gọn gàng linh hoạt thu hồi lại vẻ mặt buồn bã. Tôi vừa muốn trả lời Âu Tề một tiếng “Tốt”, thì bỗng nhiên có cảm giác cái điện thoại trong túi bắt đầu ông ông ông điên cuồng chấn động. Tôi lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, lại là Hạ Tu gọi tới!

Tôi nhắm mắt tiếp thông điện thoại, cố làm nhẹ nhõm kích động hô một tiếng “Ca”, sau đó Hạ Tu ở bờ bên kia đại dương dùng giọng nói nghe hơn khàn khàn hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, anh hỏi em một chuyện, rất quan trọng, em phải trả lời thật với anh. Người đã từng ở cùng em cũng là người hại em mang thai cũng lại là người đã để cho em bị tổn thương, người đàn ông đó, có phải là Đỗ Thăng?”

Trong đầu tôi nhất thời hôn mê, Hạ Tu làm sao biết người đàn ông đó là Đỗ Thăng? Anh ấy không phải muốn tìm Đỗ Thăng để “dạy dỗ” gì đó chứ?

Hạ Tu trong điện thoại lại lập lại vấn đề đó: “Phẩm Phẩm, trả lời anh, người đàn ông kia, có phải là Đỗ Thăng!” Anh ấy rất nghiêm khắc không cho cự tuyệt không trả lời, vì vậy tôi rung động trả lời anh: “Dạ!”

Sau khi nghe câu trả lời của tôi hô hấp của Hạ Tu trở nên dồi dập, sau đó anh dùng một giọng mang theo phiền não và lo lắng nói với tôi: “Phẩm Phẩm, hứa với anh, về sau cách Đỗ Thăng cùng với những người có liên quan với Đỗ Thăng xa một chút, được không!”

Tôi rất kỳ quái, tôi hỏi: “Nhưng mà anh, em hiện tại đang nước ngoài, đã cách anh ấy đủ xa rồi đó nha!”

Hạ Tu nói: “Phẩm Phẩm, nghe lời anh nói, cách Đỗ Thăng cùng người liên quan tới Đỗ Thăng xa một chút. Đỗ Thăng ở Mĩ có một bằng hữu người đó là một họa sĩ, tên là Âu Tề, Phẩm Phẩm em nhớ, nếu như sau này có nghe hoặc thấy người này thì phải cách xa càng xa càng tốt đó nha!”

Tôi có chút giật mình trợn to hai mắt, nghe Hạ Tu dặn dò nâng mí mắt nhìn về hướng Âu Tề, lúc này anh ta đang nhìn bức tranh với vẻ mặt thương cảm. Tôi nuốt ngụm nước miếng, sau đó thận trọng hỏi lại Hạ Tu: “Anh, cái đó, tại sao muốn như vậy nha?”

Hạ Tu nói với một giọng dụ dỗ nhẹ nhàng: “Phẩm Phẩm, nghe lời! Trước đừng hỏi tại sao, theo lời anh nói mà làm! Nhớ không cần cùng bất luận người nào nhắc tới những lời anh nói lúc này! Cho dù là đối với cha mẹ cũng không nên nói, biết không!”

Trong lúc nhất thời đầu óc tôi còn chưa có chuyển hoá xong, chỉ có thể ngơ ngác đáp ứng trước. Cho đến khi tôi cùng Hạ Tu cúp điện thoại, cả người tôi vẫn còn chìm đắm trong đại dương đầy dấu chấm hỏi chưa nổi lên được.

Âu Tề xoay đầu lại, khi anh nhìn thấy gương mặt vẫn còn dần ra của tôi liền buồn cười nói: “An? Linh hồn có còn trong thân thể không? Không có thì hồn ở đâu xin mời về!”

Tôi dùng sức nâng cơ mặt lên, cố gắng nặn ra một nụ cười cứng ngắt nói: “Ngại quá Âu Tề, tôi có việc phải đi rồi, lần sau có cơ hội sẽ cùng uống cà phê với anh.”

Từ trong phòng tranh của Âu Tề đi ra, đứng trên con đường xa lạ, nhìn người qua đường qua lại, mặc dù trên đỉnh đầu mặt trời toả ra tia nắng ấm áp, nhưng là tôi cảm thấy một chút ấm áp cũng không có.

Tôi cảm thấy mới vừa rồi có chỗ nào không đúng lắm.

Chợt một đạo linh quang ở trong đầu tôi lóe lên, tôi cuối cùng đã hiểu đến tột cùng cái kia để cho tôi cảm thấy không bình thường là cái gì!

Người con gái Âu Tề vẽ trong bức tranh kia, cô gái tóc dài quần trắng cho tôi một cảm giác quen thuộc bởi vì, cô ấy rõ ràng chính là, Hứa Linh!

37. Chương 37

Trên đường về nhà trọ tôi mãi mê suy nghĩ xem tại sao Hạ Tu lại biết tôi với Đỗ Thăng yêu nhau? Biết chúng tôi ở cùng một chỗ chỉ có Cố Thiên, mà Cố Thiên không thể nào biết Hạ Tu mà nói, làm sao Hạ Tu lại biết đây? Còn nữa..., anh bảo tôi cách xa Đỗ Thăng một chút, tôi đã xuất ngoại, căn bản không thể gặp nhau được, có cần thiết phải gọi điện thoại đường dài để dặn dò

Như vậy à? Đứng trên lập trường của một người đàn ông, có lẽ là Hạ Tu đang ghen, nhưng tại sao ngay cả Âu Tề anh cũng không cho tôi tiếp xúc? Mà Âu Tề có phải là người lúc Đỗ Thăng sang Mỹ đã nói chuyện điện thoại cùng hay không?

Mặc dù bây giờ đang là thanh thiên bạch nhật, nhưng trong đầu tôi cứ quanh quẩn hai chữ như âm hồn bất tán: có ma!

Không phải trong tâm Hạ Tu có ma mà chính là Hạ Tu biết chuyện gì có ma, anh ta cứ nói nửa kín nửa hở, không biết là vì muốn tốt cho tôi hay là hận tôi mà làm cho tôi hiểu kỳ mà chết?

Tôi không nghĩ ra, quyết không suy nghĩ thêm nữa, về sau có cơ hội nhất định tôi phải tìm Hạ Tu hỏi cho rõ, còn bây giờ nếu cứ để nghi ngờ mà sống qua ngày thì chẳng mấy chốc tôi sẽ thành bạch phát ma nữ vì não bộ bị sử dụng quá độ.

Lúc tôi trở về nhà trọ, Tô đang ngồi trên ghế sa lon, vừa ăn khoai tây chiên vừa xem ti vi, thấy tôi trở về liền cực kỳ nhiệt tình mở miệng chào với cái miệng đầy khoai tây chiên. Nhìn thấy trong phạm vi nửa mét xung quanh vì cô ấy mở miệng mà phun ra đầy vụn khoai tây chiên, tôi khẩn thiết nói: “Tô, về sau lúc ăn thì không cần để ý đến tớ. Nói chuyện với tớ làm thức ăn trong miệng cậu phun ra hơn một nửa, quá lãng phí lương thực không nói, mà cậu còn ăn không đủ no nữa”.

Tô quăng cho tôi một cái liếc mắt, sau đó vẫn vừa ăn khoai tây chiên vừa nói với tôi: “An, cậu đừng tưởng là tớ bị khuôn mặt thiên sứ của cậu lừa mà không biết lòng dạ ma quỷ của cậu, cậu cứ vòng vo, tưởng là tớ không hiểu cậu nhạo báng tớ đấy hả?”.

Tôi nói: “Tô, đừng nói đến cái khác, cậu lại đây ngồi cạnh tớ đi, vừa rồi cậu vừa ăn một miếng lớn khoai tây chiên mà lại nói một câu dài như vậy, xung quanh cậu đều là mảnh vụn khoai tây chiên thôi, tới đây đi, ngồi ở đó thêm một lát, tớ sợ cậu ngệt thở mất”.

Tô cầm một cái đệm ở trên ghế salon ném vào tôi, vừa ném vừa lớn tiếng kêu: “Dời núi lấp biển”.

Tôi ngất!

Hôm kia, lúc cô ấy xúc động đã nắm tay tôi kêu to: “Bài sơn đảo hải!”. Tôi cảm thấy động tác của cô ấy sai lầm rồi, nhưng tôi nhịn chưa nói.

Ngày hôm trước, sau khi tắm, cô ấy không lau khô người mà mạnh mẽ vẩy nước lên người tôi, lúc kích động cũng kêu lên: “Dời núi lấp biển!”. Tôi cảm thấy cho dù cô ấy vẫn chưa hiểu rõ được đến tột cùng thế nào gọi là “Dời núi lấp biển”, nhưng dù sao cô ấy cũng biết được hiểu biết về chiêu “Dời núi lấp biển” trước đây là sai lầm, nói thế nào cũng đã là tiến bộ lắm rồi, cho nên, tôi nhịn.

Ngày hôm qua khi cô ấy cười trên người tôi cù như điên làm cho tôi thật nhột, cô ấy cũng dùng thanh âm vang tận mây xanh tê tâm liệt phế rống to: “Dời núi lấp biển”, tôi nghĩ, mặc dù cô ấy lại hiểu sai chân lý dời núi lấp biển một lần nữa, nhưng dù sao cô ấy cũng nhận ra sự hiểu biết về động tác của mình ngày hôm trước là sai lầm, căn cứ nguyên tắc có thể có lần nữa, tôi cắn răng, nhịn tiếp.

Nhưng là, đến hôm nay, cô ấy tàn phá cái đệm, miệng phun ra đầy khoai tây chiên kêu to: “Dời núi lấp biển!” thì tôi không nhịn được nữa! Tôi phải vùng lên.

Tôi giờ chân đạp lên cái đệm bị Tô vừa ném tới, vừa đạp vừa lớn tiếng hỏi cô ấy: “Tô, không phải cậu và John vừa đại chiến 300 hiệp sao? Sao lại dư thừa thể lực như vậy?”

Tô trừng mắt tức giận nói: “An hự, sao cậu lại nói giỡn với tớ như thế, cậu không tin ư? Tờ không phải là người tùy tiện”.

Tôi nói: “Tô, cậu hiểu thế nào là văn hóa mạng, cậu không nên nói vậy với tớ, cậu phải biết cậu nói câu vừa rồi đương nhiên tớ sẽ suy diễn tiếp. Tô, cậu không phải là người tùy tiện, nhưng khi nào biết tùy tiện mới là người”.

Tô nghe mặt lên “hừ” một tiếng với tôi nói: “An, tớ nói là cậu, cậu xem tối nay tớ sẽ dùng chiêu thức vô địch “Dời núi lấp biển” trừng trị cậu như thế nào”.

Tôi lấy chai nước suối trên bàn, vừa vặn nắp vừa nhú mòi nói với Tô: “Thanh âm nhỏ như vậy làm sao uy hiếp có hiệu quả được? Còn chờ đến tối làm gì, ngay bây giờ để, để cho tớ biết được cậu giỏi trò gian trá gì với cái chiêu “Dời núi lấp biển” đấy!

Dứt lời tôi đưa chai nước lên miệng say sưa uống. Lúc ở cùng Âu Tề tôi hơi khát nhưng không uống nước đến bây giờ thì càng khát hơn.

Lúc tôi ngẩng đầu uống nước, cánh phòng Tô kéo kẹt mở ra, sau đó, một bóng người thông thả bước ra ngoài, gương mặt cợt nhả như hoa đào hiện lên trước mắt tôi! Đi cùng với “ảnh quỷ” hoa đào còn có “quỷ âm” hoa đào, anh ta toét miệng cười với tôi nói: “Hi, Nghê Nghê tiểu muội muội, chúng ta lại gặp nhau!”

Tôi lập tức bị sắc nước! Một hộp nước suối bị tôi không tiếc tính mạng hung hăng phun ra toàn bộ, sau đó tôi vừa ho khan, vừa hung tàn, phần hận hướng về con quỷ hoa đào, cực độ thâm tình hỏi một câu: Sao anh chưa bị om dưa chua hả nhị sư huynh.

Hôm đó ở trên máy bay, Lý hoa đào, chính là Lý thích Phong cợt nhả kia lại luôn nghĩ cách trêu chọc tôi, tôi giả bộ nhắm mắt lại không thèm để ý tới hắn. Lý Thích Phong đặc biệt không thích tịch mịch, đồng thời lại có năng lực siêu nhiên chống lại tịch mịch, tôi không để ý đến anh ta, anh ta lại tự hỏi tự trả lời.

Anh ta hỏi tôi: Nghê Nghê, em ra nước ngoài làm gì?

Tôi nhắm mắt giả vờ ngủ, không trả lời.

Sau đó anh ta tự mình tìm đáp án nói: “Được, anh đoán em đi du học”.

Anh ta lại hỏi nữa: “Nghê Nghê, em ra nước ngoài một mình, mọi người trong nhà yên tâm sao?”

Tôi nhắm mắt giả vờ ngủ, không trả lời.

Sau đó anh ta lại tự mình tìm đáp án nói: “Lo lắng, nhất định sẽ lo lắng, con gái dặm trường, sao cha mẹ không lo được. Nhưng nhân lúc còn trẻ, ra nước ngoài học thêm một chút cũng tốt.

Anh ta lại hỏi: Nghê Nghê, em giả vờ ngủ mãi thế không thấy khó chịu sao?

Tôi vẫn nhắm mắt, vẫn giả vờ ngủ không trả lời.

Cho đến khi xuống máy bay, tôi hung tợn nói với Lý hoa đào một câu rồi không quay đầu lại nhanh chóng rời đi.

Tôi nói: Nhị sư huynh, sư phụ vừa mới báo mộng cho tôi, thầy nói anh nói nhảm nhiều quá nên để cho tôi tìm người đem anh đi om dưa chua! Tôi đang vội nên anh tốt nhất nên tự giác tìm một cái nồi rồi nhảy vào đó đi.

Tô thấy tôi lại biết Lý Thích Phong, ngạc nhiên “hả” mấy tiếng, sau đó ngoẹo đầu nói với tôi: “An, cậu thật giỏi, trước đây cậu đã biết John rồi sao?”

Tôi ngất! Đây là cái logic gì? Tôi ở trên máy bay gặp phải quỷ mà lại có thể có quan hệ ư?

Tôi nghiêng rằng nói với cô ấy: « Tô, ngoan, trước hết lau sạch nước miếng đi. Còn nữa... sao cậu có thể gọi bạn trai cậu bằng cái tên Tiếng Anh khó nghe như vậy? Cậu nói buổi tối cơm nước xong cậu sẽ đi dạo cùng anh ta, thay cái tên John bằng Vương Tài có phải dễ nghe hơn không? »

Tô chớp mắt mấy cái rồi quay lại nghiêm túc nói với Lý hoa đào: « John, em thấy An nói rất đúng ».

38. Chương 38

Lý hoa đào tao nhã lắc lắc cái đầu, lại lùa ngón tay đùa bỡn mái tóc hắn, vẻ mặt nghiêm túc nói với tôi: « Nếu anh bị em đem đi om dưa, như vậy có lẽ tên anh nếu là Bao gạo thì càng hợp lý hơn so với Vương Tài chứ? »

Tôi... Phì! Vừa mới xuất ngoại tôi đã gặp phải loại người nào thế này?

Sau đó thật vất vả mới thoát khỏi Lý hoa đào dính vào người, tôi lập tức nín lấy Tô hỏi chuyện liên quan đến cô ấy cùng Lý hoa đào.

Tôi hỏi: Sao các cậu lại quen biết nhau?

Tô nói: Duyên phận khiến chúng tôi gặp nhau.

Tôi nói: Phi! lão hủ tử không làm chuyện gì tốt cả. Anh ta làm cái gì?

Tô nói: Anh ta làm chuyện anh ta muốn làm, tớ không can thiệp vào cuộc sống của người khác.

Tôi nói: Phi! Phi! Cậu tới nước Mĩ là một sai lầm, chuyện như vậy mà cũng không biết! Các cậu đã quan hệ bao lâu rồi?

Tô nói: Có người biết nhau cả đời nhưng vẫn không hiểu rõ về nhau, nhưng có người chỉ quen biết trong một thời gian rất ngắn đã có thể hiểu nhau đến từng chân tơ kẽ tóc.

Tôi nói: Phi! Phi! Phi! Tô, cậu thấy cậu ngu chưa, vừa mới nhìn hắn ta đã thấy hắn ta không đáng tin rồi, cậu vì cái gì mà yêu hắn chứ? Tại sao vừa rồi hắn lại ở trong phòng cậu, mà cậu lại ở bên ngoài?

Tô nói: An, sao cậu hỏi nhiều thế, thật ra cuối cùng cũng chỉ vì vấn đề này thôi đúng không? Cậu rất háo sắc á! Chỉ là John mệt mỏi nên tớ để anh ta đến phòng tớ nghỉ ngơi một chút, sao cậu có thể nghĩ phức tạp như vậy?

Tôi ngất! Thế nào mà tôi lại thành phức tạp? Trước đó không biết người nào mấy ngày trời đến hơn nửa đêm mới chịu về nhà chứ.

Tôi còn muốn tiếp tục nhắc nhở Tô chớ để đàn ông lôi kéo thì Tô đột nhiên trở nên hưng phấn nói với tôi: « An, tớ xem hồ sơ nhập học của cậu, thì ra trước đây cậu đã hợp tác cùng ngôi sao IT Đỗ Thắng, có thật hay không? Cậu thật giỏi a, có thể làm việc cùng với Đỗ Thắng!»

Tôi đột nhiên trầm xuống! Điều tôi không hy vọng nhất là bị người ta biết chuyện, nhưng cuối cùng cũng bị Tô phát hiện ra rồi.

Tôi hỏi Tô: Làm sao cậu biết?

Tô nói: Phá cơ sở dữ liệu của nhà trường.

Mặc dù tôi đã sớm biết trên lĩnh vực máy tính Tô thật phi phạm, nhưng khi nghe Tô hồ hững nói cô ấy có thể phá cơ sở dữ liệu quan trọng nhất của trường học thì tôi không khỏi lấy làm kinh hãi.

Tôi nói: Tô, thật ra thì thầy hướng dẫn tớ mới thực sự hợp tác với Đỗ Thắng, tớ chỉ là một thành viên trên danh nghĩa mà thôi.

Tô nói: An, tớ thích người không hám danh hám lợi, khiêm tốn như cậu! Cậu thật là giỏi! Tớ rất tự hào vì cậu!

Tôi nhìn về mặt khoa trương sùng bái của Tô, nhiệt tình hỏi thăm mối quan hệ giữa cô ấy và Lý hoa đào xẹp xuống. Tôi sợ bị sét đánh, trong lúc Tô há mồm đang định nói thì tôi đã phóng « vèo » một cái chui vào trong phòng riêng.

Tô ở bên ngoài lớn tiếng gọi: An, tớ đã nói chuyện cậu cùng đại sư Đỗ Thắng hợp tác rầm rộ truyền bá ra ngoài rồi, An, cậu nhất định sẽ trở thành người nổi tiếng!

Tôi nghe Tô nói, cảm giác nhớ nhung lại làm hại tôi! Tôi sợ cái gì, tránh cái gì, cô ấy đều cố tình nói cái đó.

Tôi thật sự muốn biết Tô có phải là do trời cao phái xuống đùa giỡn tôi không?

Đột nhiên tôi lại nghĩ đến một việc, tôi hỏi gì cô ấy cũng có vẻ trả lời rất nhậm túc, nhưng mà cuối cùng thì lại « tứ lạng bạt thiên cân », không cho tôi một đáp án chân chính

(tứ lạng bạt thiên cân: bốn lạng đánh bại cả ngàn cân)

.

Nếu như vậy, xem ra thì Tô cũng chưa chắc đã thiệt thòi so với Lý Thích Phong được.

39. Chương 39 : Bước Đầu Qua Lại

Tôi cũng không có dư thừa tinh lực đi tra hỏi Tô về bất kì việc gì liên quan đến việc cậu ấy yêu đương với tên Lý đào hoa kia, nhờ vào cái miệng bô lô ba la sét đánh của Tô đó, mà tôi đã bị cuốn vào hiện tượng “Cơn sốt Đỗ Thăng” mất rồi.

Vi Sĩ mới cho ra lò một loạt Software vẽ bản đồ mới, hiện đang bán chạy nhất các nơi trên toàn cầu, Đỗ Thăng

thân là ông chủ của Vi Sĩ nên tiếng tăm lại một lần nữa càng vang xa mãnh liệt.

Đặc biệt là ngôi trường tôi đang theo học, được mệnh danh là cái nôi to lớn đào tạo ra các tinh anh kiệt xuất trong ngành học IT đương thời, cho nên những người nơi này luôn có một loại thái độ rất kiêu hãnh, cơ hồ muốn đem địa vị của Đỗ Thăng tâng bốc lên như kiểu thần thánh.

Tôi thấy bọn họ chỉ thiếu mỗi cái lấy chiếc khung hình chữ x sau đó đem pho tượng Đỗ Thăng đóng đinh lên trên coi hấn như bản nhái của đấng chúa cứu thế, dù ăn chay hay ăn mặn trước mỗi bữa cơm hay lúc ngủ đều đối diện với hấn quỳ xuống dập đầu chấp tay cầu nguyện a.

Xét thấy lực ảnh hưởng của Đỗ Thăng khổng lồ như vậy, cho nên vấn đề “Một cô gái Trung Quốc tên là Nhậm Phẩm đã từng cùng Đỗ Thăng hợp tác qua một hạng mục” lời đồn đãi một khi được tung ra, người chỉ muốn bình thường sống qua ngày như tôi đây lập tức bị lọt vào trận nước sôi lửa bỏng giữa các ánh mắt sầm soi chăm chú.

Vì thế tôi buồn bực nói với Tô: nếu như cậu không nghĩ ra biện pháp đem chuyện của tớ đè nén xuống, tớ liền nói cho người khác rằng, chúng ta là gl, là lesbian, là đồng tính luyến ái!

Tô nghe lời của tôi mừng rỡ nhảy dựng lên nói: Ann, thật tốt quá! Cậu rốt cuộc cũng có thể hiểu lòng tớ rồi! Cậu chờ đó, tớ lập tức đi chia tay với John, oh yeah!

Tôi lại lần nữa bị lôi thần họ Tô “giáng” cho một cú mất mũi đổ máu, đỉnh đầu bốc khói.

Tôi cảm thấy bản thân mình nhất định phải đến một nơi mà không có Tô, không có sầm sét, không có Đỗ Thăng để hít thở một bầu không khí trong lành.

Bước trên con đường nhỏ trong khuôn viên trường, nhắm tính thời gian, tôi tới nước Mỹ đã được một khoảng thời gian rồi, tôi bỗng nhiên cảm thấy có chút nhớ nhà.

Lúc trong lòng tôi đang hoài niệm tới tay nghề nấu bếp cực đỉnh của mẹ khi làm món thịt ba rọi khiến cho người ta “Nước miếng chảy ba nghìn trượng thêm rỏ dãi”, bỗng nghe thấy có người gọi tôi.

Tôi lên tiếng trả lời quay đầu lại nhìn sang, không ngờ là Âu Tề.

Tôi lên tiếng chào hỏi: “Hi! Sao anh lại có mặt ở đây!”

Âu Tề cười nói với tôi: “Tới thăm thầy giáo của tôi. Cô thì sao? Học tại đây à?”

Tôi nói: “Uhm, lần trước đi gấp cũng chưa kịp nói cho anh biết, tôi đến đây du học một năm, đã học được một thời gian rồi, học hết một năm này là tôi có thể về nhà” Tề nói: “Thật không nghĩ tới tôi lại là sư huynh của cô. Ann hình như rất mong ngóng có thể trở về nước, Nước Mỹ không tốt sao? Phần lớn lưu học sinh sau khi tới đây đều không muốn trở về nước, Ann ngược lại rất khác với người khác.”

Tôi cười một cái nói: “Tôi nhớ mẹ làm món thịt ba rọi, trừ phi mẹ tôi cũng tới, nếu không nước Mỹ ở trong mắt tôi không phải là hoàn mỹ.”

Âu Tề cũng cười một cái nói: “Không nghĩ tới thiên thường trong con mắt đại đa số người, ở trong lòng cô lại không bằng miếng thịt ba rọi, Ann cô thật sự là rất thú vị đó!”

Tôi bị Âu Tề nói thế cũng có chút ngại ngùng.

Âu Tề nhìn thấy bộ dạng ngượng ngùng của tôi cười nói: “Không nghĩ tới Ann cũng sẽ có lúc ngượng ngùng!”

Ngất a! Tôi làm sao lại không thể có lúc ngượng ngùng đây? Chẳng lẽ nói tôi trời sanh ra đã da mặt dày sao chứ?

Âu Tề tựa hồ cũng không nhận thấy trong lòng tôi khó chịu âm thầm oán trách, vẫn khe khẽ cười hỏi tôi: “Ann, nghe nói trường học các cô hiện tại có một lưu học sinh gốc Hoa tên là Nhậm Phẩm rất nổi, nghe nói trước đây cô ta có hợp tác qua với Đỗ Thăng làm hạng mục, đây là thật sao? Có thể hợp tác cùng Đỗ Thăng người “trâu bò” như thế, cô nữ sinh này khẳng định là rất lợi hại, Ann có biết cô ta không? Tôi rất có hứng thú muốn gặp mặt.”

Tôi nghe thấy lúc hần nhắc tới Đỗ Thăng điệu bộ giống như đang bàn luận đến một kẻ xa lạ không quen biết, trong lòng có chút nổi sóng, tôi ngưng ngưng nói: “Nhà nghệ thuật gia vĩ đại xin cho phép tôi nói cho ngài nghe vài lời nói thật nhưng chối tai được không? ‘Tám’ quá sẽ tổn hại đến tài ba của ngài, “chó săn” sẽ ăn mòn linh hồn của ngài, sự buồn chuyện sẽ làm cho ngài từ cảnh giới siêu phàm rớt xuống thế tục vụn vặt. Cho nên, Âu sư huynh, xin ngài nhất định phải nhớ, quý trọng sinh mạng, cách xa “bà tám”!”

Âu Tề nhìn chằm chằm vào tôi, sắc mặt ung dung hỏi: “Ann, cô không phải nhà nhân vật chính trong truyền thuyết đó chứ, cô Nhậm Phẩm đó chứ?”

Tôi nhún nhún không ngừng liếc mắt nói: “Chúc mừng anh, Âu sư huynh, bingo!”

Âu Tề nói lần trước thiếu tôi một ly cà phê và một bữa cơm, cho nên muốn mời tôi ăn cơm tối. Tôi hiểu rõ nếu như tôi nghe Hạ Tu thì sẽ không nhận lời, nhưng khi nhìn thấy vẻ tiêu sái của Âu Tề trong đó lại kèm có chút gì đó lụi bại u buồn cùng với khí chất Nghệ Thuật gia thần bí, tôi đặc biệt muốn biết hần có phải là người đàn ông trong điện thoại của Đỗ Thăng lần đó hay không, tôi cũng đặc biệt muốn biết Đỗ Thăng đi ra nước ngoài lần đó đã xảy ra chuyện gì, tại sao sau khi trở về nước ngay cả lý do cũng không nói liền chia tay với tôi.

Đỗ Thăng không cho tôi đáp án, tôi có thể chính mình tự đi tìm.

Cho nên tôi hơi đắn đo một chút, tạm thời bị “nhiều sóng” mất dữ liệu mà Hạ Tu đã dặn dò, nhận lời với Âu Tề.

Lúc ăn cơm, tôi vừa ăn vừa ra vẻ không để tâm hỏi Âu Tề: “u sư huynh, mỹ nữ trong bức tranh

Tưởng niệm

của anh đó, tôi nhìn vào có nhìn rất quen mắt, tôi to gan đoán một câu hi vọng anh đừng trách, cô ấy, có phải là Hứa Linh vị hôn thê của Đỗ tổng tập đoàn Vi Sĩ?”

Mắt Âu Tề dựng thẳng, giọng nói tựa hồ mang theo chút ngạc nhiên hỏi tôi: “Cô gặp qua Hứa Linh?”

Tôi nhìn không rõ Âu Tề rốt cuộc là buồn, là vui, là giận, hay là kinh ngạc, chỉ có thể cẩn thận dè dặt trả lời: “Đúng vậy a, Đỗ tổng của Vi Sĩ đính hôn, quả thật chấn động toàn bộ thành phố D, hình ảnh của anh ta và vị hôn thê, đăng ở khắp các mặt báo trang bìa của các tờ báo lớn, anh nói xem có thể có mấy người chưa từng thấy qua Hứa Linh chứ.” Lúc nói ra những lời nói này, trong lòng tôi tràn đầy khổ sở.

Âu Tề ánh mắt sâu thẳm, nhìn tập trung vào một điểm vô định nào đó, như có điều suy nghĩ nói: “Vậy, cô ấy sống tốt vô cùng chứ?”

Tôi miễn cưỡng giữ vững nụ cười mỉm nói: “Uhm, tất cả mọi người đều nói Đỗ tổng rất cưng chiều cô ấy. Cô ấy thật là xinh đẹp, giống như thần tiên không nhiễm khói lửa nhân gian vậy, nếu so sánh với cô ấy thì tôi liền giống như quỷ dưới địa ngục.”

Âu Tề thu hồi ánh mắt lại, sau đó nhìn tôi một cái nói: “Làm sao có thể chứ, Ann là một cô gái vô cùng xinh đẹp đáng yêu, sao có thể giống cái dạng như cô vừa nói. Nhưng, Ann thật sự đã cùng hợp tác qua hạng mục với Đỗ Thăng sao? Nếu thật như vậy, Ann! cô rất lợi hại a, còn nhỏ tuổi là có thể cùng Thăng làm chung hạng mục.”

Trong lòng Tôi âm thầm khê động, Âu Tề mới vừa nói là “Thăng”.

Tôi làm ra vẻ khổ não cùng với vẻ mặt bất đắc dĩ mà nói: “Tôi nào có cái bản lãnh này. Thật ra là thầy hướng dẫn của tôi đã từng cùng hợp tác hạng mục với Vi sĩ, tôi cũng chỉ là trên danh nghĩa, muốn mượn

danh tiếng của Đỗ tổng ‘dựa bóng quan lớn’ một cái, kết quả danh tiếng Đỗ tổng thực sự quá vang dội rồi, tôi vốn chỉ muốn mượn danh tiếng của người khác kết quả lại tự mình rước phiền toái, quả thật chính là tự mình gây nghiệt a!”

Âu Tề cười cười, nói: “Ann nói quá khoa trương đi.”

Tôi cũng cười, nói: “u sư huynh, tôi chỉ suy luận chút nhé, Đỗ tổng cùng Hứa Linh là người yêu của nhau; Hứa Linh lại là người trong bức họa anh không bỏ được; nói đúng ra là, anh và Đỗ Thăng, cái đó... tình địch, đúng không?”

Âu Tề nhìn hai tôi giây, sau đó rất nghiêm túc nói với tôi: “Ann, cô mới vừa nói tôi, yêu quý sinh mạng, cách xa “ bà tám”.”

Tôi què độ! Tôi ngượng ngùng a trên gương mặt vội vã mang theo vẻ trấn tĩnh gượng gạo méo mó: “u sư huynh, tôi ngán sống rồi, anh nói cho tôi biết đi, tôi không ‘tám’ sẽ chết không nhắm mắt!”

Âu Tề cười, sau đó ánh mắt lại bắt đầu xuất hiện trạng thái mơ mơ màng màng của Nghệ Thuật hay có, mở miệng nói với tôi một cách sâu kín: “Tôi và Hứa Linh là đồng hương, năm ấy chúng tôi cùng đi ra nước ngoài du học, ở chỗ này quen biết một du học sinh khác giống chúng tôi là Đỗ Thăng. Khi đó lưu học sinh Trung Quốc chỉ có ba chúng tôi, cho nên ba người chúng tôi đặc biệt thân thiết. Tôi vẫn thích Linh, Linh biết, nhưng dần dần tôi phát hiện Thăng đối với Linh cũng có tình cảm. Mà Linh, cô ấy đối với Thăng càng thêm nảy sinh những tình cảm mà tôi không ngờ tới được. Linh ở giữa tôi và Đỗ Thăng dao động không chắc chắn, có thể là sợ chọn ai cũng sẽ gây tổn hại tới một người còn lại. Sau đó lại xảy ra chút chuyện, Linh chọn tôi, Thăng về nước. Lại sau nữa, chính là một đoạn thời gian trước, Thăng tới đây, đem Linh đón đi.” Âu Tề nói đến đây, dừng lại.

Tôi chờ nửa ngày Âu Tề cũng không còn lên tiếng nữa, liền không nhịn được điều chỉnh âm lượng hơi cao hỏi hân: “Xong rồi?”

Âu Tề thu hồi ánh mắt mơ màng nhìn tôi mặt không tỏ vẻ gì nói: “Xong rồi.”

Tôi trợn to hai mắt vô cùng không hài lòng đem volume của mình chỉnh cao hơn nữa nói: “Vậy là đã xong rồi?!”

Âu Tề bừng chén lên uống một hớp cà phê, sau đó mặt vẫn không tỏ vẻ gì nói: “Nếu không thì còn gì nữa? Có thể làm thế nào đây?”

Tôi sững sốt, đúng vậy a, nếu không thì thế nào? Tôi muốn dò thám biết những thứ gì? Tôi dò thám biết được những thứ đó, đối với tôi mà nói thì có ý nghĩa gì chứ?

Tôi nhớ tới có một hôm nói chuyện phiếm cùng Tô, tôi hỏi cô ấy đã xem qua

Phấn đấu

chưa? Cô ấy dùng tiếng Trung đậm chất miền Nam ráng hết sức bắt chước tiếng phổ thông của vùng Đông Bắc trả lời tôi: đó là nhất định phải a.

Tôi nói: Tô, tôi cảm thấy được cậu đặc biệt giống như mẹ của Dương Hiểu Vân, giáo hoạt!.

Tô nói: nhưng tớ không chiếm tiện nghi người khác nha.

Sau đó Tô hỏi tôi: Ann, cậu biết cậu giống ai không?

Tôi nói: Giống như nhân vật đẹp nhất trong phim đó.

Tô nói: Cậu giống như Mễ Lai.

Tôi nói: Cậu cảm thấy Mễ Lai đẹp nhất?

Tô nói: Không, cậu so với Mễ Lai đẹp hơn. Nói cậu giống như Mễ Lai là bởi vì cậu với Mễ Lai là một dạng, vẫn đang ở trong trạng thái thất tình, bề ngoài sống vui vẻ thoải mái, trong lòng thủy chung vẫn không thật lòng buồn xuống.

Tôi nói: Tô, tớ nói cậu giống như mẹ Dương Hiểu Vân là không đúng. Cậu giả heo ăn cỏ, cậu so với bà ta còn “thành tinh” hơn!

Tôi nói với Âu Tề: “u sư huynh, tôi tổng kết một chút những lời anh mới vừa lên tiếng. Từ những phát ngôn của anh, tôi lĩnh ngộ được những tin tức tôi đã biết là: 1. Xảy ra chút chuyện. 2. Hứa Linh trước kia từng hẹn hò với anh, nhưng bây giờ cùng Đỗ Thăng là một đôi. Ngoài ra, tôi thu nhập được nghi vấn chưa biết như sau: 1. Xảy ra chút chuyện. 2. Hứa Linh trước đây từng hẹn hò với anh, nhưng bây giờ cùng Đỗ Thăng là một đôi. Cuối cùng, tôi từ lời phát ngôn của anh lọc ra ý nghĩa chính là: những tin tức này vừa là đã biết vừa là những thứ không biết rốt cuộc là gì, anh không muốn cho người ngoài biết. Cho nên, tôi quyết định tôi sẽ không tiếp tục tìm hiểu đến tận chân tơ kẽ tóc nữa.”

Âu Tề lẳng lặng nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm, sau đó cảm thán mà nói: “Ann, cô thật là một cô gái hiểu lòng người, giống như một đóa Giải Ngữ hoa, một dạng có thể khiến cho người ta có cảm thấy nhẹ nhõm tự tại.”

Tôi nghe lời nói của Âu Tề không nhịn được có chút hư vinh. Gần đây, đây là người đàn ông thứ hai khen tôi rồi, thật rất sáng khoái rất hữu ích a. Nhưng nửa câu sau trong lời nói của Âu Tề ngay sau đó nói ra, quả thật giống như sấm sét giáng xuống kinh hoàng, khiến cho tôi trừ đỉnh đầu phát khói ra, càng thêm lọt sâu vào trong vòng khổ não cùng phiền muộn.

Nửa dưới câu trong lời nói của Âu Tề là:...mặc dù cô phần lớn đều ngây ngốc, vừa tham ăn lại tham uống, thích ăn thịt là trên hết.

Tôi suy nghĩ một chút, ý tứ của Âu Tề thật ra dùng hai chữ là có thể khái quát.

Đần.

Tham.

Tôi nhổ vào!

40. Chương 40 : Mỗi Quan Hệ Vạn Vẽ

Tôi chưa bao giờ cảm thấy sự hiểu nhau khi giao tiếp giữa người với người là một chuyện rất tốn sức, nhưng lúc đối mặt với Tô cùng Âu Tề thì tôi cuối cùng cũng hoài nghi mình có phải bị mắc khuynh hướng ADHD *

(chứng tăng động giảm chú ý)

một dạng tự kỉ hoặc bệnh trầm cảm gì đó hay không.

Ngày đó cùng Âu Tề cơm nước xong xuôi, những lời kể tiếp theo của Hạ Tu sau đó, tôi lại thu hoạch được một ‘câu hỏi mới’ giống như một loại độc dược tính chậm có thể dùng lâu dài để tự hành hạ mình, đó chính là theo lời Âu Tề nói “Xảy ra một chuyện”.

Tôi muốn biết, rốt cuộc là xảy ra những chuyện gì, lại có thể khiến Hứa Linh năm đó lựa chọn Âu Tề trước, mà nhiều năm sau không ngờ có thể lại đi bắt được Đỗ Thăng - một người đàn ông bên cạnh đã có bạn gái?

Mà khiến cho tôi suy nghĩ trăm lần cũng không ra là, loại vượt qua thời không với phương thức đặc biệt 3p này, cư nhiên ba người đó cũng tiếp nhận! Đừng động tới xxoo mỗi một người trong ba bọn họ, trong lòng mỗi người họ đều vui lòng không vui lòng, cam tâm không cam tâm, tình nguyện không tình nguyện, dù sao chỉ từ nhìn bề ngoài mà nói, ba người bọn họ đều tiếp nhận cũng như duy trì loại quan hệ nam nữ vạn vẽ này.

Ngày đó tôi đột nhiên nghĩ tới lúc trước khi Đỗ Thăng đi nước Mỹ ở trong điện thoại có nói qua hai câu này “Chúng ta đã từng yêu cô ấy như vậy, hôm nay cậu lại làm tổn thương cô ấy” và “Cậu đừng mơ tưởng chạm vào cô ấy nữa, tôi sẽ dẫn cô ấy trở về nước”, vì vậy tôi nghĩ biện pháp thử dò xét ý tứ của Âu Tề, tôi hỏi Âu Tề: “u sư huynh, tôi thường từ các chuyên gia xem tướng có thâm niên ngồi ở trên các con phố, ăn cắp nghề

của các thầy xong tích góp lại thành một người có kinh nghiệm xem tướng số. Khuôn mặt anh, tôi nói anh đừng để trong lòng cũng đừng mất hứng, là điển hình nhất tướng bạo lực, nói trắng ra đúng là thích đánh phụ nữ.” Thật ra thì tôi là nói đùa. Chính là vì muốn biết cái gọi là ”Tổn thương cô ấy” là chuyện thế nào.

Âu Tề nghe thấy lời nói của tôi không trả lời lại hỏi ngược lại: “Ann, cậu là coi, hay là đoán?”

Tôi sững sốt, ngơ ngác nói: “Đoán. Âu Tề thật quý, cứ nhiên nghe được tôi đang nói hươu nói vượn.

Âu Tề không có tức giận ngược lại cười tự giễu nói: “Ann, ấn tượng của tôi để lại cho cô, làm cô cảm thấy tôi rất bạo lực sao? Cho nên cô đoán Hứa Linh lựa chọn rời tôi đi để đến với Đỗ Thăng, là bởi vì tôi có thể là tên đàn ông thô bạo sử dụng vũ lực với phụ nữ? Ann, trí tưởng tượng của cô quá phong phú, nhưng là dựa vào trí tưởng tượng để phán đoán vấn đề là không sáng suốt, cho nên cô đáp đúng một nửa cũng đáp sai một nửa. Tôi là người khinh thường sử dụng bạo lực, nếu như dùng đầu óc có thể giải quyết vấn đề, lại cứ khăng khăng chọn lấy quả đấm để giải quyết nó, chẳng phải là ngu xuẩn sao? Nhưng tôi xác thực có tát Hứa Linh một cái, mà Hứa Linh cũng đích xác là bị cái tát đó của tôi mà rời đi, nhưng là cái tát đó bị đánh là cô ấy, nhưng đau lại là chính tôi. Nếu như người yêu của cô đang trong lúc nồng nhiệt nhất với cô, miệng lại kêu lên tên của một người phụ nữ khác, Ann, cậu sẽ như thế nào? Có thể hay không giáng cho cô ấy một cái tát?”

Tôi nói: “Sẽ không.”

Âu Tề thật bất ngờ câu trả lời của tôi.

Tôi còn nói: “Một cái tát quá ít. Lúc này nếu như Phật tổ chịu thỏa mãn cho tôi một nguyện vọng, như vậy tôi hi vọng mình hóa thân làm Ngô Công Tinh*

(con rết thành tinh)

, như vậy mỗi một tay là một cái tát, như thế mới có thể hả giận chút.”

Sau tôi lại hỏi Âu Tề: “Tại sao chịu đem chuyện mình nói cho người mới chỉ gặp qua hai lần là tôi nghe?”

Câu trả lời Âu Tề cho tôi khiến tôi giống như bị vị đại tiên si ngốc chiếm xác hay bị nghiệt ngốc đại thánh nhiếp hồn, tôi ở trong trạng thái sững sờ ước chừng khoảng một phút.

Âu Tề nói: “Ann, đêm hôm trước khi Đỗ Thăng dẫn Linh đi, say như chết, tôi chưa từng thấy qua hấn khóc, nhưng đêm hôm đó hấn đã khóc, khóc đến tê tâm liệt phế. Một bên hấn khóc một bên ôm tôi nói, Phẩm Phẩm, thật xin lỗi, em hãy quên anh đi. Cô hỏi tôi tại sao chịu đem những lời này nói cho cô nghe, ha ha, Ann a, bởi vì tôi đoán, cô chính là Phẩm Phẩm người khiến Đỗ Thăng rơi lệ lúc đó.”

Lúc tôi đang từ tình trạng sững sờ phục hồi tinh thần lại, tôi nghĩ giây phút đó sắc mặt của tôi nhất định trắng bệch đến dọa người. Trong lòng tôi rối loạn so với cái đầu tổ quạ của đồng chí Triệu hòa Bình kia còn ấn tượng hơn.

Trong lòng tôi tràn đầy nghi ngờ. Tôi hỏi Âu Tề: “Anh biết tôi là ai?”

Âu Tề bình tĩnh trả lời tôi: “Uhm.”

Tôi lại hỏi: “Bắt đầu từ lúc nào?”

Âu Tề nói: “Thời điểm nghe lời đồn đãi ở trường học.”

Tôi lại hỏi: “Biết tôi là ai, cho nên mới chịu nói cho tôi biết chuyện giữa các anh; biết tôi là ai, cũng chịu nói cho tôi biết chuyện đã xảy ra giữa các anh, chỉ là lúc nói cho tôi biết chung quy vẫn tránh vào vấn đề chính, những thứ tôi muốn biết nhất, anh lại cứ đem nó ẩn giấu đi không cho tôi biết. Âu Tề, tôi có thể hỏi, đây là vì cái gì không?”

Âu Tề ánh mắt mơ màng nhìn về phía trước vô định nhẹ nhàng nói với tôi: “Nói cho cô những thứ kia, bởi vì cô muốn biết. Bằng tính tình của Đỗ Thăng, tôi đoán, hấn nếu đã ở giữa cô và Linh giữa lựa chọn Linh, như vậy hấn đối với cô sẽ không nói bất kì điều gì. Mà nếu đã không nói cho cô nghe thì..., Ann, tôi chỉ có thể nói, thứ cho tôi xin lỗi.”

Trong thanh âm của tôi mang theo sự châm chọc sâu sắc đối với Âu Tề nói: “Anh có thể đem người phụ nữ của mình nhường cho người đàn ông khác, sau còn nhưng nhưng nhớ nhớ không quên được, Âu Tề anh biết không, cách anh làm thế cùng cách làm của Đỗ Thăng tuy khúc điệu khác nhau mà diễn hay như nhau thế. Chỉ là khác nhau là, người phụ nữ anh nhớ tới giờ phút này đang ở bên cạnh Đỗ Thăng, mà người Đỗ Thăng không bỏ được kia, bây giờ lại ngồi ở đối diện với anh, đang ăn cơm trò chuyện cùng anh. Đây thật là cuộc sống rất rất... không chỗ nào không “cầu huyết” a!”

Âu Tề nghe xong lời của tôi không lên tiếng, chỉ là ngồi ở chỗ đó cười, cười đến bí hiểm, cười đến không phân biệt vui buồn, cười đến tôi xót xa nhức nhối.

Nụ cười kia giống như cũng không từ nhân gian, nụ cười kia âm lãnh giống như là đến từ địa ngục.

Lúc chia tay, Âu Tề nói với tôi: “Ann, cô là một cô gái tốt, nếu như có thể lựa chọn, tôi nghĩ ai cũng không hy vọng tổn thương cô.”

Tôi đáp trả lại Âu Tề, chính là cái loại biểu cảm hẩn mới vừa tỏ ra giống như tới từ địa ngục, nụ cười âm lãnh.

Sau đó về đến nhà, tôi hỏi Tô: “Ồ Đài Loan, các cô gái hiện đại, hiện nay còn xem trọng việc quen ai quen đến cùng không?”

Tô trả lời tôi nói: “Các cô gái Đài Loan trước kia, cũng chưa chắc đã xem trọng loại đó.”

Đỗ mồ hôi! “Knock out” lần thứ nhất.*(Bản gốc dịch là: Bốn lạng đẩy ngàn cân, mượn sức, lấy nhu chế cương...)

Tôi lại hỏi Tô: “Nếu như một người con gái, trước đi theo người đàn ông số 1, sau lại lại theo người đàn ông số 2, người đàn ông số 1 trong lòng có cô ấy nhưng có thể là buông tay rồi, người đàn ông số 2 biết rõ quá khứ của cô ấy cùng người đàn ông số 1 có lại có thể tiếp nhận cô ấy, Tô, nói cho tớ biết cậu cảm thấy trong này có những điểm không thể tưởng tượng nổi kia.”

Tô đưa tay gãi gãi da đầu sau đó nghiêm túc trả lời tôi: “Rất rõ ràng, không nên chọn người đàn ông số 2. Số 2 chính là ngu, có câu nói, chim khôn là nên ‘chọn cảnh tốt mà đậu, gặp lúc mà hót’, có thể thấy được cô gái này không phải chim khôn. Ann, tôi trích dẫn câu tục ngữ kia rất đúng phải không?”

Im lặng! “Knock out” hai lần!

Tôi hỏi Tô lần ba: “Tô, John gần đây như thế nào?”

Tô hơi buồn bực trả lời tôi: “Hắn gần đây rất tốt a, cậu muốn gặp hắn sao Ann? Muốn thì tớ lập tức gọi hắn tới đây xuất hiện tại trước mặt cậu cho cậu nhìn đã mắt luôn!”

Tôi thật sự phục sát đất “em gái” này luôn, đối đãi với bạn trai của mình đặc biệt có một loại tư tưởng “Vô cùng vui mừng được dùng chung” cao thượng biến thái!

Tôi nói: “Tô, tôi không phải muốn gặp hắn, tôi chính là thấy kỳ quái, cậu làm cho hắn tức chết một thời gian dài như vậy, hắn tại sao vẫn còn có thể khỏe mạnh? Cứ nhìn tớ đi, cũng nhanh bị cậu làm thành bã thịt *

(Hán viết viết là TRA)

rồi!”

Tô sợ hãi kêu: “Ann, vậy cậu không phải đã thành Nhậm Tra rồi à!”

Đỡ!

Hiệp này cô ấy - Tô “bốn lạng” hạ knock out được lại là tôi - Nhậm “ngàn cân”!

Tôi nổi giận rồi!

Không nói hai lời, phi thân giận dữ bổ nhào tới!

Quyền cước hung ác tặng cho Tô, thề diệt bỏ tên ngu ngốc này!

Lúc chuẩn bị ngủ, trước khi chúc nhau ngủ ngon, tôi cùng Tô nín lấy cổ áo áo ngủ lẫn nhau đồng loạt kêu to: “Tớ có lời muốn nói với cậu!”

Sau đó lại đồng loạt kêu to: “Cậu nói trước đi!”

Sau đó Tô / Tôi đồng loạt kêu to: “Cậu / Tớ nói trước!”

Sau đó tôi kêu to: “Tô, tớ sợ tớ không ngủ được! Tôi ôm một bụng không có đáp án cho câu hỏi tại sao, cậu nói sao tớ có thể ngủ được!”

Sau đó Tô gọi to: “Ann! Giáo sư gửi mail nói kêu chúng ta ngày mai so với sáng sớm còn sáng sớm hơn chút đi tìm thầy, giáo sư có chuyện muốn nói với chúng ta!”

Cô em không biết sống chết này, đối với vấn đề của tôi “Knock out”, lần thứ tư rồi!

Tôi hơn nín chặt chút cổ áo Tô, thít chặt đến nỗi cô ấy hô hoán lên. Tôi như quỷ dữ ác độc chất vấn Tô: “Nói! Làm sao biết password hòm mail của tớ! Nói! Tại sao cứ nhiên nhìn hiểu được câu cú vượt qua mười từ đơn rồi, cậu có phải bị trúng tà hay không!”

Tô dùng sức tránh thoát khỏi tôi nói: “Làm ơn chớ sỉ nhục trí tuệ của tớ có được hay không, mấy vi tính của tôi là là trạm trung chuyển email toàn trường! Cũng làm ơn chớ lại vũ nhục trí tuệ của tớ nữa được hay không, tớ không hiểu mười từ đơn trở lên trong một câu, nhưng có Software phiên dịch hiểu được!”

Tô lần này đáp lại thế nhưng lại không có “Knock out”, vậy mà tôi lại hi vọng, cô ấy lần này cũng xuất chiêu a!

Thì ra không xuất chiêu so với xuất chiêu còn lợi hại hơn, càng thêm tức chết người a!

Thì ra Tô là dùng Software dịch, tôi nên nghĩ tới, người bình thường ai có thể nói ra “So với sáng sớm còn sáng sớm hơn chút” loại này làm người tức chết không đền mạng, ngôn ngữ “quái gở” a!

Tôi hỏi Tô: “Có biết chuyện gì không?”

Tô nói: “Vốn nên biết. Nhưng trong email của giáo sư, các bức mail trong hòm mail còn nhiều hơn các cọng tóc trên đầu cậu nữa, hơn nữa một chữ ô vuông cũng không có, tớ dùng Software dịch tra xét mấy bức mail, cảm giác đều không đúng, lại dịch thử vài bức nữa, tớ lại như có cảm giác nhìn thấy biển rộng bao la. Ann cậu biết đấy, tiếng Anh luôn làm tớ bị ngất a. Cậu muốn nhìn ư, tớ sẽ đi mở cho cậu nhìn?”

Tôi không muốn xem, tôi không muốn tự đi tìm cái chết!

41. Chương 41 : Gặp Nhau Trên Đất Khách Quê Người

Tôi cùng Tô nghe lời ‘so sáng sớm còn phải sáng sớm hơn chút’ đến trường học. Hai chúng tôi cứ cho là chúng tôi đã tới đủ sớm rồi, nhưng lại không thể sớm hơn so với giáo sư.

Vừa nhìn thấy giáo sư, Tô liền tự động tìm xong xuôi chỗ đứng của mình, chính là đứng phía sau tôi.

Tôi đã từng nói với Tô rằng: cậu đứng bên cạnh tôi cũng không vấn đề gì, lúc các giáo sư nói chuyện với tôi sẽ nhìn tôi, sẽ không chú ý tới người nghe không hiểu bọn họ nói gì là cậu đâu.

Tô nói: “Mối không phải đâu, cậu đừng cho là các giáo sư đều giống cậu vừa ngốc nghếch lại mù mờ, bọn họ đều biết ‘Psychologist’*!”

*Tớ tra từ này đến khổ, bạn Tô nhà ta khả năng phát âm tiếng Hoa quá tệ, “ ” dịch tiếng Anh là Psychologist, cái từ này cũng được nhắc tới trong một tiểu phẩm do Triệu Bản Sơn và Tống Đan Đan diễn, lời thoại dùng trong đó mỗi lần nói chỉ có 1 từ. Vui lắm^^, giống hài kịch của mình.

Tôi nói: “Cậu nói lại lần nữa cho tớ nghe mấy chữ cuối cùng kia xem nào!”

Tô nói: “ ‘Psy-cho-lo-gist’, tâm lý học, sao thế Ann, có vấn đề sao? Tôi chỉ biết nói một âm tiết như vậy lớn hơn cả từ đơn hai âm tiết trong tiếng Anh nhé, cậu cũng không cần đả kích tớ có được hay không!”

Tôi choáng! Tôi hỏi Tô: “ Phát âm này là cậu học của ai? Những chữ này để cậu nói ra có cảm giác hoàn toàn giống như một môn ngoại ngữ khác!”

Tô trợn mắt nhìn tôi một cái nói: “Cậu có thể sỉ nhục tớ, nhưng không thể sỉ nhục thần tượng của tớ. Tớ học theo Tổng Đan Đan a!”

Lúc ấy tôi lập tức cảm giác thần trí của mình có chút rối loạn rồi.

Giáo sư thấy Tô từ lúc gặp ông liền đứng sau người tôi như trời trồng không lộ đầu ra, rất buồn bực liền hỏi tôi Tô bị sao vậy. Tôi nói, đó là do phong tục ở quê hương của cô ấy, lúc nói chuyện cùng trưởng bối phải đứng ở phía sau người có vóc dáng cao hơn mình xếp hàng.

Giáo sư kinh ngạc lắc đầu nói liên tục không thể tưởng tượng nổi. Tôi nhin cười nhin đến đứt ruột, may không có bị nghẹn rút gân.

Chỉ là lời kế tiếp giáo sư nói ra, tôi một chút cũng không cười được. Ruột của tôi cũng sẽ không bị rút gân đi, mà là trực tiếp bắt đầu bị thắt lại. Đau lòng xót dạ.

Giáo sư nói: “Cuối tuần trường sẽ kỷ niệm ngày thành lập trường, chúng ta đã mời Đỗ Thăng tiên sinh tham gia với tư cách khách quý, ba ngày trước đã rất long trọng chân thành mời, hi vọng anh ta đến lúc đó có thể trở về trường học cũ tham gia lễ mừng kỷ niệm ngày thành lập trường. Ngày hôm qua, Đỗ tiên sinh đã minh xác với chúng ta rằng sẽ tham gia, anh ta cam kết nói sẽ tới đây trước ba ngày! Ann, em cùng Tô đều là từ Trung Quốc tới, hơn nữa Ann đã từng cùng Đỗ tiên sinh làm việc qua với nhau, vì vậy thầy muốn nhờ các em sau khi Đỗ tiên sinh tới nơi này, giúp trường chúng ta chiêu đãi anh ta thật tốt.”

Trong lòng tôi cả kinh, đây thật là sự an bài ‘cầu huyết’ của vận mạng ‘cầu huyết’ a!

Tôi đối với giáo sư nói: “Giáo sư, Anh ngữ của em không tệ, em nên giúp thầy đi tiếp đãi những vị khách nói tiếng Anh kia, đem em đi người trong nước mình, có chút lãng phí tài nguyên chứ ạ?”

Giáo sư điên cuồng nóng nảy, ba tắc không nát đầu lưỡi bắn liên hoàn nói ‘No’ với tôi: “Ann, không phải như thế, phong tục của chúng ta từ trước đều là người bốn quốc giúp tiếp đãi khách bốn quốc, để cho người tới đây có cảm giác như ở nhà.”

Nói trắng ra là bắt tôi nhất định tiếp đãi Đỗ Thăng. Tôi thật nhanh vận dụng đầu óc đảo liên tục, tôi nói với giáo sư: “Giáo sư, em kiến thức quá nông cạn, sợ thất lễ với khách quý của trường, không bằng tìm ra trên mấy khóa trên một vài đàn anh là du học sinh Trung quốc đến tiếp đón Đỗ Tiên sinh.”

Giáo sư nhìn tôi với ánh mắt cực kì không hiểu nổi sau đó nói ra một câu khá bất ngờ: “Ann, chẳng lẽ tiếp đón chính đồng bào của mình lại là một chuyện rất đau khổ sao? Tại sao em phải một mực từ chối không chịu đáp ứng chứ?”

Tôi thấy giáo sư liên tiếp nói với tôi hai câu hỏi chất vấn với giọng điệu tương đối nặng đó, vội vàng thu lại tâm trạng cá nhân của mình. Tôi ở trong lòng tự dụ dỗ bản thân: Lợi ích của tổ quốc cao hơn tất cả, Nhậm Phẩm, mày nên nghe theo giáo sư đi!

Trải qua một phen kịch liệt đấu tranh tư tưởng, tôi rốt cuộc gật đầu với giáo sư. Giáo sư vui như mở cờ trong bụng, tôi lại tâm thần hoảng hốt.

Lúc tôi cùng Tô mới vừa đi ra khỏi phạm vi tầm mắt của giáo sư, Tô gấp rút thay đổi đội hình chỗ đứng, “Vèo” một cái từ phía sau tôi nhảy lên đến bên cạnh tôi, vội túm cánh tôi dùng sức nắm kéo sau đó mắt trừng giống như một tên ngốc nghếch bộ dạng rất vội hỏi tôi: “Mới vừa rồi cậu với giáo sư nói gì, tớ một câu nghe cũng không hiểu!”

Tôi nhìn biểu tình khát khao muốn biết trên khuôn mặt của Tô ác hung hãn nói với cô ấy: “Giáo sư ép chúng ta tiếp khách!”

Tô Địch miệng há tròn vo mà nói một tiếng: “Oa oh! Làm thế nào Ann, tớ đến ngày tiếp khách đó sẽ bị bệnh mất, tớ sẽ sốt cao không bớt, nằm trên giường không dậy nổi, xem ra cái nhiệm vụ này chỉ có thể do

cậu một mình hoàn thành thôi!”

Tôi “Phỉ nhổ” vào Tô một tiếng sau đó hỏi cô ấy: “Nếu để cho cậu tiếp khách là Đỗ Thăng Đỗ Đại Lão Gia, Tô cô nãi nãi, ngài ngày đó còn bệnh không?”

Lời của tôi vừa dứt xuống, liền thấy Tô chân trái đá chân phải mấy cái, đã giẫm vào trên chính chân phải cô ấy, cả người cô ấy dựa vào một loại trí tuệ loài người không cách nào tưởng tượng ra được rất biến thái, lay động, giãy giụa, cắn xuống mặt đất.

Chờ Tô bò dậy từ mặt đất, đến ngay cả những bụi đất bám trên mông quần cũng không kịp phủi xuống vội lao tới trước mặt tôi, cơ hồ như tỏ ra biểu tình sưng phát khóc nói với tôi: “Ann, tớ nói sai rồi, thật ra thì đến ngày tiếp khách đó người bị bệnh sẽ là cậu, cậu sẽ bị sốt cao không bớt, nằm trên giường không dậy nổi! Ann, cậu đến lúc đó chỉ cần yên tâm dưỡng bệnh thật tốt, một mình tớ có thể, tin tưởng tớ nhé!”

Tôi nói: “Cây không có vỏ, phải chết không thể nghi ngờ; người không cần mặt mũi, thiên hạ vô địch. Tô bây giờ tương đối siêu cấp vô địch!” Vô địch Lôi Thần Tô.

Tô “Hừ” một tiếng nói: “Vậy cậu hẳn phải chết không thể nghi ngờ rồi. Phối hợp với cậu nói cây không có lớp vỏ, đến đây đi Ann, để cho tớ trước tiên lột cậu trần như nhộng đã!”

Tôi nói với Tô: “Chuyện cởi quần áo để đến tối trước khi ngủ nghiên cứu sau, giờ nói cho tớ biết trước tại sao lúc nghe thấy được đón khách là Đỗ Thăng liền thay đổi bệnh hoạn kích động như vậy.”

Tô nói: “Tò mò.”

Tôi hỏi Tô: “Tò mò gì?”

Tô nói: “Bất kì websites cá nhân hoặc là tài liệu hoặc là hòm mail cái gì đó, bất luận là của người nào, chỉ cần tớ muốn thì đều có thể nhìn lấy được, chỉ có ngoại trừ một người, đó chính là Đỗ Thăng. Bất kỳ vật gì của hắn, tớ cũng không thể thành công xâm nhập vào, cho nên, hắn rất thần bí a!”

Tôi lại lần nữa im luôn.

Vào giờ phút này, chỉ có một từ có thể biểu đạt sự cực kỳ kích động đầy ngập trong lòng tôi.

Mẹ nó!

Đợi đến cách lúc kỷ niệm ngày thành lập trường còn có ba ngày, tôi muốn giờ phút này nếu như mà tôi còn có sức lực để nói, tôi sẽ đi thu lượm vật phẩm như sau, rồi ném toàn bộ trên người Tô: Đậu tương. Máu gà. Kiếm gỗ đào. Bùa hàng yêu.

Tôi muốn trừ yêu, trừ đi con đại yêu tinh miệng mồm quạ đen đến từ núi A Lỗ kia!

Tôi thật sự bị cái miệng thú yêu quái họ Tô kia nói đến bị bệnh luôn, sốt cao không lùi, nằm trên giường không dậy nổi.

Tôi nghĩ, nguyên nhân chân chính bị bệnh phải là do tôi trước lúc ngủ quên mất đóng cửa sổ. Khả năng này mình chứng việc, ông trời biết tôi muốn tránh xa Đỗ Thăng, cho nên mới giáng xuống một trận ốm sốt cho tôi.

Tô thấy tôi thật sự bị bệnh rồi, lo lắng tự trách thậm tệ, giống như đi vái thần thánh vậy, ở trong phòng lay tới lay lui. Tôi thấy bộ dạng cô ấy vội vàng hấp tấp có chút không đành lòng, liền cam kết chuyện tôi bị bệnh này không trách cô ấy, một chút cũng không trách cô ấy, cô ấy lúc này mới bình tĩnh lại.

Tôi với Tô cùng đi ra khỏi nhà. Cô ấy đi phi trường đón Đỗ đại lão gia, tôi đi bệnh viện khám bệnh.

Tôi từ nửa đêm hôm qua bắt đầu phát sốt cũng chưa chợp mắt được chút nào, mới vừa lại đang trong bệnh viện giăng co một hồi, cho nên đợi đến lúc truyền nước biển, tôi rất dễ dàng lọt vào trong trạng thái sương mù mê man. Chính là lúc tôi mơ hồ ngủ mê man đó, điện thoại di động của tôi rất không biết bản thân nó đáng ghét nhiều thế nào bắt đầu “ong ong” chấn động mãnh liệt.

Tôi mơ mơ màng màng nghe điện thoại, sau khi mơ mơ màng màng nói tiếng Hello, điện thoại bên kia truyền đến thanh âm của Tô vội vàng mà hưng phấn: “Ann, mau nói cho tớ biết cậu bây giờ ở cái góc nào trong bệnh viện, chúng tớ đi lên lầu thăm cậu!”

Tôi mơ mơ màng màng nói số phòng, tiếp theo sau đó mơ mơ màng màng chìm xuống.

Không biết qua mấy phút, tôi ở trong ý thức mông lung cảm thấy cửa phòng bị khe khẽ đẩy mở, sau đó có người nhẹ nhàng đi từ từ bước vào.

Tôi nghĩ người tiến vào nhất định là Tô rồi. Tôi nhắm mắt lại lẩm bẩm cầu nhàu mà nói: “Tô, đón được người chưa? Tổ không sao, thật ra thì cậu không cần đến.”

Tôi nói xong một lúc lâu Tô cũng không phát ra tiếng, điều này so với tác phong hành sự lúc bình thường của Tô rất khác, tôi nói một câu là Tô phải tiếp ngay một câu.

Tôi có chút kỳ quái, nỗ lực đem mình từ trong trạng thái mệt mỏi buồn ngủ thức tỉnh lại, sau đó từ từ nâng mí mắt nặng trĩu lên hướng đến bóng dáng đứng bên cạnh giường nhìn.

Sau khi ảnh tượng mơ hồ dần dần rõ ràng lại, tôi thấy được gương mặt tuần mỹ giống như yêu nghiệt.

Người tiến vào nào phải là Tô, rõ ràng chính là, Đỗ Thăng!

42. Chương 42 : Nay Đã Thành Xa Lạ

Gặp lại Đỗ Thăng, cảm giác trong lòng tôi là gì đây? Tôi không biết, tôi cũng không miêu tả được.

Tôi từ từ ngồi dậy, lẳng lặng nhìn người đứng ở phía cửa - Đỗ Thăng.

Đỗ Thăng cũng đứng ở nơi đó lẳng lặng nhìn tôi.

Ánh nắng ấm áp theo cửa sổ soi sáng vào phòng, những sợi ánh nắng mềm mại hắt lên trên người của Đỗ Thăng, nhàn nhạt, không khí dịu dàng mờ ảo bao trùm lên toàn bộ dáng vẻ anh ta, khiến cho người khác nhìn vào anh ta có cảm giác không chân thực.

Lúc này, nơi đây, hình ảnh Đỗ Thăng trước mắt, làm cho tôi nhớ lại thần sắc và dáng vẻ của anh ấy tại lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt ở bữa tiệc.

Anh ta khi đó, kiêu ngạo, đùa giỡn, hăng hái, giống như tất cả đều bị anh ta nắm giữ trong lòng bàn tay.

Tôi khi đó, chậm chạp, đơn thuần, nói chuyện viễn vông, sống hôm nay chưa bao giờ phiền não chuyện ngày mai.

Mà Đỗ Thăng của bây giờ, lại làm cho tôi có cảm giác rằng anh ta rất mờ mịt, rất u buồn, rất cô đơn, mất tinh thần, anh ta giống như một loài dã thú có sừng nhưng đã bị bẻ gãy mất, ảm đạm mà tuyệt vọng.

Mà tôi bây giờ lại là cái gì đáng vẻ gì đây? Tôi vẫn biết cười, nhưng tận sâu trong nụ cười ẩn dấu phần lãnh đạm cùng xa cách; Tôi vẫn nói chuyện tràng giang đại hải, nhưng sau lưng những câu chuyện không đầu vào đầu đó có phần nào không muốn người khác lo lắng mà tôi cố ý tạo ra; Tôi như cũ thảnh thơi sẽ nhớ tới Đỗ Thăng, chỉ là thời điểm nhớ tới đó, trong lòng đau đớn càng ngày càng nhẹ đi, mà trên tinh thần cảm giác chết lặng càng ngày càng nặng, cái cảm giác đã từng vô cùng quen thuộc đang lặng lẽ không phát ra hơi thở bị một chút xíu xa lạ cắn nuốt thay thế.

Thời gian, đã đem chúng tôi mài dũa lẫn nhau trở thành người xa lạ mà quen thuộc.

Chúng tôi lẳng lặng nhìn nhau, ai cũng không mở miệng nói chuyện. Tầm mắt vướng víu đan xen lẫn nhau, có sự chịu đựng ở anh ta, cũng có sự lãnh đạm trong tôi.

Tôi đã từng len lén suy nghĩ qua, thời điểm lần nữa gặp lại Đỗ Thăng, tôi sẽ là trạng thái nào? Sẽ không cách nào kiềm chế rơi lệ sao? Sẽ oán hận khốc thút thối trách hờn vu vơ sao? Sẽ nặng nề nói với Đỗ Thăng “Tôi hận anh” dứt khoát xoay người rời đi sao?

Tôi vốn tưởng rằng là tôi sẽ làm thế, nhưng là, sau khi Đỗ Thăng thật cứ như vậy đột nhiên xuất hiện ở trước mắt tôi, tôi mới hiểu được rằng, không, tôi sẽ không làm thế, tôi sẽ không khóc, cũng sẽ không đau khổ khốc lóc kể tội, càng sẽ không hét to lên “Tôi hận anh”, bởi vì, tôi đã không hề cố chấp nữa.

Sẽ khóc, sẽ nháo nhào, sẽ hét to, thật ra là bởi vì ở trong lòng còn tồn tại một phần hi vọng, hi vọng chính là một phương thức có thể đem tình yêu đã rơi vào góc sâu kín lại một lần nữa bị kích hoạt.

Mà một khi đối với phần này hi vọng này đã dứt khoát từ bỏ, đối với tình yêu đã từng sáng chói một thời tuyệt đối buông tay rồi, thì dù cho là nửa giọt nước mắt cũng chảy không ra nữa.

Bởi vì, buồn bã lặng yên lớn hơn một trái tim chết.

Lúc Tô đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy một cảnh tượng quỷ dị khiến cho cô áy giương mắt mà nhìn:

Tôi và Đỗ Thăng, chúng tôi một ngồi một đứng, yên lặng không tiếng động, đưa mắt nhìn lẫn nhau, ánh mắt đan vào nhau, ở cùng một phòng mà yên tĩnh cơ hồ khiến người khác hít thở không thông, không khí lặng lẽ, ngoại trừ ánh nắng ấm áp giữa trưa ở bên ngoài ra, còn có cái gì đó làm cho người ta sờ không được, nhìn không thấy, nghe không ra nhưng lại vẫn có thể cảm thụ được rất rõ ràng, đó chính là sự ưu thương nhàn nhạt.

Tô về sau có nói với tôi: “Ann, lúc tớ bước vào căn phòng giây phút ấy, lúc tớ nhìn thấy cậu và Đỗ Thăng yên lặng mà trầm mặc chăm chú nhìn nhau, không biết tại sao, tớ muốn khóc.”

Tôi nói với Tô: “Nước mắt của cậu có chua cũng chỉ là chua ở trên mũi, ứ đọng trong ánh mắt, mà nước mắt của tớ, đã sớm khô cạn bởi khoảng thời gian quá khứ xa nhau trước kia rồi.”

Không rút nước mắt, nếu bởi vì có được tình yêu, sẽ ngọt ngào hạnh phúc như nào đây.

Không rút nước mắt, nếu bởi vì dứt bỏ tình yêu, sẽ bất đắc dĩ đau đớn thế nào đây.

Ngày đó, Tô sau khi đẩy cửa đi vào, lúc Tô nhìn thấy ánh mắt chúng tôi ngưng đọng nhìn nhau, tôi đầu tiên nở ra một nụ cười mỉm như đóa hoa rực rỡ, phá vỡ mảng không khí yên tĩnh nặng nề này giữa tôi cùng Đỗ Thăng. Sau đó tôi hướng về phía Đỗ Thăng nhẹ nhàng nói: “Hi, đã lâu không gặp.”

Đỗ Thăng không cười. Lông mày Đỗ Thăng cau lại. Đỗ Thăng nhẹ nhàng đáp lời: “Phẩm Phẩm, đã lâu không gặp.”

Giọng nói của Đỗ Thăng trầm thấp, đè nén, nhẹ nhàng mà nhàn nhạt, cũng, buồn bã mà ưu thương.

Tô nói: “Ann, trừ phi tớ là kẻ ngu, nếu không, cậu đừng trông cậy vào việc tớ sẽ nhìn không ra Đỗ Thăng - anh ta yêu cậu! Trừ phi tớ là kẻ ngu, nếu không, cậu cũng đừng trông cậy vào tớ đoán không ra Đỗ Thăng chính là Lục Đào* mà cậu không thể bỏ được, cậu chính là Mễ Lai* thất tình của Đỗ Thăng!”

*Lục Đào và Mễ Lai là tên nhân vật trong phim < Phấn Đấu >

Tôi nói: “Tô, cậu không phải là người ngu, nếu không, vị trí kẻ ngu chỉ tồn tại là thùng rỗng kêu to rồi. Không tệ a, tớ là Mễ Lai thất tình của Đỗ Thăng, Đỗ Thăng là Lục Đào người tớ không thể bỏ được. Chỉ là, người yêu của Đỗ Thăng là Hạ Lâm không phải tôi - Mễ Lai thất tình của anh ta, với lại cậu đã từng nói người phụ nữ đó không phải chim khôn hay sao.”

Tô nói: “Đỗ Thăng không chọn cậu, hẳn ta chính là ngu, ngu cực rồi, ngu chết hẳn đáng đời!”

Từ trong bệnh viện ra ngoài, tôi yếu đuối tựa vào bên cạnh Tô lên tắc xi, sau đó hướng về phía ngoài cửa xe Đỗ Thăng, bình tĩnh, lễ phép, xa cách, cáo biệt.

Thời điểm tắc xi khởi động, tôi ở trong ngực Tô từ từ nhắm lại cặp mắt khô khốc, từ đó che giấu tất cả các con sóng lòng dữ dội.

Tô nói: Ann, Đỗ Thăng không đi. Hắn đứng ở đó không động đậy, giống như đang khóc, lại cũng giống như đang cười.

Tôi nói: Tô, tớ đọc cậu nghe bài thơ nhé.

Nếu chỉ có quên lãng, mới sẽ không bị thương,

Vậy thì đem vết thương chồng chất đã qua kia, nhẹ nhàng cất giấu,

Đừng vì có một mình mà cảm thấy lưỡng lự,

Người có tâm, trên lưng có một đôi cánh thiên sứ,

Không cần ai oán, từng vì tình yêu đã bỏ qua cả thiên đường,

Đồng thời coi chuyện cũ như mây khói, chỉ là giấc mộng đã qua,
Lúc tỉnh mộng, xin nhớ dùng nụ cười đón chào nắng mai,
Tự nói với mình: bạn còn khá trẻ, nên ngông cuồng!
Tô cười lớn lạnh lạnh nói với tôi: “Ann, bài thơ này thật hay!”
Tôi nói: “Tô, tiếng cười của cậu, tại sao lại thút thít như thế.”
Tô nói: “Bị cậu làm kinh sợ đó, kích động đến nỗi bị nấc.”
Tôi biết rõ Tô đang nói dối.
Tôi biết rõ Tô là đang thay tôi rơi lệ, tôi đã không còn rơi nổi nước mắt nữa rồi.
Đỗ Thăng, người xa lạ mà quen thuộc nhất của tôi!

43. Chương 43 : Có Chút Quỷ Dị

Ngày hôm sau tôi vẫn tiếp tục sốt, chỉ là không còn sốt cao như trước nữa. Tô để cho tôi an tâm ở nhà dưỡng bệnh vì thể nói cứ để cho cô ấy đi đón khách kiếm tiền nuôi sống gia đình là được rồi.

Tô trước khi đi thấy tôi sau khi ăn xong, uống thuốc rồi mà nhiệt độ vẫn cao không hạ xuống tí nào, lo lắng tôi ở nhà sẽ sốt cao mê man, trong giấc ngủ bị hai vị hắc bạch đại ca mơ hồ mang đi, vì vậy ra quyết định dứt khoát, để cho bạn trai Lý Hoa Đào của cô ấy tới đây thay thế cô ấy chăm sóc tôi.

Tôi nói với Tô, tôi xin cự tuyệt. Tô nói cự tuyệt không có hiệu quả.

Tôi nói với Tô, tôi kiên quyết cự tuyệt. Tô nói tôi chính là cái mông tròn sự cự tuyệt y như cũ đều không có hiệu quả.

Tôi nói với Tô là tôi thật sự, thật sự rất nghiêm túc, rất nghiêm túc kiên quyết cự tuyệt lời đề nghị của Tô.

Tô nói: “Ann, tôi đang một công đôi việc gộp lại để làm. Tôi hiện tại là đi hẹn hò với người mà trước đây là bạn trai cũ của cậu đó, vì để đối với bạn trai tôi có công bằng - công chính cùng - công đạo, có phải cũng nên cho bạn trai tôi một cơ hội để cho hắn đi hẹn hò riêng tư với bạn gái c của người tôi sắp đi hẹn hò riêng đây?”

Tôi bị tà thuyết lệch lạc biến thái của Tô giảng cho một cú long trời lở đất luôn, tôi hô to kêu gào đồng bào thủ đô ban cho tôi sức lực mắng chửi người khác, sau đó sẽ quát vào mặt Tô: người cầm miệng cho ta ngay!

Tô đi rồi, đi hẹn hò riêng với bạn trai cũ của tôi rồi.

Lý Hoa Đào tới, bạn gái hắn đi hò hẹn riêng với bạn trai cũ của tôi thì hắn tới hẹn hò với bạn gái cũ của đối tượng mà cô bạn gái hắn đi gặp gỡ chính là tôi đây.

Tôi vừa nhìn thấy khuôn mặt Lý Thích Phong như hoa đào nở rộ, xuân ý tràn lan trên khuôn mặt to tướng của hắn thì trong lòng cũng ngại ngần muốn chết, luôn có cảm giác hắn đã từng hoặc là chính lúc này đang hoặc là tương lai sắp sẽ làm ra chuyện có lỗi với Tô.

Dưới khuynh hướng ý thức gian nan vất vả như thế, tôi không không chế được sự ác ý sai khiến Lý Hoa Đào, cách mỗi năm phút đồng hồ tôi liền “làm phiền” hắn rót cho tôi ly nước, sau đó uống một hớp thì để xuống, năm phút đồng hồ sau mượn cớ cốc nước lạnh rồi “vắt vả” nhờ hắn đổi một ly khác.

Sau khi Lý Hoa Đào lần thứ N bị tôi “vắt vả” sai vặt, hắn rút cuộc không nhịn được bực tức đứng dậy phản kháng, giống như chọc thủng tầng cửa sổ giấy vậy, bị tôi giả vờ sai đi lấy nước thực chất chính là đẩy ả hắn, hắn trừng mắt trợn mắt nhìn tôi nói: “Tôi nói này An Nghê Nghê, cô hành hạ tôi xong chưa hả, cô cố tình làm như tôi không biết cô đang chọc ghẹo tôi có phải hay không? Cũng may tôi sinh ra vốn có lòng dạ tốt luôn thương hương tiếc ngọc, nếu không thì ngay từ lúc đi lấy nước cho cô thì tôi đã bỏ thuốc ngủ để cho cô nằm quay đơ yên tĩnh trên giường rồi!”

Tôi không bị sắc bởi ngum nước nào lại bị sắc bởi những từ ngữ chết sắc của Lý Hoa Đào kia. Hắn cũng quá là giỏi đi, còn đặt cho tôi một cái tên mới, An Nghê Nghê, rất có tài a!

Tôi dùng sức ho khan vài cái, đè xuống cơn đau họng vừa ngứa vừa đau và hốc mắt chứa giọt lệ vì ho khan mà chảy ra, nghiêng đầu dùng ánh mắt vô cùng khinh thường nhìn Lý Hoa Đào nói: “Cái chiêu hạ thuốc ngủ cho thiếu nữ nhẹ dạ cả tin mới lớn đó chắc ra tay không ít lần hả, cứ mở miệng là đòi ăn. Tô là một đóa hoa xinh đẹp động lòng người giữa ban ngày ban mặt làm sao có thể cắn trên người anh nhĩ! Còn nữa, John! Nhị sư huynh, ai nói với anh tôi tên là An Nghê Nghê!”

Lý Hoa Đào đùa bỡn giả bộ hành động của tài tử hất tóc nói với tôi: “Vây cô sẽ không phải gọi là Nghê Nghê An chứ? Còn nữa tôi thì thế nào? Không tốt chỗ nào? Tôi phong lưu phóng khoáng, anh tuần tiêu sái, Tô có người bạn trai như tôi đâu quả thật có nhiều điểm phúc a. Thầy coi bói nói với tôi, tôi vốn là thần tiên trên trời, đời này đầu thai chuyển thế đến nhân gian là vì rèn luyện bản thân, cô đừng nhìn bạn trai của cô ấy với ánh mắt thế chứ.

Tôi nghe hết lời Lý Hoa Đào nói lập tức thi hành biện pháp nghiêm trọng chê cười hắn, tôi nói: “Nhị sư huynh, anh kiếp trước nhất định là thần tiên trên trời, chuyện này không riêng gì tôi, người địa cầu ai ai cũng biết, Thiên Bồng Nguyên Soái mà! Ch là anh cũng không cần gặp ai cũng khoe, tôi cảm thấy thật ra thì đây cũng không phải là chuyện nở mày nở mặt gì.”

Lý Thích Phong có lẽ giờ phút này, đã có một chút suy nghĩ trong đầu là coi thường mạng sống của mình rồi.

Bọn tôii lăm mồm thêm chốc lát nữa, tôi dùng giọng nói thờ ơ hỏi Lý Thích Phong: “Nhị sư huynh, anh và Tô quen nhau như thế nào?”

Lý Thích Phong ngồi ở trước máy vi tính cũng không ngẩng đầu lên trả lời tôi: “Tô không có nói cho cô biết sao?”

Trông cậy vào Tô nói cho tôi biết thì tôi phải cùng cô ấy luyện Thái Cực quyền ít nhất 80 năm trở lên, chờ tới lúc đó tôi có thể lấy công lực tham hậu hơn Tô hơn áp chế “bốn lạng đẩy ngàn cân” của cô ấy, nhưng trông chờ vào đó thì tôi biết bao giờ mới moi được chuyện này từ miệng Tô.

Chỉ là vì sĩ diện nên tôi không nói rằng Tô không có nói cho tôi biết, tôi nói: “Con gái da mặt mỏng, chuyện này tôi sao có thể đi hỏi cô ấy, tôi đương nhiên phải hỏi anh rồi.”

Bộ dạng Lý Thích Phong tựa hồ là rất buồn cười, kèm theo nụ cười sặc sụa nói: “Cô nói da mặt Tô mỏng? Nghê Nghê cô đừng đùa, da mặt của Tô cứ cho là không thể dày bằng da mặt cô nhưng ít nhất độ dày cũng bằng của cô chứ, ha ha ha...”

Tôi lấy vợ lấy đồ vật gần mình nhất dùng sức ném vào tên đó!

Lại sau một lát tôi lại tựa như không chút để ý hỏi Lý Thích Phong: “Lý Thích Phong, anh làm việc gì? Học sinh? Có chút già; Thầy giáo? Khí chất không đúng, quá lưu manh rồi, thương nhân? Cũng không giống, xem anh hình dáng bảnh bao có bộ dáng đót tiền chứ kiếm tiền nổi gì; thầy thuốc? Sẽ không, sẽ không đâu, diện mạo cầm thú như vậy, nơi bệnh viện thánh khiết như vậy sẽ không chứa chấp anh đâu? Vậy là làm gì đây? Nhân viên bảo vệ môi trường? Công nhân làm vệ sinh? Công nhân móc phân? Tên lương gạt? Tên ăn xin? Ăn mày xin cơm?...”

Lời của tôi còn chưa nói hết Lý Thích Phong liền “Vọt” một cái từ trên ghế bật dậy rót chén nước khí thế hào hùng đi đến bên cạnh tôi, dùng sức cực mạnh đặt chén nước ‘cách’ một cái không mang theo bất cứ một biểu tình gì nói với tôi: “Nghê Nghê cô nên uống nước rồi.”

Chưa tới một lát, tôi không bỏ cuộc lại hỏi Lý Thích Phong: “Nhị sư huynh, anh rốt cục là làm gì thế? Tôi không thể đem Tô cứ như vậy mà giao cho một người lai lịch không rõ ràng như anh a.”

Lý Thích Phong Tồng ngẩng đầu lên khỏi máy tính, vẻ mặt thành, nghiêm túc nhìn tôi nói: “Thật ra thì, tôi là diễn viên.”

Tôi nói: “Phi! Anh đặc biệt diễn Tây Môn Khánh thì có!”

Lý Thích Phong: “Sai. Là diễn người qua đường A, B, C...vân vân”

Tôi: “Đi đi! Bớt lắm mồm đi! Anh tới không thấy đáng đi không thấy hình, rốt cuộc ở đâu tới, đến tột cùng là làm gì, nói! Nói mau!”

Lý Thích Phong: “Tôi từ ‘chỗ đến’ tới, đi từ ‘chỗ đi’ đi, làm chuyện tôi nên làm, sống cuộc sống tôi muốn sống.”

Tôi phục rồi! Thật không hổ là bạn trai của Lôi Thần họ Tô, hai người hẳn đã tập dợt trước lời thoại rồi, tôi chưa từng gặp qua hai người nào mà xuất lai lịch, mục đích sống ngay cả hướng đi trong tương lai lại khó điều tra đến vậy!

Tôi thở hổn hển nói: “Lý Thích Phong, anh mau thu dọn một chút đi chết đi, anh còn sống tôi sẽ không có điều gì tốt hết!”

Nói vừa dứt lời thì cảnh trước mắt tôi một mảng trăm hoa đua nở, hoa nở hoa tàn, cả người hôn mê phảng phất như bị tốc độ hỏa tiễn lao vào vũ trụ cấp ba va quệt trúng, từ tư thế ngồi ở trên giường trực tiếp biến thành tư thế nằm quay đơ ra sau.

Lý Thích Phong khiến tôi sợ hết hồn, vừa nhào tới xem tôi có bị sao không lại vừa lẩm bẩm nói: “Không phải chứ, cứ thế mà ngất đi à?”

Tôi mệt mỏi liếc hẳn một cái, sau đó hỏi hẳn: “Anh xem tôi có phải đang sốt lại hay không?”

Lý Thích Phong để tay trên tôi kiểm tra, vẻ mặt bắt đầu nặng nề, nhẹ nói với tôi: “Nghê Nghê, hai chúng ta phải đi bệnh viện thôi, cô sốt rất cao!”

Lúc Lý Thích Phong đỡ tôi ngồi dậy thì Tô trở về.

Lúc này, tôi đang dựa vào lồng ngực của Lý Thích Phong.

Tôi sợ Tô hiểu lầm muốn mở miệng giải thích rõ tình hình, kết quả là không đợi tôi mở miệng nói thì Tô với gương mặt hân hoan liền nhảy nhót nhào tới chỗ tôi.

Tôi hoài nghi mình có phải bị sốt đến hồ đồ rồi không, biểu tình của nha đầu này quá không đáng tin cậy.

Tô vọt tới bên cạnh tôi với bộ mặt mừng rỡ cầm lấy hai tay tôi, tôi đang ở trong trạng thái sốt mê man choáng váng tựa hồ cũng thấy được hai con ngươi của Tô lấp lánh những đốm sáng nhỏ như tinh tú trên trời.

Tô nói: “Ann, giỏi ghê! Tở bảo John đến chăm cậu là đúng! Tớ biết ngay các cậu sẽ rất hợp nhau, hẳn hôm nay nhất định là không để cho cậu có thời gian nghỉ đến Đỗ Thăng đúng không!”

Tôi không chút do dự ngã ụynh một cái ngửa đầu về phía sau.

Tô vội vàng hỏi tôi bị sao vậy, tôi nói: “Tô, cậu là đang dẫn mối cho ‘zai’ của nhà cậu ư. Tôi vốn rất nóng rồi, đừng ‘sét đánh’ tớ nữa; giáng xuống nữa tớ sẽ cháy khét lét mất thôi!”

Tô vừa phối hợp Lý Thích Phong đỡ tôi đứng lên chuẩn bị đi bệnh viện, vừa vẫn không quên nắm lấy cơ hội hóa thân thành vị độc tôn nói nhảm: khét thì khét thôi, cứ giữ lại còn hơn không có cái mà dùng!

Tôi chìm sâu vào trạng thái hôn mê.

Tôi và Cố Thiển kiêu căng ngang ngược, tung hoành ngang dọc đánh đâu thắng đó suốt nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cảm thấy bản thân mình đã gặp đối thủ rồi!

Lúc ý thức của tôi có chút phục hồi trở lại thì tôi phát hiện tôi đang nằm tại hàng ghế sau ở trên xe của Lý Thích Phong. Trong cơn mê man đầu óc không tỉnh táo tôi hình như có nghe thấy hai người ngồi phía trước đề thấp giọng đang nói:

—— Em gặp Đỗ Thăng rồi hả?

—— Uhm.

—— Có thu hoạch được gì không?

—— Không có. Hẳn gặp người ta liền nói Anh ngữ, em có thể nghe hiểu tổng cộng chỉ có 5 câu: Yes; No; Thank you; Hello; byebye.

—— Stupid!

—— Baka*! Đừng cho là em đoán không ra anh đang mắng em!

*Đây là từ trong tiếng Nhật có nghĩa (đầu óc ngốc nghếch) = Stupid, tiếng Trung thường dùng trong trường hợp con gái mắng con trai là “đồ xấu, hư...” ngữ khí có chút thân mật.

Không còn gì để nói...

Tôi vẫn nên tiếp tục hôn mê thôi...

Chỉ là, tựa hồ có chút, quý dị...

44. Chương 44 : Một Đôi Môi, Hai Bàn Tay

Tôi bị sốt chuyển thành viêm phổi nhẹ.

Tôi cảm thấy viêm phổi loại nhẹ không cần phải nằm viện, nhưng do tôi bị sốt liên tục không hạ sốt nên bác sĩ nói bệnh viêm phổi nhẹ trên người tôi sẽ chuyển biến thành viêm phổi nặng chỉ trong một đêm thôi nếu tôi nhất quyết xoay người trở về nhà ngay lúc này. Thế là tôi hiểu được rằng bác sĩ muốn tôi nằm viện.

Tô nhìn thấy vị bác sĩ khám bệnh cho tôi kia là người Mỹ vẻ mặt ông ta cực kỳ nghiêm trọng, miệng lại nói một tràng giang đại hải không ngừng bô lô bô la các từ vựng tiếng Anh. Lại nhìn thấy vẻ mặt tôi như sắp hấp hối thì đơn phương phán đoán rằng tôi vừa được bác sĩ thông báo là mắc bệnh nan y nào đó. Gương mặt cô ấy lo lắng hỏi người bên cạnh là Lý Thích Phong: “Bác sĩ vừa nói gì vậy? Ann thế nào rồi? Rốt cuộc bị bệnh gì? Anh đi nói với bác sĩ, bất kể Ann mắc bệnh gì, bất kể cần bao nhiêu tiền, chúng ta đều chữa trị! Nhất định cầu xin ông ta chữa khỏi cho Ann, anh nói cho bọn họ biết, chúng ta không thiếu tiền!”

Tôi nghe thấy Tô nói những lời đó, trong lòng vừa cảm thấy buồn cười đến muốn cười, lại cảm thấy cảm động đến muốn khóc, trong lúc nhất thời không biết nên khóc hay cười. Tôi không khỏi than thở, Tô không chỉ lúc chọc tôi phát điên lên mới khiến tôi dễ khóc dễ cười, mà lúc làm tôi cảm động cũng lại có hiệu quả như thế, quả thật Tô sinh ra vốn có năng lực gây vỡ người khác khiến người ta dễ khóc dễ cười.

Tô khiến cho tôi báỉ phục, tôi đã quen rồi. Không nghĩ tới Lý Thích Phong cũng ép tôi ở thời điểm tôi suy yếu nhất không cam lòng mà báỉ phục hẳn.

Lý Thích Phong đối mặt với câu hỏi của Tô liền mang bộ mặt phớt tỉnh trả lời cô ấy: “Tô, là như vậy, anh từ nhỏ vẫn học tập Anh ngữ rất chính thống, là ngôn ngữ Anh- Anh cho nên đối với việc mới vừa rồi vị bác sĩ này phát âm quá cong lưỡi mang đậm chất giọng Anh – Mỹ, anh rất xin lỗi, anh thật sự không cách nào tự giảm đi trình độ khả năng nghe Anh- Anh của lỗ tai mình mà đi phối hợp với cái lưỡi xoắn như tóc uốn của ông ta.”

Tô rốt cuộc cũng tóm được cơ hội gây ông đập lưng ông.

Tô hét lớn về phía Lý Thích Phong nói: Anh là cái đồ heo chết tiệt thiếu mất cái gì đó! (stupid)

Tôi đối mặt với hai người này thật khiến cho người ta căn bản là không phán đoán được rốt cục là lời ông lợi hại hay lời bà lời hại, đầu óc tôi bị bọn họ làm cho choáng váng ‘ong ong’, hoa mắt chóng mặt. Sau đó tôi để cánh tay vô lực lên trán, cái đầu choáng váng tội nghiệp của tôi liên tục gõ lên trên mặt cái bàn vô cùng lớn của bng lên “cộp cộp”.

Tô nhìn thấy tôi lấy việc luyện Thiết Đầu Công để từ giả cuộc sống liền lo lắng vọt tới bên cạnh tôi, đỡ lấy đầu tôi vội vàng hỏi: “Sao thế sao thế! Rốt cuộc mắc bệnh gì? Ann cậu không phải lo lắng, cho dù là bệnh gì phải tốn bao nhiêu tiền cũng không vấn đề gì, chỉ cần có thể trị khỏi cho cậu là được, cùng lắm thì tớ đi h**k mấy mật mã thẻ ngân hàng ở trên mạng a!”

Tôi hít khí vào thì ít mà thở ra thì nhiều nói với Tô: “Đừng lo lắng, thật ra thì bệnh của tớ dễ trị khỏi thôi. Nhưng Tô này, đầu óc của cậu với John nhà cậu, phải cần nhiều tiền điều trị đấy!”

Chờ đến khi tôi tiêm xong nhiệt độ cuối cùng cũng giảm xuống chút xíu, Tôi nói đợi tôi ngủ rồi cô ấy sẽ về đem quần áo tôi cho tôi thay tiện thể nấu ít cháo đem tôi.

Tôi gật đầu nói “Uh”, trước khi nhắm mắt không quên tha thiết dặn dò Tôi nói: “Đừng quên dẫn theo Nhị Sư Huỳnh nhé, có anh ta ở đây tôi sẽ không thể tốt lên đâu.”

Thế là Lý Hoa Đào rất không phục, không phần nộ, không cam lòng bị Tôi túm đi. Thế là thế giới của tôi rất cuộc cũng an tĩnh không bị sét đánh nữa. Thế là tôi thỏa mãn đóng lại cặp mắt, có thể nhắm mắt được rồi.

Không biết ngủ thiếp đi bao lâu, thuốc hạ sốt bắt đầu phát huy công hiệu mạnh mẽ mà biến thái của nó, tôi bắt đầu đổ mồ hôi như tắm, thẳng đến khi đem bản thân mình từ trong trạng thái mê man rất sâu thành trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Mặc dù một nửa ý thức bị buộc phải thanh tỉnh, nhưng một nửa kia vẫn mông muội như cũ hôn mê, ý thức đó lại làm cho mí mắt tôi nặng như chì không cách nào mở ra được.

Tôi vừa chịu đựng khổ sở mồ hôi dính đầy người vừa nỗ lực muốn mở mắt, nhưng tôi phát hiện ra tôi đã bị đánh bại. Tôi vừa không ngăn được mồ hôi đặc sánh đó tiếp tục túa ra, lại cũng không mở ra được cặp mí mắt đang xấu hổ kia. Tôi sốt ruột đồng thời yếu ớt nghĩ: người nào đó mau tới giúp tôi một chút đi, khó chịu muốn chết a!

Khi con người ta bị bệnh thì luôn cảm thấy yếu đuối, mặc dù trên người tôi có loại phẩm chất kiên cường biến thái, nhưng giây phút này đây tôi lại cảm thấy bản thân mình yếu đuối và vô lực không chịu nổi một đòn công kích. Tôi chỉ nghĩ nếu bây giờ có thể có ai đó xuất hiện tại bên cạnh tôi, giúp tôi lau đi tấm thân nhớp nháp mồ hôi này thì tốt quá, nhưng trong phòng ngoài đôi mắt nhắm lại im lìm là tôi đây cũng chỉ còn lại sự cô độc.

Loại cảm giác này khiến cho tôi nhớ lại cái lần tôi đi bệnh viện để đưa tiền Bảo Bảo ra đi, tuyệt vọng, bất lực, cô độc, làm cho người tôi khổ sở đến nỗi hít thở không thông. Tôi cảm thấy có dòng chất lỏng âm ẩm từ trong mắt tuôn theo gò má cuộn cuộn chảy xuống.

Bất chợt, một đôi tay lạnh lạnh áp lên gò má tôi lau sạch những vết nước mắt còn đọng lại. Sau đó tôi có nghe thấy tiếng nước chảy hơi nhỏ, giống như là có người đang cọ rửa thứ gì đó trong chậu nước; tiếp sau đó đôi bàn tay mới vừa rồi giúp tôi lau khô nước mắt kia nhẹ nhàng kéo chăn của tôi ra, thận trọng nâng tôi lên, ngồi ở sau người tôi, để cho tôi buông thả thân thể thoải mái dựa lưng vào vòm ngực vững chãi, mà đôi bàn tay kia dịu dàng giúp tôi cởi ra cái áo đã thấm đẫm mồ hôi ướt nhẹp, nhanh tay dùng khăn mặt ẩm cẩn thận lau đi mồ hôi dính bết trên thân thể tôi.

Tôi quá thoải mái đến nỗi thở hắt ra. Cảm giác này tựa như kiểu có người không biết bơi lội do không cẩn thận rơi xuống nước sẽ lập tức có cảm giác hít thở không thông, thời điểm đó lại được người ta cứu lên bờ kịp thời rồi thực hiện bài cấp cứu nhân tạo miệng đối miệng, hai tay đỡ trên lồng ngực ấn xuống, khi con người trong nháy mắt đã sắp cận kề với sự tuyệt vọng và tử vong, lại được một đôi môi với hai bàn tay cứu vớt đem một mạng sống quay trở về.

Hô hấp nhân tạo miệng đối miệng...

Hai bàn tay...

Một đôi môi...

Tôi vốn tưởng rằng tôi chỉ là ở trong trạng thái thoải mái và thỏa mãn làm ra phép suy luận tương tự thôi, nhưng sau khi cẩn thận thể nghiệm một chút tôi rất cuộc phát hiện, quả thật có một đôi môi mềm mại, đang dính lên bờ môi của tôi, nhưng cũng không phải đang làm hô hấp nhân tạo cho tôi, mà là... đang... hôn tôi! Cũng quả thật có hai bàn tay, đang dán lên trước ngực tôi, nhưng không phải là đang ấn xuống, mà là mang theo chút cưng nựng và thương tiếc... vuốt ve tôi!

Tôi ra sức muốn giãy dụa, tránh ra khỏi đôi môi và đôi bàn tay đang cột nhả tôi! Nhưng tôi lại nhúc nhích không nổi!

Tôi rất muốn mở mắt nhìn người đang ôm tôi vào lòng, đôi môi của người đó lưu luyến bịn rịn không rời trên đôi môi tôi, trên má tôi không ngừng nhẹ nhàng tỉ mỉ hôn tôi, người đó rốt cuộc là ai, tôi cũng rất muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai to gan lớn mật dám thừa dịp lúc tôi bị bệnh sắp phải thăng thiên, vừa lòi cái mạng nhỏ của tôi từ quỹ môn quan trở về khiến tôi rất cảm động, lại vừa đúng lúc lòi tôi từ quỹ môn quan trở về đó thì lợi dụng tôi không có sức chống trả hay cự tuyệt ra tay sờ mó tôi!

Nhưng mí mắt của tôi lại cứ như bị may kín lại, vô luận tôi cố gắng thế nào cũng không thể mở ra được! Trong lòng nghĩ thầm, thời điểm Tiểu Long Nữ bị Doãn Chí Bình cưỡng bức phải có đến tám phần giống như cảm giác hiện tại của tôi, cô ấy còn ngu ngốc cho rằng tên đàn ông làm chuyện thân mật đó là Dương Quá cho nên còn nghênh đón sự sai lầm đó một cách lạc quan vui vẻ. Còn tôi thì sao, lại cũng ngu ngốc cảm thấy, giờ phút này đôi bàn tay vuốt ve và đôi môi hôn tôi kia, tất cả đều đem lại cho tôi sự vuốt ve an ủi dịu dàng, thật giống biết bao nhiêu người đàn ông tôi yêu trước đây, người đã đem lại cho tôi sự cảm thụ thích thú, ăn sâu đến tận xương tủy.

Tôi nghĩ, tôi thật sự không có thuốc chữa nữa rồi.

Khi cặp môi kia cuối cùng cũng rời khỏi đôi môi và gò má tôi, đôi bàn tay kia cũng đẩy tôi từ trong vòm ngực ấm áp rời đi, lại thay cho tôi một cái áo khô sạch khác, sau đó từ từ đặt tôi lại trên giường, đắp kín chăn cho tôi, lại sửa lại vài cọng tóc rối trên gương mặt tôi.

Sau đó, tôi liền không cảm nhận được đôi bàn tay kia, đôi môi kia tiếp tục đụng chạm tôi nữa.

Mà tôi, sau khi được loại trừ thứ mờ hồ dính nhớp kia thì một lần nữa an tâm chìm vào giấc ngủ say.

Lúc tôi tỉnh lại, đập vào mắt tôi là một bóng dáng khiến tôi thất kinh chấn động toàn thân!

Sẽ không... phải là hắn chứ!

Nhìn người đàn ông đang cầm khăn giúp tôi lau mặt, tôi lưỡng lự kêu lên một tiếng: “Anh trai!”

45. Chương 45 : Thanh Âm Tan Nát Cõi Lòng

Tôi chần chờ hỏi Hạ Tu: “Anh, tại sao là anh? Em là đang thấy người thật hay là đang mơ đây?”

Hạ Tu cẩn thận dùng khăn lông lau mặt cho tôi, vừa lau vừa đau lòng nói: “Phẩm Phẩm, em bệnh nặng như vậy tại sao lại không nói cho anh biết, hai ngày nay anh không liên lạc được với em, không còn cách nào khác hơn là gọi điện thoại đến trường học, không cần nói anh phải tốn bao nhiêu sức lực mới liên lạc được với cô bạn cùng phòng của em, cô ấy nói em bị bệnh, anh không yên lòng, nên xin nghỉ mấy ngày để đến thăm em một chút. Phẩm Phẩm, sao em lại bệnh như vậy? Nếu ba mẹ biết, chắc hai người sẽ rất đau lòng!”

Hạ Tu vừa nói dứt lời liền đem khăn lông để lên trên bàn, dùng bàn tay yêu thương vuốt ve gương mặt của tôi.

Không đúng! Đôi tay lần trước, cảm giác không giống đôi tay hiện tại này!

Tôi hỏi Hạ Tu: “Anh, anh đến lâu chưa?”

Hạ Tu trả lời: “Mới vừa tới khoảng chừng mười phút, thấy em đang ngủ nên không gọi em dậy. Cô bé Tô Đích kia định nấu cháo cho em, nhưng kết quả là biết anh đến đây nên chạy ra sân bay đón anh bởi vậy mới đến trễ. Phẩm Phẩm, có đói bụng không? Tô đi mua cháo cho em rồi.”

Lòng tôi tiếp tục mê mang.

Không phải Hạ Tu.

Hoàn hảo không phải Hạ Tu.

Vậy là ai? Chẳng lẽ là, hắn?!

Vậy nếu như, chính là Hạ Tu!

Tôi lúng túng lắc đầu với Hạ Tu lắc một cái nói: “Anh, em không đói bụng. Anh đến đây ba mẹ có biết không?”

Thời điểm Hạ Tu lắc đầu để trả lời, Tô đẩy cửa đi vào.

Tô xách theo một hộp giữa nhiệt đi tới nói với tôi: “Ann xin lỗi nha, bởi vì đi đón anh của cậu nên tôi không nấu cháo cho cậu được, bất quá tôi vừa đi ra ngoài mua cháo cho cậu nè, còn nóng đó, mau dậy ăn chút đi!”

Hạ Tu đỡ tôi ngồi dậy, tôi dựa vào người của hắn xoay người để dọn cái gối đầu, muốn đem cái gối dựng đứng lên để tựa vào. Nhưng Hạ Tu lại ngồi ở sau lưng tôi bàn tay trực tiếp đem tôi dựa vào trong ngực của hắn, sau đó nhận lấy cháo của Tô đưa tới từng muỗng từng muỗng nhẹ nhàng đút cho tôi.

Cái ôm trong ngực này, cảm giác cũng không giống!

Tôi bỗng nhiên nhớ đến khoảng thời gian tôi nửa tỉnh nửa mê có người bên tôi giúp tôi thay y phục, tôi vội vàng cúi đầu liếc mắt nhìn trên người mình, phát hiện bộ quần áo tôi đang mặc không phải là của mình mà là quần áo bệnh nhân.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn Tô dò xét, không lên tiếng, bởi vì không biết nên nói gì, nói từ đâu, cũng có chút loạn.

Tô cũng đang nhìn tôi. Sau đó Tô lên tiếng. Tô nói với tôi: “Ann, cậu muốn nói gì với tôi vậy? Cậu muốn cho tôi xem cậu mặc quần áo bệnh nhân sao? Ừh, cũng... cũng được lắm, bởi vì cậu mặc cái gì cũng đều dễ nhìn. Ách... Cái đó, Ann ý của cậu là như vậy có phải không, muốn tôi khen quần áo bệnh nhân của cậu?”

Tôi hung hăng liếc Tô một cái!

Nếu như ánh mắt có thể giết người, như vậy cái liếc mắt vừa rồi cũng đủ khiến Tô phơi thây dưới chân tôi rồi.

Tôi đột nhiên nhớ đến, ngày mai sẽ là kỷ niệm ngày thành lập trường, tranh thủ thời gian với Tô nói: “Tô, nếu không có việc gì cậu hãy trở về đi, có anh ấy ở đây với tôi là được rồi, ngày mai không phải cậu còn phải đi tiếp khách giúp giáo sư à.”

Tô đắc ý nói với tôi: “Tôi được nhảy khỏi hầm lửa. Thời điểm anh trai cậu chưa đến tôi gọi điện thoại cho giáo sư lấy lý do chăm sóc cho cậu nên đã xin phép nghỉ rồi, nghe nói giáo sư biết cậu bị bệnh, không nói hai lời liền đáp ứng tôi. Ann, cái này có được gọi là một người bị bệnh gà được lên trời không?”

Tôi đang hớp một miếng cháo cơ hồ không thể từ lỗ mũi phun ra! Hạ Tu để tay ở trên lưng tôi không ngừng vỗ nhẹ giúp tôi dễ hô hấp.

Không đúng! Đôi tay kia vuốt trên lưng tôi cũng không phải là cảm giác này!

Tôi hỏi Tô: “Nghe nói giáo sư biết tôi bị bệnh giải thích từ ‘nghe nói’ là hàm ý gì.”

Tô nói: “Ann, cậu biết Anh ngữ của tôi căn bản có chút không thích hợp để tâm sự với người khác, cho nên ách... thời điểm tôi gọi điện thoại John đang ở bên cạnh tôi, là John nói cho tôi biết giáo sư đã nói như vậy.”

Quả nhiên, tôi đã đoán đúng.

Ăn cháo xong tôi nằm lại trên giường, đột nhiên cảm giác trong túi áo có chút cấn cấn, tôi đưa tay thăm dò vào trong túi sờ tới một vật nho nhỏ, lấy ra xem, đó là một vật trang sức nhỏ hình con vịt màu vàng ngây thơ vô cùng đáng yêu.

Tôi thích thú đem con vịt nhỏ đặt trong lòng bàn tay vuốt vuốt không buông.

Hạ Tu liếc nhìn con vịt trong tay tôi hỏi: “Đây là cái gì?”

Tôi đem con vịt nhỏ trong tay đưa cho Hạ Tu xem và nói: “Nó là một... con vịt!”

Hạ Tu liếc nhìn con vịt sau đó lại quay lại dùng ánh mắt cưng chiều nhìn tôi, dịu dàng cười nói với tôi: “Đây không phải là tiệm vịt nướng Phong Vị của thành phố B àh. Phấm Phấm thêm ăn thịt đi!”

Tôi sửng sốt, con vịt nhỏ màu vàng ở trong tay của tôi rơi xuống đất.

Đỗ Thăng nói: Phẩm Phẩm ngoan, anh sẽ mua một con vịt nướng thật lớn cho em ăn, em cho anh một cơ hội cho anh leo tường có được hay không?

Chẳng lẽ, thật sự là hần!

Hạ Tu không nhận thấy sự khác thường nào của tôi, liền khom lưng đem con vịt nhỏ nhất lên thả vào trong tay tôi, thuận tay ngắt lỗ mũi của tôi nói: “Ngã bệnh còn không thành thật như vậy!”

Tôi cố nặn ra nụ cười tươi tắn cho Hạ Tu xem.

Tôi mới vừa đi ra ngoài lấy nước nóng trở về liếc mắt thấy con vịt nhỏ trong tay tôi liền “Di” một tiếng nói: “Đây không phải là con vịt của Đỗ Thăng Đỗ gia sao? Ngày hôm qua thời điểm đang tiếp khách nhìn thấy hần thỉnh thoảng lấy con vịt này ra xem và thở dài mấy lần, tôi trông thấy mà không thể giải thích được. Ann, con vịt kia với con vịt trong tay cậu là giống nhau a! Không phải là anh em song sinh bị thất lạc chứ, ha ha!”

Tôi tự cho là hài hước mà cười, cũng không hiểu được bởi vì lời nói đó của nàng, đã khiến hai người trước mắt trong đầu cũng sôi trào giống như một nồi cháo Ba Lan.

Hạ Tu nghe Tô Đích nói xong, sắc mặt chợt biến, hàn khí bao quanh hần.

Hạ tu lạnh lùng hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, em đã đáp ứng tôi như thế nào đây!”

Tôi bị hàn khí của Hạ Tu bao vây cả người run một cái, ngập ngừng nhỏ giọng nói: “Anh, em không có gặp hần, thật! Nếu không tin, anh có thể hỏi Tô!”

Tôi không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhìn Hạ Tu rồi lại nhìn tôi, “À?” Một lát sau lại nhìn tôi rồi nhìn đến Hạ Tu, sau khi tiếp nhận ám hiệu của tôi mặt Tô ngây ngô nói: “A! Đúng đúng! Sự thật chính là giống như lời Ann nói đó!”

Sắc mặt Hạ Tu thoáng hòa hoãn một chút, tôi cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Tôi không nghĩ tới Hạ Tu đối với chuyện tôi cùng Đỗ Thăng gặp mặt lại phản ứng lớn như vậy.

Ở thời điểm sắc mặt Hạ Tu dần dần thả lỏng, Tô lại thích “Rắn về thêm chân” tự cho là mình tốt bụng chu đáo nhưng thật ra lại là bà tám nhiều chuyện xấu xa tăng thêm một câu: “Ann thật không có đi gặp Đỗ Thăng, là chính Đỗ Thăng tự mình muốn tới thăm Ann, ngày đó tôi không biết hần cùng Ann thì ra là... Ách, cái đó, rất dây dưa, cho nên thời điểm hần nói muốn thấy Ann tôi liền dẫn hần tới. Anh yên tâm đi, Đỗ Thăng chạy đến thăm Ann, Ann cũng không để ý đến hần!”

Hạ Tu nghe xong trên mặt không chịu hòa hoãn, lần nữa tích tụ thêm một tầng Hàn Băng so với vừa rồi càng khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo hơn. Hạ tu gắt gao nhìn chăm chăm mặt của tôi hỏi: “Phẩm Phẩm, tại sao lại nói dối!”

Tôi bị một áp lực rất lớn ép xuống cảm thấy hô hấp có chút ngưng trệ, tôi nuốt một ngụm nước miếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Hạ Tu, trong thanh âm mang theo một chút ý không chịu thừa nhận mình đã nói dối, quật cường hỏi ngược lại hần: “Tại sao em không thể gặp hần?”

Hạ Tu bởi vì câu hỏi của tôi trên mặt xuất hiện vẻ mặt bị thương.

Yên lặng mấy giây, trên gương mặt lạnh lùng của Hạ Tu cất giấu mấy phần mất mát lần nữa mở miệng nói với tôi: “Phẩm Phẩm, anh chỉ muốn tốt cho em thôi.”

Tôi cảm thấy hối hận, biết rõ vừa rồi mình vô tình đã làm tổn thương một người đàn ông quan tâm mình chân thành.

Tôi thấy bầu không khí giữa tôi và Hạ Tu đang bị không khí lạnh bao vây, liền tự cho là hài hước rất nhiệt tình cười hì hì nói lời hoà giải: “Cái đó, Ann, cậu nghe lời anh ấy nói đi, về sau cách Đỗ Đại Lão Gia xa xa ra, đừng bí mật hoạt động sau lưng anh trai nữa, cùng lắm thì chờ anh trai trở về nước tôi lại giúp cậu “giấu trời vượt biển”. Cái đó, anh trai, đừng giận Ann nữa, từ sớm Ann đã bắt hòa với Đỗ Thăng rồi, bây giờ Ann đang của tôi phát triển tiến thêm một bước tình cảm, hiệu quả rất khả quan đó!”

Tôi choáng! Tôi có cảm giác lời nói này của Tô là cố ý chơi xỏ tôi!

Sắc mặt Hạ Tu cực kỳ kém cực kỳ lạnh cũng cực kỳ thô bạo, hấn gầm nhẹ tên của tôi, sau đó ác độc nói với tôi: “Nhậm Phẩm! Để cho em ra nước ngoài học không phải là để cho em ra ngoài lêu lổng chơi bời! Em xem lại cuộc sống của em một chút, thối nát thành dạng gì đây! Em xem bạn cùng phòng của em đi, các người cũng loạn thành dạng gì đây!”

Tôi tức giận quay đầu nhìn Tô gầm lên một tiếng: “Cậu biến ngay lập tức cho tôi!”

Tô tội nghiệp bỏ đi, Hạ Tu tức giận đằng đằng sát khí trừng tôi, tôi tác phong yếu đuối nói với Hạ Tu: “Anh, anh đừng nghe Tô nói hươu nói vượn, cô ấy nói chuyện với tôi còn không đáng tin, tôi với bạn trai của cô ấy nữa xu quan hệ cũng không có, là thật!”

Hạ Tu nhìn tôi không nói lời nào.

Tôi nháy nháy mắt làm ra bộ dạng làm nũng nói: “Anh, em giống như bị sốt lại.”

Hạ Tu lập tức luống cuống, đứng ở đầu giường lấy tay dò trán của tôi, sờ một thân người nhiệt độ ôn hòa như bình thường sau đó hơi nhủu lông mày nhìn tôi.

Tôi cười hì hì lấy lòng hấn nói: “Anh, em vừa nói lại sốt là muốn nhìn thấy anh lo lắng, anh thương em như vậy, đừng giận em nữa được không?”

Hạ Tu bất lực thở dài, ngồi ở trên giường của tôi, sau đó mạnh mẽ đem tôi ôm vào trong ngực thật chặt, trong miệng lẩm bẩm nói: “Phẩm Phẩm, em nói cho anh biết anh nên làm sao với em bây giờ mới tốt!” Sau đó, cúi đầu lấy nụ hôn ngắn môi của tôi lại.

Tôi lại ngây người. Đây là lần thứ hai Hạ Tu hôn tôi rồi, đều là bất ngờ giống nhau.

Tôi muốn thoát khỏi cái ôm cùng nụ hôn của hấn, nhưng toàn thân không hề có chút sức lực. Tôi một mặt nghiêng đầu né tránh nụ hôn của hấn một mặt mang theo thanh âm muốn khóc khản cổ thật thấp nói: “Anh đừng như vậy anh là anh trai, hai chúng ta không thể như vậy!”

Hạ Tu buông lỏng môi của tôi nhưng vẫn ôm tôi thật chặt không buông. Hạ Tu trấn an vỗ nhẹ lưng của tôi dịu dàng nói với tôi: “Phẩm Phẩm, đừng sợ, anh sẽ không làm tổn thương em! Đừng đẩy anh ra, được không?”

Tôi không lên tiếng, cảm tựa trên bả vai của Hạ Tu không biết nên làm sao đây, trong lòng rối loạn tâm tình một chút cũng không rõ ràng.

Trong lúc tôi vô tình hướng về phía đối diện, tôi liếc về phía cửa một cái, bất ngờ nhìn thấy một người đứng ở đó không nhúc nhích, trên mặt phảng phất đau xót, trong mắt đang biểu thị không thể tin vào mắt mình cùng với đau đớn thật sâu trong lòng, Đỗ Thăng!

Lúc này lòng anh có bao nhiêu đau khổ, lòng của tôi lúc đầu đã đau khổ hơn anh, thậm chí bây giờ so với anh lúc này còn đau hơn!

Trong lòng giống như mang theo lòng thù hận từ trên vai Hạ Tu ngẩng đầu lên, sau đó, đem môi của mình đặt lên môi Hạ Tu.

Hạ Tu vui mừng khi tôi chủ động, từ thế bị động nhiệt liệt đổi thành chủ động, kích tình hưng hăng hôn trả lại.

Trong giây phút này, tôi dường như nghe được tan nát cõi lòng của Đỗ Thăng. Thanh âm này thanh thúy giống như ngày đó hấn làm tan nát cõi lòng của tôi vậy.

Đỗ Thăng xoay người rời đi.

Tôi nhắm chặt hai mắt lại.

Hạ Tu lần nữa buông môi của tôi ra, hấn sử dụng cái trán của hấn chống đỡ trán của ta nhẹ giọng dụ dỗ nói: “Phẩm Phẩm đừng khóc! Phẩm Phẩm, anh sẽ yêu em thương em cả đời, đừng khóc!” Nói xong Hạ Tu một lần nữa lại ôm tôi vào trong ngực.

Tôi dựa người vào ngực Hạ Tu, nghiêm túc suy nghĩ về một vấn đề.

Không phải là đã nói sẽ không vì hấn mà khóc nữa, tại sao hiện tại, thế nhưng lại khóc nữa rồi?

46. Chương 46 : Tôi Xuất Viện, Người Nào Đó Lại Nhập Viện?

Ở bệnh viện ba ngày, tôi xuất viện. Lại qua hai ngày nữa thì Hạ Tu trở về nước.

Chuyện lúc ở bệnh viện tôi đối với Hạ Tu chủ động làm ra nụ hôn mập mờ đó, tôi thấy rất đáng xấu hổ đành chọn lựa chính sách trốn tránh bằng cách gây mê toàn bộ tinh thần, nếu vô tình nhìn thấy nghe được các chữ các từ liên quan đến “hôn” hoặc là các âm tương tự, tôi đều cúi đầu giả bộ đã điều không nhìn thấy hoặc giả vờ điếc.

Hạ Tu đã nhìn ra, tôi chính là chơi xỏ lá đang trốn tránh vấn đề nam nữ giữa chúng tôi, anh ta cũng không có quá ép buộc tôi, trước lúc về nước chỉ dặn dò tôi hai điểm. Một, vẫn là lỗi nhai mãi mấy lời nhảm chán đó, cách Đỗ Thăng và những người bên cạnh hấn xa một chút, ngoài ra không được cho người khác biết là anh ta dặn dò tôi như thế. Hai, anh ta chờ tôi, chờ tôi trở về nước, chờ tôi đồng ý anh ta.

Nhìn chiếc phi cơ có chứa Hạ Tu ngồi kia bay lên không trung, tôi hỏi bên cạnh là Tô: “Trường học chúng ta có thể kéo dài thời hạn tốt nghiệp không?”

Hạ Tu xác thực không có ép tôi nhưng anh ta gây áp lực cho tôi nhiều lắm. Anh ta nói, chờ tôi trở về nước, chờ tôi chấp nhận anh ta.

Hấn không ép tôi phải tỏ thái độ rõ ràng, chính là anh ta căn bản cự tuyệt tôi cho anh ta câu trả lời phủ định. Cho nên anh ta thà chờ đợi, chờ tôi cho anh ta câu trả lời khẳng định, nếu không thì thà cứ duy trì tình trạng mập mờ như vậy cũng không đi tiếp nhận câu trả lời phủ định trong lòng của tôi.

Tôi rất muốn biết anh ta dặn dò tôi điều thứ nhất rốt cuộc là vì cái gì. Tôi cảm thấy được bên trong nhất định có chuyện, Hạ Tu là một người đàn ông có phong độ, anh ta sẽ không bởi vì ghen tỵ liền ra lệnh cho tôi cách xa Đỗ Thăng, huống chi anh ta bảo tôi cách xa không chỉ có mỗi Đỗ Thăng.

Tô sau đó lại nói với tôi ngày kỷ niệm thành lập trường Đỗ Thăng cư nhiên không xuất hiện, khiến cho các giáo viên sinh viên trong trường muốn diện kiến ‘tiên dung’ (dung mạo của thần tiên) bị thất vọng cực độ, thiếu chút nữa là khởi nghĩa vũ trang mắng hiệu trưởng té tát là kẻ lừa gạt vô tình, lừa gạt tình cảm, nhiệt tình, chân tình của tất cả mọi người.

Tôi nỗ lực để cho bản thân mình tỏ ra thờ ơ với mọi chuyện một chút, không cho là đúng một chút, xem thường một chút, như không có chuyện gì xảy ra một chút, sau đó hỏi Tô: “Đỗ Thăng sao lại không đi tham gia ngày kỷ niệm thành lập trường? Anh ta cư xử như vậy cũng tương đương với việc thất tín bội ước rồi.”

Tô nói: “Ann, người khác ai cũng không biết nguyên nhân, nhưng tớ lại biết đó! Bởi vì tôi là Nữ vương Internet vạn năng - không gì không biết -không gì làm không làm được - không chỗ nào không có mặt- không chỗ nào không hiển linh bản lĩnh cao cường. Chẳng phải cậu đã cùng anh ta cắt đứt mối quan hệ vạch rõ giới hạn rồi ư, còn quan tâm chuyện của anh ta làm gì?”

Tôi một bên bị chấn kinh với việc Tô tự đặt cho mình một danh hiệu với chùm định ngữ dài dằng dặc như vậy mà khuôn mặt lại không biết xấu hổ và càng trở tráo khi không biết mắc cỡ, một bên tôi lại cất lên giọng nói không dứt quãng - không dứt hơi nói với Tô: “Cậu đến ngay cả bạn trai của mình cũng đem đi chia sẻ với người khác lại rất vui vẻ hài lòng mà dâng lên, cái loại chuyện từ ngàn xưa lý kỳ kinh hãi thể tục chưa từng có này thì tớ thỉnh thoảng không để ý đến, không đặt trong lòng lắm mà quan tâm một chút xiu tới cuộc sống sinh hoạt của bạn trai tớ hình như cũng không phải là chuyện khiến người ta trở mặt hoặc là cứng họng đi?”

Tô nghe tôi nói hết lời thở mạnh ra một hơi, trợn to hai mắt nói với tôi: “Ann, cậu là người mới vừa bệnh nặng, mới khỏi sao? Làm sao cậu có thể nói một câu liền một hơi như thế? Tớ đều thay cậu dứt hơi! Cậu bây giờ đầu có choáng váng không? Cần gọi xe cứu thương đi bệnh viện hít thở oxy rồi hãy trở về không?”

Tôi lườm Tô một cái nói với cô ấy: “Đừng câu khách nữa, nói mau đi, Đỗ Thăng tại sao không đi tham gia ngày kỷ niệm thành lập trường, anh ta không sợ lưu lại tiếng xấu bị nguyên rủa cả đời à.”

Tô nói: “Đỗ Thăng nhập viện rồi. Ngày tớ giúp cậu làm xong thủ tục xuất viện về tới nhà cảm thấy rất nhàm chán, không bằng đi dò thám cơ sở dữ liệu của bệnh viện nhìn xem có trò gì chơi không, kết quả bị tớ phát hiện, ngay đêm đó lúc cậu và anh trai đang bày tỏ tình cảm thì Đỗ Thăng đại gia bị nhập viện, nguyên nhân phát bệnh, ngộ độc rượu. Ann, tớ dùng móng chân suy nghĩ một chút, anh ta chắc là mượn rượu tiêu sầu nên tiêu luôn a.”

Trong lòng tôi lại bắt đầu rối loạn lung tung. Tôi cố gắng trấn định hỏi Tô: “Kết quả việc cậu dùng đầu óc suy nghĩ là cái gì?”

Tô trả lời tôi nói: “Tôi dùng đầu óc suy nghĩ một chút, quyết định phê chuẩn ý tưởng của móng chân, anh ta nhất định là mượn rượu tiêu sầu tiêu luôn.”

Tôi nói: “Tô, cậu có biết đầu óc và chân của người khác dùng như thế nào hay không? Với người khác, đầu óc là đầu óc, dùng cho suy tư; chân là chân, dùng để xuất ra mồ hôi phóng ra mùi hôi. Còn cậu thì sao, đầu óc cùng chân là đồng giá, chân có thể dùng suy nghĩ, đầu óc lại có thể xuất ra mồ hôi phóng mùi hôi thối. Người kì diệu, người kì diệu a!”

Tô hỏi ngược lại tôi: “Chẳng lẽ đầu óc của cậu không ra mồ hôi

Tôi nói: “Ra a, chỉ là hai chúng ta có khác à, tôi là đồ mồ thơm tho, Còn cậu là thứ mồ hôi thúi muốn chết.”

Tô hung tàn hướng tới tôi nhào tới, trong miệng kêu to”Dời núi lấp biển”. Trên mặt tôi giăng đầy tình cảm mãnh liệt làm ra vẻ kinh hồn hoảng sợ để làm thỏa mãn tên yêu quái đến từ Đài Loan luôn si mê chiêu “Dời núi lấp biển” này, đồng thời trái tim như bị treo ở trước ngực lên không được xuống lại không xong, cả người rối ren đứng ngồi không yên.

Đêm khuya trần trọc lặp đi lặp lại nhiều lần, sau đó tôi vẫn như cũ không thể chìm vào giấc ngủ. Lại tiếp đó rốt cuộc tôi ở trong đêm sâu tĩnh mịch nghe thấy chính tôi bình tĩnh chống đỡ và dây thần kinh lạnh lùng kia “ Pằng” một tiếng nổ tung đứt đoạn. Thế là trong đêm sâu không khí hít thở không thông cô đơn đen kịt ấy, ‘lý trí’ của tôi rốt cuộc cũng yếu ớt giờ cờ trắng đầu hàng ‘tình cảm’. Tôi rốt cuộc cũng phải thừa nhận, Tôi- rất lo lắng cho Đỗ Thăng.

Buổi sáng lúc dậy sớm chuẩn bị đi học, Tô vừa ngẩng đầu làm một vẽ mặt khoa trương như thấy quỷ chết nói với tôi: “Ann, Cậu là gấu trúc biến thành phải không? Hay là cậu đêm hôm qua bị biến thành gấu trúc hiện tại bây giờ còn chưa có hoàn toàn khôi phục lại?”

Tôi đến phòng vệ sinh soi gương một chút, vốn còn muốn dữ dội dim sự nhiệt huyết trào dâng của Tô xuống nhưng khi nhìn thẳng vào tôi cùng với nữ quỷ trong gương kia tôi bèn lập tức ngừng công kích.

Tôi quả nhiên cực kỳ giống - gấu mèo.

Tôi buồn bã ủ rũ cùng Tô ra khỏi nhà, thời điểm sắp đến trường học Tô trong túi móc ra một tờ giấy vỗ vào tay tôi nói: “Muốn đi thì đi, đừng lấy sự tự hành hạ mình thành thói quen tìm vui hàng ngày, tớ nhìn không nổi nữa.”

Tô nói xong thì sải bước bỏ rơi tôi đi về phía trước. Tôi cúi đầu nhìn tờ giấy ở trong tay, trên đó viết số phòng của bệnh viện.

Phòng bệnh này là của ai, không cần nói cũng biết.

Đối với Tô trong sự âm ỉ lại có sự tỉ mỉ quan tâm im ắng, tôi có chút cảm động đến nỗi muốn từ trong đôi mắt hướng ra phía ngoài phun mồ hôi. Nhìn bóng lưng Tô nhảy lộc cộc đi về phía trước, tôi ngoại trừ tràn đầy sự biết ơn, chỉ biết hướng về phía cô ấy hô to một câu: “Tô, tớ không ở bên cạnh cậu, cậu hãy về nhà đi chờ đi học nữa, cậu có thể nghe hiểu mọi người nói gì sao?”

Tôi tựa hồ thấy Tô lao về phía trước lao đảo một chút thiếu điều bị mắc kẹt, sau đó thật nhanh xoay người lại đối với tôi nói nhép nói một câu: “You, sha da po!” Sau đó lại xoay người nhảy lộc cộc tiếp tục đi về phía trước.

Tôi đứng ở nơi đó ngây người một lúc lâu, rốt cuộc nghĩ thông suốt được trong miệng Tô câu “ You, sha da po “ là có ý gì.

You, shut up!

Sau khi suy nghĩ hiểu được tôi lại không còn gì để nói, tôi chỉ có thể đối diện với thân ảnh Tô như mắt của con rùa con đã đi xa hoặc là đối lại một cách ví von khác là thân ảnh lớn như hạt đậu xanh cảm thán một câu: You, hai wo sou mai nei ma ni! (You, have so many money! = cậu, thật có nhiều tiền (tài) rồi!) *(chọc Tô rất có ‘tài’ kh cách phát âm hơi tương tự của từ tiếng Trung để nói tiếng Anh.)

Trong tay tôi siết chặt mảnh giấy Tô lưu lại cho tôi, tờ giấy đó giống như sợi dây thừng kéo co mà tôi cứ giằng co mãi chậm chậm đi như không có mục đích, trong lòng có hai Nhậm Phẩm kéo qua kéo lại đánh nhau.

Nhậm Phẩm A nói: Nhậm Phẩm không nên đi bệnh viện, Nhậm Phẩm cùng Đỗ Thăng đã chia tay rồi. Nhậm Phẩm cùng Đỗ Thăng không nên có dây dưa mới.

Nhậm Phẩm B nói: Nhậm Phẩm A nha, cậu không có sự đồng tình và nhân tính! Người kia là bởi vì nhìn thấy Nhậm Phẩm cùng người đàn ông khác chơi trò kiss bị kích động mới đi uống rượu, uống đến nổi bị trúng độc nằm viện, Nhậm Phẩm tại sao lại không thể đi thăm anh ta một chút!

Nhậm Phẩm A nói: Tôi nhờ vào! Vậy lúc Nhậm Phẩm làm phẫu thuật kia, đồ đầu họ Đỗ kia thân xác anh ta đang ở chỗ nào? Anh ta đang ôm mỹ nhân đương nhiên là vui mừng ung dung tự tại! Lúc Nhậm Phẩm nằm ở kí túc xá chảy rất nhiều máu, tên đó lại đang ở nơi nào? Anh ta cũng lại đang ôm mỹ nhân đương nhiên là vui mừng ung dung tự tại! Nhậm Phẩm nếu như có cốt khí thì không nên đi thăm hân! Người đàn ông này sống hay chết đều không có quan hệ với cô ấy!

Nhậm Phẩm B nói: Tôi nhờ lại trả cho cậu! Nhậm Phẩm nằm viện cũng không thông báo anh ta biết a, không chừng biết rồi còn có thể thay đổi chút tình trạng hiện nay! Là chính cô ấy nhất định muốn có cốt khí một mình gánh chịu tất cả. Rất nhiều sự bi thảm không hân là do số mệnh gia tăng ở trên người của bạn, chỉ là bản thân mình thương tiếc mình quá mức mà thôi, giọt nước mắt bi quan liên dần dần làm chìm ngập sức sống lạc quan. Sự bi thảm là kết quả thông qua sự khảo nghiệm của con người đối với số mệnh chủ động khuất phục. Nhậm Phẩm nên tích cực đối mặt với quá khứ, đối mặt với Đỗ Thăng, đối mặt với những chuyện này mà cô ấy đang gắng hết sức muốn né tránh, có hiểu lầm phải đi tháo gỡ, có lời khó giải thích phải đi hỏi rõ ràng, nếu mang theo nghi vấn và không hiểu sống tiếp thì Nhậm Phẩm không thể nào chân chính quên đi Đỗ Thăng được, cả đời này của cô ấy đều sẽ bởi vì sự nghi ngờ trong lòng mà sẽ nhớ mãi không quên người đàn ông trong quá khứ kia!

Nhậm Phẩm A: Bất kể nói thế nào, Nhậm Phẩm đã đáp ứng Hạ Tu không được đến gần Đỗ Thăng!

Nhậm Phẩm B: Lúc Nhậm Phẩm xuất ngoại còn hứa với người khóc lóc rồi tỉnh rồi mù lên là Cố Thiển rằng đợi đến Mỹ ngày ngày sẽ gọi điện thoại cho cô ấy, kết quả thì sao, cũng không phải ngày ngày đều gọi a, Cố Thiển đã nói gì rồi, Cố Thiển nói Nhậm Phẩm là kẻ tội ác tày trời nói lời không giữ lấy lời, lời nói ra lại không làm được nên kéo ra ngoài xử bắn!

Nhậm Phẩm A không lên tiếng nữa. Nhậm Phẩm B đã chiếm được thế thượng phong giành thắng lợi. Bản thân Nhậm Phẩm tức là tôi. Cuối cùng sau khi thở dài một hơi quyết định đi bệnh viện gặp tên Đỗ Thăng xấu xa kia.

Ở trên đường tôi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, thời điểm đang đấu tranh tư tưởng mới vừa rồi, tựa hồ có nhắc tới Cố Thiển, và chuyện tôi đã từng cam kết với Cố tổ tông! Hình như đã lại hơn 2 tuần rồi điện thoại cho cô ấy, đổ mồ hôi a!

Tôi chợt dạ móc điện thoại ra bấm số của Cố Thiển, âm thanh reng reng một cái, trong nháy mắt điện thoại được nối máy ngay, cơn găm rú điên cuồng của Bạo lực nữ vương từ bên kia bờ đại dương kia đánh úp tới, Cố tổ tông đối với kẻ hèn mọn này lớn tiếng mắng nhiếc: “Nhậm Phẩm, người tội ác tày trời nói lời không giữ lấy lời, nói ra mà không làm nên kéo ra ngoài xử bắn đi thôi!”

Trên trán tôi lặng lẽ rỉ ra vô số giọt mồ hôi, sau đó lại dưới ánh nắng mặt trời tươi đẹp, lặng lẽ bốc hơi hết.

47. Chương 47 : Nỗi Khổ Tâm Khôn Xiết

Lúc tôi đẩy cửa bước vào phòng bệnh của Đỗ Thăng, ngắm nhìn đôi mắt đang nhắm chặt như đang ngủ say của hắn, trong lòng không diễn đạt được đó là loại cảm giác gì. Gương mặt yêu nghiệt như vậy, trước kia tràn đầy ý chí hăng hái, nhưng bây giờ trên khuôn mặt tất cả đều là sự cô đơn tiêu tụy.

Tôi đứng lẳng lặng ở đầu giường, tận lực kiềm chế không để cho đôi bàn tay của mình vươn tới đụng chạm đến gương mặt mà tôi không thể rời mắt ấy. Người đàn ông này, tôi hận anh ta, song tôi cũng yêu anh ta; Tôi oán anh ta, song tôi lại không nhịn được cứ quan tâm anh ta; Tôi muốn thương tổn anh ta, song khi nhìn thấy anh ta bị tôi tổn thương rồi thì chính bản thân mình lại tự làm mình tổn thương; Tôi nói sẽ không muốn gặp lại anh ta nữa vì tôi muốn quên anh ta, song mỗi lần nói quên ấy thì những vết tích có liên quan đến anh ta được khắc ghi trong trí nhớ tôi lại khẳng khẳng càng thêm sâu sắc hơn.

Những người yêu nhau có thể gần gũi bên cạnh nhau quả thật là có diễm phúc cực lớn.

Mà những người yêu nhau lại phải xa nhau là một sự dằn vặt đớn đau biết mấy!

Tôi và Đỗ Thăng, tôi rõ ràng cảm thấy hai chúng tôi đều yêu nhau sâu sắc, nhưng vì cái gì mà chúng tôi lại dẫn tới nước lưỡng bại câu thương như thế này!

Trong đầu tôi từng màn một hiện lên những khoảnh khắc từ lúc tôi và Đỗ Thăng gặp mặt cho đến cảnh hiện tại chúng tôi đang gặp nhau nhưng thà rằng không gặp còn hơn này, đủ loại kí ức, đủ loại nhớ thương, đủ loại oán trách, giờ phút này trong trái tim tôi không nói ra được đó là bị ai là phần nộ là oán giận là tiếc nuối hay là đau buồn.

Đã từng có lúc lần đầu gặp Đỗ Thăng, khi anh ta nhẹ nhàng ngẩng đầu lên gương mặt tuấn mỹ đó hiện ra đã khiến tôi kinh diễm đến thế; Đã từng tại hội trường báo cáo hình ảnh anh ta ung dung phóng khoáng giúp tôi giải vây đã khiến tôi rung động; Đã từng ở lúc tôi say rượu anh ta bế tôi lên xe chăm sóc tỉ mỉ dùng chiếc áo vest đắt tiền làm chăn đắp cho tôi khiến tôi được sung ái mà lo sợ!

Đã từng có lúc anh ta ồn ào muốn tôi làm cu li khuôn vác cường bức tôi leo núi, nhưng suốt dọc đường đi anh ta lại lặng lẽ tự mình vác cái ba lô leo núi nặng trĩu trên vai; Đã từng có lúc anh ta nhất mực kéo tôi đi chơi bowling nói với tôi là anh ta muốn l dụng kĩ thuật đánh xấu hổ của tôi để làm nổi bật kĩ thuật của anh ta, nhưng trên thực tế cả buổi tối hôm ấy anh ta từ đầu đến cuối không hề phân nản gì chỉ dạy tận tình cho tôi cách chơi; Đã từng có lúc anh ta với vẻ mặt cao ngạo nói với tôi rằng để cho tôi - một đứa học sinh ngốc nghếch biết được thế nào là sự xa xỉ của nhà hàng Tây trong xã hội thượng lưu, sau đó lúc tôi được anh ta dẫn vào một nhà hàng sang trọng nhất trong thành phố anh ta không những không châm biếm đáng ăn rất xấu của tôi đồng thời còn luôn luôn giúp tôi cắt bớt tét, giúp tôi rót nước trái cây, giúp tôi nâng khăn ăn dùi dẹt tỉ mỉ lau đi thứ tương salad màu trắng dính trên khóe miệng.

Đã từng còn có những cơn triền miên sau khi say rượu, đã từng tưởng niệm sau ly biệt, đã từng có lúc ngàn dặm đi tìm anh ta, đã từng mê đắm suốt 3 ngày, đã từng tình nồng ý mật, đã từng bịn rịn không dứt trước lúc rời xa... Những hồi ức này, luôn mang theo sự tốt đẹp cùng ngọt ngào vô tận tới sưởi ấm tôi, hòa tan trong tôi, đồng thời cũng làm tôi tan nát.

Nhưng trừ những thứ ngọt ngào này ra, đã từng ở lúc chia tay, anh ta không cho bất kỳ lời giải thích nào, không nói lý do, rõ ràng kiên quyết đoạn tuyệt mối quan hệ! Và anh ta kiên trì sự chia tay ấy sau đó lại nhiều lần dây dưa không rõ và không ngừng quấy rối tình cảm trong tôi! Hắn hại tôi độc ác vứt bỏ đi giọt máu của mình! Cái loại đau đớn vì ném đi cốt nhục của mình, nếu không phải tự mình trải qua, làm sao biết được nỗi đau thấu xương này!

Chúng tôi tại sao phải biến thành tình trạng như hôm nay đây?

Tôi muốn hận Đỗ Thăng, tôi muốn cố gắng để cho mình đi yêu người khác, nhưng chính lúc tôi chủ động hôn Hạ Tu thì tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ và hiểu rằng: Kiếp này của tôi, sợ rằng sẽ không yêu được bất kỳ ai khác!

Nhớ lại lúc ở thành phố B, tôi cùng Đỗ Thăng sau cơn triền miên mê đắm tôi mơ mơ màng màng chìm dần vào giấc ngủ. Ở lúc tôi ngủ tựa như không ngủ ấy, tôi cảm thấy Đỗ Thăng ở trên cổ chân trái tôi đeo một cái vòng gì đó. Ngày hôm sau mở mắt ra tôi có thấy, đó là một cái vòng lắc chân vô cùng tinh xảo, những

viên đá cẩm thạch trên chiếc lắc đó sáng long lanh trong suốt, trên dây có chữ “Phẩm” do Đỗ Thăng tự tay khắc lên.

Tôi nhìn cái lắc chân đó đến ngẩn người, anh ta ôm tôi tỉ mỉ khe khẽ hôn; Tôi nói sợi lắc chân thật đẹp, anh ta nói đó là bảo bối mà anh ta đã dùng tâm huyết cả đời để điều khắc, anh ta muốn dùng sợi dây xích này buộc tù tôi, đem tôi buộc chặt vào bên người anh ta.

Anh ta lúc đó tình cảm nồng nàn biết bao nhiêu hứa hẹn với tôi và sẽ giữ vững lời hứa đó, không bao lâu sau cũng chính anh ta tự tay lại vứt bỏ đi lời hứa hẹn đó!

Tôi đã từng ở lúc tỉnh lại ngay sau cái ngày đánh mất cục cưng, tôi đã đem cái lắc chân đó dùng sức ném ra ngoài cửa sổ, nhưng vẫn chưa tới một phút sau liền hối hận lao ra ngoài cửa khổ sở đi tìm khắp nơi, cuối cùng đem nó, lần nữa cất lại.

Sau lần đó, tôi nhiều lần muốn vứt bỏ nó, rồi lại nhiều lần nhặt lại, giống như đối với Đỗ Thăng, tôi nhiều lần muốn quên anh ta, lại càng làm tôi nhớ anh ta nhiều h

Giữ lại, không cam lòng;

Ném đi, không muốn;

Nhìn thấy, lòng tràn đầy oán hận;

Không nhìn thấy, oán hận phai nhạt, nhưng lại cứ lại dâng lên nỗi nhớ.

Tôi vẫn đứng ở đó lẳng lặng, lẳng lặng nhìn Đỗ Thăng, cho đến khi nhìn thấy trên trán Đỗ Thăng dần dần rỉ ra mồ hôi hạt rất nhỏ, tôi mới từ trong sự rối ren tỉnh lại, theo bản năng hướng trong phòng vệ sinh đi tới, muốn tìm khăn lông lau mặt cho kẻ oan gia đang nằm trên giường bệnh kia.

Đang lúc tôi tìm khăn lông, tôi nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh mở ra.

Có người đến.

Lúc bắt đầu tôi cho là có thể là thầy thuốc hoặc là hộ sĩ tới đây kiểm tra phòng, tôi không muốn gây nhiều phiền toái như vậy, tôi vốn chỉ muốn len lén đến thăm Đỗ Thăng, vì vậy tôi lẳng lặng đợi trong phòng vệ sinh muốn đợi tới người ta đi rồi mới đi ra.

Nhưng người tới đã tiến vào thật lâu, trong phòng bệnh vẫn yên tĩnh. Tôi nghĩ có lẽ người tới không phải thầy thuốc hoặc hộ sĩ rồi.

Thời điểm tôi đang do dự mình có muốn đi ra ngoài hay không, chợt nghe thấy giọng nói của Đỗ Thăng mang theo sự kinh ngạc nói: “Là cậu!”

Đỗ Thăng đã tỉnh rồi.

Tôi lập tức dừng lại động tác đang mở then cửa, đứng lẳng lặng trong phòng vệ sinh, vểnh tai cẩn thận lắng nghe thanh âm bên ngoài.

Tôi nghe thấy có một người đàn ông trả lời Đỗ Thăng nói: “Nghe nói cậu nhập viện liền tới đây thăm cậu.”

Giọng nói này tôi biết, anh ta là Âu Tề!

Âu Tề nói xong, tôi nghe thấy Đỗ Thăng dùng thanh âm có ngữ khí chất vấn cùng lãnh đạm hỏi: “Nghe nói? Nghe ai nói? Người nào nói cho cậu?”

“Cậu nói xem, trừ cô ấy ra còn ai quan tâm đến cậu như vậy.” thanh âm của Âu Tề mang theo sự giấu cợt nồng đậm. Tôi đoán, “Cô ấy” nhất định là Hứa Linh.

Đỗ Thăng dùng ngữ khí giấu cợt giống y như Âu Tề nói: “Cô ấy bảo cậu đi thăm tôi cậu liền tới? Cô ấy lại thanh tỉnh sao? Âu Tề, cậu đã yêu cô ấy như vậy nghe lời cô ấy như vậy..., tại sao còn nhét cô ấy cho tôi? Cậu biết rõ tôi đã không còn là Đỗ Thăng vẫn ôm phần tình cảm của ngày trước nữa, lại nhất định nói cho tôi biết rõ chuyện năm đó, nhất định đem Linh đưa đến bên cạnh tôi, cứ phải để tự mình thừa nhận yêu cô ấy rồi phải gánh nỗi đau không được nhìn thấy cô ấy, cứ nhất định phải ép tôi đưa ra lựa chọn mang tính

lương tâm và đạo nghĩa ư!! Tại sao cậu lại không thể đừng nói cho tôi biết, tại sao cậu lại cứ khẳng khẳng lời kéo tôi cùng nhau xuống địa ngục!”

Tôi nghe được mà không hiểu gì, trái tim “bịch bịch” nhảy loạn, trực giác nói cho tôi biết chuyện này nhất định có cất giấu một đoạn quá khứ cực kỳ phức tạp!

Lời của Đỗ Thăng vừa dứt, tôi liền nghe được Âu Tề dùng thanh âm vô cùng tức giận cùng bao hàm sự trách cứ đối với Đỗ Thăng gần giọng rít gào: “Đỗ Thăng, cậu biết mình đang nói gì không! Linh, cô ấy là vì cậu mới biến thành bộ dạng kia, cậu nên chịu trách nhiệm với cô ấy, cậu hiểu chưa!”

Quả nhiên có chuyện! Nhưng là chuyện gì? Đến tột cùng là chuyện gì!

Tôi có thể nghe được tiếng tim đập của mình kịch liệt vang lên như sấm!

Sau đó, tôi lại nghe thấy Đỗ Thăng lại dùng loại giọng nói tuyệt vọng cùng đau thương mà tôi quen thuộc nói: “Tôi nên phụ trách đối với Hứa Linh, vậy còn Phẩm Phẩm thì sao? Ai phụ trách Phẩm Phẩm của tôi! Âu Tề cậu biết không, tôi vì cái quyết định chịu trách nhiệm với Hứa Linh, đó đã hại Phẩm Phẩm mất đi của đứa con của chúng tôi! Tôi có lỗi với Phẩm Phẩm, Phẩm Phẩm vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho tôi!” (má ơi...dịch tới đoạn này tớ ướt nước mắt....:())

Nước mắt của tôi cuộn cuộn rơi xuống! Anh ta thể nhưng lại biết! Nhưng anh ta làm sao lại biết?!

Tôi nghe thấy Âu Tề dùng thanh âm lạnh lẽo nói với Đỗ Thăng: “Đỗ Thăng, nếu như cậu là đàn ông thì mau chóng khỏi bệnh rồi nhanh trở về nước đi! Trở lại bên cạnh Hứa Linh cho tôi, một lòng một dạ chăm sóc cô ấy! Nhậm Phẩm là một người khỏe mạnh cô ấy có thể ăn có thể nằm có thể nói có thể cười, nhưng Hứa Linh lại không thể! Cậu tỉnh táo lại đi, Hứa Linh mới là người cần cậu nhất!”

Đỗ Thăng cũng lạnh lùng trả lời Âu Tề: “Cậu nếu đã không bỏ được cô ấy, lại có thể đưa cô ấy đến trong vòng tay tôi, Âu Tề, cậu là đàn ông sao! Cậu đến tột cùng là vì muốn để cho cô ấy đạt được điều cô ấy muốn, hay là cậu căn bản chính là muốn mỗi người chúng ta đều giống như cậu trầm luân trong sự đau khổ!”

Bên ngoài cách một lúc lâu cũng không có tiếng hai người nói chuyện truyền tới. Tôi toàn thân bắt đầu không ngừng run rẩy.

Ước chừng qua hai phút, tôi nghe thấy Âu Tề dùng giọng nói bình tĩnh ôn hòa nhưng lại lộ ra vẻ muốn cùng nhau xuống địa ngục chậm chậm nói với Đỗ Thăng: “Thăng, chăm sóc thật tốt cho cô ấy, Nhậm Phẩm là một cô gái khá ái, tôi không muốn làm tổn thương cô ấy, đừng ép tôi.”

Lời của Âu Tề vừa dứt, tôi còn chưa kịp cẩn thận suy nghĩ nội dung anh ta nói, chỉ nghe thấy Đỗ Thăng dùng thanh âm lạnh như băng, trịnh trọng, thậm chí là xen lẫn sát khí nồng đậm trả lời Âu Tề nói: “Người nào thử động tới Phẩm Phẩm mà xem, tôi bắt hắn đền mạng!”

Tôi nghe lời Đỗ Thăng nói, toàn thân vừa lạnh vừa nóng, trước mắt xuất hiện tầng sương mù dày đặc, thân thể mãnh liệt run rẩy giống như giàn giáo sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào!

Tôi ngồi chồm hổm trên mặt đất lấy hai tay dùng sức che miệng mình lại, dường như nếu không bịt chặt lại sẽ rất khó khống chế được tiếng hét lớn chộc thùng cổ họng xông ra ngoài!

Ngoài cửa, tôi nghe thấy Âu Tề nói với Đỗ Thăng một câu: “Tự giải quyết cho tốt!” Sau đó là tiếng bước chân cùng tiếng cửa phòng bệnh bị kéo ra sau đó lại bị đóng lại. Tôi đoán là Âu Tề đã rời đi.

Tôi ngồi xổm ở trên đất trong phòng vệ sinh không nhúc nhích, vẫn kịch liệt run rẩy hồi tưởng lại lời đối thoại vừa mới nghe được. Tôi cảm thấy được tôi tựa hồ đã bắt được chút manh mối, nhưng khi muốn đến gần chút để nhìn sự việc rõ hơn thì tôi lại phát hiện ra một số chuyện tôi vẫn không mấy may biết gì cả!

Tôi vẫn không cách nào kh được người bớt run rẩy, tôi muốn cố gắng hết sức mình trấn tĩnh lại, kết quả là ngược lại càng ngày càng cảm thấy hoảng hốt.

Bỗng nhiên, cửa phòng vệ sinh bị kéo ra, tôi hoảng sợ trợn to cặp mắt ngẩng đầu lên thật nhanh nhìn ra ngưỡng cửa!

Sau đó, tôi nhìn thấy Đỗ Thăng đang kinh ngạc đến nỗi miệng mở ra hết mức còn quên mất khép lại!

Ánh mắt của chúng tôi, không chút trở ngại gắt gao quần lấy nhau!

Một hồi lâu sau sau, Đỗ Thăng ngồi xuống đối diện với tôi, tầm mắt ngang hàng cùng tôi.

Chúng tôi vẫn không ai nói gì, nhưng trong nháy mắt tại lúc chăm chú khít khao nhìn lẫn nhau đó lại không ai bảo ai đồng thời giang rộng cánh tay dùng sức ôm chặt lấy nhau!

Cầm tôi chống đỡ ở trên bả vai Đỗ Thăng, môi Đỗ Thăng dán chặt lên vành tai tôi.

Đỗ Thăng dùng sức lại, dùng sức ôm chặt tôi, sau đó nhẹ nhàng dùng thanh âm phát ra từ trong đáy lòng nói: “Phẩm Phẩm, anh xin lỗi!”

Một tiếng xin lỗi này đã làm cho tôi nước mắt rơi xuống như mưa!

Đỗ Thăng, anh thực ra có nỗi khổ tâm rất khó nói ra đúng không?!

48. Chương 48 : Bí Mật Quá Khứ (một)

Đỗ Thăng nói, cuộc sống của hắn khi chưa có tôi ở bên cạnh, mỗi ngày đều phải trong đau khổ cùng tuyệt vọng vượt qua. Hắn nói hắn hiểu rõ, có một số việc, đúng và sai, yêu và hận, được và mất, hạnh phúc và đau khổ, quyết định cùng hối hận, tất cả đều chỉ là ý nghĩ.

Đỗ Thăng nói lúc đầu hắn cho là hắn làm như vậy, đối với tôi là sự lựa chọn tốt nhất. Nhưng sau đó hắn hiểu, hắn đã quá sai lầm, hoàn toàn sai lầm rồi, quyết định sai lầm lòng đau đến không muốn sống, quyết định sai lầm chết cũng không thấy tiếc.

Hắn nói với tôi, cái này vừa được gọi là Thiên đường, vừa gọi là địa ngục.

Cứ cho rằng điều đó tốt với người khác, nhưng bởi vì chủ quan tự cho mình là đúng, ngược lại làm tổn thương người khác sâu hơn.

Cũng rất nhiều người cảm thấy khó hiểu vì Đỗ Thăng ở nước ngoài đang phát triển rất tốt, tại sao đột nhiên lại muốn về nước đây?

Đỗ Thăng giải thích với mọi người là: “Ngành IT trong nước giống như một khối ngọc thô chưa được mài dũa, mà Đỗ Thăng tôi có thể đem khối ngọc thô tầm thường này mài dũa biến thành khối ngọc kỳ lạ và bắt mắt.”

Dĩ nhiên đây chính là một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến Đỗ Thăng trở về nước phát triển, nhưng cũng không phải là nguyên nhân quan trọng nhất.

Đỗ Thăng đã lựa chọn trở về nước, lựa chọn rời khỏi đất nước đã đào tạo một người vô danh trở thành trùm IT, nguyên nhân chủ yếu nhất thật ra là một đoạn quá khứ đã xảy ra vào ba năm trước đây.

Có rất ít người biết, Đỗ Thăng ba năm trước đây trong giới IT danh tiếng lớn mạnh đã từ trong đám người nhộn nhịp biến mất khoảng mười ba ngày.

Mà căn bản không có ai biết, rốt cuộc trong mười ba ngày này đã xảy ra chuyện gì trên người Đỗ Thăng.

Thời điểm Đỗ Thăng biết Âu Tề cùng Hứa Linh, khi đó bọn họ còn rất trẻ tuổi, còn đang ở Newyork ra sức học để lấy bằng Thạc sĩ. Ở nước ngoài nơi đất khách quê người, nếu như có thể gặp được đồng bào cùng tổ quốc, đó là chuyện khiến Đỗ Thăng cảm thấy rất ấm áp rất hạnh phúc.

Âu Tề cùng Hứa Linh đến nước Mỹ du học sau Đỗ Thăng một năm. Âu Tề cùng Hứa Linh là người đồng hương, quê hương ở Phúc Kiến. Bọn họ nói tiếng phổ thông cực giỏi, nếu không phải là Đỗ Thăng nghe qua hai người bọn họ dùng tiếng Phúc Kiến cùng nói cười lẫn nhau, căn bản hắn nghe không ra được hai người bọn họ là người sanh trưởng ở phía Nam sông Trường Giang.

Trong thời gian Đỗ Thăng du học ở nước Mỹ, giáo sư giảng dạy của hắn là Chu tiên sinh cũng là một người Hoa, chỉ là thời điểm hắn còn đã mang quốc tịch Mỹ. Đỗ Thăng rất sùng bái giáo sư của hắn, từ chỗ của hắn Đỗ Thăng học được rất nhiều điều không giống nhau, những điều này về sau sẽ rất có lợi để cho Đỗ Thăng khai thác nghiên cứu.

Thời điểm Đỗ Thăng mới vừa đến Mĩ du học, trong đầu đã có một ý tưởng rất táo bạo. Hắn muốn thành lập một công cụ tìm kiếm, đặc biệt vượt qua phép tính xoay tròn, tăng cường thêm tính chính xác và độ sâu, cùng một thời gian tìm kiếm thông tin phạm vi càng ngày càng hẹp càng ngày càng tập trung, thuật toán tìm kiếm tần số vòng quay càng ngày càng chuyên sâu, sau khi trải qua kỹ thuật xử lý mã hóa, Đỗ Thăng cho rằng công cụ tìm kiếm này là vạn năng, muốn tìm cái gì đều có thể tìm được, cho dù là văn kiện cơ mật của Lầu Năm Góc, nếu như có công cụ tìm kiếm này làm móc nối, như vậy mọi người có thể đem vô số mã khóa cao cấp và dày đặc mở ra, cũng tuyệt đối là có thể thực hiện.

Sau khi Đỗ Thăng đem suy nghĩ này nói với giáo sư, giáo sư chẳng những không có dạy dỗ hắn “Người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng” hoặc là “Nằm mơ giữa ban ngày”, ngược lại Chu giáo sư đối với cái này cảm thấy hết sức hứng thú, thậm chí hắn còn khó nén kích động đối với Đỗ Thăng nói: “Ý tưởng rất tốt! Vô cùng tốt! Làm rất tốt, cậu hãy mau đem phép tính xoay tròn sớm biên soạn ra! Bây giờ tôi rất muốn chờ đợi xem Bá Vương thiên hạ đệ nhất công cụ tìm kiếm giáng thế!”

Đỗ Thăng nhận được lời động viên cùng lời tán thưởng của giáo sư mà hắn kính trọng nhất, điều này làm cho hắn vô cùng kiên quyết giữ vững niềm tin của mình: nhất định phải hoàn thành Bá Vương đệ nhất công cụ tìm kiếm!

Vì vậy, Đỗ Thăng bắt đầu nghiên cứu phép tính xoay tròn Thiên Mã Hành Không, hắn bắt đầu cuộc hành trình Bá Vương công cụ tìm kiếm.

Rất nhiều việc trong mắt nhiều người là không thể nào, thế nhưng có một số rất ít người chung quy lại có thể khiến chuyện không thể nào trở thành chuyện có thể. Đỗ Thăng không ngừng báo cáo tiến triển công việc của mình cho giáo sư biết, giáo sư sau khi nghe kết quả báo cáo lần thứ hai so với lần thứ nhất càng thêm kích động. Bọn họ cũng cảm nhận được, chuyện này cứ như vậy mà phát triển, không lâu nữa Đỗ Thăng sẽ tạo ra kỳ tích lớn làm cho cả thế giới đều có chút khiếp sợ!

Đỗ Thăng nhớ vào buổi trưa một ngày mùa thu, lúc hắn đi tìm giáo sư trong phòng làm việc của giáo sư gặp được hai người Châu Á da vàng. Bọn họ chính là Âu Tề cùng Hứa Linh, đó là lần gặp mặt đầu tiên của ba người bọn họ.

Giáo sư nói cho Đỗ Thăng biết, Âu Tề cùng Hứa Linh là đồng hương của hắn, hai người đều là người Phúc Kiến. Thời điểm trước đây hắn trở về nước có nhận được lời mời đến một trường cao đẳng phát biểu thì quen biết hai người trẻ tuổi này, bọn họ phụ trách tiếp đãi hắn. Khi hắn biết hai người đều có ý muốn đi nước ngoài để nghiên cứu chuyên sâu, thì hắn cũng rất nhiệt tình làm người bảo lãnh cho bọn họ.

Âu Tề chuyên về mỹ thuật, bút pháp sắc bén độc đáo, phong cách nhạy cảm, có lực hút làm rung động lòng người. Mà Hứa Linh, một người đẹp như tiên trên trời, đẹp như cô gái Giang Nam, bên ngoài yếu đuối, thanh âm ôn nhu tinh tế. là học trường thanh mỹ.

Dần dần ba người bọn họ thường xuyên liên lạc với nhau. Ba người nổi bật lên về bề ngoài xuất sắc cùng tài hoa bất phàm của mình, bọn họ giống như một cơn gió làm tươi mới sân trường.

Hứa Linh dung mạo thoát tục chuyên nghiệp và tinh tế, lần đầu gặp gỡ nàng liền để lại cho Đỗ Thăng một ấn tượng vô cùng sâu sắc. Đỗ Thăng vẫn nghĩ Hứa Linh là bạn gái của Âu Tề, cho nên có tình ý với nàng nhưng không dám biểu lộ. Sau đó Hứa Linh ám hiệu cho hắn biết nàng không phải là bạn gái của Âu Tề, ý niệm theo đuổi Hứa Linh liền được nảy trong lòng Đỗ Thăng.

Đỗ Thăng tìm Âu Tề, nói mình muốn theo đuổi Hứa Linh, xem xét thái độ của Âu Tề. Âu Tề vẻ mặt không một chút thay đổi rất bình tĩnh, rất tinh táo, bình thần nói: “Được, chúng ta sẽ cạnh tranh công bằng.” Thời điểm Đỗ Thăng cùng Âu Tề vỗ tay định ước, trong lòng cảm thấy bội phục tấm lòng rộng rãi của Âu Tề, hắn cảm thấy tấm lòng của người bạn này thật sự là rất phóng khoáng, lại không chú ý đến ánh mắt ẩn nhẫn từ mắt Âu Tề phát ra, thật ra thì lúc đó hắn cũng không bình tĩnh, cũng không tinh táo như vậy.

Ba người này nhìn ngoài mặt so với trước kia cũng không có gì bất thường, nhưng thật ra thì trong lòng mỗi người cũng đều hiểu rõ, giữa ba người bọn họ đang có thay đổi biến hóa rất tinh tế.

Trong lòng Đỗ Thăng, tình cảm đối với Hứa Linh từ từ phát triển càng ngày càng gần gũi hơn, Hứa Linh đang ở giữa hai người đàn ông ưu tú trong lòng dao động không chừng, không đáp ứng người nào, mà cũng không cự tuyệt từ chối người nào, có lẽ là sợ mình chọn bất kể người nào, cũng sẽ gây tổn thương tới một

người khác, mà có thể nói Âu Tề là một người đàn ông hào hùng hào phóng, hẳn cũng không ngăn cản Đỗ Thăng cùng Hứa Linh dần dần đến gần, đối xử dịu dàng với Hứa Linh, còn hẳn thì ngược lại luôn lộ ra vẻ ung dung.

Mối quan hệ giữa ba người thủy chung cũng không có tiến triển thêm, cứ như vậy không chủ động, không cự tuyệt, không buông tay, không có bế tắc.

Trong lúc này, Đỗ Thăng đã tốt nghiệp, khai thác sự nghiệp của mình, tài năng dần dần nổi lên trong thế giới sau đó lại dần dần từng bước một trở thành nghiệp giới cực thuận lợi. Đồng thời Đỗ Thăng vẫn không nói lỏng công việc nghiên cứu về công cụ tìm kiếm Phách Vương của hắn. Nhưng trong quá trình công cụ tìm kiếm từng điểm từng điểm thành hình, Đỗ Thăng càng ngày càng ý thức được, việc nghiên cứu này đã không đơn thuần chỉ là đạt đến hiệu quả rung động của người đời, mà rất có thể sẽ dẫn đến những rắc rối khổng lồ — nếu đưa cái này công cụ tìm kiếm này được dùng trong quân sự, phương diện tình báo, tất nhiên nó sẽ khiêu khích gây ra toàn bộ xung đột, đến lúc đó sẽ khiến cho toàn thế giới khủng hoảng cùng hỗn loạn cực lớn.

Đỗ Thăng nghĩ tới những kết quả kinh người này, có lúc cũng đã từng ngưng hành động nghiên cứu này, chỉ là giáo sư lại khích lệ hắn tiếp tục nữa. Giáo sư nói với hắn: “Đừng vì một chút yếu tố mặt trái tiêu cực mà phải ngăn chặn kiềm chế sự tiến bộ của vật vốn là sẽ có sự phát triển tốt hơn, như vậy đây không phù hợp với quy luật phát triển khoa học tự nhiên. Huống chi, chuyện cậu nghiên cứu công cụ tìm kiếm này chỉ có tôi và cậu biết, chúng ta đều không nói với người ngoài, cậu không cần phải lo lắng về chuyện đó?”

Cuối cùng lòng Đỗ Thăng cũng không kiên định rốt cuộc đã bị giáo sư thuyết phục. Hắn quyết định đem công cụ tìm kiếm tiếp tục nghiên cứu.

49. Chương 49 : Bí Mật Quá Khứ (hai)

Vào ngày khi mà phần mềm Search của Đỗ Thăng phần lớn chương trình đã được làm xong, Hứa Linh chủ động gọi điện thoại cho Đỗ Thăng hẹn hắn ăn cơm tối. Đỗ Thăng sau khi để điện thoại xuống nghĩ, gần đây một mặt sự nghiên cứu của mình có sự tiến triển mang tính quyết định, một mặt khác tình cảm của mình tựa hồ cũng có sự đột phá trong bản chất, thế là càng nghĩ đến thì đáy lòng bắt đầu hân hoan mừng rỡ.

Khi Đỗ Thăng cùng Hứa Linh bước chầm chậm đi dạo dưới ánh trăng mờ ảo hắt lên những bóng cây, khi hắn muốn nhẹ nhàng cầm đôi bàn tay nhỏ bé trắng nõn của người con gái đi bên cạnh, khi hắn muốn thổ lộ niềm vui sướng tràn đầy trong lòng thì hắn và cô ấy đều không nghĩ tới, cuộc sống của bọn họ từ giờ khắc này về sau, sẽ xảy ra biến đổi lớn kinh hoàng.

Đỗ Thăng và Hứa Linh, hai người họ cùng nhau, ở trong thế giới ồn ào đông đúc này, biến mất!

Ước chừng mười ba ngày.

Bọn họ, bị bắt cóc.

Người bắt cóc bọn họ mục đích rất rõ ràng, bọn họ muốn phần mềm Search Engine của Đỗ Thăng.

Đỗ Thăng rất kinh ngạc, hắn hỏi người bắt cóc hắn và Hứa Linh từ đâu biết được chuyện này. Bọn bắt cóc đều là kẻ lang thang dân liều mạng từ các quốc gia nghèo khó tới, chỉ nói là thu tiền tài của người thay người làm việc. Đỗ Thăng nói bản thân mình còn chưa biên soạn ra cả bộ chương trình đầy đủ lấy đâu ra đưa cho bọn chúng. Bọn bắt cóc liền đem Hứa Linh mang đi nhốt ở phòng cách v lấy cô ấy uy hiếp Đỗ Thăng nói, không muốn nhìn thấy Hứa Linh chịu khổ hoặc mất mạng, thì ngoan ngoãn viết ra, viết ngay tại chỗ này, viết lập tức, viết xong sẽ thả người.

Đỗ Thăng lúc mới bắt đầu vừa từ từ viết vì muốn trì hoãn thời gian, vừa nghĩ tới phải dùng cách nào mới có thể trốn thoát khỏi đám lưu manh kia. Trong lòng Đỗ Thăng rất sợ, không phải sợ đám người kia sẽ xử lý mình ra sao; đối tượng khiến hắn sợ không phải người, mà là tính người. Hắn tự gây mê lý chính mình, tự nói với bản thân, mọi chuyện sẽ không đúng như mình suy nghĩ đâu.

Sau đó bọn bắt cóc phát hiện Đỗ Thăng đang cố ý trì hoãn thời gian, liền đi đến phòng Hứa Linh đang bị nhốt ở đó. Sau đó lập tức truyền tới tiếng kêu thảm thiết của Hứa Linh phát ra từ trong phòng bên, Đỗ

Thăng nghe được tiếng đám người kia đánh cô ấy. Đỗ Thăng nghĩ tới Hứa Linh là một cô gái dịu dàng thể chất yếu đuối như vậy, bình thường mình và Âu Tề đối với cô ấy che chở cũng không kịp, mà bây giờ cô ấy lại bị chính mình liên lụy lại bị những tên lỗ mãng như bọn cầm thú không ngừng hành hung, nghĩ tới đây, phần lý trí của Đỗ Thăng dùng cho sự trì hoãn chống cự hoàn toàn bị trừ khử rồi, hắn bắt đầu ra sức lập trình, liều mạng lập trình, chỉ cần hắn thoảng dừng lại, sẽ có tiếng kêu thảm thiết của Hứa Linh từ sát vách truyền đến.

Cứ như vậy tối tăm không ánh mặt trời sống qua mười ba ngày, Đỗ Thăng đem chương trình lập trình xong, hắn biết bọn bắt cóc sẽ không cho mình lưu lại con đường tốt gì, liền yêu cầu bọn họ thả Hứa Linh trước, nếu không liền mang theo chương trình cùng nhau chui xuống mồ.

Thế mà, ở trước mặt một đám liều mạng mất hết nhân tính, tư thái cứng cỏi của Đỗ Thăng không hề có chút nào chống đỡ, lời lẽ cứng rắn của hắn vừa dứt, sát vách liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Hứa Linh. Đỗ Thăng khuất phục rồi, hắn đem chương trình giao cho bọn bắt cóc, sau đó, hắn bị trói lại rồi sau đó liên tiếp những quả đấm và gậy gộc hung hãn giáng xuống như vũ bão, cho đến khi hôn mê bất tỉnh.

Thời điểm Đỗ Thăng tỉnh lại lần nữa, hắn phát hiện mình đã nằm ở trong bệnh viện. Người đầu tiên mà Đỗ Thăng mở mắt nhìn thấy, là Âu Tề.

Đỗ Thăng hỏi Hứa Linh thế nào rồi, có sao không?

Âu Tề nói Hứa Linh rất tốt, chỉ là bị kinh sợ.

Đỗ Thăng hỏi hắn nằm bệnh viện mấy ngày?

Âu Tề nói, hai ngày.

Đỗ Thăng hỏi nữa, tôi làm thế nào đến được bệnh viện?

Âu Tề nói, Đỗ Thăng, người nên chuẩn bị tư tưởng. Kẻ chỉ thị bắt cóc người, là, Hà Tư Chu.

Gương mặt Đỗ Thăng bởi vì câu nói này làm cho thống khổ gương mặt méo mó.

Quả nhiên là như vậy, quả nhiên là hắn đoán đúng, đây chính là nguyên nhân khiến cho hắn cảm thấy sợ hãi, bản tính con người đáng ghê tởm!

Âu Tề nói: ngày thứ hai cậu cùng Linh không thấy đâu, tôi muốn báo cảnh sát, Hà giáo sư lại không đồng ý, nói các người căn bản sẽ không xảy ra vấn đề gì, không có chuyện vậy thì không cần thiết báo cảnh sát; mà nếu như các người một khi xảy ra chuyện thật ví dụ bị bắt cóc, báo cảnh sát sẽ làm lớn chuyện, trái lại có thể đối với sự an toàn mạng sống của các người càng phát huy tác dụng uy hiếp. Tôi cảm thấy có lý, liền nghe hắn. Nhưng là mấy ngày sau tin tức của các người hoàn toàn bất vô âm tín, thế nhưng hắn lại vẫn kiên trì chủ trương không báo cảnh sát. Trong lòng tôi nổi lên nghi ngờ, âm thầm chú ý hắn, sau đó tôi nghe thấy hắn cùng bọn bắt cóc nói chuyện qua điện thoại, lấy được chương trình liền giết con tin. Tôi thất kinh, lập tức âm thầm báo cảnh sát, cuối cùng thời điểm bọn hắn xuống tay đối với cậu thì tôi tìm được cậu cùng Linh! Thăng, tôi là họa sĩ không hiểu các người làm lập trình, nhưng tôi muốn biết, rốt cuộc là chương trình gì, nó thế nào lại có thể khiến cho một người đánh mất lý trí, làm mất đi nhân tính đến trình độ đó!

Đỗ Thăng cả người như rớt vào hầm băng, toàn thân nổi lên hơi lạnh thấu xương. Hắn hồi tưởng một phen, hiểu được thì ra giáo sư vẫn luôn khích lệ hắn dừng bỏ cuộc hắn là vì muốn nuốt trọn chương trình Search Engine! Tại sao dục vọng sẽ làm cho một người trở nên hoàn toàn thay đổi như thế! Đã từng là ân sư ân cần dạy bảo, hôm nay cũng là một tên đao phủ độc ác thiếu chút nữa hại hắn mất mạng! Đỗ Thăng rất thống khổ, hắn nghĩ không thông tại sao lại trở thành như vậy.

Đỗ Thăng hỏi Âu Tề, sau đó thì sao?

Âu Tề nói: đem cậu cùng Linh cứu ra, tôi nghe cảnh sát nói, Hà giáo sư ở trong phòng làm việc, sợ tội tự sát rồi.

Cổ họng của Đỗ Thăng căng thẳng, một loại hít thở không thông run rẩy lập tức đánh úp lên toàn thân hắn.

Như vậy, có phải hay không đã là, kết cục tốt nhất rồi sao?

Đỗ Thăng muốn nói với Âu Tề, hấn tự sát, đó là hấn bị trừng phạt đúng tội; nhưng sau khi há miệng, hấn phát hiện trừ nghe được thanh âm bản thân mình nghẹn ngào ra, không nghe được những cái khác nữa.

Âu Tề nhìn trên mặt Đỗ Thăng lộ vẻ rất không nhẫn tâm, tựa hồ có lời muốn nói lại không cách nào mở miệng, liên tục do dự, cuối cùng tôi vẫn phải mở miệng nói: Thăng, tôi hiểu rõ lúc này không nên nói với cậu điều này, nhưng là, vì Linh, Tôi không thể không nói. Linh ngày đó tìm cậu là muốn nói với cậu, chúng tôi quyết định đính hôn, cô ấy muốn nói với cậu tiếng xin lỗi. Nhưng không nghĩ tới lại gặp phải chuyện này. Chuyện này đối với cô ấy mà nói là một đả kích rất lớn, cô ấy nói không bao giờ muốn gặp lại cậu nữa. Thăng, vì Linh, cậu không nên gặp cô ấy nữa, được không? Cậu sẽ kích động đến cô ấy!

Đỗ Thăng ở trong một đêm, cảm thấy từ trên đỉnh cao nhất của cuộc sống đem hấn hung hăng, nặng nề, nhẫn tâm vứt xuống đáy cốc thấp nhất. Chịu đả kích liên tiếp, thống khổ đè ép hấn đến nỗi không cách nào thở được.

Mặc dù hấn có sự nghiệp của mình, nhưng hấn lại bị người hấn tôn kính nhất phản bội; mặc dù hấn đã vang danh thiên hạ, nhưng ngay cả cô gái hấn yêu cũng không có được.

Về chuyện này, cảnh sát đón nhận thỉnh cầu của Đỗ Thăng, đem nó ép tới gió thổi cũng không lọt. Cho nên, trên thế giới này căn bản không có mấy người biết, Đỗ Thăng, hấn từng ở trong thế giới ồn ào đông đúc này, ước chừng biếu ba ngày, mười ba ngày thống khổ như địa ngục!

Sau này, Đỗ Thăng thay đổi, trở nên không hề nho nhã lịch sự nữa, mà trở nên phong lưu cợt nhả.

Sau này, Đỗ Thăng mệt mỏi, hấn không muốn ở Nước Mỹ sống tiếp nữa, hấn muốn rời khỏi nơi đã mang đến cho hấn vết thương vĩnh cửu, sau đó lần nữa bắt đầu cuộc đời mới.

Vì vậy, Đỗ Thăng, trở về nước.

Vì vậy, Đỗ Thăng, gặp được Nhậm Phẩm, một cô gái ngây ngốc nhưng lại làm cho hấn động lòng, chính là, Tôi.

Chúng tôi yêu nhau, lại yêu ở thời điểm không thỏa đáng nhất.

Đỗ Thăng đối với Hứa Linh vẫn ôm một loại áy náy không cách nào nói rõ, vì vậy khi hấn nghe nói Âu Tề không có đối xử tử tế Hứa Linh thì hấn có cảm giác rất căm tức, rất lo âu, hấn khiển trách Âu Tề, cũng đe dọa nói hấn muốn dẫn Hứa Linh mang đi.

Hấn chỉ là muốn dọa Âu Tề một chút, hấn nghĩ thông qua phương thức như thế để thúc đẩy Âu Tề đối với Hứa Linh khá hơn một chút.

Chỉ là khi thật sự tới Mỹ, hấn phát hiện, sự tình lại trái ngược hoàn toàn với điều mà hấn luôn nghĩ đó là sự thật, hoàn toàn khác xa!

Hứa Linh, bị điên rồi!

50. Chương 50 : Đỗ Thăng Tự Thuật

Tôi đến Mỹ, phát hiện ra rằng ba năm nay những điều trước đây tôi vốn cho rằng là sự thật, căn bản không phải là sự thực chân chính! Sự thực chân chính là, Hứa Linh bị điên rồi!

Thì ra sự thật chính là, năm đó Hứa Linh tìm tôi, đích xác là vì bày tỏ thái độ muốn lựa chọn ở bên cạnh tôi, chỉ là còn chưa kịp nói, hai chúng tôi đã bị giáo sư mua chuộc bọn lưu manh bắt cóc đi.

Tôi vẫn luôn cho rằng, Hứa Linh phát ra những tiếng kêu la thảm thiết đó là bởi vì cô ấy bị đánh mới như vậy. Tôi thật sự ngu xuẩn, một đám côn đồ liều mạng mất đi tính người như lũ bọn chúng, sau khi nhìn thấy một cô gái xinh đẹp thoát tục như Hứa Linh, làm sao có thể không sinh ra tà niệm đây? Tôi thật sự ngu xuẩn, Hứa Linh chỉ ở phòng cách vách mà thôi, tôi lại không cảm nhận được, ở đó suốt mười ba ngày, cô ấy hết lần này đến lần khác bị những tên khốn đó làm nhục cưỡng bức! Tôi thật sự ngu xuẩn, sau khi Âu Tề đã cứu chúng tôi, hấn nói gì tôi liền tin cái đó, hấn nói không để cho tôi gặp Hứa Linh, đừng kích

động cô ấy, tôi liền không gặp chỉ vì sợ làm tổn thương đến cô ấy, thế là tôi bỏ đi, tôi trở về nước, tôi đã gặp Phẩm Phẩm, tôi đã yêu cô ấy, sau đó Âu Tề mới nói với tôi biết, Hứa Linh là bởi vì tôi mà bị điên!

Âu Tề, tôi nên vì sự vĩ đại vô tư của cậu mà reo hò tán thưởng sao?

Âu Tề nói Hứa Linh trong suốt ba năm qua vẫn coi hần là thể thân của tôi, không chỉ hần, tất cả đàn ông Hứa Linh đều coi là tôi, mỗi người ở trong tâm trí của cô ấy, đều là “Thăng” của cô ấy!

Trong ba năm nay, Hứa Linh trải qua trị liệu đã không còn giống với quá khứ luôn luôn phát cơn điên, cô ấy hiện tốt lúc xấu, lúc thanh tỉnh không khác gì người bình thường, chỉ là bản thân đã quên mất đoạn kí ức bị bắt cóc thê thảm kia. Mà thời điểm cô ấy lên cơn điên, cô ấy không cự tuyệt bất kỳ người đàn ông nào, cô ấy lên giường với bọn họ, gọi bọn họ là “Thăng”!

Âu Tề nói với tôi, hần chịu đủ rồi! Hần nói sớm biết như vậy, năm đó nên đem chân tướng sự thật nói cho tôi biết, hần nói hần đã có suy nghĩ ích kỉ muốn chăm sóc Hứa Linh cả đời, không ghét bỏ chê bai cô ấy, cũng sẽ không bỏ rơi cô ấy, nhưng hần lại không cách nào chịu được chuyện người con gái hần yêu cứ mỗi khi lên cơn điên là sẽ tùy tiện cùng người khác nảy sinh quan hệ!

Âu Tề nói, Đỗ Thăng, trừ phi cô ấy thật sự ở bên cạnh Đỗ Thăng chân chính, nếu không, cô ấy sẽ vẫn tiếp tục sống như vậy!

Âu Tề nói, Đỗ Thăng, cô ấy là vì cậu mới biến thành như ngày hôm nay, cậu nên gánh vác trách nhiệm của một người đàn ông phải làm!

Loạn rồi, tất cả loạn hết rồi, cuộc sống của tôi một lần nữa toàn bộ bị lật đổ! Tôi cứ cho rằng ba năm trước đây là địa ngục thê thảm nhất trong cuộc đời tôi, nhưng so với ba năm sau của hiện tại thì chẳng đáng gì!

Phẩm Phẩm, Phẩm Phẩm của tôi phải làm sao đây! Mấy ngày hôm nay tôi không dám gọi điện thoại cho cô ấy, tôi sợ bản thân sẽ không khống chế được mình rồi khóc rống lên, tôi không biết mình nên làm cái gì!

Trách nhiệm đàn ông! Đúng vậy! Tôi nên chịu trách nhiệm đối với Hứa Linh, vậy còn Phẩm Phẩm thì sao đây? Tôi trêu chọc cô ấy, nghĩ mọi cách làm cô ấy yêu tôi, sau đó, vì phải đối với một người con gái khác gánh lấy cái gọi là trách nhiệm của một thằng đàn ông, tôi lại phải vứt bỏ cô ấy! Tôi thật sự là cảm hận chính mình!

Ở giây phút tôi không thể nào quyết định được, Âu Tề dẫn tôi đi gặp Hứa Linh. Giây phút Hứa Linh nhìn thấy tôi, cao hứng như đứa bé, nhìn cô ấy thuần khiết xinh đẹp như vậy, nhưng bởi vì tôi đã phải chịu đủ sự hành hạ giày vò bẩn thỉu, không tưởng tượng nổi ấy; nhưng cũng bởi vì tôi mà linh hồn thuần khiết của cô ấy trong lúc thoát ly tư duy trí não, thể xác có thể bị người khác tùy tiện bừa bãi chiếm giữ! Là tôi! Tất cả mọi chuyện đều do tôi gây nên! Tôi phải chịu trách nhiệm với cô ấy, nhất định phải chịu trách nhiệm với cô ấy!

Nhưng Phẩm Phẩm thì sao, Phẩm Phẩm của tôi phải làm thế nào!

Đêm hôm đó, tôi say bết nhè thất thanh khóc rống lên, trừ câu xin lỗi, tôi không biết, tôi còn có thể nói gì nữa.

Sau khi trở về nước, tôi muốn đi gặp Phẩm Phẩm của tôi lần cuối, tôi thấy được cô ấy từ phòng của sư huynh đi ra. Nghe bọn họ cười cười nói nói, từng câu từng chữ đều như đang từng xéo trái tim tôi!

Nhưng tôi nghĩ lại, như vậy cũng tốt! Sư huynh của Phẩm Phẩm, nhất định sẽ thương yêu cô ấy!

Cho nên trong giây phút đó, tôi rốt cuộc cũng đưa ra được quyết định sau cùng: Tôi chia tay với Phẩm Phẩm, để cô ấy lại cho Sư huynh cô ấy, sẽ để cho sư huynh cô ấy thay tôi thương cô ấy, cưng chiều cô ấy ở nửa cuộc đời sau; mà tôi, sẽ dùng quãng đời còn lại, đi gánh vác cái được coi là trách nhiệm của đàn ông!

Tôi kiếp này, từ nay về sau, sẽ không có tình yêu nữa!

Phẩm Phẩm, đừng trách anh không cho em biết bất kỳ lý do chia tay nào, em là cô nhóc gốc gác quê nhà, khờ đến hồ đồ, biết được anh vì lý do gì mà chia tay với em, em sẽ bắt chấp tất cả để được ở bên anh, cho dù là làm tình nhân cả đời không thể ló ra ngoài ánh sáng đi chăng nữa! Bảo bối, cuộc đời của anh đã bị hủy hoại rồi, bị hủy hoại ở ba năm trước đây, hủy hoại ở tiếng cầu khẩn bi thảm nhất thể gian của Hứa

Linh phát ra; nhưng em, nên có một người khác toàn tâm toàn ý thương em - cưng chiều em - yêu em! Bảo bối, trách anh đi! Hận anh đi! Sau đó, quên anh đi! Sau đó, sẽ sống bên cạnh sư huynh của em thật hạnh phúc! Sau đó, Đỗ ca ca sẽ lặng thầm nhìn em, chúc phúc cho em!

Vậy mà, tôi sai lầm rồi, tôi sai hoàn toàn, sai vô cùng, sai đến nỗi tôi hận không thể giết chết bản thân mình!

Trong cuộc sống không có Phẩm Phẩm ở bên, tôi mỗi ngày đều phải sống trong sự thống khổ cùng tuyệt vọng.

Tôi rất cuộc hiểu rõ, có một số việc, đúng và sai, yêu và hận, được và mất, vui vẻ và thống khổ, quyết định và hối hận, tất cả đều chỉ ở một ý niệm.

Tôi cho rằng cách làm đoạn tuyệt mối quan hệ như lúc đầu đó, là sự lựa chọn tốt nhất đối với Phẩm Phẩm. Nhưng sau đó tôi mới hiểu được, tôi thật sự sai rồi, sai đến nỗi chết cũng không đủ đền tội!

Đây được gọi là ranh giới giữa thiên đàng và địa ngục chỉ cách một ý niệm.

Cứ nghĩ là có thể đem hạnh phúc đến cho người khác, nhưng chưa từng nghĩ qua, thật ra thì, đó lại làm tăng lên thống khổ nhiều hơn gấp trăm lần!

Ngày đó, tôi dẫn Hứa Linh đi bệnh viện kiểm tra phụ khoa, thế nhưng phát hiện tên tuổi Phẩm Phẩm trước máy vi tính! Tôi trở lại công ty dùng Computer lên vào hệ thống máy vi tính của bệnh viện, vì vậy, tôi biết được, con của chúng tôi đã mất rồi!

Phẩm Phẩm là một cô gái mềm yếu thế kia, bởi vì tôi lại phải chịu đựng nỗi thống khổ mất đi đứa bé! Nếu như cô ấy chưa bao giờ gặp tôi, hiện tại, cô ấy nhất định còn là một cô gái vô tư vô lự vừa ngốc nghếch vừa yêu đời; nếu như mà tôi không hết lần này đến lần khác trêu chọc cô ấy, hiện tại, mỗi ngày cô ấy sẽ không vì tôi mà thống khổ; nếu như mà tôi không vì chịu trách nhiệm với Hứa Linh mà chia tay với Phẩm Phẩm, tự cho là đúng là đã cho cô ấy một cái gọi là sự quyết định tốt nhất, hiện tại, chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc bên nhau, cùng nhau đón chờ ngày cực cực của chúng tôi đến bên cuộc đời này!

Tôi hận bản thân tôi! Tôi thật sự muốn đứng trên đỉnh của một tòa nhà cao tầng nhảy xuống kết liễu cho xong!

Phẩm Phẩm của anh! Cô bé ngốc nghếch của anh! Bảo bối của anh! Anh yêu em như vậy, nhưng cũng chính anh làm tổn thương em sâu sắc như vậy!

Tôi chịu trách nhiệm với Hứa Linh, nhưng ai sẽ tới chịu trách nhiệm với cô gái ngốc nghếch của tôi!

Phẩm Phẩm, anh phải làm thế nào, em mới bằng lòng tha thứ cho anh!

Phẩm Phẩm của anh, cô bé ngốc nghếch.

51. Chương 51 : Quyết Định

Tôi và Đỗ Thăng cùng nhau nằm trên giường bệnh mặt đối mặt với nhau. Thời gian một ngày, nước mắt của tôi khô rồi lại chảy, chảy rồi lại khô, vì sự uất ức của mình, vì sự uất ức của Đỗ Thăng, vì sự uất ức của Hứa Linh, vì sự uất ức của Âu Tề, vì số mạng đã tăng thêm sự uất ức ở trên mỗi người chúng tôi.

Chúng tôi không ai là người xấu, nhưng mỗi người trong chúng tôi đều phải hứng chịu những thứ mà chúng tôi vốn không cần phải gánh chịu.

Đỗ Thăng hỏi tôi có hận hấn hay không, tôi vẫn rót nước mắt khóc không ra âm thanh, gạt đầu một cái. Thế là Đỗ Thăng khóc.

Đỗ Thăng hỏi tôi còn yêu hấn hay không, tôi vẫn rót nước mắt khóc không ra âm thanh, gạt đầu một cái. Thế là Đỗ Thăng cười.

Lúc hấn cười trên gương mặt còn ràn rụa nước mắt, lúc hấn cười trong đôi mắt vẫn còn vương những giọt lệ long lanh.

Đỗ Thăng hỏi tôi có nhớ hần hay không, tôi khóc thút thít nói: “Không nhớ, một chút cũng không nhớ!” Đỗ Thăng cũng thút thít nói: “Anh không tin, một chút cũng không tin!”

Đỗ Thăng hỏi tôi có biết hay không lúc tôi nằm viện hần có đến thăm tôi. Tôi vừa ghen ngào vừa trả lời hần: “Biết, còn biết anh thừa dịp lau mồ hôi giúp em để sầm sỡ! Chiếm tiện nghi của em! Sờ soạng thân thể em! Hôn môi em! Sắc lang! Đáng xấu hổ! Khốn kiếp! Làm sao anh có thể dè xòm như vậy! Làm sao anh có thể như vậy chứ! Đỗ Thăng, anh quá đáng ghét đi! Em hận anh chết đi được!” Tôi cứ nói, nói ra hết đem tất cả những sự uất ức trong lòng móc ra hết, lúc bắt đầu là ghen ngào sau đó biến thành kể tội khóc lóc lớn tiếng.

Gương mặt Đỗ Thăng lộ rõ sự đau lòng ôm tôi vào trong ngực, không ngừng ở bên tai tôi nỉ non 3 chữ ‘Anh xin lỗi’. Sự nặng nề cùng áy náy trong thanh âm của hần đè ép tôi đến nỗi tôi hít thở khó nhọc.

Từ trước tới nay, hần cũng đau khổ! Hần vừa phải chịu trách nhiệm đối với cái gọi là trách nhiệm của đàn ông với Hứa Linh, lại phải dốc sức đè nén tình cảm với tôi, còn phải chịu đựng sự áy náy của hần đối với tôi đồng thời sự oán hận của tôi đối với hần.

Tôi bắt đầu vì Đỗ Thăng mà thấy đau lòng, tôi từ trong ngực của hần chui ra, đôi tay ôm lấy Đỗ Thăng vào lòng tôi, tôi lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu của hần, từng cái từng cái, từ từ, dịu dàng, vỗ về hần.

Tôi nói với hần: “Đỗ Thăng, anh biết không, thời gian để yêu một ai đó, chỉ cần một giây; nhưng muốn quên anh ta, lại cần cả một đời! Ở tại thời khắc anh khiến em yêu anh thì em biết ngay, cuộc đời này của em sẽ không bao giờ quên được anh!”

Đỗ Thăng vui cười ở trước ngực tôi, đôi tay vòng ở ngang hông tôi, siết thật chặt. Hần dùng giọng buồn buồn hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, cục cưng của chúng ta, cục cưng... anh... Phẩm Phẩm, anh rút cuộc nên làm như thế nào, mới có thể đền bù sai lầm này!”

Lòng của tôi rên lên đau đớn, vì cục cưng của chúng tôi không có phúc phận được đến với cuộc đời tươi đẹp này. Tôi ô ô khóc, khẽ nói với Đỗ Thăng: “Không thể! Anh dù cho làm bất cứ cái gì cũng không thể đem cục cưng trở lại! Anh bồi thường không nổi!”

Đỗ Thăng nhấc đầu lên khỏi ngực tôi, dùng đôi tay nâng khuôn mặt tôi lên, trong đôi mắt tràn đầy những giọt lệ chất chứa nỗi đau đớn khôn nguôi, thương tiếc cùng sấm hối. Hai ngón tay cái của hần nhẹ nhàng lướt qua hai gò má tôi, giúp tôi lau đi những giọt nước mắt vương trên má. Hần đem cái trán của hần áp chặt trên trán của tôi, bốn mắt chúng tôi si ngốc nhìn nhau, sau đó Đỗ Thăng hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, ngày đó, đau không?”

Tôi khụt khịt cái mũi, đè nén sự đau khổ tột cùng từ đáy lòng dâng lên: “Đau! Rất đau! Vô cùng đau! Không chỉ đau ở thân xác, tâm càng đau! Cha cục cưng không cần mẹ cục cưng nữa! Mẹ cục cưng không cần cục cưng nữa! Cha là kẻ xấu xa! Mẹ cũng là kẻ xấu xa! Cục cưng là đứa bé ngoan, nhưng cục cưng không còn nữa rồi! Đỗ Thăng anh là người cha xấu xa! Em cũng là người mẹ xấu xa! Hai người chúng ta đều là bậc cha mẹ xấu xa! Hai chúng ta thật khốn nạn!”

Đỗ Thăng nhìn thấy trong đôi mắt tôi tràn đầy nỗi bi thương không thể nói thành lời, hần dí sát môi ở trên môi của tôi, dùng thanh âm run rẩy nỉ non: “Anh là người cha xấu xa! Anh là kẻ khốn nạn! Chỉ một mình anh khốn nạn thôi! Phẩm Phẩm là người mẹ tốt! Phẩm Phẩm, anh xin lỗi!”

Tôi rời khỏi môi Đỗ Thăng nhẹ nhàng hỏi hần yêu tôi ư, Đỗ Thăng ra sức gật đầu, đem tất cả những giọt lệ hần dốc sức kiềm chế trong khoang mắt tất cả rót trên gò má.

Tôi hỏi Đỗ Thăng có nhớ tới tôi sao; Đỗ Thăng nhìn vào mắt tôi chớp mắt nói: “Bảo bối, biết không, anh say đến nỗi cũng đã quên bản thân mình là ai, nhưng trong miệng anh vẫn không ngừng kêu tên em. Phẩm Phẩm, nếu như mà anh có thể ít nhớ tới em một chút, anh sẽ không thống khổ như vậy rồi. Phẩm Phẩm, anh nhớ em, nhớ đến nỗi không thiết tha gì hết!”

Tôi nghe Đỗ Thăng trả lời như vậy đầu tiên là không nhận được “Xì” một tiếng vui mừng một lát, sau đó thì bắt đầu ‘oa oa’ cất tiếng khóc lớn long trời nổi đất, như muốn đem đủ loại uất ức, đủ loại đau lòng, đủ loại không cam lòng cùng với đủ loại nhung nhớ trước đó, tất cả mọi thứ đều dựa vào trận khóc rống này mà phát tiết ra ngoài hết!

Đỗ Thăng dùng sức ôm lấy tôi thật chặt, không ngừng vỗ nhẹ lưng tôi, vỗ về tôi, không ngừng ở bên tai tôi thì thầm: Bảo bối, anh xin lỗi! Bảo bối anh nhớ em! Bảo bối, anh yêu em!

Tôi dần dần, dưới sự an ủi vỗ về của Đỗ Thăng, vì bản thân khóc nhiều quá nên hơi thở mệt mỏi đi, ở trong một căn phòng có ánh sáng mờ nhạt, tôi từ từ chìm vào giấc ngủ mê man...

Ở trong quá trình ý thức của tôi từ mê mông lung dần dần trở nên thanh tỉnh, tôi hình như nghe được Đỗ Thăng nhỏ giọng nói với người khác: “Làm phiền nhẹ một chút, bảo bối của tôi mới vừa ngủ, đừng đánh thức cô ấy dậy, cảm ơn!”

Tôi lặng lẽ mở mắt, thấy rõ thì ra là y tá đang ôm cho Đỗ Thăng. Tôi giờ phút này đang dán chặt vào Đỗ Thăng nằm ở trên giường bệnh của hắn, mà Đỗ Thăng nửa ngồi ở bên cạnh tôi. Tôi thấy được y tá vẻ mặt hâm mộ cảm thán nói với Đỗ Thăng: “Ngài đối với cô ấy thật là tốt! Xem ra ngài rất yêu cô ấy!”

Đỗ Thăng gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi yêu cô ấy chết đi được.”

Tôi nhẹ nhàng đặt tay tôi vào trong tay Đỗ Thăng. Đỗ Thăng cảm giác được trong tay mình có thêm một bàn tay, lập tức cúi đầu xuống nhìn tôi, ánh mắt của chúng tôi si ngốc quấn lấy nhau, cũng không dời ra nữa.

Y tá khoa trương kêu to: “Trời ạ! Tôi phải đi rồi, các người thật sự quá sến đi!” Sau đó rất nhanh rời khỏi phòng bệnh.

Tôi si ngốc nhìn Đỗ Thăng nói: “Đỗ Thăng, anh biết không, nếu như là ở trong nước, y tá khẳng định sẽ không để cho em nằm cùng bệnh nhân trên giường bệnh đâu, họ nhất định sẽ đặc biệt khinh bỉ nói với em là muốn nằm về nhà mà nằm, nơi này là bệnh viện là nơi để cho bệnh nhân chữa bệnh không phải cho cô dùng vào việc nói chuyện yêu đương!”

Đỗ Thăng cũng si ngốc nhìn tôi nói: “Phẩm Phẩm, em biết không, em thật sự là rất sát phong cảnh. Anh cảm thấy sau khi chúng ta tình cảm nồng nàn nhìn nhau như thế, đáng lẽ chúng ta phải sấm sét ào ào điên cuồng lẫn đi lẫn lại mới đúng chứ! Kết quả lúc em dùng ánh mắt thâm tình, lời mời gọi, trêu ghẹo, câu dẫn đó nhìn anh, nhưng nói với anh lại là những chuyện hoàn toàn không dính dáng gì đến! Nhưng Phẩm Phẩm em yên tâm, nếu quả thật có y tá nói như vậy với em thì anh liền nói cho các cô ấy biết, em chính là đến chữa bệnh cho anh, chuyên trị sự hổ thẹn, đau lòng, sấm hối, và nhớ nhung cho anh!”

Giọng nói biến mất, môi Đỗ Thăng áp vào trên môi tôi, chúng tôi nhắm mắt lại triển miên hôn nhau.

Nụ hôn thật dài vừa chấm dứt, Đỗ Thăng nâng khuôn mặt tôi lên dè dặt hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, có thể tha thứ anh không?”

Tôi không lên tiếng, cặp mắt Đỗ Thăng bắt đầu tập hợp lại sự thất vọng cùng tự trách. Đỗ Thăng chán chường lại về mặt, vô cùng nặng nề và nghiêm túc nói với tôi lần nữa: “Phẩm Phẩm, có thể tin anh lần nữa được hay không, lần này, anh thề phụ người khắp thiên hạ, cũng sẽ không phụ em nữa!”

Nước mắt tôi lại như vỡ đê. Tôi chưa bao giờ phát hiện bản thân mình lại có thể khóc nhiều như vậy. Trong hơn một năm này, tôi cảm thấy được tôi không chỉ đem nước mắt của cả đời này tất cả đều khóc hết ra, thậm chí đã đem toàn bộ nước mắt của kiếp sau cũng dự chi được.

Đỗ Thăng thấy tôi lại bị hắn trêu chọc cho khóc, có chút hoảng lên, vừa luống cuống lau nước mắt, vừa khẩn trương hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, em không yêu Đỗ ca ca nữa sao? Đừng khóc! Đừng khóc được không!”

Tôi nghĩ trước đây Đỗ Thăng đã hại tôi thương tâm thành như vậy, hại tôi vô duyên vô cớ mất đi cục cưng, thì giận dữ vẫn không để ý tới hắn chỉ ra sức rơi nước mắt.

Cuối cùng lúc Đỗ Thăng để cho tôi khóc đến thiếu chút nữa xuống giường đi đập đầu vô tường tự vẫn quách cho xong, tôi rốt cuộc cũng ngừng khóc mở miệng nói chuyện, em đói! Anh đã đáp ứng em muốn dẫn em đi ăn vịt nướng, còn giữ lời không?”

Đỗ Thăng để cho tôi nói xong đầu tiên là vẻ mặt sững sờ, ngây người mất mấy giây, sau đó vẻ mặt ngây ngốc ấy chuyển đổi thành vẻ kích động không thể tin được và mừng như điên.

Đỗ Thăng ôm chặt tôi, giống như ôm lấy một vật báu vô cùng yêu thích, như mất mới tìm lại được, sẽ không làm mất đi một lần nữa.

Đỗ Thăng ôm tôi vào trong ngực trịnh trọng hứa hẹn với tôi nói: “Bảo bối, nếu như mà anh khiến em khóc nữa, liền phạt anh biến thành con vịt, còn sống mặc cho người đời giày xéo, chết liền biến thành vịt nướng cho em đỡ thèm!”

Tôi ngây người!

Tôi cảm thấy sự thực tình thổ lộ của Đỗ Thăng, tựa hồ càng thêm sát phong cảnh...

Phật nói, mỗi một sự tổn thương đều là một loại trưởng thành.

Tôi nghĩ tình yêu giữa tôi và Đỗ Thăng, có thể lúc bắt đầu quá mức vội vàng, cho nên mới phải trải qua quá trình tổn thương nhiều như thế. Nhưng mà theo như lời Phật nói, mỗi một loại đau đớn đó đều là một loại trưởng thành, giữa chúng tôi càng có nhiều đau đớn thì càng khó có thể buông tay, càng đau đớn thì càng không cách nào chia cách, càng đau đớn thì càng khắc cốt ghi tâm.

Trong lúc vô tình, sự đau đớn lúc đầu, lại trở thành minh chứng tốt nhất cho tình yêu sâu sắc giữa chúng tôi.

Tôi cuối cùng lựa chọn tha thứ cho Đỗ Thăng, lựa chọn khoan dung với quá khứ.

Tôi hiểu rõ tương lai của tôi và Đỗ Thăng gai góc chồng chất khó khăn còn nhiều ở phía trước, tôi hiểu rõ giữa chúng tôi không chỉ có tình yêu không thể chia cách, mà còn bởi vì tình yêu của chúng tôi mà càng gây thêm sự tổn thương cho Hứa Linh, Âu Tề, và còn một đoạn quá khứ nghĩ lại mà đau đớn kia.

Tôi không biết Đỗ Thăng sẽ xử lý thế nào chuyện của Hứa Linh, điều này đối với tôi mà nói đã không còn quan trọng nữa. Nếu như Đỗ Thăng đối với Hứa Linh là từ trách nhiệm mà giữ cô ấy ở bên người, như vậy tôi sẽ không hề oán hận nữa câu mà sẽ ở bên cạnh hắn cùng nhau chăm sóc Hứa Linh. Dù sao Hứa Linh cũng là người vô tội đáng thương, một người đẹp như tiên tử, dưới bề ngoài tinh khiết thế, nhưng lại cất giấu một quá khứ bẩn thỉu mà bất kỳ một người bình thường nào đều không thể chịu đựng được, cô ấy như vậy, tôi thật sự là hận không nổi.

Nhưng nếu, Đỗ Thăng vẫn yêu Hứa Linh, còn cùng cô ấy có quan hệ nam nữ, tôi sẽ rời đi, thật sự rời đi.

Trong thế giới tình yêu, không có kiểu cùng nhau chia sẻ, muốn yêu, chính là luôn cố chấp ‘duy nhất’. Mặc dù một khi đã cố chấp thì sẽ rất khổ, nhưng là khổ trước ngọt sau đủ để cho tôi không sợ hãi không hối hận vì yêu mà cố chấp, bảo vệ sự ‘duy nhất’ ấy!

Tình yêu đến tình yêu đi không ai quản được, chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ ngọn ngành. (Nguyên văn: Hoa nở hoa tàn mùa xuân không quản, nước ấm nước lạnh cá tự biết.)

Con đường do tự tôi lựa chọn, tương lai là đắng cay hay ngọt ngào, là phúc hay họa, tôi đều cam chịu. Bởi vì, tôi yêu Đỗ Thăng!

52. Chương 52 : Hạnh Phúc & Tính Phúc

Đỗ Thăng xuất viện, tôi theo hắn trở về căn hộ của hắn. Buổi tối, tôi nằm ở trong ngực Đỗ Thăng hỏi hắn: “Họ Đỗ kia, anh nói xem, rốt cuộc hạnh phúc là cái gì?”

Đỗ Thăng nhíu khuôn mặt trả lời tôi: “Tại sao lại gọi người đàn ông của mình giống như gọi kẻ thù vậy, nha đầu hư. Hạnh phúc là khi tôi nghĩ đến em em ở bên cạnh tôi, là khi tôi yêu em em cũng yêu tôi, chờ đến khi chúng ta già rồi, răng cũng rụng hết, chúng ta vẫn có thể không ngại ngừng mà nhiệt liệt ôm ấp.”

Ta gân mũi nói: “Anh thật háo sắc, Đỗ háo sắc! Ba câu không thể rời bỏ xác thịt, năm câu liền đến Vu Sơn, không dùng đến bảy câu đã trực đảo khoái lạc đại bản doanh, thời điểm câu thứ chín bắt đầu nghiên cứu tuyến chạy, câu thứ mười một thì đã vài lần gió bão rồi. Chỉ là, chờ chúng ta già, cũng không có răng rồi, khi đó dù hôn mãnh liệt thế nào cũng sẽ không thể cắn rách môi. Anh xem anh xem, đều là anh, mới vừa rồi anh dùng sức như vậy, bên trong thì trắng da bên ngoài thì sưng, không có nơi nào được bình an!”

Đỗ Thăng nín thở lấy lỗ mũi của tôi nói: “Anh như vậy không sẽ không bào chữa sao? Một lần nói hai câu? Phẩm Phẩm, ngộ độc rượu chính là dạ dày của anh, lão Nhị của anh không ảnh hưởng chút nào, em xem nó ngẩng đầu ưỡn ngực như con rồng sinh động giống như con hổ vậy, đáng yêu biết bao!”

Đỗ Thăng vừa mập mờ ở bên lỗ tai tôi phả ra hơi nóng vừa nắm lấy bàn tay nhỏ bé của tôi hướng về phía “lão Nhị” mà sờ, đầu ngón tay của tôi vừa chạm vào vật cứng rắn như sắt nóng bỏng như lửa của Đỗ Thăng, mặt của tôi lập tức đỏ lên.

Đỗ Thăng sử dụng đầu lưỡi của mình khiêu khích trêu đùa vành tai của tôi, thanh âm không tiếng động như thổi miên một loại vậy nhẹ nhàng nói với tôi: “Nha đầu, anh nhớ em bao nhiêu, thì Đỗ Nhị của anh nhớ em bấy nhiêu! Còn em, giữa anh và Đỗ Nhị, em muốn ai?”

Đỗ Thăng vừa nói vừa dùng tay của mình kéo tay của tôi chạm vào lão Nhị của hắn. Tôi vội đầu vào trong ngực của Đỗ Thăng buồn buồn nói với hắn: “Phi! Ai em cũng không thêm! Đại sắc lang!”

Đỗ Thăng ở bên tai tôi trầm thấp cười nhẹ, thanh âm vừa hấp dẫn vừa mê người, để tôi cùng Đỗ Nhị giao lưu hữu nghị nắm ngón tay không kìm hãm được dùng sức nắm chặt, Đỗ Thăng bản thân tôn quý Đỗ sắc sắc đồng chí lập tức rên lên một tiếng nhìn tôi thốt lên một câu “Tiểu yêu tinh” sau đó không thể chờ đợi thêm liền đè lên người của tôi, thuần thực cỡi y phục trên người mình ra, chiếc áo nhỏ của Đỗ Nhị cũng liền bị kéo bay, sau đó nhiệt tình như lửa nhào tới cỡi y phục trên người tôi.

Tôi vừa tránh né vừa hét lên, Đỗ Thăng nhìn tôi dầm đuối cười gian mà nói: “Tiểu bảo bối, cứ gọi đi, gọi khan cổ họng cũng không có ai đến cứu em đâu! Em càng gọi hưng phấn! Em càng tránh né Đỗ Nhị càng lớn lên càng vạm vỡ! Đến đây đi bảo bối, mau lớn tiếng kêu đi!”

Tôi ngây ngốc, ngơ ngác hỏi Đỗ Thăng: “Anh trai của Đỗ Nhị, người đàn ông này không phải bị cấm hoạt động tình dục hơn nửa năm rồi sao, tại sao trông hắn quá bảnh bao, không đúng, trước đây nhất định anh đã đi ăn vụng, mau nói đi, phải hay không, có phải hay không!”

Về mặt ham muốn của Đỗ Thăng lập tức biến thành lo lắng, hai tay hắn giữ lấy hai bên đầu của tôi chân chân thật thật bảo đảm nói: “Phẩm Phẩm, tin tưởng anh được không, không tin anh thì cũng phải tin Đỗ Nhị của chúng ta, sau khi để cho em kiểm tra Đỗ Nhị của chúng ta, có bao nhiêu đói khát có bao nhiêu dữ dội cùng có bao nhiêu kích động, em đã kiểm tra cũng biết, anh mang theo Đỗ Nhị, đặc biệt đáng thương cũng cùng nhau làm hòa thượng hơn nửa năm rồi!”

Tôi cố nhịn cười nói: “Em không kiểm tra Đỗ Nhị, em kiểm tra lòng bàn tay anh có mọc vết chai dài nào không, nếu có mọc vết chai liền chứng tỏ là anh tự lực cánh sinh tự biết vượt qua cửa ải khó, không có dài, bây giờ anh phải giải thích rõ ràng!”

Đỗ Thăng sau khi nghe tôi nói hai cánh tay mềm nhũn cả người đè lên trên người của tôi khuôn mặt khiếp sợ hỏi tôi: “Nha đầu, từ đâu mà em biết những chuyện này! Nói đi, là ai đã khiến em bị ô nhiễm! Anh sẽ không tha cho hắn!”

Tôi trừng mắt liếc hắn một cái. Chút ít tâm tư kia tôi còn không rõ sao, ngày đó không phải hắn đã nhìn thấy tôi hôn Hạ Tu nên trong lòng vẫn trần trụi chuyện đó ư, nhưng không có dịp nên còn không dám hỏi, nói bóng nói gió, hắn càng quanh co tôi càng hành hạ hắn.

Tôi nói: “Không cần thầy dạy cũng biết.”

Đỗ Thăng nói “Không tin.”

Tôi nói: “Tự học thành tài.”

Đỗ Thăng nói: “Đi gặp quỷ đi!”

Tôi nói: “Vậy anh muốn nghe cái gì? Em cùng người đàn ông khác lên giường cuộn lắc tích lũy kinh nghiệm? Em nói như vậy thật, anh tiếp nhận được không?”

Sắc mặt Đỗ Thăng bắt đầu muốn xanh, tựa hồ như đang dùng sức đè nén lại. Lát sau hắn nhẹ nhàng hôn lên môi của tôi, hết sức triền miên cùng dịu dàng. Môi hắn dán môi của tôi nỉ non mà nói với tôi: “Phẩm Phẩm, bất kể chuyện gì đã xảy ra, đều đã qua rồi. Chuyện trước kia, chúng ta cũng đừng nhớ lại nữa, về sau anh sẽ yêu thương em, chỉ yêu một mình em thôi, được không? Anh thừa nhận trong lòng anh có chút

để ý, cho nên không được tự nhiên, nhưng đây là lần đầu cũng như lần cuối, về sau sẽ không bao giờ xảy ra nữa rồi, có được hay không?”

Tôi thở dài, nâng mặt Đỗ Thăng lên mà nói: “Tên đại ngốc, anh không nhìn ra được là em đang giận anh sao? Ngốc nghếch! Trừ anh ra em làm sao có thể cùng người đàn ông khác lên giường tích lũy kinh nghiệm đây? Em là Nhậm Phẩm nhân phẩm rất tốt, tốt từ đầu đến cuối đấy!”

Đỗ Thăng lập tức vui vẻ bộ dạng giống như một đứa trẻ, hung hăng mút lấy môi của tôi mà nói: “Phẩm Phẩm, trước tiên không nói chuyện khác nữa, hay là chúng ta nắm lấy thời gian từ từ kiểm tra tình trạng sức khỏe của Đỗ Nhị vừa nói, vừa giở trò đem quần áo của tôi cởi sạch sẽ, quần lót cũng cởi bay. Tôi né tránh móng vuốt sói của hân vừa cười vừa kêu, đôi chân không ngừng nghỉ vừa đá vừa đạp lên tục.

Đỗ Thăng cười xấu xa nói với tôi: “Nha đầu, chân của em được rảnh rồi một chút thì bắt đầu đạp người phải không? Được, đừng trách anh không biết thương tiếc em, nếu không có gì trở ngại thì đứng để kiểm tra đi!”

Tôi đang ở trên giường liền bị Đỗ Thăng vực dậy, tôi gào khóc sợ hãi kêu gào: “Kẻ điên kia mau dừng tay lại, thân thể của anh vừa mới hồi phục anh có sức lực để đứng sao!”

Đỗ Thăng kéo tôi đến bên tường để tôi dựa vào tường, hết sức bất mãn nói với tôi: “Phẩm Phẩm, tại sao em luôn hoài nghi năng lực người đàn ông của mình vậy? Không rửa anh dựa tường, thì rửa anh đứng không được, hôm nay nếu Đỗ Nhị chúng ta không ‘ực ưỡn’ hạ gục em, thì anh không thể xem được!”

Đỗ Thăng nói xong, miệng không ngừng dùng sức hôn tôi. Thời điểm chờ hân nâng đầu lên, cái miệng của tôi tất cả đều cảm thấy tê tê, tôi khẳng định môi của mình còn sưng hơn hồi nãy nữa, trên môi mới vừa rồi là treo hai con nhộng, nhưng hiện tại nhất định là hai khúc lạp xưởng mập mập đi!

Tôi không vui nũng nịu hân: “Anh là tộc ăn thịt người, đem môi của tôi cắn thành như vậy! Tôi không làm đâu, tôi quyết chờ anh đến tám mươi tuổi không có răng nữa mới cùng anh hôn tiếp!”

Đỗ Thăng cười hí mắt nói với tôi: “Tiểu yêu tinh, em trần như nhộng đứng trước mặt anh nói không làm, đây là sự trêu đùa lớn nhất, em xem, Đỗ Nhị nhà ta bị em trêu chọc, đã mau nổ tung rồi!”

Tôi cúi đầu nhìn sang Đỗ Nhị, nhìn thấy nó đầy đặn đang đứng thẳng chào hỏi với tôi, mặt của tôi lập tức vừa đỏ lên.

Đỗ Thăng vừa cúi đầu hôn lên gò má ửng hồng đang nóng lên của cô hân vừa sử dụng một chân tách hai chân của tôi ra, một tay giữ chặt lấy hai cánh tay của tôi để ở trên đầu dựa trên tường, một cái tay khác xuất quỷ nhập thần ở trên người tôi không ngừng sờ tới sờ lui. Đỗ Thăng cắn chóp mũi của tôi nói: “Nha đầu, nhớ ngày đó ở Kim Huy anh đã đem em ép sát tường, muốn chiếm giữ em, kết quả không có được toại nguyện còn để cho em càn quét cái tai của anh, hôm nay để cho anh có cơ hội đem sự nghiệp lúc trước chưa hoàn tất bây giờ hoàn thành thật tốt, hừm... hừm...” Đỗ Thăng vừa cười cái tay xuất quỷ nhập thần kia bắt đầu chậm rãi trượt tới hướng giữa hai chân của tôi thăm dò!

Tôi giãy dụa muốn né tránh, nhưng thân thể mềm yếu lại không thể cử động, chỉ có thể thật thấp rên rỉ cự tuyệt hân thăm dò vào. Môi của Đỗ Thăng chuyển qua lỗ tai của tôi dùng thanh âm đầu độc nói với tôi: “Tiểu yêu tinh, thời điểm em nói không muốn, quả thực là muốn lấy mạng anh em nhà họ Đỗ chúng ta rồi!” Nói xong lại đem miệng cùng lưỡi của hân che lấp lên môi trêu chọc lưỡi của tôi, lưỡi của chúng tôi không ngừng bay múa.

Ngón tay mà Đỗ Thăng sử dụng giống như mang theo một ma lực, ngón tay ở giữa hai chân tôi không ngừng kích thích con sóng tình dục, thời điểm khi hân cảm thấy tôi đã đủ ướt át có thể dung nạp hân tiến vào, cuối cùng hân đem ngón tay từ giữa hai chân tôi rút ra, mà đem Đỗ Nhị so với ngón tay còn khỏe hơn không biết gấp bao nhiêu lần không chút do dự đưa vào trong thân thể của tôi.

Đỗ Nhị tiến vào trong nháy mắt tôi hoàn toàn không có biện pháp nào ức chế lớn tiếng rên rỉ, Đỗ Thăng cũng kích động cả người không ngừng run rẩy. Hai chúng tôi bị cấm dục cũng hơn nửa năm rồi, theo lời nói của Đỗ Thăng thì mỗi ngày khi chuẩn bị đi ngủ hân đều kẹp chặt cái chặn, cái chặn chính là người vợ thứ hai của hân, cuộc sống của hân khi không có tôi bên cạnh thì vợ hai đã an ủi hân, hân mới có thể thủ thân như ngọc. Tôi nghe Đỗ Thăng nói xong liền lớn tiếng kêu gào, cũng trịnh trọng tuyên bố về sau Đỗ

Thăng không được chấp! Tôi tuyệt đối không cho phép Tiểu Tam tồn tại dưới bất kỳ hình thức nào, cũng không cho phép Tiểu Tam tới phá hư hạnh phúc gia đình của chúng tôi! (Tiểu Tam: Ý là người thứ ba đó mấy bạn)

Đỗ Thăng đói khát khó nhìn được cái kia mới vừa đặt ở giữa hai chân tôi, cái tay của hắn liền nâng một chân của tôi lên gác ở bên hông của hắn, sau đó bàn tay của hắn đi dọc theo bắp đùi của tôi, cuối cùng dừng trên cái mông nhỏ của tôi. Đỗ Thăng dùng cái tay vững vàng chế trụ cái mông của tôi, thời điểm mỗi một lần hắn dính vào làm cho tôi phải tự động phối hợp với tiết tấu lên xuống đưa đón của hắn.

Do mới bắt đầu nên Đỗ Thăng còn chậm chạp từ từ trở nên kích thích cuồng nhiệt, rõ ràng cho thấy cỗ xe không ngừng gia tốc trạng thái đang rong ruổi ở trong cơ thể của tôi. Đôi tay bị tay hắn kiềm chế không biết từ lúc nào đã được tự do, vào thời điểm hai tay của tôi được tự do đã chủ động ôm lấy gáy của hắn.

Hai tay của Đỗ Thăng dùng sức đem cặp chân của tôi chia ra nâng chân của tôi gác bên hông của hắn, sau đó hai bàn tay to vững vàng nâng cái mông của tôi lên, vững vàng nâng thân thể của tôi lên cách mặt đất. Đỗ Nhị của hắn mạnh như rồng như hổ ở trong thân thể tôi chạy qua chạy lại như bay, cũng không biết mệt mỏi.

Lúc này hai tay của tôi đang gắt gao vòng qua cổ của Đỗ Thăng, mà môi của tôi cùng môi Đỗ Thăng cũng đang liên kết chặt chẽ, dùng sức hôn và kích thích lẫn nhau. Thân thể trắng như hoa của hai chúng tôi dán vào nhau thật chặt, thậm chí cũng không có lấy một khe hở.

Khi Đỗ Nhị run rẩy đổ mồ hôi nóng bỏng ở trong cơ thể của tôi, thì trong đầu của tôi đã không còn có bất kỳ nhận thức nào, bên trong toàn bộ đều trống rỗng không giới hạn.

Đỗ Nhị rất vất vả khi rời khỏi chỗ của tôi, mấy đầu ngón tay của tôi đã gần như bại liệt không còn hơi sức.

Đỗ Thăng bế tôi để trên giường, và nhẹ nhàng hôn lên trán của tôi nói: “Phẩm Phẩm, đừng uống thuốc được không, chúng ta hãy đem Bảo Bảo trở lại!”

Hai mắt của tôi liền ẩm ướt, hung hăng dán vào trong ngực Đỗ Thăng mà nói: “Em muốn bào thai sinh ba! Về sau em sẽ cùng con chơi mặt chược, anh ở bên cạnh phụ trách phục vụ cho chúng em!”

Đỗ Thăng vô cùng cương chiều dán vào lỗ tai tôi mà nói: “Được! Em nói bao nhiêu thì liền bấy nhiêu đi! Ngoài chơi mặt chược ra, về sau em cho tụi nhỏ để móng tay dài, nếu anh lại chọc giận em làm cho em khổ sở, em có thể mang theo tụi nhỏ để khuất phục anh, đem anh khuất phục thành con ngựa vằn thì anh mới vui về!”

Tôi vừa khóc vừa cười vỗ lồng ngực của Đỗ Thăng, trong lòng thâm nghĩ ngợi: giờ phút này cảm giác này, chính là hạnh phúc...

53. Chương 53 : Về Sau Chúng Ta Làm Thế Nào

Triền miên cũng triền miên rồi, hạnh phúc cũng hạnh phúc rồi, sau khi cười đùa tức giận mắng chửi toàn bộ cũng đã giãy vò một lần, đây cũng là thời điểm suy nghĩ để giải quyết tất cả các vấn đề tồn tại trên thực tế như thế nào. Mặc dù tôi cùng Đỗ Thăng cũng không muốn phá hỏng cuộc sống hạnh phúc cùng ngọt ngào si mê mà khó khăn lắm mới có được, nhưng mà không thể nào vẫn cứ giả bộ điên khùng nửa ngu si như vậy để trốn tránh thực tế.

Rốt cuộc tôi là người lên tiếng trước. Cuối cùng tôi cũng có được dũng khí như vậy, nói cho dễ nghe thì đó gọi là dũng cảm tiến tới, nói thực tế một chút thì gọi là cuộc sống không ngừng rắc rối, nói khó nghe chính là năm trăm chia hai.

Tôi hỏi Đỗ Thăng: “Hai chúng ta sau này làm sao đây?”

Đỗ Thăng làm ra bộ dáng giả chết nói với tôi: “Tất cả nghe theo em! Em nói ở trên giường thì chúng ta sẽ làm ở trên giường, em nói muốn xuống đất thì chúng ta sẽ xuống đất, em nói muốn đánh dã chiến thì anh cũng sẽ tùy thời mà chuẩn bị. Dù sao bắt đầu từ bây giờ anh sẽ là người của em, Đỗ Nhị sẽ là linh hồn của em, Đỗ Anh của em dẫn theo Đỗ Nhị, từ đây về sau nghĩa vô phần cổ vĩnh viễn tin phục, quỳ gối, phủ phục dưới chân của bà Phẩm, không oán không hối!”

Tôi muốn xỉu! Đây là kiệt xuất IT sao? Đây là thủ lĩnh của Vĩ Sĩ sao? Này đây là người đàn ông ba mươi tuổi sức khỏe ổn định sao!

Tôi thấy Đỗ Thăng không biết tự ái dứt khoát tôi cũng coi hấn như đĩa rau!

Tôi vươn móng tay dựa theo gương mặt cực phẩm và lỗ tai của Đỗ Thăng liền dùng ‘LênNin thượng hạ sách’! (Lê: túm cùng với nhéo lỗ tai; Nin: có nghĩa là vắn; Lên Xuống: phương hướng nhéo lỗ tai, vắn lên xuống ; Sách: động tác này tương đương với vả vào miệng.)

Tôi vừa giúp hấn học tập ‘LênNin thượng hạ sách’ vừa giận dữ mắng hấn: “Anh nói đi, thật không biết em hỏi cái gì sao mà còn giả bộ ngu! Thật không hiểu nổi, anh sao lại ngu ngốc như vậy! Còn giả bộ, anh nói cho em biết đi rốt cuộc trong lòng anh đang ‘bảo an bụng dạ khó lường gì’ còn giấu em những điều thầm kín gì nữa, anh nhất định phải thành thật khai báo nếu không thì ‘trộm chuông trong nháy mắt, sét đánh không kịp bưng tai’ liền đem anh ra chặt! Làm! Sác! Sèn soẹt rồi!”

Đỗ Thăng vừa nhếch miệng vừa kéo tay của tôi xuống theo tư tưởng tinh túy giai cấp vô sản cách mạng nắm vào trong tay của chính mình, sau đó hướng về phía cái mông nhỏ nhắn trắng trẻo của tôi vỗ vỗ nói nh: “Nha đầu hư, sắc ngược chồng, đáng đánh! Hơn nửa năm không gặp kiến thức phòng the có tiến bộ, còn biết SM rồi, đáng đánh! Còn nữa, có phải ở nước ngoài lâu quá rồi, nên tiếng của nước mình đều nói không rõ nữa, đáng đánh! Cái gì gọi là ‘trong lòng anh bảo an bụng dạ khó lường cái gì’ cùng ‘trộm chuông trong nháy mắt sét đánh không kịp bưng tai’, thành ngữ này có sao, dám vẽ rắn thêm chân ư, đáng đánh!”

Mỗi một lần Đỗ Thăng nói ‘đáng đánh’ thì liền ở trên cái mông của tôi mạnh tay vỗ xuống một cái, nhưng cũng không đau, chỉ là âm thanh quá vang dội, đặc biệt treu người. Tôi vừa xoa mông vừa không vui nhìn hấn chằm chằm mà nói: “Tôi muốn bỏ anh! Cho anh tức chết! Sau đó còn hàng đêm động phòng với anh, chính là không cho anh danh phận! Cho anh tức chết! Sau đó tôi tìm người kiên cường vĩ đại để kết hôn, với anh tôi sẽ giữ vững mối quan hệ bạn bè, Cho anh tức chết! Tôi chính là muốn cho anh cả đời làm kẻ thứ ba, làm Nhị gia, là người đàn ông đứng sau lưng phụ nữ không bao giờ thấy được ánh sáng, cho anh tức chết chết chết chết!”

Thời điểm Nói xong lời cuối cùng, tôi đã rất tức giận. Đỗ Thăng nghe tôi nói muốn đem thân phận của hấn giáng xuống, trong lòng cũng không vui, cùng tôi lớn tiếng kêu la: “Nhậm Phẩm, mặc cho em nói cái gì! Em có biết tôi là người rất nổi tiếng không, em có biết tôi là người có nhiều tiền không, em có biết tôi là người rất đẹp trai không, em có biết căn bản là em không thể tìm ra người nào nổi tiếng như tôi đẹp trai như tôi và có nhiều tiền hơn tôi,so với người đàn ông khác tôi là người đàn ông đẹp trai cổ chấp bất khả chiến bại mà phải ở cái gốc cây này treo cổ sao! Nếu em dám thử gả cho người khác xem, tôi sẽ không nói lời thứ hai liền dẫn em cùng treo cổ vì tình, cái gì ‘tiếng tiền mỹ’, cũng TMD đi! Lão tử đời này không có em thì không được!”

Tôi bị hấn mắng xong, nước mắt ào ào chảy ra! Tôi nói: “Đỗ Thăng, không cần phải làm như vậy! Anh đã ba mươi tuổi rồi có biết không, tại sao càng già càng không ổn định chút nào, nào có ai mắng chửi người được cảm động như vậy! Nếu không thì, cho anh mắng em một lần nữa đi, em thấy vẫn chưa nghe đủ!”

Đỗ Thăng đưa tay ôm tôi vào lòng, thâm tình nói: “Nha đầu, chừng chạc cả đời của anh toàn bộ đều đặt trên người em hết rồi. Sắc làm thần trí bất tỉnh, tình mê hoặc lòng người, cả đời anh cũng đều để cho em khám phá. Anh vì muốn biết tâm tư tình cảm của người yêu, muốn biết làm như thế nào mới có thể lấy được lòng người yêu, những điều anh muốn biết đều có tội sao? Có biết anh chịu đựng loại thống khổ nào không? Hai chữ, phi nhân! anh buộc mình đem toàn tập truyện của bà Quỳnh Dao mà những người phụ nữ thích xem nhất đọc qua một lần, vừa đọc vừa ới, ới liền ới, ới cũng thành thói quen. Về sau anh sẽ giúp em mang thai bảo bảo, anh đã rút ra được kinh nghiệm. Cực cực, em không phát hiện ra anh dùng câu từ so với trước kia tốt hơn không? Đây là kết quả cùng bà Dao mềm mại bạo lực ảnh hưởng!”

Tôi trợn to mắt há hốc mồm! Tôi nói: “Đỗ Thăng, có phải hơn nửa năm nay anh không tíể nói chuyện, bị dồn nén lại; hiện tại có thể nói chuyện với em, nên liền ngoài tầm kiểm soát! Đỗ Đại Lão Gia trạng thái này của ngài là không đúng, ngài như vậy thật giống như Phạm Tiến đắc cử vậy, rất dễ thần kinh!”

Đỗ Thăng âm áp cười, thu hồi vẻ mặt đùa cợt trên mặt, nghiêm túc nói với tôi: “Phẩm Phẩm, trước kia là anh hại em thương tâm khổ sở, anh chỉ muốn mỗi ngày em đều được vui vẻ hạnh phúc! Cái gì thân phận địa vị đáng về ảnh hưởng, tất cả đều là chó má, chỉ cần em có thể vui vẻ, anh có thể đóng giả thành chú hề

để chọc cho em cười thế nào? Anh không sợ người khác nói anh bị thần kinh, anh chỉ sợ người khác không biết anh là rất thương vợ thôi!”

Thật... Buồn nôn! Chỉ là, tôi rất thích!

Tôi nhìn chăm chăm Đỗ Thăng cũng không chớp mắt, thâm tình khẩn thiết nói với hắn: “Thăng! Anh còn chưa có nói cho em biết, chúng ta về sau phải làm sao đây!”

Da mặt quấy rầy của Đỗ Thăng chợt ngẩn ngơ, sau đó cười gian một cái rồi lật người đè lên tôi, hung tợn nhìn tôi nói: “Tiểu bảo bối, làm sao thì vấn đề này anh xin mời Đỗ Nhị giúp anh trả lời em nhé!”

Đỗ Thăng vừa dứt lời Đỗ Nhị không biết xấu hổ liền một cái vọt vào nơi này, tôi “A” lên một tiếng, lung tung vỗ lồng ngực Đỗ Thăng kêu to: “Anh là đồ sắc lang! Đến bây giờ cũng không lo ăn cơm! Thiếu nợ em một con vịt lúc nào thì trả cho em đây! Cả ngày đều hữu danh vô thực ***** hỏi mà không trả lời còn giả trò lưu manh, a... Anh! Anh quá hư rồi! Nha... Anh làm gì thế! Tay đi hướng nào bắt!... A! đáng ghét! Anh đừng sờ chỗ này cũng đừng đụng nơi này! Ủh!... Nhẹ một chút... dùng sức điểm chậm một chút... nhanh lên một chút... nói cho anh biết đừng nhanh như thế... làm sao anh vẫn còn dùng sức như vậy! ưm! ưm! ưm! Ông xã! Ông xã!...”

Cuộc chiến lên đỉnh Vu Sơn lần thứ n, Nhậm Phẩm tôi cuối cùng không chịu nổi mê hoặc của sắc đẹp mà thảm bại lần nữa; Đỗ Đại giống như là ăn quá nhiều củ hành củ tỏi (có tên là cỏ trắng dương) nên dữ dội vô địch. Tôi vốn muốn chống cự, bất đắc dĩ Đỗ Nhị hành sự quá lớn quá chấn động người, tôi tự nhủ: Nhậm Phẩm, người đã thua rồi! Nhưng mà, người tuy bại trận nhưng vẫn thấy vinh hiển! Người là người phụ nữ ngân hùng duy nhất có thể đem Đỗ Nhị từ chùy sắt mà mài thành kim! Đi đi, ôm vào trong ngực mài đi! Ngày Đỗ Nhị thành cây kim, Đỗ Nhị từ đó sẽ không còn, Nhậm Phẩm sẽ là quả phụ thủ tiết ở trên đỉnh núi! (Đỗ Nhị thành kim, còn “ò í e ò í e” cái gì nữa a; khi đó tôi đều tìm không ra chày sắt để mài còn không phải là làm quả phụ sao; dù sao cũng dứt khoát với sắc giới lên núi sắm vai ‘Vô Pháp Thi Ngân Sư Thái’ thôi!)

Tổng kết lại kinh nghiệm: về sau muốn nói chuyện chính sự, dù là ở trên giường, cũng phải ăn mặc chỉnh tề, nếu có cởi quần áo tối thiểu cũng có thể trì hoãn thêm một chút thời gian; hiện tại thì xui xẻo rồi, trần truồng như vậy chỉ cần lật người một cái liền bị áp đảo nâng chân liền bị lấp đầy, một chút dư âm của giả bộ giãy giụa không có.

Đỗ Đại chỉ hơi dùng sức chĩa vào tôi, không hài lòng cắn bờ môi của tôi nói: “Tiểu yêu tinh, chuyên tâm chút nào! Làm đằng hoàng! Đỗ Nhị nhiều lần ra sa trường, đến giờ phút này phong độ vẫn như cũ, là thật không dễ dàng gì, em phải biết trân trọng hạnh phúc này! Nhất là loại chuyện này ba phen mấy bận sau còn có thể nữa ba phen mấy bận chính là điềm phúc, hiểu chưa! Hả? ưm ~ Tiểu yêu tinh, em kẹp anh! Ừm... em mau kẹp anh đi ~ oh! Oh! Oh! Bà xã bảo bối tâm can đã chuẩn bị xong chưa! Chúng ta cùng nhau xông lên a a a a!!!”

Phong ba bão táp đã qua.

Sóng êm rồi.

Gió lặng rồi.

Tiếng thở dốc, dần dần yếu xuống.

Triền miên đi qua tôi vẫn cố chấp tiếp tục hỏi Đỗ Thăng: chúng ta, sau này, rốt cuộc, làm sao!!!

Đỗ Thăng mặt nhăn nước nói: Bảo bối, mới vừa làm xong, trước tiên em nên cho Đỗ Nhị nghỉ một lát, lát nữa làm tiếp, được không!

Tôi nói: Đỗ Thăng, đừng cho là em không dám với anh nói ‘ông nội anh’, Đỗ Thăng anh chính là ‘ông nội anh’ đấy!

Đỗ Thăng vỗ cái mông của tôi một cái nói: “không cho em đối khát thành ra như vậy? Anh là của ba anh, cùng ông nội của anh không có liên quan! Em hủy hoại danh dự của bà bà em, cháu trai của bà bà không tha thứ cho em! Hắn đã để lại trong bụng em loại hạt giống mẹ kiếp đó để báo thù! Đi, anh đã để vào trong cho em rồi!

Tôi hắc hắc giấu cột cái người đàn ông to xác này tại bên ngoài thì là tài trí hơn người nhưng ở trước mặt tôi thì chỉ số IQ bằng 0.

Sau khi tiếng cười của tôi ngừng, Đỗ Thăng nâng mặt của tôi nói: “Nha đầu ngốc, về sau anh chỉ có một mình em là vợ! Không phải lo lắng những chuyện kia, anh là người đàn ông, những chuyện này giao cho anh xử lý. Phẩm Phẩm, em chỉ cần biết rõ một điều thôi: anh yêu em!”

Tôi lại khóc nữa!

Ai không bị cảm động, người nào thiếu để tâm đấy!

54. Chương 54 : Trở Về Nhà Trọ (điều Này Cũng Khá Tán Dóc)

Đỗ Thăng nói tôi dọn tới căn hộ của hắn mà đi, tôi hỏi hắn: “Em và Tô ở cùng nhau rất vui về a, tại sao phải dời đi qua đó ử? Lại nói anh cũng không phải luôn ở đây, anh không phải là còn phải trở về nước sao? Bỏ mặc em đơn độc một người ở nơi này, lẻ loi hiu quạnh, tịch mịch không chỗ nương tựa, đêm dài đằng đẵng, vô tâm đi vào giấc ngủ, suy nghĩ lung tung, âm thầm rơi lệ, thỉnh thoảng sẽ nhớ tới người ăn sạch sành sanh em ngay cả khi biết em còn là học sinh kìa, sau đó, người ta còn phải không danh không phận đi theo anh, còn phải ở cùng với cả Đỗ Nhị quanh năm đói khát của anh; mà anh, lại là tên đàn ông ông ông bội bạc đã có vợ hôn thê, ô ô ô ô, số khổ a!”

Đỗ Thăng bị cái kiểu già mồm của tôi hành hạ đến cực kỳ bất đắc dĩ, nín lấy lỗ mũi của tôi nói: “Nha đầu hư, em nói mấy ngày nay già mồm với anh bao nhiêu lần rồi! Bảo em tới đây ở là bởi vì điều kiện ở nơi này tốt, hơn nữa nếu như em muốn em cần em vọng thì Đỗ ca ca anh sẽ đem địa điểm làm việc trước dời qua đây, thấy sao? Người có bản lĩnh không cần đích thân tới trấn thủ, chỉ cần điều khiển qua màn hình là được rồi, hiểu chưa? Còn nữa, bé ngoan, anh hai ngày nữa xác thực là phải về nước một chuyến, Anh đi giải quyết dứt khoát rõ ràng chuyện của mình và Hứa Linh, sau đó lập tức trở về. Phẩm Phẩm, yên tâm, lần này Đỗ ca ca ăn quả cân rồi, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ tiết mục khác bất ngờ nào xen vào đâu!”

Tôi làm ra một bộ dáng thâm tình bị làm cho cảm động nói: “Quy ca, nể tình anh có ý chí kiên quyết đó, lần này, em liền cả gan tin anh lần nữa! Thuận tiện, xin phỏng vấn vài phút, quả cân ăn ngon không? Đột nhiên ăn mật độ lớn như vậy, có thể bị táo bón hay không? Lượng sắt được bù quá mức, lúc anh đi qua phòng bếp, các loại dao có bị anh hút lấy tự động lao vào điên cuồng chém anh không?”

Tôi trông chờ Đỗ Thăng bị tôi chọc tức đến gãy nẫy, kết quả Đỗ Thăng lại dịu dàng vô cùng hôn vào khoe môi tôi nói: “Nha đầu, em như vậy thật tốt, thật giống như lúc chúng ta mới quen nhau vừa lăm mồm lại vừa vô tâm vô phé. Phẩm Phẩm, hơn nửa năm trước kia quá đáng sợ, hai ta về sau sẽ sống thật tốt nhé, anh đã nghĩ rồi, chờ em tốt nghiệp trở về nước, chúng ta liền kết hôn!”

Đối mặt với mỹ nam đột nhiên tỏ tình, trong đầu óc tôi nhất thời có chút không phản ứng kịp, ngơ ngác chớp mắt với Đỗ Thăng nói: “Kết hôn a, cũng được; nhưng anh phải đem thiếu nợ em con vẹt trả trước cho em rồi hãy nói tiếp!”

Khuôn mặt đẹp trai tuần tú của Đỗ Thăng ngay tức khắc giống như gặp sét đánh, méo mó, dữ tợn, co giật, nhưng, vẫn mê người như cũ.

Tôi đã vài ngày chưa có về qua trường học hoặc nhà trọ rồi, mấy ngày nay lúc Tô gọi điện thoại cho tôi, tôi và Đỗ Thăng không phải đang “leo núi” thì cũng là đang lúc làm công tác chuẩn bị leo núi, cho nên một mực không nhận điện thoại của cô ấy gọi tới. Đồng thời Đỗ Thăng cũng cực kỳ tức giận dứt khoát đem pin trong điện thoại tháo ra, còn nói: “Em nếu như không để anh tháo pin ra, một ngày nào đó nó sẽ làm cho Đỗ Nhị ca ca của em sớm “tiết ra” mất thôi, cho nên em yêu, em nói cho anh biết đi, em muốn ai tháo (tiết)ra!” (Comt: Trong tiếng Trung từ “Tháo” , “Tiết” phát âm giống nhau^^)

Sau đó tôi dùng điện thoại riêng trong căn hộ của Đỗ Thăng gọi điện lại cho Tô, Tô ở trong điện thoại khóc lóc nói với tôi: “Ann, có phải là tớ đã làm ăn không lấy lại được vốn gốc hay không, đây có phải gọi là, đem bánh bao thịt đi ném chó có đi mà không có về đúng không? Cậu mau trở lại đi, tớ hiện tại ngày ngày đều mang theo John tới trường, nhưng anh ta nói anh ta thuộc loại hậu duệ phát âm chính thống tiếng Anh,

đổi với cách phát âm của người Mỹ lại cộng thêm tinh thần bả đậu của họ anh ta nghe không hiểu. Ann, nếu cậu không mau quay lại hai chúng ta sẽ chết chắc!”

Lúc đó tôi bị những lời nói của Tô làm cho rất sốt ruột, nhảy xéch lên với Đỗ Thăng làm ầm lên đòi về nhà trọ, sau đó Đỗ Thăng vừa dụ dỗ cộng thêm có chút lừa gạt nói với tôi: “Bé ngoan, chúng ta cho Đỗ Nhị cơ hội kiểm tra thân thể một lần cuối cùng, sau đó Đỗ ca ca sẽ đưa em trở về, được không?”

Kết quả tôi bị lừa rồi. Thân thể của Đỗ Nhị đâu chỉ bị kiểm tra đến hàng chục lần!

Sau đó tôi nhớ lại, Đỗ Thăng con người này luôn dùng cái chiêu này hãm hại tôi, lần trước cũng là như vậy, dùng con vịt gạt tôi “leo lên Vu Sơn hết mấy trăm chuyến”, kết quả là hai chúng tôi cũng gây ầm ỹ lên chia tay lần thứ nhất rất long trọng, con vịt vẫn còn ở trong cửa hàng ở nước nhà hướng về phía tôi xa xa mỉm cười đầy.

...

Rốt cuộc sau lần thứ N xác định qua Đỗ Nhị rất mạnh mẽ hung hãn, Đỗ Thăng chịu đưa tôi trở về ký túc xá. Lúc ở trên đường Đỗ Thăng vừa lái xe vừa hỏi tôi: “Nha đầu, lúc trước Tô chăm sóc em như vậy, anh trước khi về nước cũng nên đến cảm ơn cô ấy hết lòng. Nhưng em nói nên thế nào cảm ơn đây? Loại nghiệp vụ này, Đỗ ca ca không chuyên nghiệp a.”

Tôi nghĩ cũng không nghĩ nói luôn: “Cô ấy cũng thích ăn vịt!”

Đỗ Thăng bất thành linh bẻ ngoặt hướng vô lăng “xẹt...” một tiếng bánh xe bị ma sát xuống đường, xe rất kích động vẽ lên trên đường một đường vòng cung rất xinh đẹp.

Đỗ Thăng điều chỉnh lại phương hướng sau nói với tôi: “Bạn học Nhậm Phẩm, anh phải lập ra một quy củ, về sau chỉ cần là anh lái xe, em không được nói chuyện, cho dù là anh có nói chuyện với em, em cứ coi như anh đang nói chuyện một mình, hoặc là cứ coi như chồng em đang nói mớ đi, thế nào cũng được, chỉ là ngàn vạn lần đừng nói ra tiếng, bằng không sớm muộn gì sẽ có một ngày hai ta sẽ phải chết vì tai nạn xe cộ, tài xế gây chuyện còn là tự chúng ta. Nhậm Phẩm, nghe rõ chưa? Mau tỏ thái độ với Đỗ ca ca đi!”

Tôi cắn môi thà chết cũng không nói lời nào.

Đỗ Thăng quay đầu lại nhìn tôi một cái nói: “Nha đầu, Đỗ ca ca hỏi em đó, nghe đã hiểu chưa? Đứa bé không lễ phép này, ngay cả người đàn ông của mình nói chuyện cũng coi như không nghe thấy, có phải muốn để Đỗ Nhị ca ca trừng trị em không hả!”

Tôi hít thở sâu một hơi tức giận nói: “Đỗ Thăng, con rùa xấu xa, anh đừng có mà khinh người quá đáng được không, tự anh nói, lúc anh lái xe không cho em nói chuyện với anh, đúng không? Anh nói mặc kệ là anh đang nói chuyện với em, cũng coi như anh đang lẩm bầm một mình hoặc nói mớ, đúng không? Chính anh cũng bảo em ngàn vạn lần đừng lên tiếng để tránh cho hai ta phải chết uống, đúng không? Sau đó cũng chính anh liền cạy miệng của em ra ép em phải nói chuyện cùng anh, anh hai à, có người chuyên đi chính người như anh sao! Anh nói đi! Anh nói đi! Anh nói đi!”

Cả gương mặt Đỗ Thăng lúng túng thò đầu qua kính chắn gió nhìn ra ngoài, đột nhiên sau đó lại như bị ma quỷ nhập người đưa ngón tay chỉ lên bầu trời ngập tràn những vì sao tinh tú nói với tôi: “Phẩm Phẩm mau nhìn! Máy bay kia! Máy bay bay tới kia! Lại bay qua! Bụi lại bay đến bay đi!”

Tôi muốn khóc! Tôi bị thương nhìn Đỗ Thăng nói: “Người là yêu nghiệt đến từ phương nào, đến chiếm cứ thể xác của phu quân nhà ta? Trên người anh ta không phải nơi người có thể lưu lại mãi mãi, người mau đi nhanh đi, mau đem người đàn ông bình thường của ta trả lại cho ta mau!”

...

Lúc tôi dẫn theo Đỗ Thăng nhẹ nhàng đi vào nhà trọ, —— Tôi vốn tưởng rằng Tô đã ngủ rồi, cho nên mới nhẹ nhàng, tôi bảo Đỗ Thăng đi về, hẳn sống chết không chịu, nhất định đi vào “Ngôi”* một lát (tác giả để ngoặc kép từ này có chút ám muội, tiếng Hoa từ “ngôi” và từ “làm” phát âm giống nhau^), hoặc là hẳn nói là “Làm” một lát, tôi cũng không chắc là từ nào. Kết quả tôi dẫn Đỗ Thăng mới vừa nhẹ nhàng đi vào, thì nghe thấy một đoạn đối thoại dâm ngữ đầy kích thích mãnh liệt vô cùng sắc:

Tô: Như vậy sao rồi? Khá hơn chút nào không?

Lý Hoa Đào: Uhm... Vẫn có chút chặt... Như thế tốt hơn chút rồi... Uhm... lỏng thêm nữa giãn thêm nữa.

Tô: như vậy phải không? Ai nha, anh mau đi sâu vào bên trong có được không hả!

Lý Hoa Đào: Ai... nhẹ một chút nhẹ một chút, dùng sức như vậy em cũng không sợ đứt à, anh nói cho em biết nếu bị đứt cũng không có chỗ nào có thể làm cái mới được đâu!

Tô: nếu không anh đi ra đi, vốn không nên cho anh đi vào, anh cứ nhất định đòi vào, sau đó còn một mực kêu la thật chặt... chặt, chặt không tốt sao... Đáng đời! Hơi dùng sức chút đã muốn đứt... Có kiểu người như anh yếu vậy không hả...

...

Tôi mặt đỏ tới mang tai nhìn Đỗ Thăng nói: “Đỗ ca ca, thật kích thích a!”

Vẻ mặt lang sắc của Đỗ Thăng cũng nhanh chóng lộ ra ngoài nói với tôi: “Tiểu bảo bối, phòng của em đâu? Đỗ Nhị lại muốn để cho em kiểm tra sức khỏe của nó!”

Tôi giận! đánh vào da thịt thân thể Đỗ Thăng, kết quả tiếng va chạm của thịt và thịt khiến cho hai kẻ đang nghiên cứu về vấn đề “chặt” và “đứt” kinh sợ, cửa phòng của Tô sau một tiếng “cọt kẹt” liền bị kéo ra, tôi đặc biệt chủ động cảm thấy ngại ngùng vì chuyện cô ấy cùng Lý Hoa Đào đang làm nhanh chóng bị kín cụp mắt... Sau đó, xuyên thấu qua “Không cố ý” khe hở một đầu ngón tay tôi nhìn thấy, Tô, quần áo chỉnh tề hướng tới tôi phi thân nhào tới!

Quần áo chỉnh tề?

Mẹ nó! Hôn mê!

Tôi đem hai bàn tay bị mất để xuống, nhìn thấy Lý Hoa Đào từ trong phòng Tô dần hiện ra bóng dáng. Tạo hình rất khác biệt, một bàn chân đi chân không, một bàn chân khác đi giày, chỉ là gót chân sau có chút không toàn bộ nhét vào trong chiếc giày.

Tôi hỏi Tô: “Hai người, mới vừa rồi ở trong phòng làm gì! Nói ra ngay!!”

Biểu tình mắt đầy sao của Tô nói với tôi: “Ann! Tổ rất tưởng nhớ cậu! Cậu rất cuộc đã trở lại! Tổ bị bệnh! Tâm bệnh! Đều là vì nhớ cậu!”

Tôi nói: “Tổ cũng vậy, nhớ cậu. Nói! Mới vừa rồi cùng người này ở nhà, hai người các người, đã làm gì!”

Tô nói: “Ann, mấy ngày nay cậu sống tốt? Có bị khi dễ hay không? Có bị không cho cơm ăn không? Có bị ngược đãi không? Sinh hoạt tình dục mới có sung sướng không?”

Tôi nói: “Tạm được, cái khác cũng không có, chính là vấn đề cho ăn cơm biểu hiện bình thường, anh ta thiếu tổ một con vịt nhưng chày bữa không trả. Còn nữa cách nhả chữ của cậu không thể rõ ràng chút sao? Cái gì mà cuộc sống sung sướng hay không? Còn nữa, tổ đang hỏi cậu đó, cậu, cùng Nhị Sư Huỳnh đó, hai người các người mới vừa rồi ở nhà làm gì!”

Tô nói: “Ai nha Ann, thì ra là cậu mời Đỗ tiên sinh về nhà chơi! Làm sao cậu không nói sớm chứ! Cậu mau mời anh ấy ngồi đi, tổ đi châm trà!”

Ngắt lời cực giỏi sau đó liền đi pha trà. Tôi rất muốn bùng nổ. Đỗ Thăng nhin cười một chết mất.

Tôi nói với Lý Hoa Đào: “Anh, tới đây! Tôi giới thiệu cho anh một chút, đây là người đàn ông của tôi - Đỗ Thăng. Đỗ Thăng, đây là người bạn trai mà Tô có thể luôn miễn phí tặng cho người khác, Lý Thích Phong.”

Lý Thích Phong và Đỗ Thăng hai người mỉm cười nhìn lẫn nhau, cũng rất có lễ phép, nhưng là tôi lại rõ ràng cảm thấy không khí chút không đúng.

Sau đó Đỗ Thăng mở miệng trước.

Đỗ Thăng nói: “Lý tiên sinh rất quen mặt.”

Lý Thích Phong nói: “Đỗ tiên sinh ngưỡng mộ đã lâu.”

Đỗ Thăng nói: “Lý tiên sinh chúng ta đã gặp qua ở nơi nào chẳng?”

Lý Thích Phong nói: “Tôi thường xuyên có thể nhìn thấy Đỗ tiên sinh ngài trên các tờ báo tạp chí.”

Đỗ Thăng nói: “Lý tiên sinh nói chuyện rất ăn nhịp với bạn gái của ngài.”

Lý Thích Phong nói: “Tôi sẵn được một đôi giày chơi bóng của siêu sao, mới vừa nhờ Tô giúp tôi đeo thử, ha ha, hơi nhỏ một chút a...”

Cái rắm! Hơi nhỏ một chút sao? Nhỏ nhiều! Gót chân sau căn bản là không có xỏ qua mà!

Đỗ Thăng nói: “Oh. Thảo nào chặt. Vậy đứt là chỉ...”

Lý Thích Phong nói: “Dây giày, dây giày, ha ha...”

Nhị Sư Huynh + Tô = tổ hợp sét đánh!

Tôi hỏi Đỗ Thăng: “Đố anh một câu. Hai cái cộng lại bằng 500; hai cái trừ đi bằng 0. Hỏi, hai cái này là gì.”

Tô bưng trà ra ngoài hưng phấn kêu to: “Tớ biết Tớ biết! 250!”

Tôi nói: “Đúng! Chính là 250!”*(kẻ ngu ngốc)

* : Nhị bách ngũ = 250, từ này bắt nguồn từ câu chuyện thời chiến quốc khá thú vị: Tô Tần là một thuyết khách thời chiến quốc, một mình có thể địch lại 6 nước, một thời rất uy phong nhưng cũng kết thù với rất nhiều người. Về sau bị giết ở nước Tề. Tề vương cực tức giận muốn báo thù cho hắn. Nhưng nhất thời tìm không ra hung thủ thế là bèn nghĩ ra một kế sách, sai người cắt đầu của Tô Tần treo trước cổng thành, bên cạnh dán cáo thị “Tô Tần là kẻ nội gián, giết hắn được thưởng 1200 lượng vàng, mong đến lĩnh thưởng.”, Có 4 người tranh nhau tự mình nhận đã giết Tô Tần đến nhận thưởng. Tề vương nói: “Đây không cho phép mạo nhận, các người 4 người chia được bao nhiêu?”. Bọn đồng thanh đáp: “1 người 250.” Tề vương đập bàn giận dữ nói: “Người đâu đem bốn tên “250” kia đi chém!” từ đó về sau từ “250” (erbaiwu) được lưu truyền đến nay.

Tô lập tức phản ứng kịp là tôi đang nói ai, sau đó cười híp mắt rất thân nói: “Ann, vậy, cậu là hai!”

Tôi nhổ vào!

Đỗ Thăng mở miệng nói lần nữa.

Đỗ Thăng nói: “Lý tiên sinh, tôi rất cuộc đã nhớ ra đã gặp anh ở đâu rồi. Trước kia ở trong nước, là anh giúp tôi tìm được Hứa Linh!”

Đây rồi cuộc, lại là tình huống gì nữa?!

55. Chương 55 : Tiểu Tam Vs Nhị

Tôi lấy câu nghi vấn ngữ khí lên cao giọng của câu “Hả?” bày tỏ nghi vấn cực kỳ khó chịu ở trong lòng, trước tiên dùng ánh mắt sắc bén soàn soạt soàn soạt bắn về phía Lý Hoa Đào, Lý Hoa Đào giả vờ ngu với tôi, tôi hung hăng trừng mắt nhìn hắn; tiếp đó dùng ánh mắt sắc bén soàn soạt soàn soạt bắn về phía Đỗ Thăng, Đỗ Thăng trưng ra khuôn mặt đẹp trai yêu nghiệt không ngừng nhìn tôi với nét mặt tội nghiệp đáng thương, khiến tôi càng nhìn càng thấy trái tim mình như mềm đi một cách vô lý. Sau đó tôi mở miệng dùng cái ngữ điệu nhào nhệch như cháo độn tôi cũng không thể tưởng tượng nổi nói với Đỗ Thăng: “Chồng yêu, nói cho người ta biết đi mà, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì rồi!”

Tôi nói xong cũng giật mình một cái muốn mắc ói, Lý Hoa Đào càng thêm vất chân lên cổ lao vào nhà vệ sinh ra sức nôn ọe, Đỗ Thăng cố nén để trên mặt mình chớ toát ra bất kỳ biểu cảm nào ngoại trừ vẻ mặt nồng nàn chăm chú nhìn, nhưng, tôi biết rõ, hắn nhin rất cực khổ. Chỉ có Tô, tôi hoài nghi cô ấy là loài hoa tuyệt thế chứ không phải là loài người, Tô sôi nổi chạy tới bên cạnh tôi, cực kỳ vui vẻ dùng hai bàn tay lôi kéo cánh tay tôi nũng nịu nói: “Ann, cậu giỏi quá, quá giỏi đi! Cậu cũng biết nói tiếng Đài Loan yeah! Tớ có ảnh hưởng đến cậu ha!”

Lý Hoa Đào mới vừa từ nhà vệ sinh bước ra ngoài, nghe thấy lời Tô vừa nói, không nói hai lời trực tiếp lại quẹo vào nôn tiếp.

Dưới trạng thái mọi người như đang muốn nổ tung ra, Đỗ Thăng, hẳn thể hiện được khí chất cao ngạo vĩ đại khác thường của một người có danh tiếng trong xã hội. Đôi tay của Đỗ Thăng nâng khuôn mặt tôi lên, cặp mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào tôi, sau đó nghiêm túc đến nỗi không thể nghiêm túc hơn được nữa nói với tôi: “Vợ ơi, anh nhất định phải dẫn em đi, nếu em tiếp tục ở tại đây nữa, anh sợ các cục cưng nhà chúng ta sẽ trưởng thành bất thường!”

Tôi sửng sốt. Chúa ơi, người đang đùa giỡn với con sao? là Đỗ Thăng? Không... Không thể nào! Quá... Quá khiếp đi!

Tôi hưng phấn kêu to: “Cục cưng? Ann! Các người giỏi ghê! Mới mấy ngày thì đã có cục cưng! A tiểu baby tiểu baby!”

Tôi vội vàng cải chính nói: “Đừng nghe anh ta nói linh tinh, tớ không có!”

Tôi hưng phấn kêu to hơn: “Tớ thấy trong tiểu thuyết hay nói, con gái nói không là có nói có là không! Ann cậu có cậu có cậu nhất định có!”

Tôi phục rồi con tiểu yêu quái điên khùng đến từ Đài Loan kia! Tôi phát hiện một sự thật nghiêm trọng, nếu như không tiêu diệt sạch sẽ chúng ngại trước mắt tôi căn bản là không thể bàn được chuyện chánh sự!

Tôi đẩy Tô đến cửa toilet đạp cô ấy một cước đi vào bên trong, Lý Hoa Đào còn đang nôn ọe. Tôi nói với Tô: “Tớ không có cục cưng. Nhưng xem ra bạn trai của cậu có rồi đó.”

Tô hét lên một tiếng: “Không thể nào? Anh ta không thể có cục cưng của cậu đâu!”

Tôi nổi khùng đóng sầm cửa hét lên với hai tên yêu quái chuyên môn đi đánh sét người khác kia: “Hai người các người, yêu tinh chuyên hành hạ người, ở trong đó phát triển gian tình cũng tốt, chế tạo ra người cũng tốt, nghiên cứu kết cấu tứ chi cũng tốt, miễn là trong vòng nửa giờ không được phép ra ngoài! Ở yên trong đó cho tớ!” Nói xong tôi còn thô bạo hung ác đá một phát vào cửa tử vệ uy hiếp đe dọa.

Sau đó tôi lôi kéo Đỗ Thăng chui vào phòng của tôi. Mới vừa vào phòng, không đợi tôi bày ra điệu bộ nữ vương tra hỏi thăm vấn, Đỗ Thăng liền kéo tôi vào lòng hôn loạn lên. Tôi quơ múa lung tung tay đẩy hắn ra, thiếu chút nữa cào đến mặt hắn, Đỗ Thăng ngẩng đầu lên làm bộ tức giận nói: “Nhậm Phẩm, em có phải ganh ghét chồng em có bộ mặt đẹp hơn em hay không! Cứ muốn nhất định phải hủy dung mạo của chồng em có phải hay không!”

Hai tay tôi túm chặt lấy cổ áo của Đỗ Thăng: “Lý Thích Phong sao có thể gặp Hứa Linh! Đỗ Thăng, anh mau nói cho em biết sự thật! Rất quan trọng!”

Đỗ Thăng thấy bộ dạng tôi không còn đùa cợt nữa cũng dần dần nghiêm túc nói với tôi: “Lúc anh đi công tác xa, Hứa Linh ra khỏi nhà một mình, vốn là có vệ sĩ đi theo, nhưng cô ấy điên điên khùng khùng, vệ sĩ theo sát cô ấy không bao lâu thì để mất cô ấy, sau đó khi anh quay lại, phái người đi ra ngoài tìm, tìm cách nào cũng không thấy cô ấy, lúc muốn báo cảnh sát, thì Lý Thích Phong đưa cô ấy trở về.”

Tôi nói: “Có mấy vấn đề. Đầu tiên, ‘Hứa Linh ra khỏi nhà một mình’ ‘nhà’, là nhà của ai? Nhà cô ấy hay nhà anh? Hay là nhà của hai người?”

Đỗ Thăng sắc mặt có chút xấu hổ nói với tôi: “Ách... Nhà anh, chính là ngôi nhà mà chúng ta đã từng lăn lộn trên chiếc giường ấy, nhưng anh để cho cô ấy ở tại phòng khách, căn phòng mà chúng ta từng lăn lộn qua với nhau anh không để cô ấy bước vào, vợ yêu em phải tin anh!”

Tôi cố đề xuống sự không thoải mái ở trong lòng hỏi tiếp: “Vấn đề thứ hai. Vệ sĩ không phải rất mạnh mẽ sao, tại sao có mỗi một người bệnh nhân cũng không theo dõi được lại để thất lạc? Còn nữa, tại sao Lý Thích Phong lúc mới nhìn thấy anh cứ liên tục ngắt lời không chịu thừa nhận là đã gặp qua anh!”

Đỗ Thăng ngồi ở trên giường ôm tôi đến ngồi trên đùi của hắn, sau đó nói với tôi: “Nha đầu, không phải đã nói với em sao, Hứa Linh cô ấy một khi phát bệnh, liền ***** ép người ta cùng cô ấy làm... Cái đó sao; vệ sĩ cũng không dám tới gần cô ấy. Lúc Lý Thích Phong đưa Hứa Linh trở lại, Hứa Linh cũng là quần áo xộc xệch suốt một đường muốn cùng anh ta làm cái đó, lúc ấy bộ dạng Lý Thích Phong đừng nhắc tới làm gì nhếch nhếch vô cùng. Anh ta có thể là cảm thấy lúng túng thôi.”

Tôi “Oh” một tiếng nói: “Hứa Linh, cũng đáng thương thật. Nhưng Lý Thích Phong Hứa Linh ở nơi đó à?”

Đỗ Thăng nhéo lỗ mũi của tôi nói: “Nha đầu, sao hôm nay trở nên cơ trí như vậy, hỏi những vấn đề rất đáng hỏi! Anh để ở trong túi quần áo Hứa Linh card có ghi địa chỉ số điện thoại nơi ở, chính là sợ cô ấy có lúc bị lạc.”

Tôi gật đầu một cái, yên lặng suy xét trong chốc lát, mở miệng lần nữa hỏi Đỗ Thăng: “Đỗ Thăng, em còn có một nghi vấn nữa, Hứa Linh không có mệnh mẽ lôi kéo anh cùng cô ấy “này nọ í ề í ề” sao?”

Mặt mũi Đỗ Thăng lúng túng cực độ nói: “Lôi kéo, sao lại không lôi chứ, còn rất vui vẻ mà lôi kia!”

Tôi khẩn trương hỏi: “Vậy còn anh? Phạm sai lầm rồi sao? Sờ cô ấy chưa? Hôn cô ấy rồi chưa? Đã yêu môn trốn toàn thân cô ấy rồi chỉ thiếu mỗi bước tiến vào cuối cùng thì trong đầu bỗng vang lên tiếng sét đánh ngang tai làm anh thức tỉnh, nghĩ đến em sau đó mới dừng tay đúng không?”

Đỗ Thăng dở khóc dở cười nhìn tôi nói: “Nha đầu, đầu óc em hôm nay chuyển động rất nhanh a! Chỉ là bên trong chứa tất cả đều là thứ linh tinh lung tung không chút ích lợi gì! Nếu anh thật đã sờ soạng, đã hôn, đã vuốt ve rồi, làm gì không đem bước cuối cùng đó dứt khoát hoàn thành cho xong luôn quá trình? Thời khắc mấu chốt nếu bị dừng lại, Đỗ Nhị sẽ không khỏe mạnh. Em cũng đã biết Đỗ Nhị mệnh mẽ phi phạm thể nào rồi mà, đến đây mà cảm nhận chút đi, nhìn đi Đỗ Nhị ca lại muốn kiểm tra sức khỏe rồi đó! Cho nên nói, từ độ cứng cáp, thể lực bền bỉ, tần suất hoạt động của Đỗ Nhị ca của em mà nói, Đỗ ca ca của em tuyệt đối là không dính nữ sắc, thủ thân như ngọc!”

Tôi vừa nâng cái mông lên né tránh anh chàng Đỗ Nhị ca háo sắc kia: “Đừng làm rộn! Dừng dần một chút! Nói chuyện chút đi!”

Đỗ Thăng đem tôi áp lại trở về ngồi trên đùi hắn, cắn vành tai tôi nói: “Phẩm Phẩm, hai ta cởi hết sạch ra nói đi, anh nóng quá!”

Tôi lấy bàn tay đẩy khuôn mặt hắn ra xa sau đó từ trên đùi hắn nhảy xuống đất hung hãn nhìn hắn nói: “Anh bây giờ dám lột em sạch sẽ, em liền dám cởi sạch bỏ chạy đi đến nhà toilet! Xem ai ác hơn! Anh tốt nhất hãy nghe em nói chuyện có được không hả!”

Đỗ Thăng giơ hai tay lên cao làm ra bộ dạng đầu hàng nói: “Nữ vương ngài lợi hại ngài lợi hại ngài là lớn nhất, ngài nói ngài nói đi ta xin nghe!”

Tôi nói: “Đỗ Thăng, Hứa Linh ở trong nước, lôi kéo người khác làm “này nọ í ề í ề” với cô ấy, đã từng được như ý chưa? Bệnh này của cô ấy, còn có cách trị liệu không?”

Đỗ Thăng nói: “Được như ý một lần, chính là lần đó Lý Thích Phong đưa cô ấy trở lại, Lý Thích Phong nói, ở trên một công trường thi công nhìn thấy Hứa Linh, khi đó Hứa Linh xộc xệch, chắc là mới vừa làm qua cái đó. Sau đó anh dẫn Hứa Linh đi bệnh viện kiểm tra xem cô ấy có mang thai hay không. Kết quả, cô ấy không sao, anh lại phát hiện ra chuyện, cục cưng của chúng ta đã tới nhưng lại đi rồi.”

Lúc Đỗ Thăng nói xong những câu cuối kia, trong đôi mắt lộ ra sự hối hận cùng bi thương sâu sắc, mũi của tôi cũng cay cay. Đỗ Thăng kéo tôi đứng ở bên cạnh ngồi ở trên giường vùi đầu vào trong lòng tôi, đôi tay vòng quanh eo tôi ôm lấy tôi. Tôi nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu của Đỗ Thăng, hai người chúng tôi lặng lẽ an ủi lẫn nhau.

Một lát sau, Đỗ Thăng đặt tay lên trên bụng tôi ngẩng đầu lên nói: “Phẩm Phẩm em nói đi, nơi này, cục cưng đã trở lại chưa?”

Tôi lắc đầu tỏ ý không biết.

Đỗ Thăng nói: “Sớm muộn gì cục cưng cũng sẽ trở lại, hơn nữa còn có thể dẫn theo hai đứa quay lại, lúc đó ba mẹ con các người có thể đánh mặt chược đó sao!”

Trên người tôi bắt đầu nổi da gà, tôi nói: “Đỗ Thăng, anh nói cái gì thế, các cục cưng của chúng ta cứ như âm hồn dã quỷ đầu thai vậy! Thật dọa người a!”

Sau đó tôi nhớ tới còn có một chuyện tôi còn chưa nói với Đỗ Thăng nên vội vàng nói tiếp: “Đỗ Thăng, lúc em xuất ngoại, ở trên máy bay, người ngồi bên cạnh, chính là Lý Thích Phong, sau đó, không lâu liền phát hiện, hắn lại trở thành bạn trai của Tô, quá trùng hợp đúng không. Em có hỏi Tô Lý Thích Phong là làm

nghe gì, anh biết phương thức nói chuyện của Tô rồi đấy, em phải hỏi thiệt nhiều lần, trải qua rất nhiều lần thất bại sau đó em rút cuộc đã biết được, anh ta là nhiếp ảnh gia nổi danh trên thế giới búa lua xưa.”

Đỗ Thăng “Hả?” một tiếng nhìn tôi nói: “Nha đầu, anh thế nào lại có loại cảm giác là lạ, nhưng cũng không bắt được cái loại cảm giác ấy?”

Tôi nhìn hắn nói: “Em cũng vậy! Cho nên, mới vừa rồi em mới hỏi anh chuyện của Lý Thích Phong!”

Hai chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, sau đó tôi quát to một tiếng: “Chồng ơi! Hắn không phải là sát thủ chứ!”

Khuôn mặt Đỗ Thăng chán nản vô lực nói: “Phẩm Phẩm, vấn đề của Lý Thích Phong chúng ta có thể chấm dứt tại đây nhé, nếu nghiên cứu nữa về hắn đợi lát nữa có thể khiến em được bổ nhiệm thành thủ hạ của Lạp Đơn mất thôi. Ngoan, đừng suy nghĩ quá nhiều. Trời có sập cũng có Đỗ ca ca chống đỡ, mà em, cũng có Đỗ Nhị ca ca chống đỡ!”

Tôi choáng! Đây đâu phải là Đỗ Thăng, đây là Đỗ Nguyệt Sanh a! Tên thủ lĩnh lưu manh hạng nhất!

Lúc hai chúng tôi đang đóng cửa liếc mắt đưa tình với nhau, chợt từ trong phòng phát ra hai tiếng nổ cực mạnh.

Một tiếng xa một tiếng gần.

Một tiếng xa, là cửa phòng vệ sinh bị bạo lực phá ra.

Một tiếng gần, là cửa phòng của tôi bị bạo lực phá ra.

Sau đó, Đại Lực Lôi Thần Tô vọt vào, chống nạnh, lửa giận dồi dào hướng về phía Đỗ Thăng bắt đầu cuồng phun trào: “Anh! Anh đừng cậy mình là kẻ lãnh đạo, tôi! tôi cũng không dám đề xuất ý kiến nhé! Anh! Anh! Nghe nói anh còn có vị hôn thê chưa giải quyết rõ ràng, nếu như anh khiến An phải làm tiểu tam, tôi! tôi liền! Tôi liền khiến John làm Nhị gia cho Ann!”

Lý Thích Phong thật vất vả mới vừa leo ra khỏi nhà vệ sinh, nghe thấy những lời của Tô vừa nói ra bị kích thích đến nổi đứt khoát quay người quay trở lại.

Tôi bị cảm động đến rối tinh rối mù!

Mà Đỗ Thăng, hoàn toàn bị đồng bào Đài Loan làm cho kinh hoàng đến nỗi đứng ngây d

56. Chương 56 : Gọi Là Tô Trong Chữ Tô Tô

Trước tiên tôi đuổi Đỗ Thăng kẻ không tình nguyện kia đi về, tiếp đó lại rất nghiêm nghị cũng đuổi Lý Thích Phong đi về nốt.

Tôi để Tô đến phòng của tôi ngủ cùng nhau, Tô cao hứng nhảy chân sáo về phòng lấy chăn gối.

Chúng tôi nằm song song ở trên giường, Tô giống như con mèo nhỏ bộ dáng ngoan ngoãn ôm một cánh tay tôi làm nũng nói: “Ann, tớ rất nhớ cậu a! Cậu cuối cùng cũng trở lại rồi! Nếu như sau này cậu đi lấy chồng, có thể mang theo tớ cùng nhau gả đi hay không?”

Tôi nói: “Cậu gả qua đó làm gì? Làm thị thiếp à? Ban ngày phục vụ tớ, buổi tối còn phục vụ chồng tớ, lúc rảnh rỗi còn phải đi an ủi cơn đói khát của Nhị Sư huynh, trong lúc bận rộn trăm bề còn phi dành chút thời gian đi tám chuyện riêng tư của kẻ khác, cuộc sống vậy sao mà sống, đừng nói, cuộc sống cũng khá phong phú đa dạng, chẳng qua tớ sợ cậu không chịu nổi mấy ngày đã ngẫm củ tỏi, không ngẫm ở lúc ban ngày bưng bê nước rửa mặt rửa chân cho tớ, cũng ngẫm lúc ban đêm ở trên giường chồng tớ hoặc là người đàn ông của cậu.”

Tô nín nín kéo kéo cánh tay tôi nói: “Ann, cậu thật xấu! Tớ chỉ là không muốn tách khỏi cậu, cậu lại làm tổn thương người ta như vậy! Cũng may tớ thích cậu nên sẽ không so đo với cậu, nếu không, tớ sẽ photoshop (PS) đem mặt của cậu dán lên hình trần truồng ảnh gợi tình, xem cậu có còn muốn sống hay không!”

Tôi nói: “Tiểu thư ơi, cậu quên rồi à, chị đây cũng là học máy vi tính, cậu biết ps, chẳng lẽ tớ không biết? Cùng lắm là cậu làm càng giống như thật, tớ ps xong không giống nguyên bản, nhưng bảo đảm khiến cậu xem xong càng thêm muốn chết. Nếu như bóp méo sự thật là một tội lỗi, vậy tớ là kẻ vô số tội.”

Cái miệng nhỏ của Tô mím lại ngượng ngùng nói: “Chừng mấy ngày không gặp cậu, muốn cùng cậu thân mật một chút, kết quả cậu vừa trở lại liền nói lời cay độc với tớ, Ann xấu xa!”

Tôi lật người nằm nghiêng, nhìn vào mắt Tô nói: “Tô, cậu quyến luyến bị rịn không muốn rời xa tớ có phải là do nguyên nhân trong nhà không có anh chị em gì hay không?”

Tô cũng nhìn tôi nói: “Đúng vậy nha. Tớ không chỉ không có anh chị em, ngay cả ba cũng đã sớm lên thiên đường, mẹ tớ gả cho cha ghê, cha ghê tớ một chút cũng không thích tớ. Cho nên tớ từ nhỏ đã chơi cùng Computer, càng chơi càng lợi hại, a, tớ đây là loại kỳ nhân Computer nếu như dùng từ ngữ đang lưu hành ở Trung Quốc gọi là gì nhỉ?”

Tôi nói: “Gọi là đại thẩm!”

Tô nói: “Ann cậu thật là xấu quá đi! Rõ ràng gọi đại thẩm!”

Tôi lại hỏi Tô: “Tô, tên tiếng Trung của cậu gọi là gì?” Tôi cũng thật vô tâm vô ý, chưa bao giờ cẩn thận hỏi qua chuyện này, luôn nghĩ mỗi người đều đơn thuần giống mình, chỉ là muốn làm một thường dân bá tánh thật vui vẻ sống qua mỗi ngày.

Tô nói: “Thì gọi là Tô a. Tớ tên là Tô Tô.”

Tôi choáng! Nói chuyện phiếm cùng cô bạn cùng phòng này quanh thân tôi thật sự có loại cảm giác vô lực phát ra từ nội tâm, muốn tránh cũng không thể tránh, trùng điệp không thể đuổi đi!

Tôi nói: “Tô, cậu và Lý Thích Phong rốt cuộc là quen biết như thế nào?”

Tô nói: “Ann, cậu từ lúc bắt đầu nói chuyện đã rất kì quái rồi, luôn nói xóc óc tớ, sau đó lại luôn hỏi vấn đề về tớ, cậu có phải cảm thấy tớ không phải người tốt đúng không?”

Tôi không nghĩ tới lúc bình thường Tô nói tới nói lui cũng chỉ như đi dạo ngoài cầu môn, lần này thế nhưng lại trực tiếp chủ động không quanh co.

Tôi nhìn vào mắt Tô, rất nghiêm túc rất chuyên chú, đến ngay cả nháy mắt cũng không nháy liền hỏi cô ấy: “Tô, cậu là cố ý tới bên cạnh tớ đúng không?”

Tô nhìn tôi, thật lâu đều không nói ra lời, sau đó, rất chậm gật đầu một cái.

Một cái gật đầu ấy, làm cho toàn thân tôi xụi lơ giống như trong thân xác không có linh hồn vậy.

Tôi thích Tô! Yêu thích Tô của tôi!

Tôi tin tưởng Tô! Tin tưởng Tô của tôi!

Tôi lệ thuộc vào Tô! Lệ thuộc vào Tô của tôi!

Một ‘tôi’ như vậy, và một ‘Tô’ như vậy, tôi không cách nào tưởng tượng ra nỗi tình cảm sâu đậm giữa chúng tôi, lại là sự pha tạp của sự bí mật không muốn cho người khác biết thậm chí là cả âm mưu!

Tôi đỏ hồng mặt. Trông mặt của Tô cũng đỏ.

Tôi hỏi Tô: “Cậu thật ra từ lúc rất sớm đã biết tớ?”

Tô gật đầu một cái. Nước mắt bị cô ấy làm tràn ra ngoài hốc mắt.

Tôi lại hỏi Tô: “Vậy, thật ra thì cậu cũng đã sớm biết Đỗ Thăng rồi phải không?”

Tô gật đầu một cái nữa, nước mắt không ngừng nhỏ xuống.

Tôi nói: “Tô, cậu là vì bộ Search Engine kia mới làm như thế sao?”

Tô không gật đầu không lắc đầu cũng không nói lời nào hết, nước mắt rơi thành chuỗi, thành chuỗi chảy xuống.

Tôi giờ tay lên lau nước mắt trên mặt cho Tô nói: “Tô, có thể nói cho tớ biết Lý Thích Phong rốt cuộc là ai không? Anh ta là có phải cũng là vì chương trình đó mà tớ đúng không? Các cậu, đến tột cùng là muốn làm cái gì đây? Đừng làm thương tổn đến Đỗ Thăng có được không!”

Tô vẫn không nói lời nào, chỉ là cũng giờ tay lên lau nước mắt vương trên mặt giúp tôi.

Trên gương mặt tôi đã sớm giống như Tô, nước mắt tuôn trào như mưa.

Tôi nói: “Tô, lần đó tớ bị bệnh, lúc trên đường tới bệnh viện, tớ nghe thấy cậu nói mấy câu với Lý Thích Phong. Tớ lúc ấy chẳng qua chỉ cảm thấy là lạ, sau đó, Đỗ Thăng tới, tôi lại càng cảm thấy rất kì lạ rồi. Tô, tớ không muốn nhìn thấy bất luận người nào bởi vì cái chương trình chết tiệt rách nát kia mà bị tổn thương!”

Tô nghẹn ngào, không nói lời nào.

Tôi nói: “Tô, tớ không tin tình cảm cậu đối với tớ là giả!”

Tôi nói: “Tô, tớ không tin lúc tớ bị bệnh bộ dạng cậu khi chăm sóc tớ lo lắng sốt ruột kia là giả!”

Tôi nói: “Tô, tớ không tin sau mấy ngày không gặp tớ, cậu nói nhớ tớ là giả!”

Tôi không thành tiếng, cuối cùng nói: “Tô, tớ không tin cậu để cho tớ đi tìm Đỗ Thăng, là cố ý!”

Tô kìm nén tiếng nấc nghẹn ngào, lôi kéo tay của tôi, trên gương mặt lúc bình thường mỗi ngày đều thấy ngây ngốc đáng yêu, lúc này lại giăng đầy nỗi bi thương.

Tô nói: “Ann, tớ có mục đích mới đến gần cậu, là thật!”

Tô nói: “Ann, cậu nói tớ là vì cái chương trình đáng chết rách nát kia mà tới, là thật!”

Tô nói: “Ann, tớ cố ý khuyên cậu đi tìm Đỗ Thăng, là thật!”

Tô nói: “Ann, tớ thích cậu, cũng là thật! Rất thật rất thật!”

Tô nói tới chỗ này cơ hồ có lẽ đã nghẹn ngào giống như muốn co quắp lại, tôi vội vàng dùng sức ôm lấy cô ấy trấn an, vỗ lưng cô ấy.

Tô ở trong lòng tôi nói với tôi: “Ann, tớ thích cậu, muốn ở cùng với cậu, cho nên mới không muốn gạt cậu! Cho nên cậu hỏi tớ cái gì, tớ thà bị ngắt lời lung tung, cũng không muốn nói láo lừa cậu! Cậu lần này hỏi tớ, tớ biết rõ mình không thể lại qua quýt trả lời rồi, cho nên tớ cho cậu biết sự thật! Nhưng Ann cậu phải tin tưởng tớ, bất kể như thế nào, tớ đều sẽ không làm chuyện thương tổn đến cậu! Vì cậu, tớ cũng sẽ không đi làm chuyện tổn thương đến Đỗ Thăng! Tớ cũng sẽ không làm tổn thương đến bất cứ kẻ nào! Đừng coi tớ là người xấu, được không, Ann!”

Tôi ôm lấy Tô, trong lòng có loại cảm giác ôm lấy em gái, hoặc là nói có cảm giác như ôm con gái của mình vậy. Tôi vỗ nhẹ nhẹ theo nhịp vào sau lưng của cô ấy rồi nói với cô ấy: “Có phải tớ vô luận hỏi bất kì cái gì nữa cậu cũng sẽ không nói cho tớ biết?”

Tô ở trong lòng tôi gật đầu một cái, sau đó lại ngẩng đầu lên thận trọng hỏi tôi: “Ann, cậu sẽ chán ghét tớ, không thích tớ nữa?”

Tâm tình tôi cực kỳ phức tạp, tôi nhìn Tô khóc lem hết cả khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng vừa tức giận lại thấy đau lòng, tức giận là vì cô ấy có động cơ không trong sáng mới đến gần tôi, đau lòng là vì cô ấy chỉ cô gái nhỏ còn rất trẻ, lại cũng bị người ta lợi dụng để làm ra loại chuyện xấu xa lừa gạt này.

Tôi nói: “Tô, có thể dừng lại không?”

Tô Định định thần nhìn tôi, trên mặt tràn đầy sự đấu tranh, sau đó dứt khoát lắc đầu một cái nói: “Ann, dừng lại không được nữa rồi!”

Trong lòng tôi hoang mang rối loạn, vừa vội vừa rối hỏi: “Vây, sự tình rốt cuộc sẽ phát triển thành cái dạng gì? Đỗ Thăng có thể bị nguy hiểm hay không? Còn cậu, cậu cuối cùng có thể bị nguy hiểm hay không? Các người, không phải chỉ có cậu cùng Lý Thích Phong hai người đúng chứ? Nếu như, để cho bọn họ biết, là cậu nói cho tớ biết những chuyện này, Tô, cậu có thể cũng gặp nguy hiểm hay không?”

Lời của tôi mới vừa dứt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn nước mắt lem luồn của Tô liền nở ra một nụ cười rực rỡ sáng lạn nói với tôi: “Ann, cậu vẫn quan tâm tớ đúng không! Ann, cậu vẫn yêu thích tớ đúng không!”

Tôi nhìn khuôn mặt tươi cười tinh khiết xán lạn của Tô, trong lòng đau như xoắn lại, đây rõ ràng nên là cô gái nhỏ ngây thơ lạc quan đáng yêu vui vẻ, lại bị k vào bên trong sự việc rắc rối này.

Tôi nhìn Tô nói: “Tô, cậu và Đỗ Thăng, đối với tớ đều rất quan trọng, thật đó, tớ không muốn trong hai người các cậu, có bất kỳ một ai xảy ra chuyện!”

Tô lôi kéo tay của tôi thật chặt nâng ở trước ngực, giống như tuyên thệ nhìn tôi nói: “Ann, tớ bảo đảm, tất cả mọi người sẽ trở nên tốt đẹp! Tớ bảo đảm, sau cùng kết quả cũng sẽ mỹ mãn! Tớ bảo đảm, mọi chuyện nhất định sẽ không hỏng hóc đâu!”

Tôi cười với Tô một chút.

Sau khi trải qua một đêm này, không biết, chúng tôi còn có thể hay không, giống như ngày trước như vậy nữa, giống như hai con chuột đồng nhỏ, ở thời điểm cô đơn lưỡng lự nhất, có thể cho nhau vòng tay ấm áp ôm chặt đối phương vào lòng, tựa sát vào nhau cho nhau chỗ dựa.

...

Ngày hôm sau lúc tan học, tôi bảo Tô về nhà trọ trước đi. Tô lưu luyến nhìn tôi, thật giống như tôi cứ như vậy ra đi bỏ lại cô ấy.

Tôi thở dài nói với cô ấy: “Tô, tớ đợi lát nữa mới trở về, tớ hiện tại đi tìm Đỗ Thăng. Hắn phải trở về nước một chuyến, tớ muốn tranh thủ thời gian ở cạnh hắn. Chớ suy nghĩ lung tung, mau trở về đi thôi.”

Tô lúc này mới tội nghiệp đi về.

Tôi nghĩ, nhất cử nhất động của Đỗ Thăng, nhất cử nhất động của tôi, có phải hay không, cũng đã bị người khác nắm giữ rất rõ ràng?

Nghĩ tới hơn một năm trước kia, thời điểm tôi còn không biết Đỗ Thăng là ai, cuộc sống của tôi đơn thuần cỡ nào, mỗi ngày đơn thuần mà cười đùa, nhắng nhít, la ó, tùy ý hoang phí tuổi thanh xuân, giống bất kỳ như một người dân bình thường nào đó, làm người con gái bình thường nhất trong thiên hạ, sống một cuộc sống bình thường nhất. Không cách nào tưởng tượng được, cuộc sống của tôi, có một ngày sẽ bị buộc lên trên một cái khung thật cao dị thường thần bí như hiện tại.

Tất cả chỉ vì Đỗ Thăng.

Sau khi quen hắn, tôi liền bắt đầu từng chút từng chút thoát khỏi guồng quay cuộc sống trước kia vốn có.

Sau khi quen hắn, nước mắt của tôi so với nụ cười còn rơi nhiều hơn cả gấp mười gấp trăm lần.

Sau khi quen hắn, nỗi thống khổ của tôi vượt xa sự ngọt ngào mà tôi có được.

Đồng thời cũng là sau khi quen hắn, tôi mới cảm nhận được, yêu và được yêu khắc cốt铭 tâm!

Cho nên, tôi không hối hận đã quen biết Đỗ Thăng!

Cứ cho là tình huống sẽ còn xấu hơn nữa đi, lại thêm thần bí nguy hiểm khó dò hơn nữa, thì có thể làm sao chứ? Đối với tôi mà nói, để cho tôi cảm thấy sống không bằng chết nhất, không phải loại cuộc sống quỷ dị bản thân mình đang gặp nguy hiểm như tình trạng dưới mắt này, mà là, không có thời gian Đỗ Thăng không có ở bên cạnh cuộc sống của tôi kia.

Mỗi khi nghĩ đến Đỗ Thăng, trái tim tôi sẽ mềm ra giống như loại bông gòn. Tôi lấy ra điện thoại di động ra bấm mã số dành riêng cho tôi, điện thoại đã nói, người đàn ông của tôi thông qua loa điện thoại lộ ra giọng nói cực cưng chiều: “Bé ngoan, nhớ anh không? Mau quay đầu lại nhìn trai đẹp đi!”

Tôi gơ điện thoại di động xoay người chuyển động, dưới ánh mặt trời rực rỡ, dưới bóng cây loang lổ, trên con đường người qua người lại cách đó không xa lắm, có một người đàn ông như kiểu loại yêu nghiệt tuần mỹ đang đứng đó, người đàn ông kia khoác trên người ánh mặt trời vàng óng ánh, vậy tôi, đứng ở đầu bên kia nở nụ cười hạnh phúc với tôi.

Giữa trưa như vậy, Đỗ Thăng như vậy, khiến trái tim tôi, sẽ không vì chính mình mà đập.

Tôi hướng về phía điện thoại di động trước mặt đối diện với Đỗ Thăng nhẹ nhàng nói: “Đỗ Thăng, em yêu anh!”

Sau đó, đặt lại điện thoại di động, trong lòng chan chứa hạnh phúc cùng ngọt ngào, chạy về phía lồng ngực ấm áp đang chờ đợi kia!

Yêu,

Thật ra cũng rất đơn giản như vậy,

Được và mất không cách nào tính toán được,

Sau ngọt ngào cũng có cô đơn,

Lúc hạnh phúc nhất càng sẽ thấy bồn khoăn,

Không xác định được rằng mình đã cầm chắc ‘vĩnh viễn’ hay chưa.

Nhưng mà,

Chỉ có trải qua bể dâu,

Tình yêu mới có thể trở nên ngọt hơn,

Nhưng mà,

Chỉ có từng khóc trong cay đắng,

Mới biết hóa ra mình thật sự không hối hận không trách móc.

57. Chương 57 : Rời Đi

Đỗ Thăng thổi mạnh lỗ mũi của tôi nói: “Tôi đột kích kiểm tra xem em có lén dấu Nhị Gia hay không!”

Tôi tựa đầu vào ngực hắn, lẩm bẩm nói: “Không có đâu, em chỉ muốn một mình anh thôi!”

Đỗ Thăng nắm chặt tay của tôi, giọng nói mang đậm nồng tình nói với tôi: “Tiểu yêu tinh này, rất biết lấy lòng người! Em làm cho lòng Đỗ ca ca tê dại rồi đây!”

Tôi ngẩng đầu lên, ôm hông của hắn, cho hắn một nụ cười ngọt như mật; Đỗ Thăng cúi đầu, ôm lấy cả người tôi, cũng cười thật tươi.

Thời điểm chúng tôi đang cùng nhau nồng tình mật ý, đột nhiên bên mắt cảm thấy có ánh đèn flash bạc sáng lên, tôi cùng Đỗ Thăng quay đầu nhìn sang, thì ra là Lý Thích Phong, hắn vừa chụp hình chúng tôi.

Sau tối hôm qua tôi gặp lại hắn, nhịp tim bắt đầu có chút rối loạn. Tôi cố gắng để cho bộ dạng của mình thật bình thường, tức giận mắng Lý Thích Phong: “ Anh làm gì thế, sao lại học theo đám chó săn vậy, ban ngày ban mặt lại còn trắng trợn dám chụp hình chúng tôi, tôi nhéo anh đó!”

Bộ mặt Lý Thích Phong cười tươi như hoa nở nói với tôi: “Nghê Nghê đừng để ý, vừa rồi hai người đi chung với nhau, dáng vẻ thật sự rất đẹp, giống như trong tranh vậy, tôi không nhịn nổi nên liền bấm máy. Nghê Nghê đây là lần đầu tiên từ đáy lòng tôi cảm thấy, em rất đẹp! Chỉ có em là cô gái tinh khiết như vậy, đứng trước mặt Đỗ Thăng, thì không thua kém chút nào!”

Tôi nghe xong những lời này tứ chi cảm thấy không thoải mái, tôi buông lỏng cảnh giác cười cong mắt hỏi hắn: “Hình lúc nào thì rửa? Nếu đẹp thì rửa cho tôi 50 tấm, à không 100 tấm chứ, tôi muốn đem dán ở trong nhà, khắp nơi trên tường đều dán hết”

Đỗ Thăng dở khóc dở cười tay dùng sức nhéo ngay hông của tôi, tôi xoay đầu về phía Đỗ Thăng, hắn nhướn mày khuôn mặt mắt hứng hỏi tôi: “Nghê Nghê?”

Tôi phát giác hắn khó chịu, vội vàng quay đầu hướng Lý Thích Phong gọi lớn: “Đồ heo! Về sau đừng đem cái tên Nghê Nghê ra gọi trước mặt người đàn ông của tôi, để cho hắn nghe nhiều không tốt!”

Nói vừa xong, tôi cảm thấy tay Đỗ Thăng thu chặt tăng thêm lực hơn, tôi lại quay đầu nhìn về phía hắn thì thấy thái độ hung ác của hắn. Tôi vội vàng quay đầu lại nói với Lý Đào Hoa: “Lý Thích Phong, tên Trung văn của tôi là Nhậm Phẩm, tên tiếng Anh gọi là Ann, anh nên chọn một, về sau không được gọi tôi là Nghe Nghe, chồng tôi không thích nghe đâu biết không!”

Lời của tôi nói xong cuối cùng sắc mặt của Đỗ Thăng cũng hòa hoãn xuống. Đỗ Thăng quay đầu nhìn Lý Thích Phong hỏi: “Lý tiên sinh, tìm Tô sao?”

Lý Thích Phong gật gật đầu nói: “Đúng vậy, Tô gọi tôi đến, còn kêu tôi mang theo máy chụp hình, nên tôi liền đến.”

Lòng tôi sinh ra nghi ngờ, tôi hỏi Lý Thích Phong: “Tô vô duyên vô cớ kêu anh mang máy chụp hình đến làm gì?”

Lý Thích Phong nói: “Không biết, nàg kêu tôi tới thì tôi tới sao chứ sao. Đúng rồi, có thấy Tô không?”

Trong đầu tôi có một chút loạn lắc đầu một cái lại gật đầu một cái nói: “Không nhìn thấy. A không phải, nàg Tô về nhà trọ trước rồi.”

Lý Thích Phong phất tay một cái nói: “Vậy tôi đến nhà trọ tìm nàg. Không làm trễ nãi việc ngọt ngào của hai người các người nữa, chờ hình rửa xong tôi sẽ nhờ Tô giao cho hai người! A, thật sự là rất rất đẹp đó, chờ xem!”

Trước khi Lý Thích Phong rời đi liếc đôi mắt hoa đào về phía chúng tôi, Đỗ Thăng lễ phép nói “Cám ơn” sau đó cúi đầu một lần nữa làm bộ mặt dữ tợn hỏi tôi: “Mới vừa rồi hắn liếc mắt đưa tình cho ai thế!”

Tôi giả bộ: “Bay... Bay rồi? Không nhìn thấy gì.”

Đỗ Thăng giận dữ nói: “Lý Thích Phong cùng Tô, là một đôi thần kinh. Anh thấy ai đối với em cũng tựa như có ý đồ, bao gồm Tô, nàg chán ngán em như vậy, anh không thích nhìn. Phẩm Phẩm, thật sự anh muốn đem em cột ở dây lưng quần của anh, đi đến đâu cũng đều cột chung một chỗ!”

Đỗ Thăng thổ lộ làm cho ta tâm thần của tôi nhộn nhạo, tôi nhón chân lên chủ động hôn môi hắn, Đỗ Thăng nhiệt liệt đáp lại tôi, hai chúng tôi đang đứng ngoài đường người qua người lại, say tình mà xuất thần hôn.

Hôn vừa kết thúc, chúng tôi khẽ thở dốc, tôi nhìn ánh mắt trêu đùa của Đỗ Thăng nói với hắn: “Ông xã xe của anh đâu? Em muốn! hiện tại em rất muốn!”

Đỗ Thăng hít một hơi thật sâu nói nhỏ với tôi: “Tiểu Yêu Tinh!” Sau đó lôi tôi chạy qua khúc cua của con đường nhỏ. Xe đang đậu ở chỗ đó.

Đỗ Thăng mở cửa xe, hai chúng tôi ngồi vào chỗ ngồi phía sau. Đỗ Thăng khóa cửa xe xong, sau đó để tôi ngồi lên trên đùi của hắn, để cho tôi mặt đối mặt dạng chân ở trên người hắn. Trong mắt Đỗ Thăng ẩn chứa tình nồng nhìn tôi nói: “Tiểu yêu tinh, đây là em chọc lửa đó, em phải tắt lửa biết không!”

Tôi đem hai tay quàng trên cổ hắn, đôi môi của mình nhiệt liệt cùng hắn hôn.

Bàn tay Đỗ Thăng vuốt ve dọc theo sống lưng của tôi, sau đó thăm dò vào trong váy của tôi, không ngừng trêu chọc.

Tôi rên rỉ thật thấp để mặc cho hắn trêu chọc, hai tay dò hướng hông của Đỗ Thăng cởi thắt lưng của hắn. Đỗ Thăng vô cùng phối hợp với tôi, rất mau đã buông thắt lưng của hắn ra cũng mở khóa kéo của hắn.

Sau đó, tôi nhìn đến nơi đó đang trương thật to, lập tức mắc cỡ cả khuôn mặt đỏ bừng, không tiếp tục xuống tay được nữa. Đỗ Thăng thấy bộ dạng e sợ của tôi, cẩn nhẹ bờ môi của tôi nói: “Có đâu không có đuôi nha đâu hư!” Sau đó tự mình động thủ giải phóng cho Đỗ Nhị.

Đỗ Nhị chui ra nhảy cẫng thì tôi sợ hãi thốt lên vui mặt vào ngực Đỗ Thăng một chút cũng không dám động đậy. Đỗ Thăng vén váy của tôi lên, nâng thân thể của tôi lên, sau đó để tôi hướng về phía Đỗ Nhị nhẹ nhàng ngồi xuống.

Tôi không khỏi rên rỉ ra tiếng. Cảm giác thật tuyệt vời.

Động tác Đỗ Thăng nhanh hơn, tôi phập phồng thở gấp hơn. Tiếng rên trong miệng tôi tràn ra càng lúc càng ngắn càng gấp rút, cả người từng điểm từng điểm chìm trong ý loạn tình mê luân hãm.

Sau một hồi tăng tốc lắc lư làm bắp đùi của tôi ê ẩm như nhũn ra, cuối cùng Đỗ Nhị cũng đem mồ hôi nóng bỏng của hắn chảy ra. Tôi vô lực dựa trên người của Đỗ Thăng, trở về vị trí vừa kích tình kia.

Đỗ Thăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của tôi mà nói: “Bé con, anh muốn ngày mai về nước một chuyến.”

Tôi khụt khịt khụt khịt, làm nũng mà nói: “Ừm, Anh phải sớm trở lại thăm em đó. Còn nữa, nhất định anh phải quay lại, em sẽ rất nhớ anh.”

Đỗ Thăng sử dụng cái trán của hắn chống đỡ cái trán của tôi, sau đó nói với tôi: “Phẩm Phẩm, yên tâm, tất cả rất nhanh rồi sẽ ổn thôi.”

Tôi nghe lời gật đầu. Nhưng tất cả cũng sẽ rất nhanh có được hay không?

...

Ngày hôm sau Đỗ Thăng phải đi, tôi từ trên lầu theo xuống tới lầu dưới, từ trong thang máy đi theo ra ngoài thang máy, từ nhà trọ theo tới phi trường.

Đỗ Thăng than thở nói: “Bé con, ngoan, mau trở về đi, anh sẽ rất mau trở về với em.”

Tôi không yên lòng nắm tay áo của hắn hỏi: “Mỗi ngày anh đều gọi điện thoại cho em có được không? Có khi nào anh gọi được vài lần thì sẽ không thêm để ý em nữa? Có khi nào mấy ngày nữa anh đột nhiên thông báo cho em biết, anh sẽ kết hôn, cũng không phải cùng em? Có thể như vậy hay không...”

Đỗ Thăng đưa tay bịt kín miệng của tôi, đau lòng nói với tôi: “Nha đầu, em đang đào khoét trái tim của anh đấy! Sẽ không! Chắc chắn sẽ không! Anh sẽ quyết tâm, cùng lắm thì thân bại danh liệt, bị người khác thóa mạ đi, tóm lại, sẽ không bao giờ không để ý tới em nữa!”

Tôi gật đầu một cái, cố gắng mỉm cười với Đỗ Thăng nói: “Ừ! Được rồi! Em sẽ không nghĩ lung tung nữa! Anh mau đi đi, sau đó nhanh trở lại nhé.”

Đỗ Thăng hôn tôi, sau đó buông tôi ra, xoay người rời đi.

Tôi nhìn tay mình, mới vừa nãy tay áo của hắn còn nhẹ nhàng trong tay của ta giờ đã rời đi, cả trái tim tôi bất an quặn đau.

Tôi đứng ở trên đường từ từ bước đi, nước mắt bất tri bất giác tràn ra.

Tôi sợ Đỗ Thăng kia xoay người, sẽ lại một lần nữa là tê tâm liệt phế biệt ly.

Hai ngày nay rất nhiều chuyện đã thoát khỏi quỹ đạo vốn có của nó, trong lòng của tôi vốn đã rối tinh rối mù, nay Đỗ Thăng rời khỏi, khiến tôi giống như không còn chỗ dựa, đối với tương lai bàng hoàng thấp thỏm.

Tôi ngồi lên chiếc ghế ven đường, nhận nhận chân chân cúi đầu khóc nức nở. Người đi đường nhất định sẽ cảm thấy tôi là người đang thất tình. Tôi cũng rất sợ, sợ lần này chúng tôi sẽ chia tay, tôi thật sự lại thành người thất tình.

Thời điểm tôi một mình cúi đầu khóc đến không cách nào kiềm chế, trong tầm mắt mơ hồ xuất hiện một đôi giày đàn ông màu đen. Tôi theo đôi chân kia ngẩng đầu nhìn lên, xuyên thấu qua mặt tràn đầy lệ, tôi thấy được khuôn mặt tuấn mỹ biểu hiện đau lòng.

Đỗ Thăng! Sao hắn lại không có lên máy bay!

Tôi từ trên ghế đứng lên nhào vào trong ngực của hắn, lớn tiếng ghen ngào hỏi hắn: “Sao anh còn ở đây? Không phải anh đã lên máy bay rồi sao? Sao anh lại trở lại vậy?”

Đỗ Thăng vỗ nhẹ lưng của tôi nói: “Ngốc quá, anh không yên lòng, cũng không bỏ được em!”

Tôi nghe xong hết sức vui mừng liền khóc nhiều hơn, dưng cảm lớn tiếng nức nở.

Đỗ Thăng bắt đầu dỗ trấn an tôi: “Được rồi, Được rồi, Phẩm Phẩm ngoan, đừng khóc nữa. Anh dẫn em cùng trở về nhé.”

Tôi ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Đỗ Thăng thậm chí đã quên khóc mà hỏi hần: “Dẫn em cùng trở về? Nhưng mà em còn phải đi học...”

Đỗ Thăng lau nước mắt trên mặt cho tôi nói: “Ngốc quá, chồng em sẽ tự đi gặp giáo sư để giúp em xin nghỉ phép, về điểm thi của học kỳ này thì anh Đỗ đây có gì là không biết làm chứ? Chờ xử lý xong mọi việc, chúng ta sẽ cùng nhau quay lại đây. Để em ở đây một mình, anh lo lắng em sẽ khóc đến mất nước mà chết đó.”

Tôi lập tức nín khóc mà mỉm cười.

Đỗ Thăng, hần biết trong lòng tôi bất an!

...

Tôi trở lại nhà trọ để thu thập vài món cần thiết và vài bộ quần áo để mang theo. Tôi nhìn tôi dọn dẹp hành lý vừa sợ hãi vừa hỏi tôi: “Ann, cậu muốn dọn ra ngoài sao?”

Tôi nói với nàng ấy: “Tô, không phải đâu, mình chỉ muốn... Đi ra ngoài mấy ngày thôi, sẽ trở lại thật nhanh.”

Tôi đối phải nói thật với Tô, tôi ngừng lại. Tôi bắt đầu nâng Tô dậy.

Tô nhìn tôi muốn nói nhưng lại thôi, sau đó từ trên người lấy ra một cái kim cài áo nói: “Ann, cái kim cài áo này, là của ba mình năm đó tặng cho mẹ của mình, nay tặng nó lại cho cậu, cậu hãy nhận lấy nó có được không?”

Tôi căn bản là muốn cự tuyệt, nhưng nhìn đến biểu tình khẩn cầu của Tô, liền thấy mềm lòng, nhận lấy kim cài áo.

Lo lắng trên mặt Tô đã phai đi rất nhiều, tôi nghĩ rằng nàng tặng cho tôi cái kim cài áo này, ý của nàng nhất định là muốn tôi xem nàng như người bạn tốt mà cũng đừng bao giờ quên nàng.

Đương nhiên tôi luôn coi nàng là người bạn tốt nhất, nhưng với điều kiện là không được làm tổn thương nhau, nếu không, thật sự là tôi không biết mình còn có thể đối xử với nàng giống như trước kia hay không.

Tôi vừa dọn dẹp đồ đạc vừa nghĩ đến một chuyện, sau đó tôi ngẩng đầu lên cổ gồng làm như không chú ý đến dáng vẻ của Tô: “Tô, cậu cần máy chụp hình àh, mình có một cái máy chụp hình rất tốt, nếu cậu muốn dùng thì mình có thể cho cậu mượn.”

Tô nhú mày nghi ngờ nói: “Máy chụp hình? Mình có máy chụp hình rồi, tại sao đột nhiên lại muốn cho mình mượn máy chụp hình vậy?”

Trong lòng tôi run lên một cái, trực giác như có chuyện gì đó không tốt sắp xảy ra!

Tôi miễn cưỡng nặn ra nụ cười nói: “Không có gì. Lần trước nghe Lý Thích Phong nói cậu không có máy chụp hình.”

Tô nói: “Sao lại như vậy chứ, mình có mà.”

Tôi hỏi Tô: “Lý Thích Phong và cậu hai người rốt cuộc là quan hệ thế nào?”

Tô nói: “Ann, chúng tôi thực sự là bạn bè trai gái.”

Tôi lại hỏi Tô gần đây có thấy Lý Thích Phong không, Tô đánh trống lảng đáp: “Ann, rốt cuộc cậu muốn đi đâu vậy? Cậu không đi có được hay không?”

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Tôi xách theo hành lý đi ra cửa, Tô gọi tôi một tiếng. Tôi quay đầu lại, mặt Tô rầu rĩ nói: “Ann, nhớ cận thận!”

Tôi cười cười, nói với Tô: “Cậu cũng vậy nhé!”

58. Chương 58 : Đỗ Thăng ‘lại’ Không Cần Cô Nữa Rồi!

Đỗ Thăng không để ý chút nào cười cười nói với tôi: “Làm sao có thể chứ, giáo sư là người chủ mưu duy nhất cũng đã tự sát, trên cái thế giới này ngoại trừ hai chúng ta ra, căn bản sẽ không có người biết sự tồn tại của nó. ()”

Tôi hỏi Đỗ Thăng: “Ông xã, Anh có thể đem dẫn kinh trình tự đi hủy diệt được không?”

Đỗ Thăng cũng chiều vuốt ve gương mặt của tôi mà nói: “Bé con, đó là thành tựu và là nửa đời tâm huyết của anh, nếu đem hủy diệt thì có chút nuối tiếc. Chẳng qua anh đem nó để ở nơi mà không ai nghĩ tới. Hãy cứ để nó ở đó đi, chúng ta cũng không động đến nó, coi như là giữ lại thành tựu này làm kỉ niệm.”

Tôi gồi đầu trên vai Đỗ Thăng, đang suy nghĩ xem có nên nói thật với Đỗ Thăng hay không. Nhưng mà nếu mà tôi nói thật với Đỗ Thăng, thì nhất định Đỗ Thăng sẽ bắt tôi cách xa Tô. Nhưng mà tôi lại không muốn. Trong lòng tôi có chút ích kỷ, trông chừng Tô, có thể tôi cũng sẽ biết được chút ít động tĩnh chiếm dẫn kinh của Đỗ Thăng từ chỗ của Tô.

Tôi muốn bảo vệ Đỗ Thăng, mặc dù sức lực của tôi quá nhỏ bé, nhưng mà tôi vẫn muốn dùng hết tất cả sức lực của tôi để bảo vệ hắn!

Máy bay hạ cánh, tôi nói với Đỗ Thăng là muốn đi đến hiệu ăn gì đó mà ban đầu tôi ở chỗ của hắn bị hắn dụ dỗ cho gian dân; Đỗ Thăng vuốt lỗ mũi của tôi mà nói: “Nha đầu hư, là dụ dỗ gian dân gì chứ? Chẳng lẽ ông xã làm không sao em không phải là người được hưởng thụ àh?”

Tôi “Phi” hắn một tiếng, đỏ mặt ngược mặt lên trời. Tôi nói với Đỗ Thăng muốn hắn đi làm việc chính trước, tôi tự mình lái xe đi đến tiệm ăn là được. Đỗ Thăng sống chết cũng không đồng ý, phải đích thân đưa tôi đi. Sau khi đến tiệm ăn đặt xong phòng, khuôn mặt của Đỗ háo sắc rồi cuộc cũng lộ ra.

Chúng tôi vừa bước vào phòng, Đỗ tổng vĩ đại liền đem túi hành lý bằng da trong tay tùy tiện ném qua bên cạnh, chân phải đạp về phía sau đóng cửa lại, sau đó hai bàn tay liền bắt đầu lung tung tháo nút cởi quần áo. Đỗ đại ca quả thực là một nhân tài ** làm xong có thể nói giống như nước chảy mây trôi dễ dàng và lưu loát.

Tôi vừa dùng móng vuốt sói để khước từ Đỗ Thăng vừa lẩm bẩm nói: “Đỗ nhân tài, anh cũng quá háo sắc đi, tựa như một chút thời gian không dính đến nữ sắc anh đều sống không nổi vậy! Còn nữa, anh cứ đem cái rương ném như vậy, cũng không sợ đem đồ vật bên trong ném hư nha!”

Động tác trên tay Đỗ Thăng một chút cũng không ngừng, vừa giúp tôi tháo nút áo đồng thời vừa dẫn tôi đi đến bên giường, miệng còn theo kịp mà nói: “Trong rương đựng cái gì thì đựng cái đó đi, dù sao ông cũng đã quăng nó rồi, không ném nó thì làm sao có rãnh tay để mà thương bà xã của tôi!”

Đang nói chuyện tôi liền bị hắn áp đảo ở trên giường, áo cũng đã bị hắn cởi bay ra, tôi vừa run vừa nói: “Anh sao lại như vậy, một ngày không làm có thể chết sao!”

Đỗ Thăng nói lỏng dây nịt của mình vừa nói: “Nha đầu, không mang em đi theo, chính em nói muốn tới ở phòng lần đầu tiên em hiến thân của em cho anh, giờ em nói không phải là có ý đang trêu đùa anh ư, phạm là cuộc sống vợ chồng thì không có trở ngại về đàn ông, nghe đến yêu cầu này, hắn nhất định cũng sẽ rất kích động lập tức muốn làm, huống chi chồng của em là người đàn ông mạnh mẽ đẹp trai tuyệt thế người bình thường không sánh nổi!”

Tôi bị bàn tay phải của Đỗ Thăng vuốt ve đến choáng váng, tôi nỉ non hỏi hắn: “Sao anh không đi làm chánh sự vậy! Anh trầm mê nữ sắc, đại sắc lang, ưm...” Đỗ Thăng dùng đôi môi nóng bỏng che miệng của tôi lại, sau đó đem toàn bộ lời nói của tôi nuốt trọn.

Một lúc sau Đỗ Thăng mới rời khỏi môi của tôi, nhìn đôi mắt mê ly của tôi nói: “Phẩm Phẩm ngoan, cái gì cũng đừng nghĩ, hiện tại chúng ta cùng chuyên tâm cảm nhận cái cảm giác của đêm đầu tiên đi!”

Tôi một lần nữa bị tên yêu nghiệt trước mắt đầu độc. Tôi giống như bị hắn thôi miên vậy trong đầu để xuống tất cả mọi chuyện, nhắm mắt lại, tôi để mặc cho Đỗ Thăng nhiệt tình chạy nước rút lên đỉnh, theo gió vượt sóng vượt biển, cực nhanh leo đến đỉnh núi, sau đó cùng đắm chìm trong say mê, không ngừng

xoay tròn, lên xuống, trầm luân, cho đến khi toàn thân cùng toàn bộ thần kinh sáng khoái đến tê dại, tôi rất cuộc cũng thoả mãn ngủ thật say.

...

Đến khi tỉnh lại, Đỗ Thăng đã không còn ở trong phòng. Trên tủ đầu giường có một tờ giấy, trên vẽ một hình động vật rất kỳ quái, giống như mèo lại giống như chó có chút giống như con nhím. Tôi đoán, đây chính là Đỗ Thăng đem mình ra so sánh với đại sắc lang.

Trên tờ giấy Đỗ Thăng viết là sợ sau khi tôi tỉnh dậy nhìn thấy hân đi mặt tôi nhất định sẽ biểu lộ bất an, cho nên thừa dịp tôi ngủ say liền trở về làm chánh sự, hân muốn tôi ngoan ngoãn đừng có chạy lung tung, ngoan ngoãn ở đây đợi hân.

Nhìn cái diện mạo ‘sói con’ kỳ quái trên tờ giấy làm cho người ta cười sặc sụa, tôi “Xì” một cái liền bật cười, tuy bề ngoài cười cười nhưng trong lòng lại có chút cảm giác tủi thân muốn khóc. Thì ra yêu sâu đậm một người là không thể cùng hân tách ra trong chốc lát, dù chỉ là xoay người một giây đồng hồ không thấy hân, trong lòng cũng muốn tê tái rơi nước mắt.

Sau khi đem tờ giấy cất cẩn thận xong. Đây chính là bảo bối của tôi. Đối với Đỗ Thăng mà nói, tặng cho phụ nữ đồng hồ khảm kim cương xe thể thao nổi tiếng gì gì đó, hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng nếu hân tặng cho tôi những thứ này, tôi thật không muốn vui đấy. Dầu gì, cha dưỡng Hạ Chấn Hưng của tôi cũng là một người hùng hậu có quyền có thế, nói về vật chất gì đó, ai mà thêm.

Nhưng mà một người đàn ông ba mươi tuổi, ở bên ngoài lại thành thực chừng mực, có dung mạo trời phú, đối với đồng chí Đỗ Thăng thì đông đảo nữ nhân mơ ước đến chảy nước miếng một cái còn không chạm đến được, lại có thể vì một cô bé tính tình trẻ con lại không hiểu chuyện như tôi mà làm nhiều chuyện như vậy, điều này làm lòng tôi sinh ra một loại cảm giác giống như đang được thụ sủng vậy, thật hận mình không có cơ hội để thấy hân không màng sống chết một lần mới phải.

...

Tôi một mình ở trong phòng đợi hai ngày, kìm nén đến muốn chết, thật muốn đi ra ngoài dạo một vòng. Nhưng mà lúc Đỗ Thăng gọi điện thoại cho tôi rất nghiêm túc nói với tôi, không cho phép tôi đi ra ngoài, ngoan ngoãn ở trong phòng đợi hân. Tôi bị nghiêm nghị của hân dọa đến sợ hết hồn, một lời cũng không dám nói lại. Đỗ Thăng tựa hồ cũng cảm thấy cách nói chuyện của mình có chút nặng, liền đổi giọng dịu dàng nhẹ nhàng dụ dỗ tôi mà nói: “Phẩm Phẩm ngoan, qua hai ngày nữa, Anh Đỗ sẽ dẫn em trở về trường học, chúng ta sẽ cùng ở chung một chỗ với nhau, rang nhện thêm chút nữa được không?”

Ai, khi hân trước mặt tôi, không có tiền đồ cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày, mới bị người ta dụ dỗ tôi một chút, tôi đã lập tức vui vẻ lại, rất vui vẻ mà đáp ứng hân tôi không ra ngoài nữa, đang ở trong phòng xem chừng, chỉ cần đem mình biến thành quy ẩn sư phụ là được. Lúc đáp ứng thì dễ dàng, nhưng khi áp dụng thì thật đúng là khó khăn, tôi buồn sấp muốn chết rồi.

Tôi nói với phục vụ là muốn xem tivi, về mặt của phục vụ là lạ nói với tôi, gian phòng này TV bị hư. Tôi nói vậy tôi muốn lên mạng, nàng còn nói gian phòng này băng thông cũng bị hư, tôi nói vậy cô lấy cho tôi vài tờ báo hay cái gì để xem đi, nàng vừa muốn đáp trả, tôi liền nói: “có phải toàn bộ báo chí cũng không có phải không? Về mặt của phục vụ quá dị giọng nói khinh miệt mà nói nhanh: “Đúng!” Sau đó cao ngạo đi ra ngoài.

Trong lòng tôi bắt đầu cảm thấy mơ mơ hồ hồ, có chuyện gì đã xảy ra, mà Đỗ Thăng đang cố hết sức giấu tôi không để cho tôi biết đây.

Tôi ra khỏi phòng lặng lẽ đi theo phía sau người phục vụ đó, sau khi nàng đi vào phòng trực của nhân viên, tôi len lén đứng lại dựa vào bên cạnh cửa.

Bên trong có mấy người đang nói chuyện, sau khi nàng đi vào với người của bên trong nói: “Hồ ly tinh bây giờ, nhìn rất thuần khiết, cũng khó trách Đỗ Thăng bị nàng mê hoặc, còn dặn dò chúng ta đừng làm cho nàng xem trên tivi lên mạng xem báo chí. Người nói xem, thật ra thì đáng đáp của vợ chưa cưới của Đỗ Thăng cũng cực kỳ xinh đẹp, tại sao lại còn bại dưới tay của một con nhóc choai choai đây?”

Người khác nói tiếp: “Đúng vậy, hiện tại thì là như thế này, hoa nhà dù có khá hơn nữa, cũng không bằng hoa đại đâu. Sinh viên bây giờ có thói quen đem mặt mình trang điểm ăn mặc đến độ giống như tiểu thư một dạng, mà tiểu thư đâu hết rồi, tiểu thư thì từng chút từng chút một lại đem thuần khiết của sinh viên đại học ra để bắt chước, dạo này thế đó, loạn cả lên. Người trong phòng Đỗ Thăng kia, không phải là lần đầu đến đây, lần trước rất lâu nàng đã cùng Đỗ Thăng ở chỗ chúng ta thuê phòng qua, ngày đó chính tôi là người trực ban, đặc biệt nhớ rõ, là một cô gái trẻ tuổi, say sưa hò hét dụ dỗ người có tiền, thật là khó ưa! Đỗ Thăng còn dối với ký giả nói không biết cô gái này đâu rồi, lời nói này thật quá giả dối rồi. Nghe nói, Hứa Linh cũng bởi vì chuyện này mà chịu kích thích quá lớn, tinh thần bị phân liệt, có ký giả trông thấy nàng cả người ngây ngô không biết gì.”

Sau đó lại có người tiếp lời: “Này làm người thứ ba thì có gì tốt chứ! Nam nhân của người khác cứ giành như vậy có được hay không! Nếu tôi nói, ở trong hiến pháp có điều luật trị tội người thứ ba phá hư gia đình của người ta, xem có còn hồ ly tinh không biết tự ái và không biết xấu hổ như vậy nữa hay không!”

Lời nói sau này càng ngày càng khó nghe, cả người tôi không ngừng run rẩy, tay chân lạnh như băng. Tôi lảo đảo nghiêng ngã chạy vào thang máy, tôi muốn đi ra ngoài mua một tờ báo, tôi muốn biết rốt cuộc hiện tại đã xảy ra chuyện gì, là tình trạng gì.

Đọc theo đường đi, tôi chợt dạ cảm thấy mỗi ánh mắt của người đi đường đối với tôi cũng là tràn đầy khinh bỉ. Trái tim của tôi bị tổn thương, tôi run rẩy mua một tờ báo mở ra xem, tựa đề khó coi đập vào mắt tôi, tất cả nội dung đều là những thứ đại loại như ‘Có mới nới cũ’ vậy, cái gì ‘Tiểu hồ ly tinh chiếm đoạt chồng người khác’, cái gì ‘Hứa Linh điên loạn’ ...

Tôi rất bội phục bản lĩnh đào ba thước đất của những ký giả này, bọn họ không chỉ tìm được hình của tôi lúc học đại học đang làm nghiên cứu sinh, thậm chí ngay cả hình tôi ở nước ngoài du học cũng có luôn! Đám người kia quả thực là giống ác quỷ U Linh vậy không gì là làm không được! Hoàn hảo cho tới bây giờ thân thể của tôi cũng vẫn giữ kín như bưng, bọn họ còn chưa có đủ bản lĩnh có thể đào ảo động chí Hạ Chấn Hưng là cha đẻ của tôi, nếu thật bị moi ra rồi, tôi chỉ có thể lấy phương pháp đoạn tuyệt quan hệ với lão Hạ để nỗ lực bảo vệ sự trong sạch chứ không để mặt trái của tin tức làm ảnh hưởng. Nghĩ tới đây, tôi cảm thấy tình huống còn không đến nỗi tồi tệ nhất, điều này làm cho tôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thời điểm tôi đang đọc báo, ông chủ bán báo nhìn tờ báo, lại nhìn tôi, sau đó trầm giọng nói với tôi: “Tiểu cô nương, người trong tờ báo này chính là cô phải không? Ai da! Tuổi còn trẻ làm gì mà không được, không nên đi cướp chồng người khác! Dáng dấp của cô cũng không xấu xí, tại sao lại phải ép vợ người ta đến nỗi điên khùng vậy! Người đàn ông này đâu rồi, còn sống không thể tồn tại tư tưởng xấu như thế, sẽ gặp báo ứng đó!”

Tôi dù có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa được, trong lòng rất uất ức dồn nén, cả người lạnh run. Tôi cầm lấy tờ báo chạy về trốn trong phòng, sau đó vừa khóc vừa gọi điện thoại cho Đỗ Thăng, sau khi điện thoại vừa bắt máy, tôi vừa khóc vừa gọi tên tuổi của hắn, kết quả thanh âm bên kia truyền ra cũng không phải là của Đỗ Thăng, mà là giọng của một người phụ nữ. Giọng nói của nàng cực kỳ bình tĩnh ác độc nói với tôi: “Nhậm Phẩm, Đỗ Thăng hắn lại không cần cô! Cô đừng có hy vọng nữa, chúng tôi sẽ kết hôn đấy!”

Là Hứa Linh!

Điện thoại trong tay tôi rơi xuống!

...

Ở thời điểm tôi đang thương tâm muốn chết, không hiểu sao đầu óc của tôi cứ nhiên rất tranh khí bỏ qua tâm tình của mình sang một bên tự trở nên sáng suốt, chịu trách nhiệm giúp tôi chọn ra một điểm mấu chốt: mới này Hứa Linh nói, Đỗ Thăng “lại” không cần cô rồi!

Hứa Linh, cô xỏ xiên, cô bị bệnh thần kinh, làm sao cô có thể biết dùng từ “lại” vào lúc này! Cái người này rõ ràng chính là cố ý nói đến lần trước đây!

Tôi nhớ Tô có nói qua, Hứa Linh không phải là chim tốt.

Hiện tại tôi rất muốn nói với Tô: Cậu nói đúng rồi!

59. Chương 59 : Không Nỡ

(Đồng thời lúc gia đình tôi không liên lạc được với tôi nhất định sẽ liên lạc với Tô, kết quả biết được rằng, Tô cũng không liên lạc được với tôi, nếu thật như vậy, bọn họ nhất định sẽ lo lắng không biết tôi có suy nghĩ không thông rồi làm ra chuyện đại đột hay không!

Trong đầu tôi bị những thứ ngổn ngang này quấy lên giống như miếng đậu hủ thúi bị giã vỡ nát bét ra, làm cho người ta nhìn vào vừa rối rắm vừa ghê tởm.)

Tôi ra sức kiềm chế cảm giác nôn mửa đang trào lên, dùng sức lật ra hành lý của tôi, cố gắng hết sức lục tung trong đám hành lý đó có tìm được sim điện thoại của tôi hay không.

Chưa đợi đến lúc tôi lục lọi được thẻ sim điện thoại, thì bên ngoài cửa liền truyền đến một hồi gõ cửa dồn dập!

Đỗ Thăng!

Tôi không kịp nghĩ, lao thật nhanh đến c thậm chí, lỗ mông đến nỗi quên cả hỏi là ai, trực tiếp mở cửa.

Kết quả, không phải Đỗ Thăng!

Kết quả, là vô số đèn flash tắt bật!

Kết quả, là từng lớp từng lớp vây đến cửa đám ‘chó săn’ phóng viên!

Kết quả, là từng cái miệng hết há lại mở, hướng tới tôi hỏi vô số vấn đề sắc bén đồng thời cũng rất cay nghiệt!

Tôi đơ người! Tôi chưa từng nghĩ qua sẽ có một ngày mình cũng có thể trở thành tiêu điểm ở dưới mấy chục thậm chí hàng trăm ánh đèn flash như vậy! Hơn nữa, còn là tiêu điểm mà mọi người đả kích, hứng chịu sự thóa mạ, bị mọi người khinh bỉ coi thường!

Trong lòng tôi uất ức vô cùng! Những người này đem tôi vây kín lại xung quanh, giọng nói sắc bén như đâm vào tận sâu màng nhĩ, hỏi những vấn đề vô tình hung ác ghim vào ngực, mà giọng nói châm biếm cũng vẫn không ngừng ăn mòn lấy tôn nghiêm của tôi!

Nhìn thấy từng cái miệng máu me đỏ cứ há ra đóng lại, tôi cảm thấy mình như bị một cái hang không đáy đầy áp những kẻ ăn thịt người hung ác nhai nuốt!

Tôi chưa từng luống cuống giống như bây giờ vậy, cho dù là lúc đi bệnh viện phá thai, tôi cũng chỉ có cảm giác thương tâm muốn chết, mà cũng không có cảm thấy tôn nghiêm của tôi - nhân cách của tôi - cuộc đời của tôi đang bị người khác hung hăng nghiền nát giẫm ở dưới chân!

Nước mắt vì bị sự áp bức và lăng nhục từ trong đôi mắt tràn ra ngoài mi! Đám phóng viên đáng chết này, tự cho mình là đúng, cho rằng tôi bởi vì chột dạ mới rơi nước mắt! Tôi có trăm miệng cũng không thể bào chữa, không phải đuối lý, mà là cảm thấy lúc này trăm người ngàn ý xấu tốt lẫn lộn này, cái mà được coi là chân lý ấy tất cả cũng đều trở thành phân chó mà thôi! Vô dụng mà thôi! Bọn họ đã mặc định tôi là ‘tiểu tam’ đại gian đại ác, vậy thì tôi khóc đến càng thương tâm bọn họ càng vui vẻ, tôi biểu hiện ra càng chột dạ bọn họ càng có cảm giác thành tựu, cho nên, tôi tự nói với mình, không thể khóc, phải đỉnh đạc đứng thẳng!

Tôi nói với đám chó săn ấy: đi ra ngoài!

Bọn họ không đi, ngược lại còn ức hiếp lấn lướt tôi hơn, ngược lại càng trách cứ hơn rằng tôi không biết hỏi cái, không biết liêm sỉ, không biết sai trái!

Tôi rút cuộc chống đỡ không nổi! Tôi cảm thấy được sự kiên cường của tôi sắp phải sụp đổ rồi!

Đỗ Thăng! Đỗ Thăng!

Tôi nhắm mắt lại trong lòng không ngừng gọi thầm tên của Đỗ Thăng, cả người bị đám phóng viên này ép tựa vào góc tường. Nước mắt của tôi chảy theo sự sợ hãi cùng run rẩy của con tim cuộn trào mãnh liệt tràn ra khỏi hốc mắt. Tôi có thể cảm thấy đèn flash đang không ngừng chớp động, đang ghi chép lại khoảnh

khắc cái gọi là trạng thái đáng xấu hổ của ‘tiểu tam’ làm ra loại chuyện dâm tiện bị người khác phát hiện, cái gọi là vẻ mặt hồ ly tinh lúc sa cơ chán nản nhất.

Thời điểm tôi cảm thấy tôi sắp không chống đỡ nổi nữa rồi thân hình sắp rã ra không có sức lực ngã xuống đất, tôi bị kéo vào một lồng ngực ấm áp vững chãi!

Lồng ngực rộng lớn này, mùi vị này tôi rất quen thuộc, đây là tôi bất luận là ở trong mơ, hay là khi đang tỉnh lại, cũng luôn khát khao mong chờ lồng ngực này có thể ôm tôi đến hết cả cuộc đời! Đó là lồng ngực của người đàn ông tôi yêu kia! Là lồng ngực của Đỗ Thăng!

Tôi mở mắt, đối mặt với ánh mắt tràn đầy đau lòng cùng tự trách của Đỗ Thăng. Tôi giống như lúc chết chìm đột nhiên vô cùng may mắn nhất được một bình dưỡng khí, giống như lúc sắp đến bên bờ của cái chết bỗng chộp được đôi bàn tay thiên sứ có thể dẫn tôi quay trở lại trần gian sống tiếp, giống như trong cơn tuyệt vọng, thấy được thần mặt trời!

Tôi ngu khờ nhìn Đỗ Thăng, giờ khắc này, cho dù là ông trời có thu nhập tôi, tôi cũng sẽ không có nửa câu oán hận!

Nhớ tới trước kia Cố Thiển có hỏi tôi: nếu như cậu là một cô gái nhỏ tràn đầy mơ mộng hảo huyền, khi cậu ở trong nguy cơ bốn phía mịt mờ lạc đường trong rừng rậm, lúc trước mặt cậu đang đối diện với một con dã thú đang nhìn cậu với ánh mắt thèm thuồng nhỏ nước dãi, mà lúc này, có một vị hoàng tử bất phàm từ trên trời giáng xuống, ôm lấy người không ngừng run rẩy là cậu, vì sự anh dũng đuổi đi dã thú, dẫn cậu thoát ra ngoài rừng rậm chằng chịt kia, cậu có đối với vị hoàng tử đó sinh ra cảm mến không?

Tôi làm việc nghĩa không chùn bước nói: Có! Không chỉ có cảm mến không thôi mà còn lấy thân báo đáp!

...

Tôi mang theo lồng tràn đầy uất ức, vui mừng, lệ thuộc và trong sự tuyệt vọng đạt được sự biết ơn vì được tái sinh, run rẩy kêu lên một tiếng: “Đỗ Thăng!”

Đỗ Thăng sau khi nghe thấy tiếng kêu của tôi, đột nhiên vành mắt đỏ lên, hấn cúi đầu dấn sát lên vành tai tôi nỉ non nói: “Bảo bối, anh xin lỗi! Để cho em phải chịu khổ! Không bảo vệ tốt được em, là lỗi của chồng em!”

Tôi cũng không nhịn được nữa, bất kể sau lưng những tạp âm âm ỹ ồn ào bén nhọn của những phóng viên kia, mặc kệ những ngọn đèn flash nhức mắt lóe lên trong tay bọn họ, tôi vừa khóc vừa ôm thật chặt Đỗ Thăng dùng sức chui sâu vào lồng ngực Đỗ Thăng!

Nước mắt tại giờ khắc này, không phải là thương tâm, mà là biết thỏa mãn!

Đỗ Thăng ôm tôi vào trong ngực giữ gìn thật chặt, sau đó ngẩng đầu lên nói với đám phóng viên: “Các người tốt nhất nên có chừng mực! Các người viết tôi như thế nào tôi không quan tâm, không nên tới quấy rầy cô ấy! Tôi xác định rõ cho các người biết, cô ấy là người vợ duy nhất mà Đỗ Thăng tôi sẽ lấy ở kiếp này! Nếu như các người dám trở lại làm tổn thương cô ấy, tôi không bảo đảm tôi sẽ không áp dụng một chút thủ đoạn phi pháp để đối phó với các người đâu! Tôi hôm nay dám nói những lời như vậy, sẽ không sợ các người viết ra, nhưng trước tiên hãy suy nghĩ cho kỹ viết ra sẽ có hậu quả gì! Các người có thể gánh chịu được hay không! Tất cả đều cút đi!”

Đám phóng viên kia dưới sự đe dọa của Đỗ Thăng và gây sức ép của trợ lý hấn, không tình nguyện lui ra ngoài. Sau khi đám người này đi sạch hết, trong phòng một mảnh hỗn độn.

Đỗ Thăng cúi kính nói với người trợ lý: “Đi hỏi quây lể tân, ai cho phép những người này tiến vào! Tìm ra cho tôi kẻ tiết lộ thông tin!”

Lý của hấn nhận nhiệm vụ lui ra, trong phòng rốt cuộc chỉ còn lại tôi và Đỗ Thăng.

Tôi vui mặt ở trong ngực Đỗ Thăng nức nở, Đỗ Thăng vẫn đau lòng tự trách.

Tôi khóc một lát, ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt uất ức nhìn Đỗ Thăng nói: “Chồng à, em mới vừa rồi xuýt té xiu!”

Đỗ Thăng bởi vì một câu nói của tôi, biểu tình đau lòng trên mặt tràn lan đến mức độ cả khuôn mặt như méo mó vắn vẹo. Giọng Đỗ Thăng khàn khàn nói với tôi: “Vợ à, anh xin lỗi! Anh đã tới muộn! Về sau chồng sẽ không bao giờ để em phải đối mặt với loại trường hợp này nữa!”

Tôi cười ngọt ngào với Đỗ Thăng, trên mặt còn dính đầy nước mắt. Đỗ Thăng xúc động cúi đầu, dùng miêng lau sạch những vệt nước mắt trên mặt tôi, sau đó, triền miên dây dưa trên môi tôi...

...

Chờ sau khi tôi dần dần bình tĩnh lại, tôi hỏi Đỗ Thăng: “Anh sao không mang điện thoại di động a, em gọi điện thoại cho anh, là ‘vị hôn thê’ của anh nghe a, cô ấy chọc tức em, nói anh không cần em nữa, nói hai người chuẩn bị kết hôn!”

Tôi vừa nói vừa bĩu môi uất ức.

Đỗ Thăng dùng chóp mũi của hắn vô cùng thân mật cứng chiều đụng vào chóp mũi tôi nói: “Cô bé ngốc! Lời nói của người không minh mẫn, nói ra em cũng tin! Tôi nghe nói có đám người phóng viên nhận được tin tức biết em đang ở nơi này, trong lòng anh lo lắng, sợ em bị bọn sói bị bỏ đói này ăn tươi nuốt sống, vội vàng vàng vàng liền chạy đến đây, cần bản không để ý tới lúc đi có mang theo điện thoại di động hay không.”

Quai hàm tôi phồng lên tức giận nói: “Em mới không tin cô ấy tinh thần không minh mẫn đâu!”

Đỗ Thăng đặt xuống một nụ hôn, sau đó đau lòng hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, có bị dọa sợ không?”

Tôi làm nũng gật đầu nói: “Uhm! Bị dọa sợ quá luôn!”

Đỗ Thăng tự trách nói với tôi: “Phẩm Phẩm, anh xin lỗi! Như vậy đi, phạt chồng em vì em làm chút gì coi như bồi thường đi, có được không?”

Tôi chớp mắt nói: “Cái này, là anh nói đó. Nếu không, hay là anh đem con vịt trước đây thiếu em trả nợ đi!”

Trên mặt Đỗ Thăng, lúc này thật sự hiện ra vẻ mặt rất dữ tợn, rất vắn vẹo.

Đỗ Thăng vô cùng đau đớn mà nói: “Không phải chỉ có một con vịt thôi sao, lại làm em ghi nợ mãi trong lòng hay sao!”

...

Đỗ Thăng hỏi tôi, tôi có liên lạc với người nào không, tôi lắc đầu.

Đỗ Thăng buồn bực nói: “Vậy là kẻ nào tiết lộ tin tức em ở nơi này?”

Tôi nói với giọng điệu kì quái: “Có phải phục vụ nơi này hay không? Họ rất xem thường ‘tiểu tam’ mà, hừ!”

Đỗ Thăng nói: “Bọn họ không phải là đám người dám ăn nói huyền thuyên? Được, chồng em sẽ giúp em hả nổi giận này! Nhưng hẳn là không phải do bọn họ, những người này ở sau lưng người khác nhỏ giọng nói này nói nọ là chắc chắn có làm, nhưng không đến trình độ to gan lớn mật liên lạc với giới truyền thông, điều này đối với bọn họ không có lợi ích gì còn đem lại sự bất lợi, cứ nghĩ mà xem chồng em cũng là nhân vật có máu mặt trong xã hội, xử lý bọn họ dễ dàng đi!”

Tôi bó tay. Toàn bộ sự phân tích này trọng điểm nằm ở câu chốt.

Tôi suy nghĩ một chút, sau đó thử hỏi Đỗ Thăng: “Đỗ lão đại, lúc anh gọi điện thoại cho nhân viên phục vụ dặn dò bọn họ đừng để cho em xem tin tức tivi, báo chí, lên mạng, có người nào ở bên cạnh nghe hay không? Hứa Linh có ở đấy không?”

Đỗ Thăng nhìn tôi, thái độ từ “Không thể nào” đến “Sẽ không như vậy chứ” đến “Có lẽ nào” đến “Chắc là” một chặng đường hết sức kinh hãi! Sau đó dùng một loại ngữ khí không thể nào tin nổi nói với tôi: “Chẳng lẽ, Hứa Linh không bị điên!”

Về mặt tôi nặng nề gật đầu một cái, nói với Đỗ Thăng: “Chồng à, anh hãy nghe em nói, em mới vừa rồi gọi điện thoại cho anh, em gọi tên anh, sau đó, Hứa Linh ở trong điện thoại nói với em: Nhậm Phẩm, Đỗ

Thằng anh ta lại không cần cô nữa rồi! Cô đừng có hy vọng hão huyền nữa, chúng tôi sẽ kết hôn! Cô ấy nói ‘lại’, vậy thì trước đây chúng tôi chia tay, căn bản là do cô ta dùng mánh khốe lập kế hoạch từ trước!”

Đỗ Thăng trầm tư, sau đó mở miệng nói: “Phẩm Phẩm! Em mau về Mỹ sớm đi! Anh sẽ làm sáng tỏ chuyện này! Ở đây, anh sợ em sẽ bị tổn thương không đáng có!”

Tôi thà chết lắc đầu không đồng ý. Tôi không muốn để Đỗ Thăng một mình lại đối mặt với nguy cơ trùng điệp ẩn dưới lớp sương mù bên dưới kia.

Đỗ Thăng bất đắc dĩ nói: “Em không phải là học sinh sao? Không định lấy học vị hả? Không có ý định tốt nghiệp hả? Không sợ người ta cười lớn già đầu rồi, đến tuổi làm mẹ của mấy đứa nhóc rồi mà vẫn chưa tốt nghiệp?”

Tôi không vui nói: “Anh còn biết em vẫn còn là học sinh a, vậy sao anh mới gặp người ta có mấy lần mà đã đem con nhà người ta ăn sạch! Anh có biết hành vi của anh gọi là gì không! Gọi là sắc lang **! Cũng may lồng ngực em rộng lớn, không kien anh, nếu không anh nhất định phải ngồi chồm hổm sau song sắt ăn hết mười năm bánh bột ngô đó, cuộc đời này của anh coi như xong rồi!”

Đỗ Thăng vừa giơ móng vuốt của sói dò vào trong quần áo của tôi vừa nghiêm túc nói: “Lồng ngực rộng lớn? Anh kiểm tra một chút, xem có bao nhiêu ‘lớn’!”

Tôi bất đắc dĩ kéo móng vuốt của hắn ra vỗ vỗ nói: “Đừng làm rộn, hiện tại là lúc nào rồi. Em không đi Mỹ, cùng lắm thì làm giấy tạm nghỉ học, nếu anh để cho em đi, em sẽ đi ôm ‘nhị gia’, vốn có sẵn trước mắt là Lý Thích Phong!”

Đỗ Thăng thở dài nói với tôi: “Vợ à, bây giờ là tình huống thế nào rồi mà em vẫn chưa hiểu rõ ư, em lưu lại nơi này, anh lo lắng em sẽ bị tổn thương! Anh không nỡ!”

Tôi bị từ “Không nỡ” của Đỗ Thăng nói ra cảm động đến rối tinh rối mù! Giọng tôi mềm nhũn nói với Đỗ Thăng: “Vậy, em cũng không nỡ bỏ lại anh nơi này đi Mỹ rồi không thể gặp anh!”

Kết quả, sau vài câu kích động “Không nỡ” kia, ‘loại nam’ cùng ‘loại nữ’ kia, rất không thích hợp rất không biết nhìn hoàn cảnh đang là lúc nào rồi, mà còn lẩn lộn mánh lệt trên chiếc giường lớn kia.

60. Chương 60 : Cuộc Chiến Của Cánh Mày Râu

Lúc tôi đang tắm, Đỗ Thăng đột nhiên xông vào phòng tắm, tôi bị hắn làm sợ hết hồn, thét chói tai giờ vùi tắm hoa sen vẫn đang chảy về phía hắn. Đỗ Thăng tóm lấy tôi kéo vào trong ngực, không nói hai lời há miệng liền đem cái miệng đang la hét của tôi gắt gao bịt chặt lại. Nụ hôn vừa chấm dứt, tôi thở hổn hển giáo dục Đỗ Thăng nói: “Đỗ sắc sắc, em cảm thấy dù cho có đói khát thế nào chẳng nữa cũng không nên giết người bằng cách này, phải cho người ta thời gian hít thở ít không khí chứ, anh không thể mới vừa làm xong ở trên giường, xoay người đổi chỗ khác đã muốn tiếp tục. Chúng ta còn có rất nhiều chuyện phải làm đó, không thể vẫn lãng phí thời gian ở cái chuyện ‘làm’ này!”

Móng vuốt của Đỗ Thăng ở trên người tôi vân vê bóp nắn: “Vợ à, em tắm không khóa cửa, đây chính là một loại câu dẫn không lời. Em - tiểu yêu tinh họa thủy này trước một giây còn câu dẫn người đàn ông thanh khiết trở thành lửa dục thiêu đốt khắp người, một giây kế tiếp lại nói cho người ta rằng em không ăn mặn, em nói không nên cư xử như vậy, nhưng cũng chính là em lại cư xử như thế!”

Đỗ Thăng vừa nói vừa dịch chuyển cái móng vuốt to tướng kia len vào giữa hai chân tôi. Tôi vừa cười vừa uốn éo vào bàn tay hắn né tránh, Đỗ Thăng lại không thuận theo không buông tha tiếp tục tiến hành.

Đang ở lúc chúng tôi đang chơi đùa cái kiểu không giống người lớn chút nào, tôi và Đỗ Thăng nghe được bên ngoài có người đang gõ cửa.

Tôi có chút chút xiu khấn trương hỏi Đỗ Thăng: “Sẽ là ai? Có thể là đám chó săn muốn ăn đập kia không?”

Đỗ Thăng hôn tôi một cái nói: “Đừng lo lắng, anh đi ra ngoài xem thử, em đợi ở chỗ này.”

Đỗ Thăng cầm khăn lông đơn giản lau qua loa, sau đó mặc áo ngủ đi ra ngoài. Tôi cũng tắt vòi tắm đi tắm dùng khăn lông lau khô thân thể.

Tiếng gõ cửa một mực kéo dài, cho đến khi Đỗ Thăng cửa mở ra thì thanh âm ‘bing bong bing bong’ mới đột nhiên ngừng lại.

Tôi vừa cầm áo ngủ bao thân thể vừa nghe được Đỗ Thăng hỏi: “Anh tìm ai?”

Đôi phương tựa hồ không trả lời. Tôi buộc dây áo ngủ lại, đẩy cửa phòng tắm đi ra, sau đó thấy được người đứng ở cửa, là Hạ Tu.

...

Từ cặp áo ngủ của tôi và Đỗ Thăng là kiểu áo cặp dành cho tình nhân, dùng sợi tóc nghĩ cũng có thể suy nghĩ ra, trước mặt chúng tôi đôi gian phu dâm phụ này không phải lẳng lơ vật lộn thì cũng chính là uyên ương nghịch nước cùng nhau, tóm lại, chuyện đã làm ra khẳng định đều là trong phạm vi sự nghiệp tình dục.

Giây phút Hạ Tu chứng kiến tôi mặc áo ngủ tóc còn nhỏ nước từ trong phòng tắm bước ra, trên gương mặt hiện ra nét mặt thống khổ không cách nào che giấu được nhưng lại muốn liềm mạng nhẩn nhẩn. Mà tôi, cũng không khỏi có loại cảm giác chột dạ giống như bị bắt gian tại giường.

Đỗ Thăng đi tới bên cạnh tôi, hẳn có thể thấy tôi cùng Hạ Tu từ lúc bắt đầu đối mặt, mặc dù không có nói chuyện nhưng vẫn ‘liếc mắt đưa tình’, một người thương tâm tức giận hằm hằm, một người chột dạ né tránh, vì vậy trong lòng có chút không thoải mái, liền vươn cánh tay kéo vai tôi ôm nghiêng người mang tính chất chiếm giữ, sau đó nhìn Hạ Tu hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, anh ta là ai?”

Tôi nghe được Đỗ Thăng rất không vui. Tôi không trả lời Đỗ Thăng, mà là hướng về phía cửa Hạ Tu đang đứng lúng ta lúng túng kêu một tiếng: “Anh trai... Làm sao anh biết em ở nơi này...”

Hạ Tu sau một tiếng “Anh trai” của tôi gọi ra, hai hàng lông mày thật chặt nhúu lại cùng một chỗ, trên gương mặt hiện lên thần sắc cực kỳ thất vọng, trong ánh mắt hàm chứa sự tức giận ẩn chứa sự đau khổ và ai oán nói với tôi: “Nhậm Phẩm, em thật làm cho anh quá thất vọng!”

Tôi đỏ tròng mắt, có chút nhẹn không được muốn khóc. Đỗ Thăng bị không khí mập mờ ái muội giữa hai chúng tôi quấy lên cơn ghen ngất trời, dùng thanh âm lạnh nhạt nói với Hạ Tu: “Anh là anh trai của Phẩm Phẩm? Anh phản đối bọn tôi ở bên nhau? Vì vậy trách cứ Phẩm Phẩm đã khiến cho anh thất vọng? Tôi cho anh biết, trên thế giới này, không ai có thể so với tôi càng thêm quan tâm tới Phẩm Phẩm!” Đỗ Thăng vừa nói vừa ôm tôi chặt chẽ vào trong ngực hắn. Tôi phát giác, trong lòng Đỗ Thăng, đối với tôi, tựa hồ cũng có giống như tôi đối với hắn, càng yêu sâu đậm càng có cảm giác bất an.

Ánh mắt của Hạ Tu thâm trầm nhìn tôi, sau đó lạnh lùng mở miệng nói: “Có tôi.”

Hai chữ này vừa nói xong, tôi cảm thấy được Đỗ Thăng bên cạnh tôi bắt đầu bùng lên cơn giận dữ, mang theo lửa giận sát khí ngập trời giống như khiêu khích nói: “Anh có thể a, anh cũng là anh trai của cô ấy, còn tôi là chồng của Phẩm Phẩm!”

Tôi choáng! Vị danh nhân trong xã hội Đỗ yêu nghiệt - người mặc áo ngủ tóc còn nhỏ nước trong ngực lại ôm một người tạo hình cũng như hắn dung tục xấu xí kia là tôi đây, sau đó giống như đứa bé giống như đang cùng Hạ Tu so tài nói “Anh có thể a, anh cũng là anh trai của cô ấy, còn tôi là chồng của Phẩm Phẩm.”, cảnh tượng này thật là làm cho tôi có loại cảm giác vô lực dở khóc dở cười. Đồng thời càng khiến cho tôi càng thêm dở khóc dở cười và vô lực là, Hạ Tu lại có thể đáp trả có trước có sau như vậy: “Tôi không nói là tôi là anh ruột của cô ấy, anh cũng chưa cùng cô ấy đi đăng kí.”

Ba người chúng tôi tuổi tác cộng lại không quá 100 cũng quá 80, nhưng lại có thể đụng chạm tóe lửa như hành động trẻ con như vậy. Thanh âm của tôi hư hư nhò giọng nói: “Đừng... Đừng cãi nhau nữa... Thầy giáo nói... Gây gổ sẽ trừ đi thành tích ngày thường được tích góp lại...”

Thần a, tha thứ cho bạn học Nhậm Phẩm lúc này đột ngột bị đầu heo nhập hồn. Tôi cũng không hiểu sao lại đột nhiên lại phun ra một câu không liên quan dính dáng gì đến vậy.

Hạ Tu đem ánh mắt từ trên thân tôi thu hồi lại, thanh âm trầm trầm nói với tôi: “Phẩm Phẩm, mau chóng về nhà một chuyến. Cha tìm em.”

Tôi ngoan ngoãn trả lời: “Dạ.”

Hạ Tu còn nói: “Em, dẫn anh ta cùng về luôn.”

“À? Dẫn anh ta?” Tôi sững sờ dùng tay chỉ vào Đỗ Thăng lên cao giọng có chút giật mình hỏi.

Hạ Tu nhàn nhạt nói: “Đúng.” Sau đó xoay người bỏ đi. Chỉ là lúc đi ra ngoài chưa được hai bước, Hạ Tu lại đột nhiên xoay người quay trở lại, dừng ở trước mặt tôi cùng Đỗ Thăng, dùng thanh âm khắc nghiệt nói với Đỗ Thăng: “Nếu như anh lại để cho cô ấy bị thương tổn, tôi sẽ bắt anh trả lại gấp mười lần trên người anh!” Sau đó lại quay đầu sang phía tôi, đổi thành một loại thanh âm cô đơn vắng tanh khiến cho tôi có cảm giác cả đời này đều có lỗi với hắn: “Phẩm Phẩm, nếu như em cảm thấy em không hạnh phúc, Anh sẽ không quan tâm đến cảm nhận của em nữa, đến lúc đó anh sẽ cưỡng chế mang em đi!”

Hạ Tu đi rồi, lưu lại biển ghen nổi sóng lửa giận ngút trời là Đỗ Thăng và cảm động sâu sắc nhưng không cách nào báo đáp được là tôi đây.

Đỗ Thăng gắt gao nhìn tôi, hít sâu một hơi, lại chậm rãi nhả ra; hít sâu hơn một hơi nữa, lại chậm rãi nhả ra; sau đó, hắn tức tối mở miệng nói với tôi: “Phẩm Phẩm, nếu không phải là sợ em buồn, anh sẽ nện cho tên anh trai vừa tới đây kia một trận tơi bời! Dám có ý định với vợ anh! Còn trắng trợn khiêu khích như vậy! Nếu không phải là thấy hắn đối với em tốt thật sự, quả đấm của Đỗ gia gia đã sớm vung ra ngoài rồi!”

Tôi tội nghiệp nhìn hắn nói: “Thầy giáo không cho đánh nhau! Còn nữa, anh khi dễ em, anh ấy là anh trai em, anh nói anh là Đỗ gia gia của anh ta, nếu như em nói cho ba mẹ biết bọn họ sẽ phải kêu anh là Đỗ thúc, chuyện của hai chúng ta coi như chưa có, ba mẹ em khẳng định không thể đồng ý.”

Đỗ Thăng đem tôi kéo vào trong ngực tức giận nói: “Chớ ngắt lời anh, mau nói cho anh ngay, người lúc này rốt cuộc là loại anh trai gì hử! Cái người anh này của em nhìn em căn bản không phải là nhìn em gái! Đó là cái nhìn dành cho người phụ nữ của mình! Thật mắc ói! Lần sau em né tránh chút đi, coi như không nhìn thấy bọn anh, em cứ để anh và anh trai em đánh nhau một trận đi, không đánh anh sẽ bị ức chế cả đời!”

Tôi lúi lúi kéo cánh tay Đỗ Thăng vô cùng thành khẩn nói cho hắn biết: “Đỗ gia gia, ngài quên ngay cái suy nghĩ này đi, anh trai em không phải người bình thường, cái loại dai dẳng ở giữa lưng dành cho môn karate, hắn nhiều năm trước đã có màu đen rồi! Nhà chúng em không có búa rìu, anh trai kia của em, so với búa còn mạnh mẽ hơn nhiều. Ngài nếu như cùng anh ấy đấu võ, gương mặt tuần mỹ này của ngài dễ dàng biến thành bánh bao mất thôi.”

Đỗ Thăng thấy tôi nói hắn không bằng người đàn ông khác, đặc biệt mất hứng, dùng sức ở cánh tay vòng chặt eo của tôi nói: “Em cứ như vậy không đánh giá cao chồng em sao! Người anh trai kia, trong lòng em tốt như vậy hử!”

Tôi vừa nhìn thấy trạng thái này rõ ràng không ổn, vội vàng vỗ về sự tổn thương của mỹ nam đang ghen tuông kia nói: “Không phải! Chồng em lợi hại nhất! Anh đi h**k Computer của anh trai em đi, anh nếu muốn h**k người nào người đó khẳng định không cách nào phòng được! Em cho anh biết chỗ anh ta làm việc, anh đi h**k đi! Anh ta chỉ có võ công cao cường một chút, nhưng anh lại thông minh tuyệt đỉnh!”

Đỗ Thăng than thở nói: “Vợ à, em thật là không có tim không có phổi, anh không biết nên nói cái gì cho phải đây. Em trước tiên nói cho anh biết đi, từ đâu xuất hiện ra một người anh trai như vậy!”

Tôi nói: “Mẹ em và cha anh ta là vợ chồng, mẹ em là mẹ ghẻ của anh ấy, cha anh ấy là cha ghẻ của em. Chỉ đơn giản là như vậy. Hai chúng em từ nhỏ chính là hàng xóm của nhau ở cùng trong một tòa lầu, khi đó anh ấy không phải là anh trai của em, là anh Hạ Tu của em. Sau đó hồi em còn rất nhỏ, mẹ em liền gả cho nhà anh ta, anh ta liền trở thành anh trai của em.”

Đỗ Thăng lại hỏi: “Vợ à, em thành thật nói cho anh nghe, người anh trai này, có phải là người lần trước để cho anh bắt gặp hai người các người đang thi triển nộ hôn nóng bỏng kia đúng không!”

Tôi vừa nghe chuyện này, lập tức chột dạ bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, thận trọng gật đầu một cái nói: “Không nên tính nợ cũ, anh... Anh đừng quên anh còn có vị hôn thê đấy...”

Đỗ Thăng thô bạo gầm nhẹ lên nói: “Anh cũng không chạm qua Hứa Linh chút nào!” Sau đó áp miệng đè lên trên miệng tôi dùng sức cắn loạn một trận, cái lưỡi không ngừng phớt qua phớt lại, như muốn đem thứ gì không sạch sẽ hung hăng chà sạch.

Tôi khéo léo hững hờ lấy cơn cuồng phong bão táp mà Đỗ Thăng đem đến cho tôi. Tôi rất thỏa mãn. Bởi vì hấn càng ghen, đại biểu, hấn yêu tôi càng sâu đậm.

Trận hôn sâu qua đi, Đỗ Thăng ngẩng đầu lên tựa như chợt nghĩ đến cái gì đó hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, cha ghê em kêu em về nhà, còn dằn dờ dẩn theo anh, muốn làm gì? Anh có phải, coi như đi gặp phụ huynh không? Ba em thích uống rượu không? Uống loại bao nhiêu độ? Rượu vang đỏ năm nào sản xuất? Ba em có hút thuốc lá không? Hút loại nào? Ba em thân thể có khỏe hay không? Cần phải mua ít thuốc bổ không? Còn mẹ chúng ta nữa, bình thường có yêu thích dùng mỹ phẩm không? Dáng dấp của anh như vậy khẳng định mẹ chúng ta sẽ nhìn trúng anh thôi, nhưng tên anh trai xui xẻo kia —— không được anh về sau nhất định phải cùng hấn đánh một trận mới được, nếu không đánh anh cả đời phải uất ức mà chết còn chết không nhắm mắt nữa! Tàn phế cũng phải đánh! —— a, anh là nói cái tên anh trai xúi quẩy của em, coi anh cứ như kẻ địch không bằng, sẽ không ở trước mặt cha ghê em nói xấu anh chứ? Cha ghê em có nghe lời anh ta không? Nếu là cha ghê em nghe lời của anh ta, lại biết được trước kia anh từng làm em tổn thương, hiện tại lại lôi em vào một cục diện rối rắm không giải thích được này, vẫn sẽ phản đối chúng ta quen nhau a? Phẩm Phẩm, nếu không thì chúng ta lén sau lưng bọn họ đi đăng ký trước đi, sau đó anh sẽ cùng em về nhà, như vậy trước tiên đem gạo nấu thành cơm, anh có thể yên tâm rồi!”

Tôi bị một chuỗi lời nói lộn xộn lung tung của Đỗ Thăng lượn lờ xung quanh đến nhức hết cả đầu. Tôi xoa trán trả lời hấn: “Đỗ tổng, không phải là tôi nói ngài đâu, ngài thật là càng ngày càng không trầm tĩnh rồi, phải bình tĩnh! Còn nữa, tôi phải nhắc nhở ngài một chút, ngay từ lúc một năm trước vị nhân huynh ngài cũng đã đem tôi đây một thiếu nữ con nhà danh gia vọng tộc nấu thành cơm rồi. Đừng có làm ra vẻ người con trai trong sáng ngây thơ chưa từng chạm qua con gái nhà lành nữa.”

Đỗ Thăng dùng ngón tay hơi dùng sức nắm lấy gương mặt tôi hận hận nói: “Vợ à, sao khi anh cứ mở miệng ra là em không có lời nào không đáp được thế, nhưng khi em nhìn thấy anh trai em, thì y như chuột nhìn thấy mèo vậy! Em nói xem em ở trước mặt anh liếc mắt đưa tình với anh ta, anh làm sao có thể vững vàng trầm tĩnh đây a!”

Tôi có chút uất ức nói: “Em chợt dạ không phải là bởi vì em đã đồng ý với anh ấy không được đến gần anh sao, kết quả không khống chế được con tim còn đi theo sát anh luôn, ngày ngày con để anh bắt cóc đi lặn lộn trên giường không nói, hình dáng sau khi tắm xong cũng bị anh ấy bắt sống tại trận. Em biết rõ anh trai em rất yêu em, lại lợi dụng anh ấy chọc giận anh, Em cảm thấy mình đã gây tổn thương đến anh ấy, trong lòng thấy có lỗi với anh ấy.”

Đỗ Thăng nâng gương mặt tôi lên nói: “Đồ ngốc, lần này bỏ đi, về sau nếu lại dùng phương pháp cùng đàn ông khác có sự tiếp xúc thân thể để chọc tức anh, anh sẽ kéo em cùng tự tử chết vì tình luôn!”

Tôi có chút sợ sệt nói: “Không... Không đến nỗi vậy chứ, căng nhất là anh bỏ em đi, đây cũng quá hung ác đi!”

Đỗ Thăng nói: “Không có cửa đâu! Bảo anh bỏ em, chờ trên trời đột nhiên rơi xuống bánh rồi hãy nói!”

Tôi nói: “Đỗ ca ca, bây giờ bầu trời không rơi bánh xuống đâu, rơi xuống người làm công thôi!”

61. Chương 61 : Cho Phẩm Phẩm Một Đáp Án Rõ Ràng

Đỗ Thăng nói, trước khi cùng tôi về nhà yết kiến đồng chí Hạ Chấn Hưng, có hai chuyện phải làm. Một là mở cuộc họp báo công bố giải trừ hôn ước cùng Hứa Linh. Hai là muốn điều tra rõ ràng Hứa Linh rốt cuộc là có bị điên hay không bị điên, còn nếu như là giả điên thì động cơ đằng sau là gì.

Đỗ Thăng còn muốn tôi ở lại gian phòng này chờ hấn, tôi nói chết cũng không đồng ý. Nơi này để cho tôi một bóng ma vô cùng lớn ở trong lòng, tôi nói không dám ở nơi này một mình nữa.

Đỗ Thăng có chút khó xử, trong lúc nhất thời không biết làm sao an bài cho tôi. Tôi khinh miệt “Hừ” một tiếng nói với hấn, hấn là Thăng ngốc, rõ ràng đã có sẵn chỗ ở cực kì tốt thế nhưng hấn lại không nghĩ tới. Ánh mắt Đỗ Thăng sắc bén nhìn chằm chằm tôi mang theo vô số những mảnh băng vỡ lạnh buốt hỏi tôi: “Em đừng nói cho anh biết em muốn đi đến chỗ người sư huynh kia chứ, anh không đồng ý! Nghiêm trọng

bác bỏ! Nếu em đi đến chỗ anh ta, anh hiện tại sẽ trút cho em hai bình thuốc ngủ, để cho em dứt khoát ở nơi ngủ mê man luôn cho rồi!”

Tôi tặc lưỡi nói: “Độc ác nhất là lòng dạ ghen tuông của đàn ông a! Anh đầy đầu không nghĩ tới nữ nhân luôn nghĩ tới đàn ông làm gì? Cái người này xu hướng giới tính rõ ràng là có vấn đề. Em rõ ràng là muốn nói Cố Thiến, anh lại người đầu tiên nghĩ tới là sư huynh em. Anh thích anh ta à?”

Đỗ Thăng tức giận đưa điện thoại cho tôi, sau đó gọi trợ lý của hắn lại thương lượng chuyện mở cuộc họp báo chí.

Tôi sau khi nhận lấy điện thoại cảm khái nghĩ, ở nơi mịt mờ trong cuộc sống này, tôi có thể nhớ số điện thoại, tất cả số điện thoại chỉ có. Đỗ Thăng, Cố Thiến, cùng với, Tôi.

Tôi bấm số điện thoại của Cố Thiến, mới vừa lên tiếng hô “Thiến Thiến”, không đợi tôi buông xuống giọng tình cảm tràn đầy nhớ thương, Cố Thiến tựa như một dạng súng máy xình xích bắn dữ dội tàn bạo về phía tôi: “Nhậm Phẩm cậu là kẻ không có trái tim! Xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu cũng không biết rằng người khác nhớ cậu sao! Người dựa vào đâu mà tất máy khiến mọi người đều tìm không thấy cậu! Cậu có biết bởi vì lo lắng cho cậu tớ và Triệu hòa Bình mỗi ngày không có chuyện gì cũng bới móc lẫn nhau đánh nhau bao nhiêu trận một ngày không hã! Cậu còn muốn cho người khác sống yên ổn qua ngày không hã! Phẩm Phẩm, cậu thật đáng ghét, tớ hận cậu chết đi được! Cậu ở đâu rồi, có mạnh khỏe không!”

Tôi bị những lời mắng mỏ của Cố Thiến nước mắt đầy khoang! Tên nhãi này, mắng chửi người khác cũng đều làm cho người ta cảm thấy mang ơn đội nghĩa a! Tôi ôm điện thoại nhưng lại không cho nó hoạt động đúng chức năng, uất ức đầy bụng cũng đã cùng phát lũ lụt tựa như cơn lũ lụt mạnh mẽ cuộn trào lên, tôi cứ há miệng liên mang theo âm thanh khóc lóc nói: “Thiến Thiến, tớ nhớ cậu lắm! Tớ muốn tới ở nhà cậu!”

Cố Thiến cay cú nói: “Được được được, khá già mồm đấy! Hơn nửa năm không gặp thế nào lại trở nên loại yêu tinh già mồm vậy chứ. Sảng khoái bắt xe qua đến đây luôn đi! Nếu cậu đã quên mất nhà tớ ở đâu rồi thì cậu dứt khoát thắt cổ tự vẫn ở trong xe taxi luôn đi nhé, tớ bây giờ đi xin nghỉ về nhà ngay, nếu cậu tới trước thì đợi ở trước cửa một lát.”

Tôi choáng! Tôi lại lần nữa biến thành yêu tinh già mồm rồi!

Tôi nói với người đang đi tới bên cạnh tôi là Đỗ Thăng nói: “Cố Thiến nói em giống như yêu tinh già mồm, cũng là do anh a! Em trước kia không phải như vậy, ở cùng anh lâu ngày mới trở lên già mồm như vậy!”

Đỗ Thăng có chút đau lòng giơ tay lên lau chùi khóe mắt nói: “Tại anh tại anh! Vợ à, tại sao lại khóc? Chuyện gì đã làm cho em, cô dâu của anh lại không vui, hử?”

Tôi nghe thấy giọng nói dịu dàng muốn chết của Đỗ Thăng “Hử?”, cả người thoải mái đến mức tê dại, không kìm hãm được liền lại bắt đầu già mồm, cất giọng đặc sánh mà nói: “Còn không phải là do anh á, đem người ta một nữ sinh thuần khiết, huấn luyện tựa như một người tình nhân nhỏ vậy, vừa biết khóc vừa biết làm nũng.”

Tôi vốn là muốn đùa giỡn, kết quả lại khiến cho Đỗ Thăng thấy tự trách, đem tôi giống như là tâm can bảo bối ôm vào trong ngực dụ dỗ, thoải mái làm cho tôi giống như thăng thiên vậy. Tôi tổng kết lại, về sau không có việc gì, vẫn phải làm ra cái bộ dạng uất ức kiêu hãnh này, cái tư vị được người chiều chuộng cưng chiều quá đã đi.

...

Đỗ Thăng nói với trợ lý của hắn, chuẩn bị xe ở dưới lầu, chúng tôi phải lên đường. Khi chúng tôi đi ra ngoài cửa phòng, tôi nhìn thấy trong hành lang người tới người lui, cảm thấy chột dạ bọn họ giống như đều đang dùng ánh mắt khác thường nhìn tôi, tôi có chút run rẩy. Tay của tôi bị Đỗ Thăng nắm ở trong tay hắn, hắn cảm thấy tôi đang khê phát run, biết tôi là đang sợ, liền đuổi một cái cánh tay kéo tôi lại ôm vững vàng vào trong ngực.

Trong lòng tôi ngay lập tức cảm thấy chân thực. Người đàn ông này, không quan tâm tới ánh mắt của người ngoài, chỉ là muốn bảo vệ tôi, giờ khắc này, tôi cảm thấy được mình vô cùng hạnh phúc.

Đi ra khỏi khách sạn, tôi nhìn thấy tài xế của Đỗ Thăng đang đứng ở bên ngoài cửa xe chờ chúng tôi. Tài xế này tôi biết, vẫn là người tài xế lần trước hay đến trường học đón tôi. Tôi đặc biệt thân thiện mỉm cười: “Xin chào anh Lý!”

Kết quả trên mặt bác tài các cơ mặt có một chút lay động, ha ha ha cười không nói lời nào. Đỗ Thăng ở trước mặt người khác liền thay đổi thành kẻ vô cùng chán, khuôn mặt lạnh lùng nói: “Lên xe.”

Tôi ngượng ngùng cùng hần ngồi vào xe. Sau khi xe lăn bánh, Đỗ Thăng kéo tôi vào trong ngực, sau đó lộ ra bộ mặt nghiêm chỉnh lớn tiếng nói với bác tài: “Anh Trương, chúng tôi không trở về công ty. Phẩm Phẩm, nói cho anh Trương địa chỉ của Cố Thiến để đưa em qua đó trước.”

Gương mặt tôi “Vọt” một cái liền đỏ ngược từ đất lên trời! Người ta họ Trương a, tôi lại còn tự cho mình là thân quen với người ta đối tổ tông nhà người ta, xấu hổ a.

Tôi lúng túng nói ra địa chỉ nhà Cố Thiến, sau đó sau cùng thêm vào một câu: “Trương đại ca thật ngượng quá, không cần thận một phen đã sửa lại họ cho anh, lần sau sẽ không như vậy nữa, tôi bảo đảm lần sau nếu không nhớ liền trực tiếp gọi anh là đại ca, khẳng định không tùy tiện đặt họ cho anh nữa!”

Tay anh Trương giống như có chút run run, chiếc xe hần đang lái cũng bị ảnh hưởng đến độ có chút run rẩy rồi. Đỗ Thăng dùng sức một chút nắm ở ngang hông tôi siết chặt một cái nói: “Em à, về sau bớt nói đi, để cho người khác sống lâu thêm hai năm thôi.”

Tôi đỏ mặt hời! ©,®! Tên nhãi này dùng từ ngữ cay độc như vậy với vợ của mình sao chứ!

...

Đến cửa nhà Cố Thiến, Cố Thiến đã đứng tại nơi này đợi rồi, nhìn thấy tôi từ trên xe bước xuống, cô ấy so với con ruồi nhìn thấy phân còn hưng phấn hơn, nhào tới đưa tay nhào nặn khuôn mặt tôi nói: “Nhậm Phẩm cậu vong ân phụ nghĩa, tại sao mãi mới đến! Tổ đợi nóng ruột muốn chết, nhớ cậu muốn chết rồi!”

Cô nương này tại sao rõ ràng rất bạo lực với tôi, chung quy lại có thể khiến cho tôi vui vẻ chịu đựng cảm động như vậy? Yêu tinh già mồm là tôi đây tròn mắt đỏ lên, sau đó kéo tay của Cố Thiến nói: “Người ta cũng rất nhớ cậu a!”

Cố Thiến cả gương mặt không chịu nổi nói: “Cậu nói chuyện đằng hoàng coi! Cậu chính là cậu, người tai cái gì chứ, lấy ‘người ta’ nào đó ra sử dụng mới muốn chết không thấy có tội hử!”

Cố Thiến nói xong vừa nghiêng đầu, rốt cuộc nhìn thấy người đàn ông của tôi đã bị cô ấy không lơ đi nửa ngày rồi, người mà trước đây cô ấy vừa chảy nước miếng vừa bịt kín miệng, đồng chí cực phẩm yêu nghiệt đại soái ca Đỗ Thăng.

Cố Thiến lễ phép cùng Đỗ Thăng chào hỏi nói: “Đỗ tiên sinh, đã lâu không gặp.” Sau đó vừa tựa như nghĩ tới điều gì đó giọng nói thay đổi, câu kính nói: “Đỗ Thăng, anh rốt cuộc tính toán thế nào sắp xếp cho Phẩm Phẩm! Phẩm Phẩm nhà chúng tôi cũng không phải là không ai cần, Triệu Hòa Bình nhà tôi luôn nhớ nhung kìa, nếu anh nhất định không cho Phẩm Phẩm một câu trả lời hợp lý, anh đừng có mà hối hận sau này mình không có cơ hội!”

Gương mặt Đỗ Thăng kinh ngạc, mãi mới phục hồi tinh thần lại nói: “Vợ à, hay là em đi theo anh đi, người bạn bên cạnh em đây sao lại cũng giống Tô như khuôn đúc vậy, để em ở lại đây anh càng không yên lòng!”

Tôi cười hắc hắc, Cố Thiến vác bộ mặt bị đứt gân góc ghéch áp ứng hỏi tôi: “Ông chủ lớn họ Đỗ, người rất giàu có Đỗ Thăng kia, dân IT Đỗ đại gia, anh ta mới vừa rồi là đang nói hài... hài hước đó sao?”

Tôi mắt liếc Đỗ Thăng sau đó nói với Cố Thiến: “Thiến Thiến chúng ta đừng để ý đến hần làm gì, sư huynh của tớ đâu rồi, dẫn tớ đi gặp đi, tớ thật là có chút nhớ sư huynh rồi.”

Đỗ Thăng níu lấy cánh tay tôi, cực nghiêm túc nói với tôi: “Nha đầu, Đỗ ca ca dẫn em đi đến cuộc họp báo, ở nơi đó nhiều người, khẳng định rất náo nhiệt.”

Tôi nhỏ vào, đem hần đuổi đi, sau đó lên lầu cùng Cố Thiến.

Cố Thiến xúc động thật lâu mà nói: “Phẩm Phẩm a Phẩm Phẩm, đây thật là một đóa hoa tươi cầm bãi phân trâu rồi. Một kẻ đẹp trai như vậy có tiền, có quyền, có tài, lại có tính hài hước như vậy, là kẻ yêu

nghiệt ‘tứ cố’, làm sao lại có thể trong chuyến du hành của cuộc đời mình lại bị mông muội một chân đạp trúng người cậu a!”

Tôi cẩn thận suy nghĩ lời nói của Cố Thiển một chút, phát hiện ra là cô ấy dùng từ “Cứt trâu” này là ám chỉ tôi! Tôi không chịu yếu thế đáp lễ nói: “Vay sư huynh tứ là một người tốt như vậy, một con mèo mù còn không phải cũng đem nửa đời sau bị rơi vào tay con chuột chết như cậu sao!”

Cố Thiển trừng tôi một cái nói: “Tớ phát hiện cậu bây giờ đã trở thành kẻ hai mặt, lúc có người đàn ông cậu bên cạnh, cậu hận không thể già mồm khiến cho trái đất tan ra, chờ lúc không có hắn ở đây, cậu nhìn lại mình xem cái đức hạnh này, lời nào cũng nói ra được! Tớ thật quá xem thường cậu đi!”

Tôi cười hắc hắc, Cố Thiển cũng cười hắc hắc, tôi cảm thấy tại giờ khắc này, thật ấm áp.

Sau đó Cố Thiển nhẹ nhàng hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, Đỗ Thăng đối với cậu có tốt không?”

Tôi treo lên khuôn mặt rất muốn bị đánh đòn ngập tràn nụ cười ngọt ngào dùng sức gật đầu nói: “Uhm! Anh ta dám không tốt với tớ, anh ta sợ tớ đi bao Nhị gia!”

Cố Thiển cảm khái lôi kéo tay của tôi nói: “Chuyện tình này của hai người các cậu, biến đổi bất ngờ, trước đây cậu vì anh ta chịu nhiều đau khổ như vậy, trong lòng còn hận anh ta không?”

Tôi cười lắc lắc đầu nói: “Trước kia hận, hiện tại hết rồi. Anh ấy chỉ cần đừng không cần tớ một lần nữa, tớ sẽ không hận anh ấy.”

Cố Thiển đau lòng nói với tôi: “Phẩm Phẩm, cậu thật khờ!”

...

Tôi cùng Cố Thiển hai người chúng tôi tựa vào nhau té ở trên ghế sa lon, ôm ti vi chờ xem cuộc họp báo của Đỗ Thăng.

Cố Thiển nói: “Không thực tế, quá không thực tế đi, loại danh nhân này ở bên cạnh cuộc sống của mình, làm sao lại có thể phát sinh ra ở chung quanh tớ! Nhìn người ta kìa, động nói có chút chuyện liền mở cuộc họp báo cậu xem lại bản thân đi, từ khi yêu đến khi chia tay lại tái hợp lại cả quá trình cũng không có mấy người biết chuyện! Chênh lệch, chênh lệch a!”

Tôi nói: “Thiển Thiển, thời điểm cậu không nói lời nào cũng tận lực im miệng đi, lời nói phát ra từ trong miệng cậu, còn không so với tớ được đâu, không chọc tức người ngoài, chuyên chọc tức người nhà thôi!”

Cố Thiển chột lớn tiếng nói: “Câm miệng câm miệng, người đàn ông của cậu muốn phát biểu kìa, lắng nghe xem anh ta nói gì!”

Tôi cùng Cố Thiển hai người từ trên ghế salon ngồi ngay ngắn lại, trợn to hai mắt dựng tai hết sức chuyên chú nhìn chăm chăm vào màn ảnh không nhúc nhích.

Người đàn ông yêu nghiệt của tôi nói, hắn sẽ hủy bỏ hôn ước cùng Hứa Linh. Đối mặt với quyết định này của hắn đồng đảng đám phóng viên không ngừng suy đoán cùng chất vấn, biểu tình của Đỗ Thăng thủy chung là nhàn nhạt không thèm để ý. Cho đến có một vị ký giả hỏi một vấn đề sắc bén: “Tất cả mọi người đều nói anh thay lòng đổi dạ đi yêu một người tên là Nhậm Phẩm, trẻ trung còn là học sinh, xin hỏi đây là thật sao?”, sắc mặt của Đỗ Thăng mới bắt đầu trở nên nặng nề nghiêm túc, thanh âm bình tĩnh nói với ký giả: “Làm phiền anh nói cho tôi biết, ‘mọi người’ là chỉ những ai? Tôi muốn nói với ‘mọi người’, tình cảm là chuyện riêng của tôi, cuộc sống riêng của tôi không có nghĩa vụ phải đem đến trước mặt đám đồng soi mói, bị mọi người lột da thấy xương lại còn bình luận. Hôm nay mục đích mở cuộc họp báo này, là tôi muốn cho một người một câu trả lời thỏa đáng. Còn nữa, chuyện này xin kết thúc tại đây, hi vọng mọi người về sau không cần tiếp tục dây dưa đào bới chuyện này nữa.”

Tôi cảm động đến rối tinh rối mù! Cố Thiển ở một bên cảm khái vô hạn vẫn kêu la: “Đẹp trai! Quá xuất sắc! Đàn ông! Đàn ông thuần chất!”

Sau đó có ký giả lại hỏi: “Nghe nói tinh thần Hứa Linh bị phân liệt rồi. Ngài không cảm thấy ngài hiện tại quyết định như vậy, rất không có trách nhiệm sao!”

Đỗ Thăng ung dung trả lời: “Tình cảm là thứ mà ai cũng không thể phán xét. Tôi cùng Hứa Linh từ lúc đính hôn đến bây giờ giải trừ hôn ước, bên trong chính là có nhiều phức tạp, tôi sẽ không lấy chuyện này ra nói với mọi người, tôi làm như vậy cũng là cách bảo vệ mỗi người trong chúng tôi. Tôi bởi vì muốn gánh vác lên trách nhiệm của một người đàn ông, làm ra qua quyết định rất sai lầm này, còn may là, tới hôm nay tôi còn có cơ hội bù đắp lại. Đàn ông phụ trách với phụ nữ, có rất nhiều loại phương thức, mà trước đây sự lựa chọn sai lầm của tôi là muốn dùng phương thức hôn nhân để phụ trách. Tôi hôm nay chỉ có thể nói rằng, tôi sẽ phụ trách với Hứa Linh nhưng cách phụ trách ấy không còn là sự hy sinh hôn nhân của tôi nữa, bởi vì có một người con gái, vì chính cái gọi là trách nhiệm đàn ông đó của tôi mà đã gây cho cô ấy quá nhiều sự tổn thương, tôi nhất định phải làm cho cô ấy hạnh phúc.”

Đám phóng viên liền thấy trong lời nói của Đỗ Thăng có rất nhiều nghi vấn bèn nhiệt liệt nêu lên thắc mắc, Đỗ Thăng cũng không đưa ra bất kỳ giải thích nào nữa. Hần nghiêng đầu nhẹ nhàng rũ tai mấy câu với trợ lý của mình sau đó liền đứng dậy rời đi, để lại tàn cuộc cho trợ lý hần giải quyết.

Cố Thiển tắt tivi, quay đầu ngơ ngác nhìn tôi, ngơ ngác chớp mắt hai cái, ngơ ngác nói với tôi: “Phẩm Phẩm, ngôi mộ tổ của nhà cậu ở đâu? Tổ muốn đem mộ phần tổ tiên nhà tớ dời tới bên cạnh! Cậu quá may mắn rồi! Mộ phần của gia tiên nhà cậu khẳng định là quanh năm phủ ra khói xanh! Trời ạ, cuộc sống này quá không thực tế đi, cậu mau cho tớ nhéo vài cái đi, xem đây là sự thật hay tôi đang đi vào cõi thần tiên!”

Tôi bị Đỗ yêu nghiệt làm cho cảm động đến thút tha thút thít. Tôi nói với Cố Thiển: “Cậu nói xem, anh ấy luôn tuyệt vời như vậy, tớ có thể không thành yêu tinh già mồm sao! Cậu nói xem, anh ấy cứ nuông chiều tớ mãi như thế, tớ có thể không thường xuyên làm nũng sao! Cậu nói xem, anh ấy xuất sắc yêu nghiệt thế này lại để ý đến tớ, tớ có thể không cảm thấy bản thân mình quá tuyệt vời sao!”

Cố Thiển dùng sức ném một cái đệm dựa lưng bay tới đánh vào trên đầu tôi nói: “Cậu không chế giễu người khác thì chết hả! Dem câu cuối cùng kia thu lại mau!”

Tôi vừa chỉnh lại đầu óc vừa nghe được tiếng chuông cửa vang lên, Tôi mang theo nụ cười ngáy chết người không cần đèn mạng nói với Cố Thiển: “Thiển, người yêu của người ta tới đón người ta kìa!”

Cố Thiển rất chịu không nổi thở hổn hển, vỗ ngực nói: “Nhanh lên để cho anh ta mau dẫn cậu biến đi! Đồ Yêu Tinh!”

62. Chương 62 : Bảo Bảo Trở Lại

Tôi mở cửa ra, Đỗ Thăng đứng ở ngoài cửa mỉm cười, đôi tay mở rộng, như đang chờ tôi nhào vào trong ngực của hắn vậy!

Tôi cũng không để cho hắn thất vọng, trên chân vẫn còn mang dép lê liền vọt ra cửa nhảy vào trong ngực Đỗ Thăng. Tôi làm nũng nói: “Ông xã! Em rất nhớ anh đó!”

Cố Thiển đứng ở cửa nghe tôi nói mà trong lòng buồn nôn, nằng đem cái túi xách của tôi hung hăng dùng sức đánh vào nói với tôi: “Nhậm Phẩm tôi cầu xin cậu mau mau cùng hắn đi đi, cậu ở đây thêm lát nữa thì tôi sẽ phải tìm một cái mồi để chui vào không bao giờ ra ngoài nữa!”

Về mặt Đỗ Thăng phớt tỉnh nói với tôi: “Bà xã, em có thích ở chỗ này không? Nếu thích thì anh sẽ bỏ tiền mua một phòng nhỏ ở chỗ này để chúng ta chuyển qua đây ở.”

Cố Thiển dựa tường về mặt bị thương nói với chúng tôi: “Đồ lão gia Đỗ phu nhân, có thể để cho tiểu nhân lưu lại một con đường sống được hay không? Lưu lại con đường sống thì sẽ không ỏi chết nữa!”

Sau khi tôi thay giày xong, tay vừa lôi kéo Đỗ Thăng vừa cáo biệt Cố Thiển: “Thiển Thiển, vậy chúng tôi đi trước. Tôi sẽ sắp xếp thời gian để tới thăm cậu, cậu phải giữ vững nhiệt tình để nghênh đón tôi đó!”

Cố Thiển chịu không nổi nói với tôi: “Cậu là du học sinh ở Mỹ hay là ở Đài vậy, thời gian đi ra ngoài cũng không lâu, sao lại nói được giọng Hương Cảng và Đài Loan rồi hử? Bây giờ trông cậu giống như gạo nếp trộn với gạo tẻ vậy. Đi nhanh lên! Trong thời gian ngắn đừng đến nữa, thần kinh của tôi đang bị thương cần phải chữa trị một thời gian!” Thời điểm nghe Cố Thiển phê bình giọng của tôi mang theo chút kiêu Hồng Kong và Đài Loan, tôi cảm giác mình có chút nhớ Tô.

Sau khi Cố Thiến nói xong với tôi, mặt mũi cô ấy trong nháy mắt liền biến 180 độ, biến thành gương mặt nữ trí thức xinh đẹp, cười vô cùng uyển chuyển hàm xúc lễ độ nói với Đỗ Thăng: “Đỗ tiên sinh, ngài khỏe chứ, ngài phải chăm sóc chu đáo cho Phẩm Phẩm của chúng tôi, nàng còn nhỏ vẫn còn đi học, vẫn chưa hiểu chuyện, bình thường phải khiến ngài lo lắng, nếu như hai người đem chuyện nên làm xử lý xong rồi, nếu trước khi trở về Mỹ mà có thời gian rảnh, thì tôi cũng hy vọng hai người nể mặt tôi tới hàn xá để dùng cơm!”

Mụ Dạ Xoa trong nháy mắt phủ lên một lớp mặt nạ dịu dàng, biến chuyển này thật sự làm cho người ta choáng. Cho nên, tôi biết rõ, chắc Đỗ Thăng rất đau khổ khi nhìn được chuyện này. Mà tôi, thì đang ngồi chồm hổm trên mặt đất bắt đầu không ngừng nôn ọe.

Cố Thiến bị chọc tức, xông lại nói với tôi: “Nhậm Phẩm, cậu cũng thật quá đáng, tôi rất muốn chính thức mời, nói thế nào chồng cậu cũng là nhân vật có mặt mũi, vậy tôi không biết xấu hổ đành nói thẳng ‘Họ Đỗ cùng Họ Nhậm hai người các người trước khi ra nước ngoài nhớ đến nhà của tôi dùng cơm’ Sao! Cậu ác tâm như vậy tôi chưa nói hết mà cậu đã ỏi cái gì, tôi vừa nói một lần, cậu liền ỏi thành ra như vậy, cậu cố ý không muốn tôi sống nữa đúng không!”

Cố Thiến giống như cái máy nói không ngừng, tôi cũng không biết tại sao, thời điểm nghe thấy nhiều chữ đồng loạt nhảy vào lỗ tai tôi như vậy, cả người muốn ngất xỉu. Tôi còn kéo dài nôn ọe, Đỗ Thăng đứng ở bên cạnh tôi cười cười mà nói: “Tốt lắm nha đầu, đừng tức giận Cố Thiến nữa, chúng ta đi về nhà thôi.”

Tôi muốn nói cho Đỗ Thăng biết là tôi thật khó chịu không phải đang cố ý chọc tức Cố Thiến, nhưng nôn ọe liên tục làm tôi nghẹn không thể nói ra được điều muốn nói, tất cả nước mắt đều muốn chảy ra rồi.

Đỗ Thăng cùng Cố Thiến thấy tôi nôn ọe đến tê tâm liệt phế, không giống như đang diễn kịch mà thật sự không thoải mái, hai người bắt đầu có chút khẩn trương. Đỗ Thăng dịu dàng dùng sức lực, đem tôi từ mặt đất đỡ dậy, lo lắng không thôi hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, sao vậy? Chỗ nào không thoải mái? Bị sao vậy?”

Mặt Cố Thiến tràn đầy lo lắng nhìn tôi, sau đó quát to một tiếng: “Phẩm Phẩm, ‘đại di mụ’ của cậu gần đây có tìm đến không?”

Một câu nói của Cố Thiến làm cho cả người tôi trong nháy mắt trở nên vô cùng si ngốc. Hình như, đã rất lâu rồi không có đến nữa!

...

Đỗ Thăng khẩn trương lôi kéo tôi đi bệnh viện, tôi nói tự mình mua mấy que thử là được, không cần phải đến bệnh viện. Nói sao Đỗ Thăng cũng không đồng ý, sống chết cũng phải theo ý hắn, chỉ có bệnh viện là chính xác nhất! Hắn nói tất cả tiệm thuốc bây giờ đều giống như là hắc điểm vậy bán đều là một dạng thuốc giả.

Thời điểm đợi kết quả xét nghiệm, Đỗ Thăng ở bên cạnh tôi rất khẩn trương, ngay cả khi nói chuyện lời nói cũng có chút không mạch lạc: “Phẩm Phẩm, Em nói xem con trai tốt hay con gái tốt? Anh hy vọng đó là con gái. Bảo Bảo của chúng ta nếu mà cũng nhỏ nhỏ giống y như em vậy thì khẳng định sẽ rất đáng yêu. Nhưng nếu là con trai thì cũng không tệ, trưởng thành có thể theo anh đá banh leo núi. Vậy rốt cuộc là con trai tốt hay là con gái tốt? Bà xã hay là chúng ta sinh thêm mấy đứa nữa đi, anh đã nói với em, chồng của em đặc biệt có tiền, về sau sinh thêm mấy đứa nữa anh cũng nuôi nổi. Chờ sau khi về nhà chồng của em sẽ đem toàn bộ tài sản cùng toàn bộ giấy tờ cho em xem, nhất định em không nghĩ tới chồng em là một có nhiều tài sản như vậy! Về sau chúng ta đem toàn bộ tài sản này dùng để nuôi con!”

Tôi mở miệng ngơ ngác nhìn Đỗ Thăng, sau đó vô cùng thành khẩn nói với hắn: “Đại ca đừng nói nhảm, anh nói thêm mấy câu nữa đi, sau đó em sẽ ỏi thêm một lát nữa, đừng cho là vừa này em đã ỏi hết, tiềm lực của người là vô hạn, tin tưởng em đi, em còn có thể tiếp tục ỏi nữa đó! Đến đây đi, tiếp tục lải nhải nữa đi!”

Đỗ Thăng “Xì” cười, cúi đầu dịu dàng hôn tôi một cái nói: “Nha đầu hư!”

Tôi tròn mắt, đặc biệt chủ động hôn Đỗ Thăng một cái. Tôi nghĩ lúc này tôi nôn ọe lâu như vậy, bây giờ có thể hắn sẽ ghé thăm tôi; nhưng kết quả đạo hạnh của Đỗ Thăng quá thâm sâu, hắn chẳng những không có cự tuyệt tôi, mà ngược lại vẫn còn rất nhiệt tình chủ động hôn trả lại. Tôi muốn lui ra, kết quả hắn vươn tay

chống đỡ cái ót của tôi để tôi không có đường lui. Sau đó, cứ như vậy, chúng tôi ở trong bệnh viện thánh khiết bắt đầu không có chút cổ kị nào giống như đang trực tiếp chiếu đoạn phim kích tình gần.

Thời điểm tôi bị Đỗ Thăng hôn muốn ngừng mà không ngừng được mặt tôi đỏ đến mang tai, nghe thấy người đàn ông ngồi ở bên cạnh tôi nói với bà vợ bụng bự của hắn: “Đừng xem đừng xem, nhắm mắt lại, chú ý để cho con của anh dương thai, đừng để cho con học thói xấu!”

Tôi nghe những lời này, hận không thể lập tức tìm một cái lỗ mà chui vào, tôi ra sức chống cự giãy giụa cuối cùng thoát khỏi miệng của Đỗ Thăng. Đỗ Thăng vui giống như chưa thỏa cơn ghiền, dán vào lỗ tai của tôi nhỏ giọng câu dẫn nói: “Không nghe lời đúng không! Xem buổi tối anh làm thế nào để thu thập em!”

Tôi vừa “Phi” vừa đẩy hắn ra, sau đó nghe thấy bác sĩ gọi đến tên tôi.

Tôi đi vào phòng, ngồi xuống, trong lòng khẩn trương nhảy loạn không ngừng.

Đại phu nhìn tờ giấy xét nghiệm trong tay nói với tôi: “Nhậm Phẩm, cô đã có thai. Có muốn không?”

Đôi mắt của tôi liền ướt, kích động lớn tiếng nói: “Muốn!”

Bảo Bảo của chúng tôi rốt cuộc cũng đã trở lại!

...

Đỗ Thăng kích động đến nỗi khiến tôi có ảo giác: Hai chúng tôi, thật ra thì người mang thai chính là hắn.

Đỗ Thăng vừa lái xe vừa kích động nói: “Phẩm Phẩm, chúng ta phải mau mau đi đăng ký, nếu không, Bảo Bảo của chúng ta sẽ là con riêng của em. Như vậy, trên danh nghĩa anh sẽ không phải là người cha chính đáng của con. Cái này không thể được, em hãy mau mau để anh cho phụ trách!”

Tôi nói: “Vậy nếu không thì sao, chờ khi nào anh cùng em về nhà nói chuyện với ba mẹ của em, nếu hai người bọn họ đồng ý, chúng ta sẽ đi đăng ký, được không?”

Đỗ Thăng nói: “Vậy chúng ta đi nhà em trước đi, những chuyện khác nói sau đi. Nhiệm vụ bây giờ của chúng ta đang rất gấp, em phải mau mau cho Bảo Bảo một người cha hợp pháp, chuyện này gấp hơn so với bất cứ chuyện gì, biết không!” Tôi vui vẻ mà cười cười đối với Đỗ Thăng không ngừng gật đầu nói ‘ừ’.

Thời điểm ở ngã tư đường lúc dừng lại đợi đèn đỏ, Đỗ Thăng lấy điện thoại di động ra, dặn dò trợ lý của hắn đi mua lung tung lộn xộn một đồng đồ ăn an thai và thực phẩm dinh dưỡng. Tôi nghe xong tóc tai cũng muốn dựng đứng lên, tôi cảm thấy tôi đem những thứ đồ này ăn vào trong bụng, tôi thật sự sợ tôi sẽ bể bụng mất, khi đó sẽ là thảm kịch một xác hai mạng!

Chỉ là khi trông thấy Đỗ Thăng được làm cha mà hưng phấn đến nỗi thần kinh có chút ít ngây ngốc, tôi cảm thấy mình thật rất hạnh phúc.

Sau khi Đỗ Thăng cúp điện thoại, quay đầu chăm chú nhìn tôi, sau đó hỏi tôi: “Phẩm Phẩm, Hứa Linh đang ở trong nhà, hay là, chúng ta không trở về nhà, đi chỗ khác ở nhé.”

Tôi quả quyết cự tuyệt: “Không muốn! Em muốn về nhà!” Tôi không phải là Tiểu Tam, tôi là chánh phòng, tại sao tôi phải né tránh chứ! Huống chi, tôi còn muốn biết rốt cuộc Hứa Linh có bị điên hay không.

Một tay của Đỗ Thăng nắm lấy một tay của tôi thật chặt nói: “Tốt lắm, chúng ta về nhà. Nhưng em phải đáp ứng ngoan ngoãn cho anh, đừng bao giờ có ý niệm muốn thử đi dò xét Hứa Linh. Nhiệm vụ của em bây giờ, là dưỡng thai thật tốt, những chuyện còn lại, để anh giải quyết!”

Tôi thấy ánh mắt Đỗ Thăng bao hàm khẩn trương cùng che chở thâm tình, nghe Đỗ Thăng minh ước đối với tôi nói “Để anh giải quyết” bốn chữ này, vào giờ khắc này, tự đáy lòng tôi cảm thấy, nam nhân này của tôi, thật là quá đẹp trai và xuất sắc rồi!

63. Chương 63 : Thăm Dò Hứa Linh

Sau khi dừng xe trước nhà Đỗ Thăng, vừa lúc tôi muốn xuống xe, Đỗ Thăng lại cản tôi lại, hắn rất nghiêm túc dặn dò tôi đừng động, sau đó chính hắn thật nhanh xuống xe, rất nhanh đi vòng qua bên này để giúp

tôi mở cửa xe, hấn khoa trương lấy bộ dáng của một tiểu nô cúc cung tận tụy phục vụ lão phật gia, trung thành đến chết mới thôi để đỡ tôi xuống xe.

Tôi buồn cười nói với Đỗ Thăng: “Tiểu Thăng Tử, tôi bây giờ còn không biết cậu là người cẩn thận như vậy? Nhìn cậu cẩn thận sức lực, có vẻ như tôi là một người chủ yếu đuối!”

Đỗ Thăng tức giận trừng tôi một cái mà nói: “Một chút tự giác làm mẹ cũng không có. Đại Bảo của chúng ta đã không có giữ lại được, nay nói gì thì nói Nhị Bảo cũng phải giữ thật kỹ, nếu như có nửa điểm sơ xuất, anh sẽ đi theo Đại Bảo đó.”

Tôi cũng vậy liếc hẩn một cái mà nói: “Phi! Cái miệng quạ đen! Sơ xuất cái gì mà sơ xuất chứ! Em nghi ngờ đây chính là thai Kim Cương so với Bàn Đá còn chắc chắn hơn! Không có sơ xuất gì cả!”

Đỗ Thăng khẩu hiệu hô to mà nói: “Đúng! Không có sơ xuất!”

Sau khi tôi theo Đỗ Thăng đi vào trong nhà, trên mặt tôi mang theo vẻ mặt rất tùy ý ánh mắt cũng là nghiêng mắt nhìn loạn. Đỗ Thăng vỗ vỗ đầu đỉnh của tôi mà nói: “Nha đầu, chớ đem cặp mắt sáng ngời của mình thành mắt lé, muốn nhìn thì thoải mái nhìn đi, hơn nữa em nhìn chòng chọc nửa ngày rồi, ông xã của em rất chịu trách nhiệm nói cho em biết một câu, em không giấu được anh đâu. Có phải em đang tìm người nọ ở phòng khách phải không. Ngoan, em mau trở về phòng nghỉ ngơi đi, an an đường đường cho thật tốt, những tâm tư không đúng đắn chớ để ở trong lòng, chú ý dưỡng thai!”

Tôi tức giận “Hừ” một tiếng lộc cộc lộc cộc đi vào phòng. Đỗ Thăng đi theo sát gót tôi. Tôi hỏi hẩn: “Chờng nào anh mới đi đón đồng chí Hứa?”

Đỗ Thăng nói: “Chuyện của cô ấy em không phải quan tâm. Trước tiên anh hỏi em, khi nào thì chúng ta sẽ đi nhà của em? Sau khi đi thì trực tiếp đi đăng ký thì sao?”

Tôi ngập dài nói: “Anh sắp xếp đi, em đều nghe lời anh. Em hơi mệt!”

Đỗ Thăng hôn trán tôi một cái mà nói: “Em ngủ trước đi, anh đi tắm trước, sau đó tới đây cùng với em.”

Tôi gật đầu một cái, bộ dáng làm ra vẻ đảo chần một dạng nhưng không lập tức ngủ.

Đỗ Thăng êm ái vuốt ve đầu của tôi đối với tôi cưng chiều mà nói: “Xem bộ dạng nũng nịu này của em, không có giống dáng vẻ của người sắp làm mẹ gì cả? Hoàn toàn còn là một tiểu nha đầu!”

Tôi chui vào trong chăn le lười một cái nói: “Ngủ!” Sau đó mắt khép chặt lại. Sau đó lại nhẹ nhàng hé hé mở ra một cái khe nhỏ, nhìn thấy Đỗ Thăng đi vào phòng tắm.

Sau đó nghe tiếng nước ào ào, tôi lập tức mở to cặp mắt vén chăn lên “Xẹt” một cái liền nhảy xuống đất. Tôi vô cùng nhẹ nhàng mở cửa phòng đi ra ngoài, sau đó trực tiếp chạy về phía phòng khách.

Tôi có vài muốn hỏi Hứa Linh.

...

Tôi từ từ đẩy cửa phòng khách ra, nhìn thấy Hứa Linh đang nửa nằm ở trên ghế dựa sát cửa sổ, không chớp mắt vẫn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Trong nhà còn có một chị giúp việc, tôi nghĩ đây là người Đỗ Thăng mời tới để chăm sóc cho Hứa Linh. Chị giúp việc nhìn tôi sau đó chần chờ hỏi tôi là ai, tìm ai; tôi nói tôi là bạn gái của Đỗ Thăng, vẻ mặt của chị giúp việc liền tươi cười mà gọi tôi là Đỗ phu nhân. Tôi lập tức cảm thấy hiện tại quần thể cả nhân loại cũng được đề cao, người giúp việc bây giờ đã biết và am hiểu về xã giao hơn.

Hứa Linh ngồi trên ghế dựa không giống như người phụ nữ không có hồn phách, thời điểm cô ấy nghe chị giúp việc gọi tôi, lúc đó mí mắt tựa hồ có hơi chớp động.

Tôi cũng vậy đối với chị giúp việc ăm ắp mỉm cười, sau đó cũng không ra dáng vẻ của một thiếu phu nhân mà rất bình dị thân thiện mà nói: “Chị, giúp chúng tôi hâm hai chén sữa tươi được không?”

Chị giúp việc tuyệt đối là người giao tiếp tài ba, lập tức hiểu ý tứ lời nói của tôi, biết tôi đây đang muốn nằng lúi xuống. Gương mặt của chị phân vân, bước chân chần chừ không tiến.

Tôi chỉ nói: “Đỗ tiên sinh đang tắm, sau đó hẳn cũng sẽ xuống, chị cũng chuẩn bị thêm một chén khác cho Đỗ tiên sinh nhé. Nhanh đi, Cảm ơn!”

Tôi đem hai chữ “Nhanh đi” nhấn mạnh, mang theo mùi vị tà ác của nữ chủ nhân. Chị giúp việc chần chờ một chút rồi cuộc sau đó cũng ra khỏi phòng.

...

Tôi từ từ đi đến bên cạnh Hứa Linh, Hứa Linh bình tĩnh như tượng không có chút tức giận nào.

Nàng thật rất đẹp, rất giống tiên, thanh lịch, nhưng tựa hồ có rắp tâm khác.

Tôi lựa chọn mở miệng trước. Tôi khẳng định: “Cô không có điên, phải không?”

Cặp mắt của Hứa Linh vẫn nhìn ngoài cửa sổ cũng không chớp mắt lấy một lần, một chút tâm tình trên mặt cũng không có.

Tôi nói tiếp: “Cô cố ý để cho tôi phát hiện cô không có điên, phải hay không?”

Căn bản Hứa Linh xem tôi giống như không tồn tại vậy, coi tôi như là không khí.

Tôi nghĩ Đỗ Thăng tắm sắp xong rồi, nhưng tôi lại chưa hỏi được cái gì cả, trong lòng có chút nôn nóng, sau đó cảm thấy trong người có cảm giác muốn ói mãnh liệt, thức ăn trong bụng dâng lên lồng ngực rồi vọt lên cổ họng.

Căn bản tôi không có cách nào ức chế cảm giác nôn mửa đột nhiên xông tới này, vì vậy chỉ có thể chống tường cúi người xuống không ngừng nôn ra một trận, nôn đến tê tâm liệt phế, nước mắt cũng là bị bức chảy ra.

Tôi như vậy gọi là dốc hết tâm huyết rồi.

Lúc này vô luận tôi nói với Hứa Linh như thế nào, thì dáng vẻ của nàng cũng đều như một bức tranh vậy, không nghĩ tới tôi nôn một cái, nàng lại có phản ứng. Hứa Linh cứ nhiên xoay đầu nhìn tôi chủ động nói với tôi: “Cô có Bảo Bảo? Mấy tháng đầu là như vậy, về sau sẽ tốt thôi.”

Lời nói của Hứa Linh làm tôi ngẩn ra, nôn ọe cũng ngừng. Tôi giật mình hỏi nàng: “Cô đã mang thai qua đứa bé?!”

Hứa Linh lại đem ánh mắt chuyển sang ngoài cửa sổ, một điểm sức sống cũng không có, trong thanh âm lại hàm chứa nồng đậm đau thương nói: “Bảo Bảo có thể khỏe khỏe mạnh mạnh sống là phúc khí của Bảo Bảo. Bảo Bảo có thể sống ở bên mẹ là phúc khí của người mẹ.”

Tôi có chút run. Lời nói vừa rồi của Hứa Linh, có thể làm cho người ta suy tưởng đến vô số ý nghĩ. Lòng tôi rất sợ, nàng đã từng mang thai Bảo Bảo, Bảo Bảo của nàng không còn, mà cha của Bảo Bảo, là Đỗ Thăng!

Nếu thật sự kết quả là như vậy, tôi không biết Đỗ Thăng có thể một lần nữa bởi vì bứt rứt cùng chịu trách nhiệm mà rời bỏ tôi hay không!

Tôi đưa tay đè ở trước ngực thật chặt, hết sức ổn định lại tinh thần của mình, sau đó thận trọng mở miệng hỏi Hứa Linh: “Ba của Bảo Bảo của cô là Đỗ Thăng?”

Hứa Linh không trả lời vấn đề.

“Nhậm Phẩm, Em lúc nào thì bắt đầu học nói láo rồi! Không phải nói đi ngủ sao! Em chạy tới đây làm gì! Em mau tới đây cho anh!”

Đỗ Thăng có chút thô bạo hầm hừ tôi. Tôi từ từ quay đầu nhìn về phía cửa, cẩn thận đưa mắt nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của Đỗ Thăng, tôi vừa nghĩ đến chuyện Đỗ Thăng cũng có thể có con với người phụ nữ khác, trong lòng liền cảm thấy khổ sở trái tim muốn tan nát.

Tôi mang theo giận hờn hỏi Đỗ Thăng: “Đỗ Thăng, rốt cuộc anh làm cha mấy lần vậy?”

Đỗ Thăng mang theo bộ mặt không giải thích được đi đến bên cạnh tôi đem tôi kéo vào trong ngực, cực kỳ tức giận nói: “Làm cha mấy lần cái gì, không phải là hai lần sao, làm mẹ hai lần không phải đều là em sao,

em thấy em ngốc không! Không phải anh đã nói em không cần quan tâm đến chuyện khác sao, rốt cuộc em có thể nghe lời anh hay không?!”

Cuối cùng Đỗ Thăng cũng cắn răng nói ra được. Tôi biết hắn đang rất giận, trong lòng có chút khổ sở kèm sợ hãi, nước mắt bắt đầu rơi xuống.

Đỗ Thăng không thể làm gì thở hổn hển, nhìn tôi mà nói: “Em! Nhậm Phẩm anh nói cho em biết anh rất sợ em khóc! Anh cũng cho em biết, lần này em khóc cũng không được đâu! Em khóc... Em khóc anh cũng không tha cho em! Em... Em xem em tùy hứng thành cái dạng gì rồi!... Em!... Em có thể nghe lời của anh hay không!... Em!... Được rồi, được rồi không nói không nói nữa, đừng khóc đừng khóc! Anh sai rồi, anh sai rồi có được chưa! Bé con, Anh Đỗ biết sai rồi, đừng khóc sẽ tổn hại thân thể!”

Tôi héch mũi, dùng sức thút tha thút thít, sau đó vừa thút tha thút thít vừa đưa ngón tay chỉ Hứa Linh hỏi Đỗ Thăng: “VẬY anh... Anh không có con với Hứa Linh... không là cha con của Hứa Linh...!”

Đỗ Thăng luống cuống tay chân giúp tôi lau nước mắt, vừa mang theo bộ mặt ảm ức bị người vu oan nói với tôi: “Tổ tông ơi, cả đời tôi trong sạch với nàng, anh chưa có đứa con nào sinh ra đời cả! Đợi một lát! Em vừa nói cái gì, Hứa Linh có con?!”

Tôi nhìn Đỗ Thăng một chút, nhìn Hứa Linh một chút, sau đó gật gật đầu mà nói: “Ừh, em là phân tích như vậy!”

Hứa Linh đã trở thành Tiên Nữ ngoài hành tinh thật rồi, mặc cho tôi cùng Đỗ Thăng hai người ở trước mặt nàng cười đùa tức giận mắng chửi khóc lóc đồng thời cũng nhiệt liệt thảo luận vấn đề nàng có hay không có con, nàng cũng không nhìn đến chúng tôi một cái. Thật sự tôi không cách nào tưởng tượng nổi, nghĩ đến thời điểm Hứa Linh lôi kéo đàn ông, rốt cuộc không biết là đáng về gì.

Thời điểm Đỗ Thăng đang suy nghĩ cái gì đó, ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến.

Tôi tưởng là chị giúp việc, kết quả ngẩng đầu nhìn thì phát hiện người đến lại là Âu Tề!

Đỗ Thăng đem tôi bảo hộ vào trong ngực, cặp mắt gắt gao chăm chú nhìn Âu Tề hỏi: “Âu Tề? Sao cậu lại tới đây?”

Hứa Linh sau khi nghe đến tên của Âu Tề, cả người cư nhiên bắt đầu có phản ứng.

Hứa Linh đang nằm trên ghế liền ngồi thẳng thân thể, hai mắt nhìn về phía Âu Tề. Trong ánh mắt kia, là nhớ nhung tràn đầy!

Âu Tề cũng giống vậy coi như tôi cùng Đỗ Thăng không tồn tại vậy, trực tiếp lướt qua chúng tôi, trước đi tới ghế nằm của Hứa Linh, quì ở bên chân Hứa Linh, vùi mặt trên hai chân nàng, trong giọng nói giống như đang đè nén thống khổ vậy, chậm rãi nói với Hứa Linh: “Linh, chúng ta có thể tự do rồi!”

Mà Hứa Linh như chết lặng, liền khóc rống lên! Tiếng khóc kia rất bi thương, làm tôi xúc động theo không thể kìm hãm được, nước mắt cũng thi nhau mà rơi xuống!

64. Chương 64 : Sự Thật Về Bọn Họ!

Lúc chúng tôi muốn đi ra khỏi gian phòng, Âu Tề đột nhiên mở miệng nói chuyện với chúng tôi. “Đỗ Thăng, cậu đi thay quần áo trước đi, sau đó, tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

Đỗ Thăng nhìn Âu Tề một chút, không nói gì, dắt tôi đi theo trở lại gian phòng của chúng tôi. Tôi không biết tại sao lại có cảm giác shoangr sợ vô cùng, tôi lấy tay của mình đè chặt ở trước ngực, giống như không làm như vậy thì tim gan phèo phổi và tất cả các cơ quan nội tạng của tôi đều từ cổ họng ngay tức khắc lao vọt ra ngoài bày la liệt ra mặt đất vậy. Tôi hỏi Đỗ Thăng: “Anh thay quần áo chưa?” Sau khi hỏi xong tôi phát hiện tôi là đang nói nhảm. Bởi vì Đỗ Thăng từ lúc tiến gian vào phòng đã bắt đầu đổi lại quần áo. Tôi đi tới vừa giúp Đỗ Thăng đóng cúc áo vừa hỏi Đỗ Thăng: “Anh thay xong quần áo em và anh cùng đi qua đó được không?”

Đỗ Thăng nắm lấy hai vai tôi, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng thấy qua. Hắn dùng một loại giọng nói gần như ở đông lạnh nói với tôi: “Phẩm Phẩm, cảm giác của anh rất không tốt, anh cảm thấy được tựa hồ như

có chuyện sắp xảy ra. Em và con đối với anh mà nói, rất quan trọng, vô cùng quan trọng, hai mẹ con là lẽ sống của đời anh! Phẩm Phẩm, cha mẹ bị tai nạn giao thông qua đời rất sớm, ở trên thế gian này em và cục cưng là người thân duy nhất của anh. Hãy hứa với anh, tối hôm nay bất kể xảy ra chuyện gì, em cũng nhất định phải cùng với con sống thật tốt! Biết không!”

Tôi ngây dại rồi, các cơ thịt trên mặt không có làm ra bất kỳ động tác liên quan đến chuyện khóc lóc, nhưng trong đôi mắt lại giống như rắc hạt tiêu vậy ào ạt phun ra ngoài những giọt lệ nóng hổi. Tôi thút tha thút thít vừa rơi nước mắt vừa nói: “Đỗ Thăng anh rảnh lắm há, đêm khuya khoắt ăn mặc ra dáng con người lại đi hù dọa người khác! Nói hươu nói vượn gì đó hả, sao anh không tự mang theo con mà sống chứ, anh sao cứ nhất mực bắt em một mình nuôi con chứ, anh quá vô trách nhiệm đi! Anh dám không đoái hoài gì đến hai mẹ con chúng em... Không chừng còn là ba mẹ con đây... nhưng chúng ta trước kia đã nói trước là bốn mẹ con rồi mà... Tóm lại, nếu anh dám bỏ mặc mấy mẹ con chúng em không đoái hoài đến, em sẽ... em liền... Em liền ở trước mặt bọn nhỏ bịa đặt nói xấu anh! Em nói cho tội nhỏ biết, cha của tội nhỏ là một tên xấu xa! Là một tên ăn trộm! Là một kẻ mang tội giết người! Là một tên ăn mày! Là một...” Đỗ Thăng chặn lại cái miệng lắm nhảm của tôi, triền miên tí mỉa hờn. Sau đó, ngẩng đầu lên vô cùng nghiêm túc vô cùng nghiêm túc nói: “Phẩm Phẩm, tự chăm sóc tốt cho bản thân và con!”

Đỗ Thăng nói dứt lời rồi lớn tiếng kêu dì giúp việc tới. Tôi rất sợ, tôi biết rõ Đỗ Thăng vốn định muốn đuổi tôi đi sau đó chính hắn lưu lại đối phó với Âu Tề cùng Hứa Linh. Tôi dùng sức nắm chặt tay Đỗ Thăng, tôi khóc, tôi ra sức khóc; Tôi la lên, tôi liều mạng la hét! Tôi vừa khóc vừa la: “Đỗ Thăng! Em không đi! Nếu anh dám đuổi em đi, em sẽ không để yên cho anh đâu! Đỗ Thăng anh tin không hả nếu anh dám làm thế, em lập tức đi tìm bố dượng cho con anh! Anh có tin nếu bố dượng của con anh đánh nó em sẽ đứng yên không can ngăn hay không hả! Anh có tin hay không hả anh chân trước đuổi em đi thì chân sau em sẽ cùng con đi lăn lông lốc trên cầu thang đó!”

Đỗ Thăng mang theo bộ mặt không đành lòng cùng vẻ mặt thống khổ dùng sức muốn đẩy tay tôi ra. Hắn rất dùng sức tách tay tôi ra, đau đến nỗi cơn lửa giận từ đáy lòng tôi xông thẳng lên đến tận não! Tôi bất chợt giơ chân lên, hướng về phía Đỗ Thăng bắt đầu đập mạnh liệt lung tung, vừa đập vừa kêu la: “Đỗ Thăng anh thật thất đức! Anh ra tay mạnh như vậy với vợ mình hả! Em đau em đau a! Anh khốn kiếp!”

Đỗ Thăng thấy tôi thật sự bị đau, lập tức dừng động tác lại, bộ mặt đau lòng không chịu được hỏi tôi: “Vợ à? Đau lắm sao? Mau để anh nhìn coi xem có bị bẻ hư ngón tay không?”

Tôi không nói hai lời trực tiếp nhào tới trong ngực Đỗ Thăng, hai cánh tay gắt gao ôm hông của hắn không buông ra, mặt chôn ở trước ngực hắn nức nở nói: “Đỗ Thăng anh đừng đuổi em đi có được không! Em hiểu anh không muốn em và con có chuyện! Nhưng nếu anh xảy ra chuyện gì, em cũng không muốn sống cuộc sống của con người nữa! Em nhất định sẽ sống cuộc sống như ma quỷ cùng với anh! Anh đuổi em đi cũng vô ích! Em cũng biết trong lòng anh rất thương con chúng ta, nhưng nếu xảy ra chuyện, cục cưng sẽ không có ba, sau đó mẹ cục cưng lại tìm ba nó, cục cưng rất đáng thương a, còn không bằng anh thuận tay đem theo hai mẹ con em đi luôn cho rảnh nợ!”

Đỗ Thăng nghe xong những lời nói của tôi..., đem tôi ôm thật chặt vào trong ngực, ghé sát vào tai tôi nỉ non: “Bé ngốc, làm sao em có thể ngốc như vậy! Em nói đi sao anh không thể trừng trị em được nhỉ!” Tôi cảm thấy được trên vành tai tôi có chút ẩm ướt. Tôi biết, người cha đa sầu đa cảm của cục cưng trong bụng tôi đã rơi nước mắt.

Bên chúng tôi mới vừa có trận ầm ĩ long trời lở đất như kiểu sinh tử kỳ biệt vậy, Âu Tề bên kia liền đỡ Hứa Linh đi vào.

Chúng tôi gồm bốn người, hoàn toàn giống như là đang dựa vào một loại xếp hình để xếp hàng. Tôi bị Đỗ Thăng ôm ở trong ngực, khế mang theo tiếng nấc nghẹn ngào còn đọng lại; mà Đỗ Thăng đang trong bộ mặt thương tiếc cùng ‘liều mạng bất cứ giá nào’ kia.

Hứa Linh cũng bị Âu Tề ôm ở trong ngực, không ngừng nức nở đau lòng; mà thái độ của Âu Tề, cảnh giới đạt tới cực nhiên so với Đỗ Thăng còn sâu hơn cao hơn. Thái độ của hắn không chỉ là đau lòng, mà là một loại sau khi trải qua sự đau đớn khôn cùng trái tim âm thầm đón đau; hắn biểu hiện ra cái loại cảm giác “liều mạng bất cứ giá nào” đó, rất khác so với Đỗ Thăng, Đỗ Thăng là vì hi vọng liều mạng, Âu Tề lại làm cho tôi cảm thấy là hắn đang tuyệt vọng, mới bất chấp tất cả liều mạng bất cứ giá nào.

Đỗ Thăng ôm tôi bảo hộ ở trong ngực, sau đó lạnh lùng mở miệng hỏi Âu Tề: “Tôi có rất nhiều nghi ngờ, tôi hi vọng cậu có thể nói tất cả sự thật với tôi. Nói chuyện trước mắt đi, cậu cùng Hứa Linh, các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Âu Tề không có nhìn chúng tôi, dịu dàng tỉ mỉ an ủi Hứa Linh người đang ở trong ngực hắn. Cô gái xinh đẹp như tiên trên trời như vậy, người đàn ông tiêu sái bất kham như vậy, hình ảnh hai người rúc vào với nhau khít khao, khiến cho vô có hình dung tới hai chữ: Duy mỹ (tuyệt đẹp)! Sau đó, lại nghĩ tới hai chữ: Chân tướng!

Đỗ Thăng cúi đầu hỏi tôi: “Em mới vừa rồi làm bầm lằn bầu cái gì đấy?”

Tôi mới phát hiện lúc vừa rồi khi tôi nhìn Hứa Linh cùng Âu Tề thế mà có thể nhìn đến xuất thần. Tôi ngẩng đầu nhìn Đỗ Thăng nói: “Đỗ Thăng, anh nói xem, có phải rất giống hay không!”

Đỗ Thăng nghi hoặc nhìn tôi hỏi: “Rất giống? Rất giống cái gì?”

Tôi nói: “Em là nói, anh nhìn hai người bọn họ, dáng dấp có giống hay không!”

Đỗ Thăng ngẩng đầu lên, không lâu sau vẻ mặt từ nghi ngờ không tin chuyển biến thành khiếp sợ. Đỗ Thăng mang theo vẻ mặt khiếp sợ không thể tin được cúi mặt nói với tôi: “Vợ à, anh đã biết bọn họ nhiều năm như vậy, tại sao lại không phát giác ra! Anh vẫn cho là người phương Nam đều có tướng mạo như vậy, cho nên chưa bao giờ chuyển suy nghĩ theo hướng khác! Cứ nhìn như vậy, chẳng lẽ em cảm thấy... Em hoài nghi bọn họ...”

Tôi làm kết luận những lời nói Đỗ Thăng vừa nói: “Đừng chỉ biết nói là em cảm thấy được, anh đã nhìn kỹ bọn họ không phải cũng cảm thấy bọn họ... A... Có điểm giống là... A... Anh thử nói xem...”

Đang lúc tôi cùng Đỗ Thăng nhỏ giọng áp úng suy đoán mọi chuyện, Âu Tề ngẩng đầu lên, hướng về phía chúng tôi cất giọng hơi lớn nói: “Kai! Các người mới vừa hoài nghi, là thật!”

Tôi rụt cổ một cái, hướng vào trong ngực Đỗ Thăng rúc càng sâu hơn. Tôi có gan nói xấu người khác bị người ta bắt được tại trận nên rất ngượng ngùng. Âu Tề nói tiếp: “Không sai! Chúng tôi, tôi và Hứa Linh, chúng tôi là anh em!”

65. Chương 65 : Đồng Quy Vu Tận?

Thì ra là hắn và Hứa Linh là hai anh em ruột. Hứa Linh vốn tên thật là Âu Linh, họ Hứa, là họ của cha nuôi cô ấy. Âu Tề nói, hắn khi còn bé thân thể luôn không tốt, mà ở quê hắn mấy ông già mê tín đó, nói đó là bởi vì Hứa Linh dáng dấp thật xinh đẹp đưa tới những thứ không sạch sẽ như bị ma quỷ ám. Vì vậy cha mẹ của Âu Tề và Hứa Linh quyết định, đem Hứa Linh đưa cho bà con xa nuôi.

Lúc Hứa Linh mười ba tuổi, tên anh họ của nhà họ hàng cô ấy đối với cô ấy nổi lên tư tưởng xấu xa, thừa dịp lúc cô ấy ngủ muốn ức hiếp cô ấy. Hứa Linh liều mạng phản kháng không để cho tên anh họ đó được như ý. Chỉ là, thời điểm cô ấy giãy giụa chống đối, lại làm tên anh họ bị thương. Mẹ nuôi của Hứa Linh sau khi chứng kiến cảnh con trai mình trên đầu bị thương, giận điên lên. Bà ta nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp muốn chết của Hứa Linh, nghĩ đến không chỉ có là con trai mình, ngay cả ông chồng của bà ta bình thường ánh mắt nhìn về phía Hứa Linh cũng có chút ám muội, cũng hơi có chút ham muốn dục vọng, nghĩ tới đây mẹ nuôi của Hứa Linh cũng không thể tiếp tục chứa chấp nữa, bà ta đem Hứa Linh đuổi ra khỏi nhà. Hứa Linh biết nhà mình ở đâu, lúc bình thường nghe ba mẹ nuôi cô ấy hay bàn tán về chuyện của nhà cha mẹ ruột mình thì rất lắng nghe rồi ghi nhớ lại. Nhưng mặc dù Hứa Linh biết mình nhà mình ở đâu, cô ấy lại không thể quay về nơi đó. Bởi vì, thời điểm cô ấy bị đuổi ra khỏi nhà, trên người một cái tiền cũng không có. Nhà của cô ấy, phải ngồi hơn mười tiếng xe lửa mới tới, mà cô ấy, mua không nổi tấm vé xe lửa này để về nhà.

Sau đó, Hứa Linh chỉ có mười ba tuổi, vì tiếp tục sinh tồn, bắt buộc dĩ chỉ có thể đi theo một đám ăn mày, mỗi ngày phải đi ăn xin chút cơm chút tiền sống qua ngày. Hứa Linh cứ như vậy dựa vào ngày ngày quỳ gối cùng người đi đường ăn xin, rốt cuộc hai tháng sau, đã kiếm đủ tiền mua vé xe trở về nhà. Sau khi lặn lội đường xa hơn mười tiếng ngồi trên xe lửa, Hứa Linh đã trở lại nhà của mình. Trong nhà này có cha mẹ

ruột của cô ấy, bọn họ sinh ra cô ấy, nhưng không có nuôi cô ấy. Nhưng trong lòng cô ấy luôn hoài niệm nhớ nhung ngôi nhà xa lạ này, còn có cha mẹ và anh trai xa lạ của cô ấy.

Âu Tề nói, năm đó khi hắn mười lăm tuổi, thời điểm Hứa Linh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn, cả người hắn sợ ngây ra! Hắn biết mình có một em gái, nhưng cha mẹ nói cho hắn biết rằng, em gái của hắn được một nhà người có tiền nhìn trúng, nhận làm con nuôi rồi, được sống những ngày tốt đẹp. Hắn dù thế nào cũng không thể nghĩ ra, ở trấn nhỏ này nơi trọng nam khinh nữ, lời nói cha mẹ hắn chỉ là lừa gạt hắn, bọn họ đem con gái ruột của chính mình cho đi! Âu Tề nhìn thấy cô em gái gầy đến đáng thương, trong lòng đau đớn như bị cát đá nghiền nát vậy! Hắn đem Hứa Linh dẫn vào nhà, không cho cha mẹ lại đưa cô ấy đi, nấu nước tắm cho cô ấy, lấy quần áo sạch sẽ cho cô ấy, nhường phòng cho cô ấy, để cho cô ấy từ lúc đó có thể sống cuộc sống có người thân bên cạnh.

Một đôi anh em xa lạ này, dưới tình trạng anh trai càng ngày càng thương tiếc em gái mình, dưới tình trạng cô em gái càng ngày càng lệ thuộc vào anh trai kia, tình cảm, dần dần bị lệch ra khỏi quỹ đạo bình thường. Năm đó lúc Hứa Linh mười bảy tuổi, trong lòng hai người anh em ruột thịt đó vẫn liệu mạng dè dặt thứ tình cảm dị thường đó, bởi vì một chút lơ đãng thân thể vô tình đụng chạm lẫn nhau, tình yêu giữa bọn họ rốt cuộc cũng bùng nổ bộc phát. Bọn họ đã làm cái chuyện mà bất kỳ một cặp tình nhân yêu nhau tha thiết nào cũng muốn làm.

Rất nhanh, cái gọi là gian tình giữa bọn họ bị đám người lớn trong nhà phát hiện. Tình cảnh không cần đoán cũng biết, cha mẹ bọn họ đánh Hứa Linh, nguyên rửa Hứa Linh, đem tất cả sai lầm đổ lên trên người Hứa Linh. Âu Tề vì bảo vệ người em gái mình yêu, ngày thứ ba sau khi mọi chuyện phát sinh, mang theo Hứa Linh thoát ly quê quán. Khi bọn họ dần dần xếp ổn thỏa chỗ đặt chân, Hứa Linh phát hiện mình đã mang thai. Đứa bé của hai anh em ruột, căn bản cũng không nên muốn. Nhưng thời điểm Hứa Linh đi bệnh viện muốn phá đi đứa bé, bác sĩ nói, đứa bé của cô ấy đã rất lớn cũng có thể thấy rõ chân tay cùng giới tính rồi, là một bé trai, hơn nữa sau khi đã kiểm tra bác sĩ nói đứa bé này rất bình thường, hỏi bọn họ, có thật xác định muốn bỏ đi đứa bé này hay không.

Hai người mềm lòng. Bác sĩ nói em bé tay chân đầy đủ hết rồi, tất cả cơ năng đều bình thường. Cho nên, đứa bé này, bọn họ cuối cùng quyết định giữ lại! Khoảng thời gian Hứa Linh mang thai đứa bé này, Âu Tề khắp nơi đi làm thêm lặt vặt. Âu Tề vẽ tranh rất khá, hắn đi theo công ty lắp đặt làm việc căn bản cũng có thể có một khoản thu nhập đủ chi dùng cho gia đình. Thời điểm cách Hứa Linh dự tính sinh đứa bé khoảng một tháng nữa, đứa bé không ngờ bị sinh non. Ngày đó Âu Tề đang ôm Hứa Linh ngồi ở trong nhà xem ti vi cùng nhau. Mọi thứ ban đầu bình thường đến độ không thể bình thường hơn được nữa. Kết quả trong tin tức thời sự đột nhiên phát, quê hương nhà bọn họ bị lũ lụt, cả thị trấn cũng bị nước lũ cuốn đi mất. Toàn bộ người trong trấn sống sót không tới mười người. Mà trong mười người đó, không có cha mẹ của bọn họ.

Hứa Linh vì vậy mới bị sinh non. Cô ấy cảm thấy tất cả đều là lỗi của mình, đây cũng là bởi vì cô ấy loạn luân cùng với anh ruột, mới dẫn tới sự trừng phạt của ông trời, lại làm liên lụy tới người vô tội. Cha mẹ qua đời, Âu Tề cũng rất thống khổ. Nhưng mặc dù thống khổ, thế nhưng hắn lại vẫn y nguyên như cũ yêu em gái ruột của mình, không oán hận không hối tiếc. Đứa bé sau khi sanh không lâu, lại một tin dữ phủ xuống. Cục cưng của bọn họ mắc phải chứng bệnh tim bẩm sinh hiếm thấy. Muốn duy trì sinh mạng cần nhiều tiền bạc mới cứu được. Âu Tề cùng Hứa Linh, ôm đứa bé vào lòng, giờ khắc đó mới cảm nhận được thế nào gọi là tuyệt vọng. Mà đang lúc bọn họ tuyệt vọng nhất, Hứa Linh không ngờ gặp được, người năm đó cùng cô ấy đi ăn xin tên gọi là Đồng Duệ. Người năm đó là ăn xin cùng với cô ấy hôm nay lại rất có máu mặt, nhìn lại chính mình, bản thân cơ hồ cũng không khác gì hơn so với năm đó. Đồng Duệ sau khi biết được tình cảnh của Hứa Linh cùng Âu Tề, thần bí hỏi Hứa Linh, nếu như có biện pháp có thể kiếm được tiền chữa bệnh cho đứa bé, không giết người, không buôn lậu thuốc phiện, nhưng phương pháp có thể là có chút không chính đáng, cô ấy cùng Âu Tề có chịu làm hay không? Vì để cho đứa bé được sống tiếp, Hứa Linh cùng Âu Tề, hai người không còn lựa chọn nào khác. Vì vậy, đứa bé của bọn họ đã có tiền tiếp nhận trị liệu. Nhưng sau đó hai người lại dần dần phát hiện, việc Đồng Duệ để cho bọn họ làm, thật ra, đều là chuyện vi phạm pháp luật nghiêm trọng. Đồng Duệ đem bọn họ dẫn vào một tổ chức bí mật chuyên đánh cắp tình báo bí mật của các quốc gia, cái tổ chức này đặc biệt chuyên đánh cắp buôn bán tình báo cơ mật quốc gia kiếm được khoản tiền rất lớn. Khi hai người phát hiện ra chân tướng, thì đã không kịp rút lui rồi. Bởi vì đứa bé của bọn họ đã rơi vào trong tay của tổ chức bí mật đó. Bọn chúng chính là như vậy, nắm

trong tay nhược điểm của kẻ khác, bức bách bọn họ không thể không vì tổ chức mà bán mạng. Sau đó, tổ chức dưới tình trạng ngoài ý muốn, lấy được một tin tức tình báo rất quan trọng—— Đỗ Thăng nghiên cứu ra một loại Search Engine, Cái chương trình search này có thể tìm thấy được bất kỳ tin tức nào mà bọn họ muốn! Đối với một tổ chức chuyên đánh cắp buôn bán tình báo để kiếm chác món lợi kếch sù mà nói, là một vật quan trọng trân quý đến như thế nào! Âu Tề nói, tổ chức vào cái ngày biết được chương trình của Đỗ Thăng đó, liền định ra mục tiêu rồi không tiếc tất cả tài lực nhân lực vật lực đều muốn lấy được chương trình đó.

Vì vậy tổ chức phái hần và Hứa Linh đóng vai lưu học sinh tiếp cận bên cạnh Đỗ Thăng. Cũng ra lệnh cho Hứa Linh nghĩ ra biện pháp khiến Đỗ Thăng yêu mình.

Vì con, Hứa Linh nén chịu trong lòng muôn trùng khổ sở, đứng trước người đàn ông mình yêu, một chút một chút chủ động tiếp cận Đỗ Thăng.

Sau khi Đỗ Thăng đối với Hứa Linh thật sự sinh ra hảo cảm, lúc tổ chức biết được Search Engine của Đỗ Thăng đã hoàn thành gần xong xuôi, bọn họ tự biên tự diễn một cuộc vụ án bắt cóc. Không sai, bắt cóc Đỗ Thăng cùng Hứa Linh là người của tổ chức tìm đến. Cho nên, Hứa Linh không có bị cưỡng hiếp. Cô ấy chỉ là thấy được con trai của mình bị chịu khổ trong băng ghi hình phát ra, không nhìn được mới tê tâm liệt phế gào lên.

Sau đó, thời điểm Đỗ Thăng bị buộc viết xong chương trình, Âu Tề lại xuất hiện dưới dạng người giải cứu bọn họ. Sau đó, bọn chúng đem toàn bộ chuyện tình đẩy lên trên người giáo sư. Sau đó, Âu Tề mang theo Hứa Linh cùng chương trình đi về tìm Đồng Duệ. Vốn là tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy chuyện này đã kết thúc như vậy. Nhưng khi các chuyên gia trong tổ chức khi vận hành chương trình Search Engine do Đỗ Thăng biên soạn đã hoàn thiện kia, phát hiện ra chương trình này không biết vì sao mà luôn lọt vào một góc chết lặp đi lặp lại rồi tự động copy một lượng lớn các file dữ liệu lớn dẫn đến hệ thống bị quá tải sụp đổ.

Tổ chức đối với cái kết quả này vô cùng không hài lòng, bọn họ ra lệnh cưỡng chế Đồng Duệ, Âu Tề cùng Hứa Linh, không cần biết dùng bất kỳ cách gì, phải từ chỗ Đỗ Thăng nơi đó tìm được hệ thống hoàn chỉnh! Nếu không, tổ chức sẽ lập tức dừng lại tất cả trị liệu đối với đứa con của bọn họ! Âu Tề cùng Hứa Linh thống hận Đồng Duệ, là do hần đem bọn họ dẫn vào vực sâu ma quỷ kia, từng bước từng bước một đi xuống, căn bản là quay đầu không được. Nhưng bọn họ lại không thể không nghe theo Đồng Duệ an bài, bởi vì, con của bọn họ vẫn còn ở trong tay của tổ chức! Tổ chức cảm thấy điểm chết tuần hoàn đó là Đỗ Thăng trong lúc biên soạn chương trình tự mình thêm vào. Bọn họ phải mất gần 2 năm thời gian mới phát hiện được lỗi bug nghiêm trọng này, bọn họ sợ nếu như lần nữa sử dụng thủ đoạn cứng rắn, Đỗ Thăng vẫn sẽ tiếp tục ở bên trong chương trình thêm vào lỗi bug khác, cho nên lần này, tổ chức quyết định áp dụng không phải là biện pháp thủ đoạn cưỡng chế, mà là phái người ẩn núp đến bên cạnh Đỗ Thăng, bắt bọn họ phải nghĩ hết tất cả các biện pháp, phải đem toàn bộ hệ thống chương trình hoàn thiện mang về. Vì vậy, sau vài năm, thời điểm tôi và Đỗ Thăng yêu nhau không bao lâu, cuộc gọi kia nhưng thật ra là đã sớm dự mưu từ trước tất cả đã vượt đại dương gọi đến cho Đỗ Thăng, một lần nữa kéo ra bức màn của toàn bộ âm mưu kia.

Âu Tề nhìn tôi nói: “Nhậm Phẩm, biết không, Đỗ Thăng thật sự rất yêu cô. Cậu ta tới Mỹ vào buổi tối ngày đó, sau khi lúc chúng tôi đã sắp đặt mọi chuyện bày ra cái câu chuyện giả dối kia kêu cậu ta dẫn Hứa Linh đi, Đỗ Thăng uống đến say như chết, cậu ta ôm tôi khóc rống không dứt lời không dừng nói ‘Phẩm Phẩm, anh xin lỗi’. Cái loại thanh âm bi thương đó, khiến cho tôi không sao kiềm được sự đau đớn trong lòng. Là vì tình yêu của hai người, cũng vì tình yêu của tôi với Linh, còn có đứa con đáng thương của chúng tôi nữa. Chỉ là sau đó, Đỗ Thăng lại nói thêm một câu, cậu ta nói: lúc tôi đã đem cả đời tâm huyết cùng tình yêu say đắm của mình đã giao cho một người thì tại sao ông trời lại càng muốn sắp đặt tôi phải rời khỏi cô ấy!

Hần từ trong những lời ‘cả đời tâm huyết này chỉ là cái gì, tôi không đoán được ra, tôi hỏi hần có phải đang nói chương trình Search hay không, hần đã say đến không cảm giác gì rồi. Tôi đem chuyện này hỏi báo cho tổ chức, vì vậy tổ chức đem cô khoanh vùng trong phạm vi được giám sát, thời điểm cô xuất ngoại, cũng phái người khác mai phục tại bên cạnh cô.”

Tôi nghĩ, người khác này, chính là chỉ Tô và Lý Thích Phong. Tôi ngẩng đầu nhìn tới Đỗ Thăng, trên mặt hần không biểu lộ bất kỳ vẻ mặt nào. Sự tình, thật sự bao hàm quá nhiều điều ngoài ý muốn rồi. Ngay cả

bản thân tôi cũng cảm thấy toàn bộ sự kiện này không thể tưởng tượng nổi, đến nỗi làm cho tôi không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào cả.

Âu Tề nói tiếp: “Tổ chức đã hứa với tôi và Linh, sau khi làm xong chuyện này, thì cho chúng tôi một khoản tiền, cũng trả lại con cho chúng tôi thả chúng tôi tự do. Vì con, cho dù khổ nữa đau nữa tôi cùng Linh cũng kiên nhẫn tới cùng. Nhưng Đỗ Thăng, cậu rất lợi hại, chúng tôi dùng các loại phương pháp tìm lâu như vậy, tìm khắp nơi cũng không tìm ra cậu cất giữ chương trình đó ở đâu. Vốn tôi cùng Linh mỗi tháng đều có một cơ hội thông qua video để nhìn thấy con chúng tôi, nhưng đã ba tháng gần đây rồi, tổ chức không để cho chúng tôi nhìn thấy con nữa. Tôi cùng Linh có loại dự cảm rất xấu, chúng tôi sợ đứa bé đã không thể tiếp tục nữa rồi. Linh nói, nếu như tổ chức còn không cho cô ấy nhìn thấy con, cô ấy liền cự tuyệt phối hợp bất kỳ công việc gì.”

Tôi nghĩ, Hứa Linh chính là vì cái này, cố ý để cho tôi biết, cô ấy không có điên. Hứa Linh đã không còn khóc thút thít nữa, cả người ngơ ngác, giống như một dạng không có linh hồn vậy, bộ dạng này của cô ấy rất si ngốc, làm cho người ta nhìn vào liên sinh ra loại cảm giác thương tiếc không nhìn được muốn rót nước mắt. Cô ấy còn trẻ như vậy, nhưng từ khi sinh ra sống đến nay lại đáng thương như vậy!

Âu Tề ôn tồn hôn lên gò má tái nhợt của Hứa Linh, tiếp theo nói: “Ngày hôm qua, tổ chức sợ hai người chúng tôi làm hư chuyện, rút cuộc nói cho chúng tôi biết, con của chúng tôi, đã đi rồi. Con đi rồi cũng tốt, như vậy đứa bé mới có thể ít chịu khổ một chút, mấy năm này, tôi cùng Linh đã vì con mà dấn vật, chính cục cựa của chúng tôi chẳng phải cũng luôn đau khổ không dứt và đấu tranh dấn vật sao? Cục cựa đi rồi, tôi cùng Linh không phải rút cuộc cũng được tự do sao! Chỉ là, chúng tôi phải đem thi thể của con chúng tôi trở về, khi đứa bé còn sống chúng tôi không thể ở bên cạnh nó, đứa bé đã chết rồi, chúng tôi không thể bỏ mặc đứa bé! Cho nên, Đỗ Thăng, cậu hôm nay nhất định phải đưa chương trình đó giao cho tôi! Chỉ có như vậy, tôi mới có thể đem đứa bé mang về nhà!”

Đỗ Thăng ôm cánh tay tôi hơi dùng lực một chút. Đỗ Thăng không có bất kỳ tình cảm nào phập phồng hỏi Âu Tề: “Nếu như mà tôi nói không giao thì sao, sẽ như thế nào? Đồng quy vu tận (liều chết cùng nhau)?”

Âu Tề treo ra nụ cười không hồn, trả lời bình thản: “Đúng, đồng quy vu tận.”

66. Chương 66 : Đồng Duệ Là Ai

Đỗ Thăng ôm cánh tay tôi lần nữa âm thầm dùng sức ôm chặt, sau đó hẩn lấy một loại thanh âm lắt léo nói với Âu Tề: “Tình yêu giữa hai người các cậu, mặc dù có chút trái với đạo đức luân lý, nhưng theo ý tôi, rất thật, rất thuần khiết, cũng rất vô cùng cảm động. Âu Tề, tôi yêu Phẩm Phẩm, giống như cậu yêu Hứa Linh vậy, có thể bất chấp tất cả. Vì Phẩm Phẩm và cục cựa của chúng tôi, tôi sẽ không để cho cậu có cơ hội đồng quy vu tận. Cậu phải là muốn chương trình Search Engine hay sao, cậu chỉ cần đáp ứng tôi, để tôi đưa Phẩm Phẩm đi, tôi liền giao cho cậu chương trình đó.”

Âu Tề cười, nụ cười lạnh lùng. Âu Tề nhìn Đỗ Thăng vừa cười vừa nói: “Đỗ Thăng, cậu hoảng rồi. Khi cậu hoảng hốt, nói chuyện liền đặc biệt loạn. Tôi nếu như đáp ứng cậu để Nhậm Phẩm đi, cậu không phải là không có bất kỳ cổ kị nào sao, vậy, tôi còn lấy cái gì để đòi lấy chương trình của cậu? Đừng nghĩ nhiều như vậy, hôm nay, không có chương trình đó, chúng ta ai cũng không thể rời khỏi chỗ này.”

Tôi không thèm quan tâm Âu Tề đang nói gì, tôi chỉ chú ý đến cơn tức với Đỗ Thăng. Mới vừa rồi hẩn rõ ràng nói cho rõ hay là không đưa tôi đi, bây giờ lại giở quẻ. Tôi nâng tay Đỗ Thăng lên cực kỳ dùng sức cắn một cái, Đỗ Thăng bị Tôi cắn “Xít” một tiếng hít vào thở ra một hơi.

Tôi lạnh lùng hỏi hẩn: “Đau không?”

Hẩn nhìn tôi, giống như không dám nói ra vậy, cơ hồ là mang theo một chút khiếp đảm gật nhẹ đầu xuống.

Tôi lập tức như muốn điên lên. Tôi kêu to: “Đau, đúng không! Xác định mình không có ngủ mơ, đúng không! Mới vừa rồi anh thật lại muốn đưa em đi, đúng không! Hai ta trước đây đã thỏa thuận thế nào, anh không phải là đáp ứng em không đuổi em đi rồi sao, tại sao quay phắt một cái liền giở quẻ! Anh ra sức bẻ ngón tay em là lãng phí rồi hả! Đỗ Thăng, không ngờ anh lại như vậy, nói lời không giữ lời, anh còn muốn không muốn làm tấm gương tốt cho con rồi, người có thể làm một người cha thành thực hay không!”

Không biết có phải là phụ nữ có thai nào cũng thích giở trò hay không, tôi vừa nói liền bắt đầu khóc lên rồi, từng giọt từng giọt nước mắt từ trong ánh mắt như hạt châu tóe ra bên ngoài.

Lúc Âu Tề tựa như yêu ma quỷ quái nói muốn mang theo tôi cùng Đỗ Thăng đồng quy vu tận, tôi một chút cũng không sợ hãi. Chết thì chết, liều mạng thì liều mạng, dù sao có Đỗ Thăng đi cùng tôi, không có gì phải sợ. Nhưng khi Đỗ Thăng nói với Âu Tề là muốn đưa tôi đi, Tôi sợ! Rất sợ! Tôi sợ từ đây không có Đỗ Thăng ở bên cạnh tôi nữa, tôi sợ về sau sẽ chỉ có một mình sống lay lắt quãng đời còn lại!

Đỗ Thăng thấy tôi khóc đến thở không ra hơi, cả người lập tức rối loạn, không biết làm sao dỗ dành tôi. Tôi héch mũi lên vừa nấc vừa hít thở.

Tôi vừa ăn vạ vừa không dừng rơi nước mắt vừa nắm lấy tay Đỗ Thăng nói: “Đỗ Thăng, em đã nói với anh rồi đó, đừng đuổi em đi, em không muốn cô đơn sống, em chỉ muốn ở cùng anh thôi! Anh tại sao không nghe lời em! Anh cho rằng anh nghĩ ra phương pháp khiến em có thể tiếp tục sống, em sẽ hạnh phúc sao! Đối xử tốt với em chính là yêu em sao! Không phải như thế, căn bản cũng không phải là thế! Em không cảm kích! Anh tại sao cho là, để cho em một người thoát khỏi cảnh nguy hiểm so với việc cùng anh đối mặt với nguy hiểm gian khó, về trước là sự lựa chọn tốt nhất với em sao? Anh đã hỏi em chưa? Anh không hỏi em cũng không trách, tự em cũng sẽ nói cho anh biết a! Em không muốn đi, em muốn ở chung một chỗ với anh, tại sao anh lại không hiểu! Tại sao anh cứ muốn ăn đấm vậy!

Tôi cũng không biết tự tôi đang quang quác là đang nói gì nữa. Dù sao tôi cũng nắm được thời điểm Đỗ Thăng không nỡ nói tôi cho nên tôi liền hung hăng nổi điên lên. Không như vậy tôi sợ hẳn lại sẽ la hét đòi đưa tôi đi.

Tôi ở đây, hẳn sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để có thể sinh tồn; Tôi đi, hẳn không còn bận lòng gì nữa, không đợi Âu Tề nói “Chuẩn bị xong chưa sau đây chúng ta phải bắt đầu đồng quy vu tận rồi.” chính hẳn sẽ không kịp chờ đợi cầm vật gì cứng rắn chút hướng trên đầu mình tự đập một cái xuống tự mình kết liễu cho xong. Hẳn có thể cảm thấy như vậy là xong hết mọi chuyện, đối với tất cả mọi người đều tốt. Tôi hận hẳn nghĩ như vậy! Nếu là hẳn thực có can đảm làm như vậy, tôi liền mang theo đứa bé cùng nhau đi tìm hẳn đập cho hẳn một trận!

Tôi cùng Đỗ Thăng ở chỗ này giống như kẻ tinh thần không tốt vừa điên vừa khóc vừa la vừa cắn —— dĩ nhiên những thứ này đều là một mình tôi đang làm, Đỗ Thăng chỉ là im lặng đáng thương chịu đựng tôi —— mà cùng lúc đó bên kia Âu Tề và Hứa Linh tựa hồ cũng nổi lên chút biến hóa.

Tôi dừng lại sự cắn xé với Đỗ Thăng, bắt đầu cùng Đỗ Thăng không quang minh chánh đại gì cho lắm lắng nghe Hứa Linh và Âu Tề đang nhỏ giọng nói chuyện: “Tề, nếu như là cục cưng, con sẽ nghĩ muốn cái gì đây? Cục cưng có thể cảm thấy hay không, chúng ta vì phải mang về thi thể của con mà tiếp tục gây tổn thương cho người khác, là loại tội lỗi ư? Có lẽ qua nhiều năm như vậy, chúng ta thông qua thủ đoạn phạm pháp để kiếm tiền duy trì tánh mạng cho con, đối với cục cưng mà nói cũng không phải là chuyện vui sướng gì, phải hay không? Nếu như, hiện tại chúng ta còn phải tiếp tục thông qua biện pháp làm tổn thương người khác mới có thể đem cục cưng trở về bên cạnh, cục cưng có thể hay không ngay cả sau khi chết cũng không vui về nhắm mắt? Tề, thôi đi, chúng ta không cần chương trình đó nữa, chúng ta cứ như vậy đi tới bọn họ đòi thi thể con về thôi, em không muốn, gây tổn thương bất luận kẻ nào nữa, được không?”

Tôi vốn là rất cảm xúc hóa, rất dễ dàng giật mình, sau khi có cục cưng tính khí liền thay đổi so với lúc trước lại càng thêm mắc chứng cuồng loạn. Cho nên khi tôi nghe hết lời nói của Hứa Linh, tôi lại kinh hãi lần nữa. Đỗ Thăng cũng giống như tôi. Chúng tôi ai cũng không nghĩ tới, trên đời này lại có một người sở hữu một quả tim dịu dàng nhất lương thiện nhất, lại là cô gái đáng thương trước mắt này đã phải chịu đủ sự hành hạ cùng đối đãi bất công của số mạng!

Tôi lại muốn khóc. Lần này, là vì sự thiện lương của Hứa Linh và cuộc sống bất hạnh của cô ấy.

Âu Tề trầm mặc cực kỳ lâu, sau đó thanh âm mất tiếng nói với Hứa Linh: “Được! Mọi chuyện đều nghe theo em! Chúng ta sẽ không gây tổn thương tới bất luận kẻ nào nữa, chúng ta phải đi ngay tới chỗ Đồng Duệ đòi về thi thể của con!”

Tôi ở bên cạnh kích động lớn tiếng hỏi một câu: “Nếu là hẳn không cho các người thì sao! Các người làm như vậy là vô ích đấy! Các người nên báo cảnh sát!”

Sau khi “Báo cảnh sát” ba chữ để cho tôi thanh thúy nói ra, không khí trong phòng thay đổi cứng đờ.

Tôi cẩn thận thở dốc một hơi, tôi cảm thấy Đỗ Thăng ôm tay tôi như đang hướng tới tôi liên tục không ngừng truyền tới sự ủng hộ và khích lệ. Sau đó tôi nói tiếp: “Cái tổ chức đáng sợ này, chẳng lẽ không phải nên bị xóa bỏ rồi sao? Bọn họ buôn bán tình báo cơ mật quốc gia, đây là một chuyện cực kỳ nghiêm trọng a, hơn nữa nó còn đem người sống từng bước từng bước bức tới chết, còn thất đức chọn người đáng thương ra tay, không đem này tổ chức này dọn sạch cả ổ, về sau không chừng còn có bao nhiêu người đáng thương nữa bị bọn họ định đoạt số phận, không thể đoán được lại có bao nhiêu thảm kịch xuất hiện nữa! Tôi cảm thấy, chúng ta dứt khoát báo cảnh sát thôi! Từng bước từng bước tố cáo, trước hết bắt đầu từ tên Đồng Duệ gì đó!”

Hứa Linh nhìn tôi một cái, lại nhìn Đỗ Thăng một cái, cuối cùng đưa ánh mắt chuyên chú đưa lên ở trên mặt Âu Tề, nhẹ nhàng, nhưng vô cùng kiên định nói với hắn: “Tề, chúng ta báo cảnh sát thôi. Qua nhiều năm như vậy, em vẫn chịu đủ sự đau khổ do lương tâm dần vật rỗi. Chúng ta làm nhiều chuyện xấu như vậy, làm thương tổn nhiều người như vậy, đều là cảm thấy chúng ta là bị bắt đắc dĩ, là vì chữa bệnh cho con. Nhưng mới vừa nãy, lời nói của Nhậm Phẩm đã làm em hiểu ra, có lẽ con của chúng ta căn bản cũng không nguyện ý lấy điều này làm điều kiện đi trao đổi để đạt được sự sinh tồn của chính mình đâu. Chúng ta làm nhiều việc không nên làm như vậy, nên bị trừng phạt mới đúng!”

Âu Tề dịu dàng vuốt ve tóc Hứa Linh, trong mắt ngưng tụ tràn đầy dịu dàng cùng thương yêu. Hắn vừa hôn lên trán Hứa Linh, vừa nói nhẹ với Hứa Linh: “Được, tất cả đều nghe theo em, em nói báo cảnh sát, vậy chúng ta đi báo cảnh sát. Em cảm thấy chúng ta nên bị trừng phạt, vậy chúng ta phải đi nhận sự trừng phạt. Chúng ta, hãy để con được thanh thản yên ổn!”

Tôi không thể không hoài nghi mình là một người bệnh mắc chứng tâm trạng biến đổi liên tục. Bởi vì tôi lần nữa bị ngậy người. Tôi cảm thấy người đàn ông gọi là Âu Tề này, tâm tình của hắn biến chuyển thực nhanh, so với tôi còn nhanh hơn. Hắn mới vừa rồi rõ ràng còn nói muốn dẫn theo tôi cùng Đỗ Thăng đồng quy vu tận, sau khi tôi nói xằng nói bậy bô lo bô loa vài câu, hắn cư nhiên liền thay đổi triệt để, quay đầu là bờ thật sự muốn đi báo cảnh sát!

Tôi cảm thấy được sức mạnh của phụ nữ là không thể khinh thường được. Hơn nữa người phụ nữ này còn là một phụ nữ có thai.

Chẳng qua tôi thấy có cảm giác quái lạ, cảm giác như nơi nào đó còn thiếu chút gì đó.

Đột nhiên, Đỗ Thăng hỏi Âu Tề một câu: “Âu Tề, cậu nói các người phái vài người mai phục bên cạnh tôi và Phẩm Phẩm. Trong những người này, Đồng Duệ coi như là kẻ dẫn đầu rồi? Cậu có thể nói cho tôi biết không, Đồng Duệ, là ai?”

Tôi lập tức đã nghĩ thông suốt, thì ra là ở chỗ này. Tô, Lý Thích Phong, Hứa Linh, Âu Tề, những người này tôi đều đã biết, chỉ kém một Đồng Duệ rồi.

Như vậy, Đồng Duệ là ai? Hắn đang ở đâu

67. Chương 67 : Đồng Duệ

Âu Tề đỡ Hứa Linh đi về phía cửa. Tôi cùng Đỗ Thăng đi theo sau bọn hắn.

Đi tới cửa thì Đỗ Thăng nói với bọn họ: “Tôi lái xe đưa hai người đi.” Tôi nghe xong, vội vàng đưa tay gắt gao kéo lấy vạt áo của Đỗ Thăng, bộ dạng giống như ‘dù có đánh chết tôi thì tôi cũng không buông tay’.

Tôi sợ Đỗ Thăng kiểm soát để bỏ rơi tôi.

Đỗ Thăng đau lòng vuốt vuốt đầu của tôi. Hắn biết tôi luôn lo lắng cho hắn.

Âu Tề nói với Đỗ Thăng: “Trước kia, tôi cùng Linh làm ra rất nhiều chuyện sai lầm đối với cậu. Là chúng tôi nợ cậu, chúng tôi sẽ gánh chịu sự trừng phạt. Cậu phải cẩn thận người bên cạnh. Sau khi tôi ra cửa, người của tổ chức có thể vẫn sẽ còn tiềm phục bên cạnh cậu.”

Âu Tề nói xong, Đỗ Thăng cùng tôi yên lặng không nói gì cùng nhìn nhau, sau đó tôi trừng mắt nhìn hắn, vô cùng nghiêm túc nói: “Tuyệt đối không phải là em! Em thề!”

Đỗ Thăng bắt đắc dĩ nhìn tôi, bắt đắc dĩ thở dài, tiếp theo bắt đắc dĩ mở miệng nói với tôi: “Anh chỉ muốn em giúp anh suy nghĩ, người này sẽ là ai, cô bé ngốc ạ!”

Tôi không vui trả lời Đỗ Thăng: “Toàn bộ nhân viên của công ty anh, em cũng chỉ biết hai người mà thôi, trong đó một người là anh; còn mà một người là chồng của Điền Nga. Anh còn kêu em giúp anh nghĩ thì có thể sẽ là ai đây, em biết làm sao trả lời đây? Còn nói, không phải Âu Tề vẫn còn chưa đi, anh hỏi hắn chẳng phải nhanh hơn sao!”

Mặt Đỗ Thăng mang theo chút u buồn cùng thất vọng lắc đầu, sau đó lui về phía sau hắn quay đầu nhìn về phía Âu Tề. Âu Tề không có nhìn chúng tôi, hắn chỉ chuyên chú nhìn Hứa Linh đang ở trong ngực hắn.

Nhưng Hứa Linh cũng không có nhìn Âu Tề, nàng một mực lẳng lẳng nhìn tôi. Chúng tôi đang trong tình trạng hỗn loạn tôi nhìn anh, anh nhìn hắn, trạng thái phức tạp này duy trì được một lúc, rốt cuộc Hứa Linh cũng mở miệng phá vỡ không khí yên lặng quỷ dị.

Hứa Linh nhìn tôi rất chân thành nói: “Nhậm Phẩm, thật xin lỗi!”

Trong lòng tôi vốn là tràn đầy oán hận với Hứa Linh, hận nàng đã phá đám tình cảm giữa tôi cùng Đỗ Thăng, còn hại chúng tôi mất đi một đứa con.

Nhưng sau khi tôi nghe Âu Tề nói qua quá khứ của nàng, tôi thấy mình không còn cách nào để hận nàng.

Người phụ nữ này thật đáng thương, mỗi một bước ngoặt của cô ấy trong cuộc đời, cũng đều không phải do cô ấy muốn, cô ấy liên tục gặp những chuyện trở trêu trong cuộc sống, so với những người khác ông trời rất không công bằng với cô ấy, Thời điểm tôi chia tay với Đỗ Thăng, trong lòng cũng rất là đau khổ cùng tuyệt vọng, nhưng dù sao ông trời cũng một lần nữa cho chúng tôi đi thêm cơ hội, để cho chúng tôi một lần nữa có được hạnh phúc. Mà Hứa Linh thì chưa từng có được hạnh phúc, hết điều xấu này đến điều xấu khác nối tiếp đem cô ấy ép đến đường cùng. Mặc dù cô ấy đã làm một chuyện xấu, nhưng thật ra thì ở trong lòng cô ấy cũng rất thống khổ khi bị lương tâm hành hạ.

Tôi rất chân thành kèm bình thản nói với Hứa Linh: “Tôi không hận cô đâu.”

Sau đó tôi mơ hồ cảm giác dường như vừa nghe thấy có thứ gì gì đó “Vèo” “Vèo” hai tiếng.

Tôi vừa nói “Tôi không hận cô” với Hứa Linh xong, tôi thấy nàng nở một nụ cười yếu ớt hướng về phía tôi, nhưng vẫn xinh đẹp thỏa mãn nụ cười. Nàng cười tang thương khiến cho lòng tôi chua xót, nước mắt của tôi thiếu chút nữa lại rơi xuống.

Hứa Linh mang theo nụ cười tái nhợt này, thở hổn hển, thanh âm vừa nhỏ lại vừa yếu ớt nói với tôi: “Nhậm Phẩm, trong Vĩ Sĩ cô quen biết hai người, một người trong đó, chính là đồng bọn!”

Hứa Linh nói xong, không để tôi chuẩn bị tinh thần lần nữa kinh ngạc đến ngây người!

Tôi cảm thấy trời đất quay cuồng! Thời điểm tôi nhìn đến Hứa Linh cùng Âu Tề, cảm thấy bọn họ cũng không còn đứng thẳng trên mặt đất nữa, bọn họ đều đã ngã xuống mặt đất. Đầu tôi choáng váng có liên quan đến bọn họ sao? Tại sao thời điểm tôi nhìn bọn họ, lại thấy bọn họ ngã xuống mặt đất?

Không sai! Tôi không có nhìn lầm! Hai người bọn họ thật sự là nằm trên mặt đất!

Âu Tề cùng Hứa Linh, bọn họ ôm nhau thật chặt nằm trên mặt đất, máu tươi chảy ra một mảng lớn!

Vừa rồi cái thanh âm “Vèo” “Vèo” đó!

Tôi thấy hai người mỉm cười nụ cười mãn nguyện ôm nhau thật chặt mà ngã xuống, trong đầu trong nháy mắt trống không thành một mảnh!

Đỗ Thăng ôm tôi thật chặt ngồi chồm hổm trên mặt đất, tôi dùng tay che miệng mình, cảm giác sợ hãi tử vong trong nháy mắt lan tràn qua tứ chi của tôi!

Cái đầu tôi chôn thật chặt ở trong ngực của Đỗ Thăng, cả người không không chế nổi không ngừng run rẩy! Đỗ Thăng vững vàng ôm chặt tôi, vừa khẽ vuốt lưng của tôi, vừa ở bên tai tôi nhỏ nhẹ thì thào dụ dỗ hy vọng tôi bình tĩnh lại.

Đỗ Thăng dịu dàng nói với tôi: “Bé con đừng sợ! Có ông xã ở đây với em rồi! Bé ngoan, đợi ngày mai anh sẽ dẫn em đi ăn vịt nhé, sau đó chúng ta sẽ đi Mĩ chờ em tốt nghiệp! Không, không đúng, chúng ta đến nhà em thăm hỏi cha mẹ của em trước, sau đó đi đăng ký, rồi anh lại dẫn em đi ăn vịt, ăn xong vịt chúng ta mới đi Mĩ... Phẩm Phẩm đừng sợ, ngoan, có anh ở đây rồi! Không có sao, không sao...”

Tôi ở trong ngực Đỗ Thăng không cách nào kiềm chế run run nói, tôi muốn nói, lại không thể phát ra thành tiếng!

Thời điểm tôi cảm thấy mình sắp té xỉu, thì thấy trước mắt tôi có đôi giày dừng lại. Tôi nhìn theo đôi giày mà ngẩng đầu nhìn lên.

Quan Dĩ Hào.

...

Không, đừng nói hấn là đồng bọn.

Đỗ Thăng từ từ đỡ tôi đứng dậy. Hấn lạnh lùng đối với Quan Dĩ Hào nói: “Dù thế nào thì tôi cũng không nghĩ ra, người lại là đồng bọn, mà người lại tiềm phục tại bên cạnh tôi!”

Quan Dĩ Hào, chồng của Điền Nga, cái người mà tôi đã từng thân thiết gọi hấn là Anh Quan, hấn chính là Đồng Duệ sao.

Trước mắt không tính là người xa lạ, nhưng trên người tên “Đồng Duệ” xa lạ này, trên mặt mang âm lãnh nụ cười xa lạ, hướng về phía Đỗ Thăng lấy giọng xa lạ chế nhạo nói: “Tôi cũng vậy cũng không nghĩ tới, cậu có thể đem dẫn kinh giấu được kín đáo như vậy, bình thường bất kể tôi có nói bóng nói gió thế nào cậu cũng không lộ ra, cho tới nay tôi vẫn chưa có đoạt được!”

Tôi nhìn chằm chằm Quan Dĩ Hào, nhưng thật ra hấn chính là Đồng Duệ, tôi đau lòng cực độ mở miệng chất vấn hấn: “Sao anh lại làm như vậy, Điền Nga thì thế nào!”

Đồng Duệ không ngần ngại chút nào nhìn tôi, không ngại trả lời tôi: “Kết hôn đối với tôi mà nói chỉ là một cái lá chắn bảo vệ. Trong khoảng thời gian này, kết hôn cùng với Điền Nga tôi có thể che giấu thân phận thật của tôi, mà tôi đối với Điền Nga rất là khá! Tôi đối xử với cô ấy rất tốt, cho cô ấy hưởng thụ cuộc sống như một phu nhân vậy! Nói như vậy coi như tôi không còn thiếu nợ nàng đi!”

Tôi rất tức giận, trừ mắng chửi người ở trước mắt này là “Vô sỉ” ra tôi không biết mình còn có thể nói cái gì. Người này, đã không còn tính người không có lương tri mất rồi! Đồng bọn của hấn, mới vừa bị hấn giết chết; vợ của hấn chỉ là lá chắn cho hấn mà thôi! Tôi nghĩ tôi với Đỗ Thăng bất luận chúng tôi có đem dẫn kinh giao ra cho hấn hay không, hai chúng tôi cũng khó tránh được một chữ chết! Cho nên, tuyệt đối không thể đem dẫn kinh giao cho người này!

Sau khi tính toán xong, cả người tôi bắt đầu tỉnh táo. Thậm chí tôi rất có tinh thần, đùa giỡn tự hỏi mình: kiếp trước của Đỗ Thăng chắc là Tiên Nhân thú lắm đây, nên giờ không giống như người bình thường. Sau khi tôi trở thành người phụ nữ của hấn, dính vào tiên khí của hấn, trong cuộc sống của tôi cũng bắt đầu mạnh mẽ biến thái rộng hơn.

Hiện tại nếu để cho tôi chọn cuộc sống vinh hoa phú quý hay sống lâu trăm tuổi chọn một, tôi tuyệt đối sẽ không chọn vinh hoa phú quý, sống lâu trăm tuổi cũng không cần. Tôi chỉ hy vọng có thể cùng người mình yêu, bình bình phàm phàm, sống đến già đầu bạc là tốt rồi!

Đỗ Thăng lần nữa lạnh lùng mở miệng hướng Đồng Duệ hỏi: “Lần này các người lại muốn dùng biện pháp gì từ chỗ tôi để lấy dẫn kinh đây? Lần này lại muốn hành hạ ai để khuất phục tôi?”

Đồng Duệ vô sỉ cười cười, vỗ tay một cái, liền có người từ ngoài cửa đi vào.

Là Tô.

Tôi nhìn Tô, Tô cũng nhìn tôi. Trong mắt của tôi, tràn đầy thất vọng cùng thương tâm; Trong mắt của Tô Đích, lại tràn đầy tưởng niệm cùng luyến tiếc!

Tôi nói với Tô: “Tô, tôi rất nhớ cậu!”

Tô cười ngọt ngào với tôi, cô ấy nói: “Ann, tôi đặc biệt rất nhớ cậu! Có thể thấy được cậu, thật tốt rồi!”

Đồng Duệ đối với Tô khinh thường ra lệnh: “Tôi không phải kêu cô đến đây làm việc riêng! Mau làm việc!”

Làm việc? Tô mới là vũ khí cuối cùng của bọn họ sao? Bọn họ muốn lợi dụng Tô, để lấy dẫn kinh từ chỗ tôi và Đỗ Thăng sao? Mà tôi nghĩ, đáng lý Tô phải biết rõ dẫn kinh ở đâu rồi chứ!

...

Thật ra thì, khi Đỗ Thăng nói với Âu Tề “Tôi tâm huyết cả đời tôi giao cho người tôi yêu say đắm nhất tại sao ông trời lại muốn an bài tôi rời khỏi cô ấy!” Thời điểm đó, tôi liền biết dẫn kinh rốt cuộc đã giấu ở nơi nào.

Thì ra Đỗ Thăng đã sớm đem dẫn kinh giao cho tôi.

Đỗ Thăng đã từng tự tay đeo cho tôi một cái lắc chân ở trên cổ chân của tôi, có bông hoa Lam Bảo Thạch óng ánh trong suốt gắn trên vòng chân bên trên Đỗ Thăng còn tự tay khắc một chữ “Phẩm”.

Lúc đó Đỗ Thăng nói, đó là bảo bối mà hắn dùng trọn đời tâm huyết để điêu khắc, hắn muốn dùng sợi dây xích này trói buộc tôi, đem tôi giữ ở bên cạnh người hắn.

Tôi dám khẳng định, phía dưới bảo thạch là dẫn kinh trình tự!

68. Chương 68 : Cầu Huyết Đỉnh

Giờ phút này vòng chân không có ở trên chân của tôi. Nhưng nó cũng không rời khỏi người của tôi, mặc dù tôi không đem nó mang ở trên chân, cũng sẽ đem vật đó đặt ở trong túi.

Tôi cũng có nói qua với Tô về cái vòng chân này, cũng đã nói câu nói kia của Đỗ Thăng.

Tôi nghĩ, có lẽ Tô đã sớm biết dẫn kinh để ở đâu rồi.

Nhưng là cô ấy không có lấy nó đi!

Giờ phút này, Tô đang chăm chú nhìn Đồng Duệ đồng thời hỏi hắn: “Đồng Duệ, năm đó giáo sư của Đỗ Thăng là vô tội, có đúng không?”

Hai hàng lông mày của Đồng Duệ lập tức nhíu lại, cảnh giác hỏi Tô: “Tô, cô hỏi cái này để làm gì? Nhiệm vụ của cô là làm theo những gì chúng ta đã nói, đi lấy dẫn kinh trên tay của Mặc Phẩm cùng Đỗ Thăng. Còn nói dài dòng, hay cô sợ không đành lòng xuống tay? Được rồi, tôi sẽ thay cô xuống tay!”

Thời điểm nghe hắn nói, tôi đang muốn xem bọn hắn dùng đến thủ đoạn gì để lấy dẫn kinh ra, sau khi nói xong chợt tôi thấy Đồng Duệ giơ tay lên từ trong áo khoác lôi ra cái gì, sau đó hắn đem nó hướng về phía chân Tô Đích bắn một cái!

Là súng! Hắn mang theo súng giảm thanh! Đồng Duệ nổ súng với Tô!

Tô rên lên một tiếng rồi ngồi ngay đó!

Thì ra thủ đoạn của Đồng Duệ không phải hành hạ tôi cùng Đỗ Thăng, mà là hành hạ Tô!

Đây là một con người tàn tạt lương tâm! Lương tâm của hắn cảm đi cho chó ăn cũng không đủ tư cách!

Tôi nhìn Tô, trong đôi mắt tràn ngập lệ.

Tô cũng nhìn tôi, sau đó kiên cường lắc đầu một cái với tôi, tựa hồ như nói cho tôi biết chớ nên đau lòng.

Tô lại đem đầu chuyển sang Đồng Duệ, sau đó lần nữa mở miệng hỏi hắn: “Năm đó, là người của tổ chức hãm hại giáo sư đó, có đúng không?”

Đồng Duệ ngồi chồm hổm trên mặt đất, tỉ mỉ nhìn mặt của Tô Đích, tựa hồ muốn từ trên mặt Tô Đích tìm ra manh mối gì. Cuối cùng hẳn không có thu hoạch được gì.

Đồng Duệ hơi nhử mắt nhìn Tô nói: “Thật ra cô hỏi cái này để làm gì? Tô đừng quên, ban đầu là chính cô xin gia nhập tổ chức, chẳng lẽ em trai của cô không cần tiền chữa bệnh sao nữa sao? Cô bé ngoan, cô có thể tiếp tục dùng cây súng này tự bắn vào chính cô, như vậy cô vừa có thể kiểm nghiệm cô ở trong lòng Nhậm Phẩm có bao nhiêu phần quan trọng, vừa có thể ép cô ấy đem dẫn kinh giao ra, người có thể cùng tổ chức đổi lấy tiền để chữa bệnh cho em trai của cô, như vậy vẹn cả đôi đường, rất tốt a! Cô không phải là yêu Nhậm Phẩm ư, mau đến đây đi, bây giờ là thời điểm kiểm nghiệm xem cô ấy có yêu cô một chút nào không!”

Đồng Duệ nói nói xong, tôi thấy Tô có chút phát run.

Tôi biết rõ không phải Tô sợ, mà nàng chỉ là lo lắng cho tôi khi chứng kiến cảnh trước mắt!

Tôi tức giận vừa khóc vừa nói với Đồng Duệ: “Tên biến thái! Tại sao lại muốn hành hạ Tô! Ông hành hạ Tô như vậy, có phải muốn dùng phương pháp này để đối phó với tôi cùng Đỗ Thăng? Một cái dẫn kinh rách, có đáng giá không! Trong nhà của ông còn có vợ con chờ ông trở về! Vì chút tiền dơ bẩn, nhân tính ông cũng đều vứt bỏ, có đáng giá không! Ông sống còn có ý nghĩa gì chứ!”

Đồng Duệ như bị tôi đâm vào cái đuôi vậy, bỗng chốc đứng lên hướng về phía tôi rống giận nói: “Câm miệng! Không tới phiên cô nói chuyện! Tiếp tục nhiều chuyện tôi đem hai người bọn họ giết hết toàn bộ! Bắn chết từng người từng người ở trước mặt của cô!”

Tôi bị cái tên biến thái này chọc giận đến nỗi cả người run rẩy, Đỗ Thăng đau lòng ôm chặt lấy tôi, sau đó lòng mở miệng nói với Đồng Duệ: “Là Quan Di Hào hay là Đồng Duệ cũng được, tôi cảnh cáo anh, không được dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với vợ của tôi. Tôi cảm thấy anh nên nói lời xin lỗi với vợ của tôi, nếu như tôi nói tôi và cô ấy cùng nhau chết, anh sẽ mất mát lớn đó vì sẽ không lấy được dẫn kinh đem về, tôi nghĩ lúc đó chắc tổ chức cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh đâu “

Đồng Duệ sau khi nghe Đỗ Thăng nói, sắc mặt chợt biến hẳn mang theo vẻ mặt dữ tợn đáng sợ gắt gao vẫn nhìn chằm chằm Đỗ Thăng, sau đó rất không cam lòng mở miệng nói với tôi: “Được rồi, tôi xin lỗi!”

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng khi hẳn nói xong lại bắn một phát súng lên người của Tô Đích!

Sau đó, hẳn lại nói thêm một câu “Tôi xin lỗi!” Mà Tô Đích lại hưởng thêm một viên đạn!

Tôi không cách nào để kiềm chế liền thét lên! Tôi cảm thấy trời đất như quay cuồng! Tôi dùng đôi tay ôm lấy đầu của mình không ngừng cầu khẩn hẳn đừng nói xin lỗi với tôi nữa!

Tô ngã xuống đất, không nhúc nhích.

Bên ngoài xông vào rất nhiều người. Nhưng tôi đã không muốn để ý xem bọn họ là ai, là người tốt hay là người xấu. Giờ phút này trong mắt tôi chỉ có Tô đang ngã vào trong vũng máu, cố gắng nhìn tôi một lúc, khóe miệng mỉm cười ngọt ngào mang theo vẻ chịu đựng, cặp mắt từ từ đóng lại!

Tôi kêu gào thoát khỏi lồng ngực của Đỗ Thăng chạy đến bên cạnh Tô Đích, tôi ôm Tô vào trong ngực không ngừng kêu gào, lớn tiếng kêu cứu mạng!

Tôi không biết là ai đã kéo tôi ra. Sau đó tôi thấy một khuôn mặt cũng bị thương giống tôi.

Là Lý Thích Phong.

Hắn cũng tới sao.

Hắn nhẹ nhàng đem Tô từ tôi ra, dịu dàng đỡ lấy ôm vào trong ngực của hắn. Ánh mắt hắn hồng hồng, chớp mũi cũng hồng hồng. Hắn ôm Tô theo hướng cửa chạy đi.

Đỗ Thăng đem tôi ôm vào trong ngực. Tôi cảm thấy trước mắt mình một mảnh màu đen, bụng cũng bắt đầu quặn đau.

Thời điểm trước khi tôi mất đi ý thức, Ở trong đám người vừa mới xông vào đường như tôi thấy được Hạ Tu.

Cả người tôi mềm nhũn tựa vào trong ngực Đỗ Thăng nói với hân: “nhất định phải lưu lại Bảo Bảo!”

Sau đó trong ánh mắt của Đỗ Thăng cực kỳ lo lắng cùng sợ hãi, tôi dần mất đi ý thức...

...

Thời điểm tôi mở mắt ra, ngoài Đỗ Thăng ra, tôi còn thấy được cha dưỡng Hạ Chấn Hưng lão đồng chí.

Câu đầu tiên tôi hỏi hân là: “Tôi vẫn còn sống sao!”

Cha dưỡng cười híp mắt với tôi gật gật đầu nói: “Yên tâm, cô ấy còn sống. Cô ấy bị thương vị trí đều không trí mạng, vừa rồi đã qua giai đoạn nguy hiểm. Nhưng bởi vì mất máu quá nhiều dẫn đến đại não thiếu máu thời gian dài, cho nên vẫn còn hôn mê, rất khó biết được khi nào sẽ tỉnh. Nhưng cuối cùng vẫn là còn sống, không phải sao!”

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Sau đó tôi hỏi câu thứ hai là: “Bảo Bảo vẫn còn ở trong bụng của con, phải không!”

Cha dưỡng hiền lành nhìn tôi, khuôn mặt mang theo ấm áp mỉm cười nói với tôi: “Tiểu bảo bảo rất tốt. Đứa bé này, sắp làm mẹ người ta rồi mà vẫn còn giống con nít chưa trưởng thành một dạng vậy, lanh chanh láu táu, khiến người khác toát mồ hôi thay con!”

Tôi cố gắng cười với cha dưỡng của tôi, sau đó mãnh liệt giùng giàng muốn xuống đất.

Tôi muốn đi thăm Tô một chút.

Đỗ Thăng liền vọt tới bên giường, dùng sức đem tôi áp trở lại trên giường bệnh, treo lên khuôn mặt vừa dụ dụ vừa cầu khẩn nói với tôi: “Bà cô của anh, coi như anh van xin em, em hãy an tâm nằm trên giường có được hay không! Bác sĩ nói em không thể kích động nữa, chỉ cần em kích động dù là nửa lần, thì Nhị Bảo của chúng ta sẽ bị Đại Bảo mang đi đó em biết không! Với lại, cho dù em có đi thăm Tô thì cô ấy cũng sẽ không có lập tức tỉnh lại. Em có Bảo Bảo mà thích khóc như vậy, nhìn thấy cả người Tô bất động cầm dây dây và ống như vậy, em nhất định sẽ khóc và kích động đó, Anh gọi em là tổ tông! Tổ tông của anh, coi như anh van xin em! Em hãy ở trên giường yên tâm dưỡng thai, có được hay không?”

Tôi thấy Đỗ Thăng gấp đến độ gân xanh trên cổ cũng bắt đầu giật giật rồi.

Mà lần này cha dưỡng của tôi tựa hồ đối với biểu hiện Đỗ Thăng cực kỳ hài lòng.

Tôi một lần nữa hỏi cha dưỡng tôi, cha tới vậy mẹ tôi có tới hay không.

Cha dưỡng nói với tôi, hân tới là vì công việc. Mẹ của tôi đang ở nhà.

Tôi nghi ngờ hỏi: “Công việc?”

Cha dưỡng từ ái cười với tôi: “Đúng, công việc.”

Tôi bây giờ mới phát hiện, cha dưỡng của tôi lần này là mặc quân phục xuất hiện trước mặt của tôi.

Sau đó mặt của Đỗ Thăng oán trách nói với tôi: “Phẩm Phẩm, em thật lợi hại, cần phải dấu diếm anh kỹ đến thế sao! Cho đến b cũng không nói cho anh biết ba của em là nhân vật cấp cao thủ trưởng bộ đội! Em là con gái của một nhà thế lực như vậy, làm sao lại có thể đem mình làm ra dạng cừ non lạc đường tìm không ra đường về trông đáng thương như vậy chứ!”

Tôi cảm thấy tôi cũng rất là vô tội. Tôi không nói ra là vì trước kia tôi muốn chủ động giấu giếm thân phận của mình. Nhưng kỳ thật phần lớn là bởi mẹ tôi không để cho tôi ra bên ngoài nói với người ngoài cha dưỡng tôi làm cái gì, muốn tôi phải tiến hành giữ bí mật đối với thân phận cùng công việc của ông.

Cha dưỡng của tôi vỗ vỗ tay của tôi ý nói tôi đừng buồn, sau đó ông quay đầu mặt nghiêm túc nhìn Đỗ Thăng nói: “Mới vừa này Phẩm Phẩm còn hôn mê, khi đó tôi cũng không có tâm tư gì để hỏi đến cậu. Nghe nói trước đây, cậu đối với con gái của tôi rất tệ. Tôi rất muốn nghe cậu giải thích về chuyện này.”

Cha dưỡng của tôi tuyệt đối không phải là người bình thường. Giống như ngựa chiến xuất thân, khí thế bức người. Cha dưỡng tôi vừa hỏi xong, sắc mặt của Đỗ Thăng sắc mặt liền bắt đầu biến hóa. Trầm, rất trầm, càng ngày càng trầm xuống.

Tôi nhìn đáng vẻ rối rắm của Đỗ Thăng, có chút không đành lòng, thay hẳn mở miệng cùng cha dượng cầu cạnh mà nói: “Cha, đó là hiểu lầm, thật ra thì...”

Lời của tôi còn chưa nói hết, Đỗ Thăng liền cắt đứt lời tôi.

Đỗ Thăng nắm lấy tay của tôi thật chặt, tay của tôi đã nằm gọn trong lòng bàn tay của hắn, sau đó gương mặt nặng nề cùng nghiêm túc nói với cha dượng của tôi: “Hạ thúc, giải thích chỉ đều là cái cớ, hơn nữa lúc trước là cháu sai, làm cho Phẩm Phẩm đau lòng. Nhưng nay cháu xin bảo đảm về sau loại chuyện này sẽ không xảy ra nữa! Cháu thỉnh cầu ngài cùng dì yên tâm mà đem Phẩm Phẩm giao cho cháu, cháu nhất định sẽ thương yêu cô ấy nuôi dưỡng cô ấy! Ngài nhất định phải tin tưởng cháu! Lần trước cháu cùng Phẩm Phẩm có gặp qua anh trai Phẩm Phẩm, hẳn nói với cháu rằng ngài muốn gặp mặt cháu. Cháu vốn đã lên kế hoạch xong, định qua thêm vài ngày nữa sẽ trở về thăm ngài cùng dì, kết quả lại không nghĩ tới có sự thay đổi lớn như vậy xảy ra, ngược lại thành ra ngài đến gặp cháu trước!”

Cha dượng tôi nghe Đỗ Thăng nói, rốt cuộc cũng hài lòng gương mặt đông lạnh liền cười cười phá vỡ không khí nghiêm túc mà nói: “Sự việc xảy ra như vậy cũng hoàn toàn không coi là không có chỗ tốt, tối thiểu từ trong sự kiện này để cho tôi biết được cậu đối với con gái của tôi đến cùng là có bao nhiêu thật lòng rồi!”

Tôi có chút nghi hoặc nhìn cha dượng của tôi. Cha dượng xoay qua nhìn tôi lập tức thay đổi vẻ mặt đối với tôi bộ dáng cứng chiều nở nụ cười hòa ái dễ gần thủ thủ thì thì mà nói với tôi: “Bé con ngốc, thời điểm con té xỉu, chỉ nhìn thấy anh con thôi, con cũng không nhìn thấy ba. Lúc đó ba cũng ở đấy. Sau khi thấy con té xỉu xong, thằng tiểu tử ngốc Đỗ Thăng này lúc ấy cũng điên khùng thành cái dạng gì rồi, con người sắp ba mươi tuổi rồi a, mà gào khóc, nghe thấy thật là thảm không chịu nổi a!”

Trong lòng nhộn nhạo tôi cảm thấy tràn đầy ấm áp cùng cảm động.

Tôi quay đầu nhìn về phía Đỗ Thăng. Từ trong ánh mắt của hắn tôi đã thấy được, trong đó là một mảng nồng đậm yêu thương không giới hạn!

69. Chương 69 : Kết Thúc!

Nói đến thời gian trước Hạ Tu bảo tôi dẫn Đỗ Thăng mau sớm về nhà một chuyến, cha dượng tôi nói, không hoàn toàn là vì chuyện riêng.

Tôi băn khoăn hỏi cha: “Không phải có liên quan tới chương trình Search chứ?”

Cha tôi cười mà không nói, từ trong ngực rút ra một tấm hình đưa cho tôi cùng Đỗ Thăng nhìn.

Đồng chí Hạ vừa cầm hình đưa cho tôi vừa nói với chúng tôi: “Tấm hình này chụp thật đẹp, hai đứa đều tựa như từ ngoài đời bước vào trong hình, cha cầm nó đưa cho mẹ con xem, mẹ con cười không khép miệng. Bà ấy rất coi trọng người con rể đẹp trai này đây!”

Tôi cùng Đỗ Thăng nhận lấy tấm hình rồi nhìn, song song ngây người.

Đây là tôi và Đỗ Thăng lúc ở Mỹ, Lý Thích Phong chụp cho chúng tôi bức ảnh này! Nhưng tại sao nó lại ở trong tay cha dượng tôi!

Tôi treo đầu đầu dẫu chăm hỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía đồng chí lão Hạ. Tôi hỏi ông: “Cha, Lý Thích Phong rốt cuộc là người nào?”

Cha dượng tôi còn chưa lên tiếng, Hạ Tu đã đẩy cửa tiến vào. Nhìn thấy tôi đã tỉnh lại, khuôn mặt vui mừng. Nhìn về phía bên cạnh tôi có Đỗ Thăng thì khuôn mặt phức tạp. Kết hợp hai ánh mắt lại nhìn chúng tôi, vẻ mặt cuối cùng biến hóa khôn lường thành nhàn nhạt cô đơn cùng đau thương.

Tôi chột dạ cúi đầu, luôn có cảm giác mình có tội với Hạ Tu. Đỗ Thăng mắt hững hờ sức néo tay tôi, tôi hiểu rõ hẳn lại ghen rồi.

Tôi tựa hồ nghe thấy cha dượng nhẹ vô cùng than một tiếng. Tôi nghe thấy mấy âm thanh không thể không nghe thấy này thở dài, trong lòng nghĩ, hoặc là, đồng chí lão Hạ căn bản sớm đã biết mối quan hệ giữa ba người chúng tôi mập mờ dây dưa cũng nói không chừng a.

Lão Hạ sau khi thở dài, hướng tới con trai mình mở miệng nói: “Con trai, đem đầu đuôi câu chuyện kể cho hai đứa nghe đi, dầu gì hai người bọn họ cũng là hai người người trong cuộc mấu chốt nhất, chuyện này cơ mật cũng không cần cơ mật trên hai người bọn họ.”

Tôi nghe lời này, lại lần nữa ngẩng đầu lên, cả đầu treo đầy dấu chấm hỏi so với hồi nãy còn dày đặc hơn.

Tôi cơ hồ cảm giác mình được tinh thần mình sắp loạn lên rồi. Mỗi khi tôi cảm thấy được chuyện này đã coi như kết thúc, ok rồi, thời điểm the end, chung quy lại sẽ có người nhảy ra nói với tôi: Không đúng! Chuyện này chưa xong! Có chuyện nghiêm trọng hơn so với đây nhiều mà cô còn chưa biết!

Tôi đã bị cái phần mềm Search này làm rối tung rối mù lên đến không còn sức lực nữa rồi. Tôi yếu ớt hỏi Hạ Tu: “Anh, đến cùng là có chuyện gì xảy ra vậy? Rốt cuộc đều xảy ra chuyện gì rồi? Rốt cuộc còn có chuyện gì xảy ra mà chúng em còn chưa biết? Rốt cuộc còn có hay không có cái gì mới sẽ tiếp tục xảy ra? Anh nói luôn cho em biết đi, để cho em một lần hứng đủ đi! Thời gian này em đều đám người đó vây xung quanh vì cái phần mềm rách nát kia đến nỗi sắp nổi điên lên rồi đây!”

Hạ Tu hướng tới tôi làm một động tác tay ‘yên tâm đi đừng nóng’, sau đó, đem tất cả mọi chuyện nói chậm rãi.

...

Thì ra là Hạ Tu căn bản không phải học tài chính. Môn hần học, thật ra là tình báo học. Mà bản thân hần, thật ra là cùng với cha dưỡng giống nhau, là một quân nhân.

Hạ Tu nói, tổng tham ngành tình báo đã sớm đặc biệt chú ý tới phía nam có một tổ chức tình báo chuyên ăn cắp buôn bán cơ mật quốc gia, cũng ném vào đó rất nhiều nhân lực vật lực để điều tra cái tổ chức thần bí đồng thời đã gây ra nhiều tội ác này. Cha dưỡng chính là một trong những người phụ trách chủ yếu trong chiến dịch này. Mà Hạ Tu, là một trong nhân viên tình báo chủ yếu mà tổng tham phái đi điều tra chuyện này. Nhân viên tình báo khác, chính là Lý Thích Phong. Chỉ là Lý Thích Phong, Hòa Hạ Tu hai người bọn họ chịu sự quản lý của cấp trên khác nhau, vì vậy giữa hai người bọn họ căn bản không biết thân phận thân sự của đối phương.

Hạ Tu nói hần lúc ban đầu tiến vào ngân hàng làm việc, cũng là để cho tiện tuần tra giám thị tài khoản hạn mục trong ngân hàng của những người bên cạnh Đỗ Thăng. Sau khi hần lập lại nhiều lần giám thị tra xét, hần cảm thấy tài khoản của Quan Dĩ Hào rất có vấn đề, mỗi tháng hần luôn ra vào một lượng tiền lớn giao dịch. Hạ Tu cảm thấy Quan Dĩ Hào tương đối khả nghi, vì vậy mượn lí do chơi bóng làm cơ hội từng chút từng chút đến gần Quan Dĩ Hào, cũng âm thầm tiến hành điều tra hần.

Tôi bây giờ nhớ lại, rốt cuộc đã hiểu rõ tại sao lại thấy ở trong nhà Quan Dĩ Hào lại nhìn thấy Hạ Tu.

Nghĩ đến cái nhà đó, tôi liền nhớ lại Điền Nga. Lại là một cô gái vô tội, tôi thật sự vô cùng yêu thương cô ấy, tôi nghĩ, chờ tôi khá hơn chút, nhất định phải đi thăm cô ấy.

Hạ Tu nói cấp trên một mực luôn muốn tìm cơ hội quăng mìn lưới tóm gọn tổ chức này. Nhưng tổ chức này thật sự là quá bí ẩn quá cẩn thận rồi, hơn nữa người trong tổ chức này đều có một thân phận chính đáng che đậy cho bọn chúng, muốn thu nhập chứng cứ phạm tội của bọn chúng, là một việc cực kỳ khó khăn. Cũng vì vậy, rõ ràng là biết Âu Tề Hứa Linh bọn họ là vì muốn có được phần chương trình của Đỗ Thăng mà xuất hiện, bởi vì không được đầy đủ chứng cứ phạm tội trong nội bộ tổ chức của bọn chúng, đưa đến bọn họ vẫn không dám có hành động sợ đứt dây động rừng.

Tôi cuối cùng cũng hiểu Hạ Tu tại sao bảo tôi tránh xa Đỗ Thăng cùng với người bên cạnh Đỗ Thăng ra rồi, cuối cùng cũng hiểu hần tại sao lại dẫn dò tôi, hần nói với tôi là không nên để cha dưỡng biết. Hần làm như vậy căn bản tương đương với việc vì tình cảm riêng tư mà tiết lộ cơ mật quốc gia.

Tôi hỏi Hạ Tu: “Vậy bây giờ có thể đem tội ác của tổ chức này một lưới bắt hết rồi chưa?”

Hạ Tu mang trên mặt sự cực kì mệt mỏi cùng mệt mỏi nói: “Thất bại trong gang tấc. Ngày hôm qua thượng cấp sau khi nhận được tin tình báo của Lý Thích Phong, biết em cùng Đỗ Thăng có thể gặp nguy hiểm, chúng tôi vì cứu người, không thể làm gì khác hơn là phải hành động sớm hơn. Kết quả người của tổ chức phía nam bên kia cũng nhận được tin tức của người săn tin mật báo phương bắc bên này, nhìn rõ ý đồ hành động của chúng tôi, trước khi chúng tôi tới hiện trường, bọn chúng đã tiêu hủy tất cả tài liệu bằng

chúng phạm tội rồi. Hiện tại chúng tôi chỉ có thể tạm thời trước tiên đem những người đó nhốt lại 48 tiếng, nếu như ở còn lại một ngày mà không tìm được chứng cứ gì, cũng chỉ có thể vô điều kiện thả người thôi.”

Tôi nghe những lời này rất không cam tâm. Người xấu làm chuyện xấu đã là mọi người đều biết hết rồi, lại có thể chui ra khỏi lỗ hồng của luật pháp trở thành cá lọt lưới! Tôi giận dữ nói: “Chẳng lẽ, bọn họ làm chuyện xấu táng tận lương tâm, nghiêm trọng tổn hại đến ích lợi quốc gia, chúng ta chỉ bởi vì không có đủ chứng cứ phạm tội, rõ ràng biết bọn chúng buôn bán cơ mật quốc gia, nhưng không cách nào đưa bọn chúng ra ngoài ánh sáng chịu sự trừng phạt của pháp luật sao? Bọn họ ngoài buôn bán tình báo ra, đã làm biết bao việc táng tận lương tâm hại người như vậy, chẳng lẽ cứ như thế khiến đám đáng chết bại hoại này nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật sao!”

Hạ Tu vạn bất đắc dĩ mà nói: “Không có cách nào, bởi vì về mặt pháp luật mà nói, nghi ngờ thôi không thể bắt giữ.”

Đỗ Thăng thấy tôi lại muốn kích động, vội vàng ngắt lời nói đến chuyện khác. Hắn hỏi cha dượng: “Lý Thích Phong tại sao phải chụp cho chúng tôi tấm hình này?”

Cha dượng cười ha ha nói: “Đó là một nhánh mầm si tình a. Chớ nhìn hắn có một dáng vẻ phong lưu như thế, đối với cô gái gọi là Tô lại là một mối tình thâm thiết vô cùng. Lý Thích Phong là cha đưa vào tổ chức bọn chúng làm gián điệp, hắn ở trong tổ chức cùng Tô hợp tác, lâu ngày nảy sinh tình cảm. Đỗ Thăng sau khi cậu đi Mỹ, tổ chức bên kia bắt đầu vội vã gây áp lực cho Tô, muốn cô ấy gây sức ép đưa ra hành động bắt Phẩm Phẩm phải giao ra phần mềm. Lý Thích Phong biết Tô nhất định không chịu xuống tay với Phẩm Phẩm, hắn lo lắng Tô bị trách phạt, liền cố ý lộ ra cái đuôi hồ ly, khiến Phẩm Phẩm đi theo cậu trở về nước, như vậy Tô không gặp được Phẩm Phẩm, tự nhiên cũng sẽ không có biện pháp xuống tay. Tôi vốn là vẫn không đồng ý Phẩm Phẩm ở chung một chỗ với cậu, nghe nói Phẩm Phẩm vì cậu đã chịu không ít đau khổ. Sau đó Lý Thích Phong lại đem tấm hình này giao cho tôi, tôi nhìn thấy, cũng không phản đối nữa. Nhìn ra, hai người các con, rất yêu thương lẫn nhau!”

Tôi cùng Đỗ Thăng, hai người chúng tôi thâm tình nhìn nhau. Cha dượng cùng Hạ Tu lặng lẽ thối lui ra khỏi phòng bệnh. Tôi không phải là không nhận thấy được bóng lưng Hạ Tu cô đơn đến cỡ nào, chỉ là, lòng của tôi đã từ lâu toàn bộ đều giao cho cha của hai cục cưng rồi, cho nên đối với Hạ Tu, tôi chỉ có thể áy náy cùng cảm kích thôi.

Tôi vuốt lên chiếc lắc chân trên chân mình nói với Đỗ Thăng: “Chương trình Search ở chỗ này đúng không?”

Đỗ Thăng vội vàng kéo tay tôi ra thần bí nhỏ giọng nói: “Bé ngốc! Làm sao có thể thông minh thế chứ! Xuyết đừng nói! Anh nói với những người bên ngoài rằng, cái chương trình đó bị anh tiêu hủy rồi, bởi vì sự tồn tại của nó sẽ là tai vạ. Cha em đặc biệt đồng ý cách làm của anh, cha nói mặc dù là anh không phá hủy nó đi, bọn họ lấy được cũng muốn hủy diệt nó. Phẩm Phẩm em nói đi, chúng ta có muốn thật phá hủy nó hay không?”

Tôi cười hỏi Đỗ Thăng: “Vật này, trừ anh và em ra, còn có ai biết nó ở trên chân em không?”

Đỗ Thăng lắc đầu một cái.

Tôi nói tiếp: “Cho nên, nó giắt trên chân em, cũng coi như thật đã bị hủy, có cái gì khác biệt đâu?”

Đỗ Thăng cười, nhéo lỗ mũi của tôi nói: “Quả nhiên sau khi làm mẹ, cả người cũng trở nên cơ trí! Xem ra ‘nhị bảo’ không phải thông minh bình thường a, đem người mẹ ngu ngốc của nó cũng có thể ảnh hưởng thành thông minh trí tuệ hơn a!”

Tôi vừa cười vừa lấy tay của Đỗ Thăng ra, vừa nghĩ đến một vấn đề khác.

Thật ra thì, Tô cũng có thể là biết chương trình Search ở nơi nào. Nhưng Tô nếu như lúc mới bắt đầu cũng chưa từng nhắc qua, như vậy tôi dám nói, về sau đợi cô ấy tỉnh lại cô ấy cũng tuyệt đối sẽ không nói ra.

Nghĩ đến Tô, tôi bỗng nhiên nhớ tới, trước khi từ Mỹ trở về nước, Tô đã từng cho tôi một cái kim cài áo. Tôi mơ hồ cảm thấy, cái kim cài áo này bên trong nhất định có ngụ ý.

Tôi nhờ Đỗ Thăng về nhà lấy trong hành lý của tôi cái kim cài áo mang tới bệnh viện giúp tôi. Thời điểm Đỗ Thăng đem kim cài áo giao cho tôi, lòng của tôi cứ nhiên bang bang đập mạnh không ngừng.

Tôi nói với Đỗ Thăng: “Em cảm thấy được ông trời tựa hồ lại phải nói cho em một vài chuyện!”

Đỗ Thăng mặt lo lắng nhìn tôi, thận trọng nói với tôi: “Vợ à, có phải Đại Bảo nhà chúng ta lại ghé vào trên người em nữa à? Đại Bảo ngoan, đừng dọa ba, để cho mẹ con nghỉ ngơi dưỡng bệnh, chờ thân thể khỏe lại con hãy trở về chơi nữa!”

Tôi nhin không được cả người thiếu chút nữa ngất xỉu muốn té xuống giường.

Tôi nghiên cứu cẩn thận kim cài áo, lúc tôi muốn bỏ cuộc, tôi liền thấy cái lắc chân trên chân tôi. Vì vậy trong nháy mắt, tôi như người say bị hất nguyên đồng nước lên mặt, dùng sức cạy ra cái bông hoa trên trâm cài áo.

Kỳ tích thật xuất hiện! Một cái thẻ nhớ nhỏ xíu từ bông hoa rớt xuống.

Đỗ Thăng kêu “Ý?” một tiếng, nhặt lên cái thẻ nhớ, nhìn tôi thật lâu không nói gì. Một lát sau, khuôn mặt hần bội phục nói với tôi một câu: “Vợ à, em là bậc kì tài biểu diễn thông linh! Sau đây, là Đỗ ca ca anh sẽ đem chương trình biểu diễn tiếp tục kéo dài a!”

Đỗ Thăng rất nhanh dùngputer đọc nội dung trong thẻ nhớ đó.

Bên trong, là Tô viết cho tôi một phong thư, cùng với, là chỗ cô ấy cất giấu, tất cả chứng cứ phạm tội của tổ chức tình báo!

Tôi cùng Đỗ Thăng, hai người chúng tôi hoàn toàn ngây dại!

Ai nói trời già không có mắt? Đồng Duệ, người nhất định phải chết! Xem người còn có thể quỷ biện và tiêu điều tự tại tới khi nào!

Lúc cùng Đỗ Thăng đem thẻ nhớ này giao cho cha dưỡng cùng Hạ Tu, thái độ họ, dùng lời nói của Đỗ Thăng để nói, giống hệt lúc tôi được Đại Bảo nhập vào thân xác giống nhau như đúc.

Dựa vào chứng cứ Tô cung cấp, tổ chức tình báo ngập trời tội ác này rốt cuộc có thể bị tóm gọn.

Từ lá thư Tô lưu lại cho tôi, tôi và Đỗ Thăng biết được, năm đó giáo sư của hần không hề tham gia vào vụ bắt cóc đó.

Sau đó chúng tôi lại biết, giáo sư của Đỗ Thăng chỉ là vô tình trong buổi tọa đàm ở quê nhà có nhắc tới việc Đỗ Thăng đang nghiên cứu chương trình Search mà thôi. Có thể chính lúc nói ông ấy cũng không quá để ý, lại không nghĩ rằng lời nói trong lúc vô tình ấy, lại sẽ bị bay tán loạn đến một tổ chức bí mật mà nơi nào cũng có tai mắt có thể nghe thấy được. Cho nên nói, có một câu nói cũ kĩ nói mãi vẫn rất đúng: họa là từ ở miệng mà ra.

Hà giáo sư trong lúc vô tình lảm mồm, lại là nguyên nhân phát sinh cho tất cả mọi diễn biến sau này.

Một tuần lễ sau, tôi ra viện.

Tôi dẫn theo Đỗ Thăng về nhà thăm mẹ, nhìn thấy trong truyền thuyết mẹ vợ tương lai sẽ dùng gậy đập nát chân con rể tương lai là Đỗ Thăng kia.

Mẹ tôi đối với Đỗ Thăng tên con rể yêu nghiệt kia hài lòng muốn chết luôn, ngày thứ hai chúng tôi sau khi chúng tôi về thăm mẹ, bà liền thúc giục chúng tôi đi đăng ký.

Từ đó tôi và Đỗ yêu nghiệt rốt cuộc coi như là tu thành chánh quả rồi.

Hạ Tu khôi phục thân phận, cùng cha dưỡng trở lại quân đội bộ tổng tham công tác. Thủ trưởng các đại gia nơi đó không ít người giới thiệu cho Hạ Tu các cô gái trẻ trung xinh đẹp, có gia thế, nhưng Hạ Tu một người cũng không thèm nhìn tới.

Sau lại mẹ tôi len lén nói cho tôi cùng Đỗ Thăng biết, Hạ Tu đã nói với cha hần rồi, để cho ông ba chuẩn bị tâm lý thật tốt, Hạ tu rất có thể đời này cứ như vậy độc thân thôi. Mẹ tôi nói: “Con với anh con từ nhỏ tình cảm rất tốt, con khuyên nhủ anh con đi, để cho hần sớm đi tìm cô gái tốt thành gia lập thất, làm gì có cái đạo lý độc thân suốt đời a!”

Lời của mẹ tôi chưa dứt, gương mặt tràn đầy hơi thở ‘dấm chua’ của Đỗ Thăng đã bắt đầu lan tràn khắp nơi. Hấn nói với mẹ: “Mẹ, tình cảm thứ này là như vậy đấy, không gặp được người mình thích, vẫn không bằng cả đời độc thân cho xong. Hạ Tu anh ấy chính là chưa thực sự gặp được người mình thích, chờ gặp được rồi, mẹ và ba có ngăn cản không cho hắn kết hôn cũng không thể được đâu!”

Mẹ tôi bị Đỗ Thăng dụ dỗ một hồi, lập tức đem phiền não a ưu sầu a liền gạt pắt đi. Con rể của bà thân nhiên nói có mấy câu nói mà thôi, thế mà trong lỗ tai bà, đó lại là giọng ca mượt mà nhất.

Mà tôi, chỉ có thể âm thầm ở trong lòng đối với Hạ Tu liên tục nói lên lời xin lỗi.

Thực sự chỉ có thể nói vậy thôi. Bởi vì đời này, tôi chỉ yêu Đỗ Thăng thôi.

Tôi vẫn còn đang hôn mê. Bác sĩ nói, Tôi bất cứ lúc nào đều có thể hồi tỉnh, dĩ nhiên cũng có khả năng vẫn như vậy ngủ mê man tiếp.

Tôi mới vừa nghe xong lời này thì kích động mắng chữi bác sĩ là lang băm. Tôi rống lên với bác sĩ: Nói nhảm! Ông nói tới hai khả năng có thể chữa đựng bách bệnh của nhân gian! Đư kết luận chẩn đoán như vậy, không cần ông nói, tự tôi cũng biết!

Đỗ Thăng vội vàng ở một bên trấn an tâm tình của tôi, sau đó giải thích với bác sĩ, tôi đang mang thai, có chứng tổng hợp thai phụ, gần đây đặc biệt nóng nảy cáu kỉnh, hi vọng bác sĩ chớ để ý.

Bác sĩ độ lượng xoay người đi, lưu lại tôi còn đang không ngừng giơ chân giận dữ mắng mỗ với người bên cạnh là Đỗ Thăng.

Sau đó mỗi khi tôi xúc động vui mừng giơ chân nóng nảy, Lý Thích Phong sẽ rất thanh thản hướng tôi nói: “Nghe Nghe, phải bình tĩnh. Cô phải nghĩ như vậy, Tôi sớm muộn gì cũng sẽ hồi tỉnh, mà cho dù là tỉnh sớm hay tỉnh muộn, tôi đều luôn túc trực bên người cô ấy. Cho nên, cô ấy bất luận tỉnh sớm một chút hay là tỉnh muộn một chút, đều không sao cả.”

Nhị Sư Huynh của tôi đây điên rồi. Tôi cảm thấy được phải rồi từ sau lúc Tôi hôn mê, bộ mặt hoa đào Nhị Sư Huynh hẳn liền điều tàn vô cùng, từ đó thay bằng bộ dạng của đứa con có hiếu hầu hạ mẹ ruột của mình, rất si tình.

Đỗ Thăng nói tôi đây ví dụ nghiêm trọng có vấn đề, hẳn nói với tôi đây là ví dụ có vài phần*** nghi ngờ. Tôi nói tôi chỉ là muốn biểu đạt sự chung tình của Nhị Sư Huynh tôi đối với Tôi mà thôi, cầu xin hẳn không nên đem tình cảm chân thiện mỹ cứ phải nghĩ thành loại tình cảm loạn luân bẩn thỉu kia mới được a.

Nhưng bất kể là như thế nào, chúng tôi mỗi người cũng kiên định cho là, Tôi sớm muộn gì có một ngày, sẽ tỉnh lại.

Tôi nói với Đỗ Thăng, cô ấy yêu tôi như vậy, cô ấy bất tỉnh, tôi sẽ không tổ chức hôn lễ. Đỗ Thăng không nỡ rống tôi, vì vậy hẳn liền hung ác tóm lấy cổ áo sơ mi của Lý Thích Phong giận dữ mắng mỗ: “Anh có phải là đàn ông không hả! Ngay cả trái tim của người phụ nữ của mình cũng không quản được! Anh mau để cho vợ của anh tỉnh lại đi! Nếu để tôi biết được vợ anh câu dẫn vợ tôi, tôi liền giết chết người đàn ông của cô ta ngay, vô dụng như vậy ở lại trên đời này sống cũng là uổng phí!”

Lý Thích Phong lúc này rất không lo lắng trả lời Đỗ Thăng: “Anh em à, ghen tuông với cả nữ giới, anh cũng coi như sống uổng phí!”

Hai người này, nhất định là oan gia rồi.

Đồng Duệ, cũng chính là Quan Dĩ Hào, cuối cùng bị phán án tử hình. Hấn bị trừng phạt là đúng tội. Nhưng là Diên Nga rất vô tội. Tôi rất lo lắng Diên Nga không chịu nổi nỗi đau này, nhưng cũng may bên người cô ấy vẫn còn có một người luôn không ghét bỏ ở bên cạnh. Người này, chính là tên ái mộ biến thái có hình dạng con cóc điên cuồng theo đuổi Diên Nga năm đó bị chúng tôi cười nhạo.

Tình cảm là loại, chính là rất kì lạ, cứ cho là không thể nào ở chung với nhau, quanh đi quẩn lại sau đó lại phát hiện, thì ra là khoảng thời gian ở giữa qua lại mới chính là bến đỗ cuối cùng.

Tôi và Đỗ Thăng sai người tìm được thi thể đứa bé của Hứa Linh cùng Âu Tề hai người bọn họ rồi. Sau đó chúng tôi đem một nhà ba người bọn họ chôn cất lại với nhau. Điều người đáng thương trong cuộc đời này,

người đã ra đi, tất cả yêu hận tình thù cũng liền cũng theo đó hóa thành bụi thành đất, từ đó không còn cái gì phải so đo nữa.

Ý định của tôi tạm thời không đi Mỹ tiếp tục việc học nữa, mà là ở lại trong nước an tâm chờ sanh con. Dù sao người đàn ông của tôi là danh nhân Đỗ Thăng người có quyền có tiền có tiếng trong xã hội, hẳn sau khi cùng trường học lúu rú vài câu điệu ngữ kia, trường học bên kia liền lập tức vừa vui vẻ chúc mừng chúng tôi sắp có quý tử vừa hướng tới chúng tôi cam kết nói: tuyệt đối sẽ không trễ nãi việc phát phiếu điểm cho tôi.

Tôi chiếm được tiện nghi khoe mẽ cười gian nói vài lời châm chọc: Thế đạo thay đổi, thói đời bạc bẽo, lòng người đổi thay a. Người ở nhà sanh con cũng cảm được học vị trong tay a, điều này khiến cho các sinh viên ngày ngày khắc khổ học tập cũng không có bằng tốt nghiệp làm sao sống đây a!

Đỗ Thăng hiện tại không rảnh để nghe lọt tai tôi nói cái gì. Hẳn hiện tại đang nghĩ làm sao để lừa tôi tới ‘Vu Sơn’ đây. Tôi hiện tại mang thai đã qua ba tháng. Trước bởi vì sợ sơ kỳ mang thai đi Vu Sơn sẽ tạo thành chuyện Nhị Bảo đi theo Đại Bảo, Đỗ Thăng vẫn chịu đựng làm hòa thượng ba tháng không dám chạm qua tôi.

Sau đó lúc chúng tôi tái khám thai, hẳn không để ý tôi xấu hổ ngượng ngùng trước mặt tôi liền hỏi thầy thuốc, sau khi có Bảo Bảo còn có thể sinh hoạt vợ chồng không?

Sinh hoạt vợ chồng, cứ nghe cái từ này này hẳn nói đi, hàm lượng kỹ thuật rất cao a!

Bác sĩ nói, sau ba tháng, cẩn thận một chút, dịu dàng một chút, áp dụng tư thế nữ trên nam dưới, là hoàn toàn có thể sinh hoạt vợ chồng.

Tôi nghe bác sĩ nói xong, cả người xấu hổ đến mức mong muốn trên mặt đất hé ra một kẽ cho tôi chui xuống nấp quách đi cho xong, mang theo cái bụng bầu của mình chui xuống không để ai nhìn thấy mới đỡ xấu hổ a!

Đỗ Thăng từ sau khi nghe bác sĩ nói hết những lời đó, liền đem những lời dăn dò của bác sĩ như khuôn vàng thước ngọc vậy, thỉnh thoảng lấy ra câu dẫn tôi một phen.

Công phu này, Đỗ sắc sắc lại lừa dục công tâm rồi. Hẳn đối với tôi một bên ra tay sờ mò hôn hít, một bên câu dẫn tôi đồng ý với hẳn làm ra chuyện tặng tịu hợp pháp kia.

Tôi chỉ nói một câu, đồng chí Đỗ sắc sắc liền xụi lơ rồi, liền chết lặng, liền nằm xuống một chút dục niệm cũng không có nữa.

Tôi nói:

Đừng như vậy, người ta còn là học sinh đấy!

70. Chương 70 : Lá Thư Tô Viết Cho Tôi

Thật xin lỗi, từ lúc mới bắt đầu tiếp xúc, tớ đã che giấu cậu. Nhưng xin cậu hãy tin tưởng tớ, tớ thật sự không có ác ý. Ann, không biết thời điểm cậu thấy được phong thư này, tớ còn sống hay đã không còn trên thế gian này nữa, thậm chí tớ đều không xác định được cậu đến tận cùng là có thể phát hiện ra bí mật trong cái kim cài áo này hay không.

Ann, xin nghe tớ kể một câu chuyện cũ.

Mẹ của tớ, vốn không phải là người Đài Loan, bà ấy là người Phúc Kiến. Từ khi tớ bắt đầu hiểu chuyện, tớ nhận ra ngay, t không có cha, người được coi là cha ấy lại là cha dượng. Mỗi lần tớ hỏi mẹ, ba tớ ở đâu? Bà ấy liền nói với tớ, ba con qua đời rồi.

Cho đến ba năm trước đây, mẹ tớ bị ung thư phổi. Thân thể của bà ấy dần dần xấu đi. Bỗng có một ngày vào buổi tối, tinh thần mẹ tớ đột nhiên trở nên rất tốt, bà ấy lôi kéo tay tớ muốn cùng tớ nói chuyện phiếm. Tớ rất vui vẻ, tớ cứ cho là bệnh của mẹ đã khỏe hơn nhiều rồi. Ann, cậu nói tớ có phải là rất ngốc nghếch không chứ, thật ra thì cái này gọi là hồi quang phản chiếu!

Mẹ tớ nói cho tớ biết, bà ấy vốn không phải là người Đài Loan, nguyên quán là ở Phúc Kiến. Lúc học đại học, bà ấy điên cuồng yêu giáo sư của mình. Nhưng vị giáo sư ấy là người là có thân phận có địa vị và đã là người có gia đình rồi, ông ấy đối mẹ tớ mặc dù cũng rất có cảm giác khác lạ, nhưng ông ấy là người quân tử, ông ấy luôn giữ khoảng cách với mẹ tớ, cũng không vượt xa mức quan hệ bình thường. Sau đó, mẹ tớ nghe các thầy cô và bạn học trong trường nói, ở New York có một trường đại học mời ông ấy về giảng dạy, cho nên vị giáo sư này không lâu sau sẽ dẫn theo gia đình di dân qua Mỹ. Mẹ tớ thấy mất mát, bà ấy tìm được cơ hội, rất có tâm cơ đem giáo sư chuốc say, sau đó xảy ra quan hệ. Sau khi giáo sư tỉnh lại, hai người bọn họ cũng rất thống khổ. Giáo sư không biết nên làm sao phụ trách với mẹ tớ. Mẹ tớ là một người con gái lương thiện, bà ấy nói với giáo sư rằng mình không cần ông ấy chịu bất cứ trách nhiệm nào cả, là bà ấy tự nguyện. Huống chi, tất cả chuyện này là do bà ấy đã sớm thiết kế sắp đặt từ trước rồi, bà ấy không cầu mong giáo sư có thể cả đời nhớ đến mình, bà ấy cũng sẽ không đi phá hư gia đình của giáo sư, bà chỉ cầu mong giáo sư đừng trách mình. Sau đó trước khi đi, giáo sư đưa cho mẹ tớ một cái kim cài áo, chính là cái mà đưa tớ cho cậu đấy. Giáo sư để lại cho mẹ tớ một phong thư, ông ấy nói: Tô Hà, tôi không phải là không yêu em, chỉ là chúng ta gặp nhau ở thời gian không phù hợp, cho nên, chúng ta nhất định sẽ không có kết quả. Ông ấy bảo mẹ tớ hãy quên ông ấy đi tìm người tốt hơn để lập gia đình.

Sau đó mẹ tớ gả cho cha dượng, cùng nhau đến Đài Loan. Cha dượng rất thương mẹ, nhưng ông ấy rất chán ghét tớ. Bởi vì, ông ấy cảm thấy sự tồn tại của tớ một mực nhắc nhở ông ta rằng mẹ tớ không thương ông ta. Bởi vì, năm đó nếu không phải mẹ tớ còn chưa kết hôn mà bụng đã ễnh ra thì mẹ tớ tuyệt đối sẽ không gả cho ông ấy.

Nói tới chỗ này, Ann, cậu phải biết tớ là ai rồi chứ? Không sai, tớ là con gái riêng của Hà Tư Chu. Mẹ tớ đêm hôm đó rất cuộc cũng khóc, bà ấy nói: Tô Tô, cha ruột con là một người đàn ông tốt đỉnh thiên lập địa, con phải cảm thấy tự hào vì ông ấy!

Ngày thứ hai, ngày thứ hai của cái ngày mà tớ biết được thân thế của mình, mẹ tớ đã qua đời. Tự mình xử lý hậu sự của mẹ xong, tớ bắt đầu điên cuồng thu góp tất cả các tin tức tài liệu có liên quan đến Hà Tư Chu. Mà điều khiến tớ khiếp sợ là, ông ấy đã sợ tội tự sát ở Mỹ! Tớ không tin! Mẹ tớ nói, cha của tớ là một người đàn ông đỉnh thiên lập địa! Tớ không tin cha của tớ lại là một tội nhân!

Tớ nghĩ hết mọi biện pháp xâm nhập hồ sơ biên bản ghi chép lưu giữ trong cục cảnh sát, trên hồ sơ có ghi, ba tớ là vì muốn đạt được chương trình phần mềm Search đó đã bắt cóc học sinh của mình, sau khi chuyện bại lộ liền sợ tội tự sát. Tớ cảm thấy được có chuyện rất kỳ hoắc. Tớ bắt đầu không ngừng trên internet lục soát tin tức có liên quan đến chương trình Search. Có một ngày, tớ không ngờ nhận được một phong Email, đây là bức email nội bộ của một tổ chức tình báo, bọn họ nói chương trình không hoàn thiện, luôn rơi vào lỗi bug tuần hoàn, phải bố trí lại kế hoạch mới, nhất định phải lấy được Search Engine hoàn mỹ.

Lúc tớ đọc hiểu rõ ràng nội dung của phong thư này, tớ kích động đến nỗi cả người lạnh như băng. Tớ nghĩ nếu như không ngoài dự đoán, ba tớ là người chịu tội thay cho cái tổ chức tình báo bí mật này. Tớ muốn tra rõ chuyện này, cho nên, tớ nghĩ hết mọi biện pháp muốn xâm nhập vào bên trong tổ chức. Tớ cố gắng để cho bọn họ tin tưởng tớ ở Đài Loan có một người em trai bị bệnh, cần một khoản tiền lớn để chữa bệnh. Tớ lợi dụng internet đem thân phận giả của mình thiết kế không có bất kì sơ hở nào. Tổ chức không tìm ra bất kì kẽ hở nào trong tư liệu của tớ, mà tớ vì vậy thuận lợi xâm nhập vào trong tổ chức. Sau khi tiến vào tổ chức, tớ phát hiện nơi này là một địa ngục nhân gian gây ra rất nhiều tội ác, bọn họ vắt óc nghĩ ra tất cả biện pháp ăn cắp tình báo cơ mật quốc gia, sau đó lấy giá cao bán cho quốc gia khác. Người nơi đây, tâm đều đen tối, trong đôi mắt của bọn chúng chỉ hai chữ ‘lợi ích’ mà thôi.

Cái tổ chức này rất bí ẩn rất cẩn thận, tổ viên với tổ viên, nếu như không phải do sự cần thiết của nhiệm vụ, chắc là sẽ không có cơ hội được tiếp xúc với nhau. Sau khi tớ gia nhập vào, giả vờ ngây ngốc, rất cuộc cũng lấy được tin tưởng của người phụ trách, tớ trăm phương ngàn kế gợi ý hấn đem tớ an bài vào tổ thi hành nhiệm vụ đánh cắp chương trình Search Engine.

Các tổ viên hợp tác với tớ, tớ chỉ gặp được một người, chính là Lý Thích Phong, những người khác chúng tớ đều là thông qua tổ chức làm người đại diện trung gian mới liên lạc được. Ann, rất xin lỗi cậu! Tớ thật sự có lừa gạt cậu một chuyện, đó chính là, Lý Thích Phong không phải là bạn trai tớ. Hấn yêu thích tớ, mà tớ, thích con gái. Ann, không cần ghét bỏ tớ, cũng không cần cảm thấy tớ ghê tởm được không? Tớ từ nhỏ sinh sống môi trường gia đình như thế, có người cha ghê cực kì chán ghét tớ như vậy, hấn khiến cho tớ đối

với đàn ông rất có cảm giác bài xích, rất chán ghét, khiến tớ vô tình phát hiện, tớ tựa hồ thích con gái.

Nhiệm vụ đầu tiên tớ nhận được sau khi xâm nhập vào tổ chức, là đến Mỹ để tiếp cận cậu. Cấp trên nói, có người điều tra ra được, Đỗ Thăng đem chương trình đó giao cho người con gái mà hắn yêu nhất, cho nên bọn họ muốn tớ tiếp cận cậu, sau đó xem tình hình, có thể lấy được chương trình Search hay không.

Sau khi tớ đến Mỹ, phát hiện cậu là người con gái rất mê hoặc người khác, tớ có thể c được cậu rất không vui vẻ, nhưng cậu cho tới bây giờ đều không nói ra, còn mỗi ngày hi hi ha ha cười đùa với tớ, kể cho tớ nghe những chuyện thú vị ở Trung Quốc. Tớ dần dần thích cậu. Khi cậu cho tớ xem qua cái lắc chân của cậu, tớ đối chiếu với những lời trong tổ chức nói cho tớ, tớ đã biết ngay, Đỗ Thăng đã đem chương trình đó giấu trong cái lắc chân đó.

Ann, tớ đã bảo đảm với cậu rồi, tớ sẽ không gây tổn thương với bất kì kẻ nào. Thật đó, tớ sẽ không gây ra tổn thương với bất kì ai, thậm chí, tớ cũng sẽ âm thầm bảo vệ cậu, cùng với cậu âm thầm bảo vệ Đỗ Thăng. Tớ xâm nhập vào cái tổ chức này, cũng chỉ là muốn tra rõ nguyên nhân dẫn đến cái chết của cha tớ. Những năm gần đây, tớ một mực không ngừng thu góp chứng cứ phạm tội của tổ chức, tớ kỳ vọng có một ngày tớ có thể thông qua sự cố gắng của mình mà mang tội ác của bọn chúng phơi bày ra trước ánh sáng của pháp luật, vì ba tớ tẩy đi oan khuất để ba tớ có thể lấy lại được sự trong sạch. Mẹ tớ nói, ba tớ là người tốt. Tớ tin mẹ, ba tớ ông ấy thật sự là người tốt!

Ann, nếu như mà tớ đã xảy ra chuyện, xin cậu không cần vì tớ mà buồn bã, tớ yêu Ann, đó là một cô gái xinh đẹp mà ngay cả khi đau buồn bị thương nhất cũng nở nụ cười ngọt ngào với người đối diện, mà không phải là bộ mặt xấu xí ngập tràn nước mắt.

Ann, nếu như sau khi tớ xảy ra chuyện, cậu có thể phát hiện ra bí mật của cái kim cài áo này, xin cậu giúp tớ giao nó cho cảnh sát. Có thể lật đổ được tổ chức xấu xa đó, thay ba tớ giành lại sự trong sạch, đó là tâm nguyện lớn nhất của tớ.

Hiện tại, tớ còn là Đài Loan Lôi Thần Tô khỏe như vâm. Tớ cũng hi vọng cậu không có cơ hội phát hiện ra bí mật của cái kim cài áo này. Tớ hi vọng đợi đến một ngày, là tớ tự mình đem những thứ này nộp cho cảnh sát.

Ann, tha thứ cho tớ còn chưa thể nói sự thật với cậu. Tớ còn có một chuyện cuối cùng phải làm.

Tớ muốn tra rõ, phát súng trên đầu ba tớ kia cái gọi là tự sát ấy, đến tột cùng, là ai đã bắn.

Ann, bảo trọng! Với lại, cho phép Tớ nói:

Tớ yêu cậu!

Chu Tô Tô

71. Chương 71 : Phiên Ngoại: Hạnh Phúc!

Con trai tôi – Nhị Bảo năm nay đã 5 tuổi, tôi không trị được bé. Quá tinh. Cha bé cũng không trị được bé. Mặc dù bé không ‘thành tinh’ bằng cha bé, nhưng so với cha mình thì Nhị Bảo rất biết khóc hơn. Mỗi khi cha cậu bé muốn xử lý cậu bé, nó sẽ khóc, ngồi trên đất khóc, khóc đến tê tâm liệt phế. Tự tôi cũng sẽ khóc, tôi biết rõ cái kia là nó cố ý già mồm khóc thôi, cho nên tôi không để ý tới bé, cũng không đau lòng. Nhưng là cha của bé thì làm không được. Người cha vô dụng của bé, nhìn thấy con mình vừa khóc lên, lập tức từ tình trạng đội trời đạp đất liền biến thành tình trạng nằm sấp nằm rạp xuống đất, sau đó tìm mọi cách để dành tên nhóc khóc đến nổi nước mắt nước mũi tùm lum kia.

Tôi có lúc không chịu nổi, trở về phòng sau đó hỏi riêng ba của bé: anh có thể có chút uy nghiêm của người làm cha không hả!

Cha của con trai tôi, chồng tôi, cũng chính là nhân sĩ Đỗ Thăng người đàn ông có danh vọng trong xã hội, sẽ rất nghiêm túc trả lời tôi nói: Nếu em sinh ra một đứa ngốc hơn một chút, anh sẽ thảm như ngày hôm nay sao!

Tôi nói: Cái người chiếm được tiện nghi này lại còn ra vẻ.

Người chồng đáng xấu hổ của tôi nói: Vợ à, nghe anh nói hết đã. Còn có nửa câu đấy. Nếu em sinh ra một đứa bé ngốc hơn một chút ấy, anh sẽ thảm giống như hôm nay sao! Oán thì oán a, ba của bé anh đây có gen giống nòi quá ưu việt đi, cứ như vậy bị mà bị gen ngu ngốc của mẹ bé hòa hợp vào mà vẫn có thể thành ra như vậy.

Tôi khinh thường liếc Đỗ Thăng nói: Em không lảm điều nói với anh cái đạo lý vô lý đó. Em là người phụ nữ vòm ngực rộng mở. Em không nói hươu nói vượn cùng với anh, ảnh hưởng tới khí chất quý phụ của em.

Đỗ Thăng liền nở nụ cười thèm nhỏ dãi ra tiến lên bên cạnh tôi, kéo tôi vào trong ngực, bàn tay mon men theo áo bắt đầu thăm dò vào trong, sau đó vừa sờ loạn lên vừa ti tiện nói với tôi: “Anh xem xem, anh xem một chút nào, có phải thật có “vòm ngực rộng mở” hay không! Uhm! Cái vấn đề này là một vấn đề nghiêm túc, vợ yêu ơi anh phải cẩn thận kiểm tra tỉ mỉ một chút!”

Sau đó đang lúc tôi bị hấn”Kiểm tra” đốt lên dục hỏa bắt đầu không kìm hãm được rên rỉ thành tiếng ‘ân... a... anh’, giọng của con trai cất lên bên tai tôi như sét đánh vang dội giữa ban ngày ban mặt. Người bạn nhỏ năm tuổi Nhị Bảo ấy, có bộ mặt nghiêm túc đứng ở trước cửa phòng, rất có trách nhiệm nói với tôi cùng cha của bé: “Hai người là người lớn, muốn ‘kêu la í ới’ sao lại quên đóng cửa a, để cho người khác thấy rất ảnh hưởng không tốt nha! Trong nhà của ba mẹ còn có trẻ con đó!”

Tôi nhất thời mặt đỏ bừng, vội vàng đẩy Đỗ Thăng từ trên thân ra, sửa sang lại quần áo cẩn thận, phát tay ý bảo con trai lại đây.

Đỗ Thăng té ra bên cạnh đau khổ hừ hừ lảm bảm: “Đây không phải là con tôi, đây là tiểu tử tông đến đòi nợ mà! Đây không phải là Nhị Bảo, nhất định là Đại Bảo! Cứ như vậy hành hạ cha hấn đây! Luôn như vậy ngoài ý muốn dừng lại, chà sắt cũng sẽ có ngày gãy a!”

Con tôi nhìn thấy đức hạnh của cha nó kia, cũng rất khiêm tốn học hỏi: “Ba sao lại ôm bụng vậy?”

Tôi nói cho hấn biết: “Ba con đau bụng.”

Sau đó tôi cảm giác đặc biệt kỳ quái. Con tôi mới vừa nói, hình như là ngôn từ của tiếng Quảng Đông a? Tôi hỏi Nhị Bảo: “Con trai, con vừa nói hai từ ‘ôm bụng’ đó, là học của ai à?”

Con tôi kiêu ngạo nói với tôi: “Là bạn gái con!”

Tôi có chút ngây người. Cha bé cũng có chút ngạc nhiên. Sau đó cha bé nhảy lên đem Nhị Bảo từ trong ngực tôi ôm vào trong ngực hấn, mặt nặng nề nhìn con trai. Tôi sợ đồng chí Đỗ Thăng dựa trên vấn đề yêu sớm này trách cứ con trai bảo bối của tôi, vội vàng hoà giải nói: “Anh đừng nghiêm túc như vậy, đám con nít với nhau chỉ chơi đùa thôi, bọn chúng biết cái gì a. Anh đừng làm con sợ!”

Đỗ Thăng không để ý đến tôi, vẫn là bộ mặt nghiêm túc giống như muốn đi ra ngoài lấy chổi lông gà đánh vào cái mông con trai vậy. Nhị Bảo nhìn cha mình cứ như thể đưa mắt nhìn mình, cũng ra dáng nhìn thẳng vào mắt cha mình. Tôi trong lòng thở dài một tiếng: Thật là một bức tranh yêu nghiệt đối mặt nhau a! Đừng thấy con trai tôi còn nhỏ, trình độ yêu nghiệt của bé cũng không hề thua kém cha bé chút nào đâu! Tương lai khẳng định so với cha bé còn có thể gây vạ hơn nhiều a! Đỗ Thăng nghiêm túc ngưng mắt nhìn Nhị Bảo, một lát sau, trừng mắt nhìn. Tôi biết rõ mắt hấn bị cay. Sau đó Đỗ Đại Yêu nói với Đỗ Tiểu Yêu: “Con trai, giỏi lắm! Có phong thái của cha con năm đó! Chỉ là con so với cha con còn ưu tú hơn! Mỗi tình đầu của cha con muộn hơn con chậm hai năm, là đến tiểu học mới bắt đầu!”

Nhị Bảo có biểu tình gì tôi không thể để ý tới rồi. Tôi đem Nhị Bảo từ trong lòng cha bé móc ra dẫn ra cửa đưa cho người giúp việc dẫn hấn đi chơi một lát, sau đó đem cửa phòng vừa đóng lại đã nhảy lên giường, bắt đầu tức giận thăm tra Đỗ Vô Lương! Tôi giận: “Anh ta quan bất chính! Lông chưa có mọc dài đã dám nói chuyện yêu thương! Còn không cho là nhục ngược lại còn cho rằng vinh! Anh còn ngay trước mặt khiêu khích quyền uy của vợ anh! Nói! Anh năm đó bảy tuổi biết yêu đương phát triển với bạn gái đến mức nào rồi! Nắm tay? Ôm? Hôn? Cởi lảng hết xoa xoa bóp bóp? Anh mau nói cho em, anh có phải sau bảy tuổi là không còn là xử nam nữa có đúng không! Nói mau!”

Đỗ Thăng đem tôi lôi kéo ôm vào trong ngực rồi lại loạn gặm cắn. Vừa cắn vừa nói: “Vợ à, em sanh xong con càng ngày càng ngốc rồi, em có chút trí khôn đã cho con trai hết rồi ư! Anh cho dù là trời sanh thần vũ uy phong cũng không thể bảy tuổi liền tinh thông chuyện phòng the a! Lại nói, cho dù là anh thích nhưng

cô nhóc kia cũng chưa chắc thích đúng không! Cho nên nói, chồng em chiều bà xử nam chữ vàng tuyệt đối không phải là bảy tuổi rớt đầu!”

Mắt của tôi chan chứa lệ nóng ảo não nói: “Thì ra vậy, em chỉ là lượm được người đàn ông mà ngay cả đứa bé gái 7 tuổi cũng không cần! Em lại còn sinh con cho người đàn ông như vậy! Em thật sự vô dụng!”

Đỗ Thăng đem lật lại, bắt đầu vỗ vào cái mông tôi, vừa vỗ vừa nói: “Bảo em nói hươu nói vượn sao! Người em nhặt được là nhân gian cực phẩm em biết không hả! Không chỉ có dung mạo đẹp trai, còn có tài, càng biết kiếm tiền, còn thương vợ chiều con hiếu thuận với cha mẹ vợ, mấu chốt nhất là, kỹ thuật sinh hoạt vợ chồng là hạng nhất a, em nói đi còn có cái gì chưa thỏa mãn ha, cô vợ xấu xa!”

Tôi uốn qua uốn lại né tránh những đòn giáng xuống có tính trêu ghẹo kia. Uốn éo a uốn éo, tôi liền phát hiện đồng chí Đỗ Thăng lại bắt đầu thở hổn hển sờ loạn một mạch rồi. Sau đó đang lúc tôi quyết định lần này thật tốt phối hợp với hắn tới một lần mãnh liệt sấm chớp giáng xuống tóe lửa thì cửa phòng chúng tôi lại bị lấy những tiếp đập của bang bang vang lên.

Con trai tôi ở ngoài cửa cứ như gặp quỷ vậy vừa đập cửa vừa tru lên như sói ấy: “Mẹ mở cửa! Ba mở cửa! Nhậm Phẩm mở cửa nhanh! Lão Đỗ tới mở cửa cho con ngay! Mở cửa mở cửa!”

Tôi mang theo khuôn mặt kiêu ngạo nói với Đỗ Thăng: “Con trai hai ta quả nhiên thông minh, cũng biết chúng tôi tên gì! Triệu Đại Soái nhà Cổ Thiên bọn họ một chút cũng không đẹp trai, đến bây giờ cũng không biết cha của bé gọi Triệu Hòa Bình!” Đỗ Thăng vui mặt ở trong hõm vai tôi thống khổ không dứt mà nói: “Nó tuyệt đối là Đại Bảo! Nó tuyệt đối là Đại Bảo!! Nó chính là đến báo thù đấy! Nó nhất định là tới tìm anh báo thù! Trời ạ! Còn có thể cho anh đạt được như ý một lần thôi a! Á á!” Tôi nhẫn nhịn cười xuống đất mở cửa ra, đồng chí Nhị Bảo như tên tiểu yêu tinh xông lại ôm chân tôi bày ra mặt nịnh hót cầu khẩn tôi nói: “Mẹ chọn cho con bộ đồ đẹp nhất mặc vào giúp con có được hay không! Mẹ giúp con rửa mặt trang điểm bôi nước hoa nữa, mẹ mau biến con thành tiểu Thủy Tinh bảo bối mê người đi!” Tiểu Thủy Tinh bảo bối là bà ngoại của Nhị Bảo nói. Mỗi khi bà ngoại bé đem tên nhóc này ôm vào trong lòng sẽ cảm khái nói: “cháu ngoại của tôi đáng đẹp sao lại đẹp trai đến vậy a, nhìn một chút coi, nhóc này gương mặt non mịn, giống hệt như Tiểu Thủy Tinh bảo bối mê người a.

Tôi phát hiện con trai tôi trái lại rất thích đom đóm. Điểm này cũng không biết là giống tôi hay giống cha nó. Đường như, tôi rất lếch thếch? Cha bé tựa hồ cũng không để ý cho lắm tới vấn đề đó cho lắm. Dĩ nhiên, cha bé luôn luôn cho là mình bất kể giả trang xấu xí thế nào đều vẫn đẹp trai như cũ, bất kể là không đi chau chuốt vẫn không cách nào không đẹp trai được. Uhm, tôi nhìn hiểu rồi, Nhị Bảo là giống cha. Đỗ Thăng từ trên giường nhảy xuống đất cũng đi tới, hỏi con trai: “Đỗ Nhị Bảo, ba hỏi con, con đom đóm muốn bánh trai như vậy để làm gì!”

Tôi nói với Đỗ Thăng: “Đừng nói cho con trai nghe những từ không hiểu, bánh bao từ ngữ người lớn như thế, anh không sợ con choáng váng sao?”

Con trai tôi kiêu ngạo nói với tôi: “Mẹ, con hiểu rõ vì sao kêu bánh bao, chính là giống y như ba vậy, mỗi lần đi đón mẹ đều ở trong xe ra sức soi gương, vuốt tóc vểnh lên, ba lúc gấp gấp còn dùng nước miếng xoa lên tay ép tóc xuống kia!” Con tôi tựa hồ còn nói tiếng Đông Bắc kia?

Đỗ Thăng nổi giận, đối với lời nói càn nhưng thật của Nhị Bảo cả giận nói: “Câm miệng! Không phải nói chuyện này là bí mật của hai ta sao! Nước miếng đo không phải con cho sao!” Tôi đổ mồ hôi chết mất thôi! Một đôi phụ tử như vậy, thật là cực phẩm nhân gian a! Tôi tiếp tục hỏi Nhị Bảo: “Bảo bối, con ăn mặc mê người như vậy, muốn làm gì a?” Cặp mắt Nhị Bảo lộ ra những tia lửa nhỏ vô cùng hạnh phúc nói với tôi: “Con muốn cùng bạn gái hẹn hò.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Bạn gái của con là ai a? Hai người các con đi sẽ đâu? Lúc nào thì hẹn a?”

Người bạn nhỏ Nhị Bảo nghiêm túc phụ trách trả lời từng câu hỏi của tôi: “Bạn gái của con là Tiểu Ngôn Ngôn. Chúng con muốn đi KFC. Mới vừa rồi con gọi điện thoại tới nhà bạn ấy, bạn ấy nói ba mẹ bạn ấy muốn dẫn bạn ấy đi ăn KFC!” Tôi choáng! Tôi tiếp tục hỏi Nhị Bảo: “Là con muốn giống như người cũng muốn để cho bà mẹ dẫn con đi KFC chứ gì? Con trai đây không phải là đi hẹn hò, cái này gọi thăm mền con gái nhà người ta a!”

Nhị Bảo sốt ruột, thúc giục tôi nói: “Mẹ, mẹ mau biến Nhị Bảo thành mê người Tiểu Thủy Tinh bảo bối đi! Con muốn đi tìm Ngôn Ngôn chơi! Con thăm mền bạn ấy!” Tôi té! Tôi nghiêng đầu nhìn về phía Đỗ Thăng, hắn cũng muốn té a! Tôi lại nhìn con trai, tôi hỏi bé: “Bạn gái của con có gì tốt, con thích bạn ấy như vậy sao?” Con trai tôi bộ mặt hạnh phúc vui vẻ mà nói: “Bạn ấy ngây ngốc ngơ ngác, rất thú vị rất vui rất đáng yêu! Chẳng qua là ông anh vợ, luôn không để cho con và bạn ấy chơi đùa cùng nhau.” Choáng! Con tôi còn biết cái gì là anh trai vợ! Đỗ Thăng hỏi con trai: “Anh vợ của con? Người nào à?” Con trai chúng tôi dùng biểu tình nhìn kẻ ngốc nghếch là cha hắn nói: “Làm sao ba lại ngốc như vậy a, anh trai vợ chính là anh trai của Ngôn Ngôn a!”

Giỏi! Nói rất hay! Sao lại ngốc như vậy chứ! Tôi nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Đỗ Thăng, khoái trá quyết định, liền biến con trai thành mê người tiểu Thủy Tinh bảo bối, sau đó dẫn bé đi gặp thông gia trong truyền thuyết kia!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-nhu-vay-nguoi-ta-van-con-la-hoc-sinh-day>